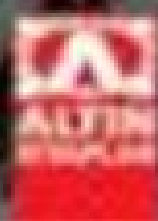

PATRICIA
CORNWELL

SİNEK

Bölümler

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)
[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)

[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)
[46](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)
[51](#)
[52](#)
[53](#)
[54](#)
[55](#)
[56](#)
[57](#)
[58](#)
[59](#)
[60](#)
[61](#)
[62](#)
[63](#)
[64](#)
[65](#)
[66](#)
[67](#)
[68](#)
[69](#)
[70](#)
[71](#)
[72](#)
[73](#)
[74](#)
[75](#)
[76](#)
[77](#)
[78](#)
[79](#)
[80](#)
[81](#)
[82](#)
[83](#)
[84](#)
[85](#)
[86](#)

[87](#)
[88](#)
[89](#)
[90](#)
[91](#)
[92](#)
[93](#)
[94](#)
[95](#)
[96](#)
[97](#)
[98](#)
[99](#)
[100](#)
[101](#)
[102](#)
[103](#)
[104](#)
[105](#)
[106](#)
[107](#)
[108](#)
[109](#)
[110](#)
[111](#)
[112](#)
[113](#)
[114](#)
[115](#)
[116](#)
[117](#)
[118](#)
[119](#)
[120](#)
[121](#)
[122](#)
[123](#)
[124](#)
[Notlar](#)

Patricia CORNWELL

SİNEK
(BLOW FLY)

Scarpetta Serisi – 12

Türkçesi
Zeliha İyidoğan Babayiğit

Bu romandaki karakterler.

Kay Scarpetta: Virginia Eski Baş Adli Tabibi.

Jaime Berger: New York Bölge Savcısı Yardımcısı.

Lucy Farinelli: Kay'ın yeğeni, bir yazılım sihirbazı / girişimci ve adli dedektif.

Pete Marino: Dedektif.

Rocco Caggiano: Marino'nun ayrı yaşadığı oğlu ve Chandonne avukatı.

Jean-Baptiste Chandonne: Katil. Batı Livingston, Teksas'ta Polunsky Biriminde tutuklu

Jay Talley: Katil ve Chandonne ikiz kardeşi, En Çok Arananlar Listesininin 1. Sırasında

Bev Kiffin: Talley suç ortağı, En Çok Arananlar listesinde 2.sırada

Nic Robillard: Zachary, LA, polis dedektifi, NFA stajyer.

DR.KAY SCARPETTA KÜÇÜK CAM şişeyi mum ışığına yaklaştırıp zehirli etanol banyosu içinde yüzen kurt sineğine baktı.

Bir pirinç tanesinden daha büyük olmayan pürüzsüz cesedin, siyah kapaklı numune kabında korunmadan önceki başkalaşım aşamasını bir bakışta anladı. Larva eğer yaşasaydı Calliphora vicina, yani bir kurt sineği olacaktı. Ölü bir insanın gözlerine, ağzına ya da yaşayan birinin kötü kokulu yaralarına yumurta bırakabilirdi. "Çok teşekkür ederim," dedi Scarpetta masanın etrafındaki on dört polis ve 2003 yılı mezunu Ulusal Adli Bilimler Akademisi olay yeri incelemenden oluşan gruba. Gözü Nic Robillard'ın masum yüzüne takıldı. "Bunu kim, yemek masasında ifade etmemenin daha iyi olacağı bir yerden alıp beni düşünerek sakladı bilmiyorum, âmâ... "

Boş bakışlar ve omuz silkmelerle karşılaştı.

"İlk kez armağan olarak bir kurt sineği aldığımı itiraf etmeliyim." Kimse sorumluluğu üstlenmiyordu. Fakat Scarpetta'nın hiç kuşku duymadığı bir gerçek var ki, o da bir polisin blöf yapma ve gerektiğinde açıkça yalan söyleme yeteneğiydi. Daha kimse akşam yemeğinde bir kurt sineğinin kendilerine katıldığını fark etmeden önce Nic Robillard'ın dudağının kenarında bir kasılma fark ettiği için Scarpetta'nın aklında bir şüpheli vardı.

Alevin ışığı, Scarpetta'nın parmak uçlarındaki şişenin üstüne doğru hareket etti. Scarpetta'nın tırnakları kısa ve köşeli, eli sabit ve zarıftı, ama yıllarca işbirliğine yanaşmayan ölüleri idare etmenin, inatçı doku ve kemikleri kesmenin getirdiği bir gücü vardı.

Nic'in talihsizliği, sınıf arkadaşlarının gülmemeleriydi ve aşağılanma duygusu dondurucu bir hava gibi sarıyordu onu. Artık yoldaş ve dost olarak görmesi gerektiği polislerle geçirdiği on haftadan sonra o hâlâ, kısa bir süre öncesine kadar cinayetin neredeyse hiç duyulmamış bir vahşet olarak görüldüğü on iki bin nüfuslu Zachary, Louisiana'dan gelen Taşralı Nic olarak görülüyordu. Hiç cinayet işlenmeden yıllarını geçirmesi Zachary için olağandışı bir şey değildi.

Nic'in sınıf arkadaşlarından çoğu cinayetler üzerinde çalışmaktan o kadar sıkılmışlardı ki cinayetler için kendilerince bir bölümlendirme bile yapmışlardı; gerçek cinayetler, hafif cinayetler, hatta kentsel yenilemeler. Nic böyle bir şeyi hiç düşünmemişti, ona göre cinayet cinayetti. Şu ana dek sekiz yıllık kariyeri içinde her ikisi de aile içi çatışmadan doğan iki cinayet üzerinde çalışmıştı. Öğretmenin her polise tek tek bölümlerinin yılda kaç cinayete ilgilendiğini sorduğu ilk ders günü onun için korkunçtu. Hiç, demişti Nic. Öğretmeni Nic'e polis merkezlerinin büyüklüğünü sormuştu. Otuz beş, demişti Nic. Ya da bir arkadaşının ifadesiyle, sekizinci sınıftan daha küçüktü. Nic için hayatının en büyük fırsatıydı ve hiç uyum sağlamaya çalışmıyordu. Polisin evreni tanımlama şekline göre kendisinin bizden değil, onlardan olduğunu kabullenmişti. Oldukça tuhaf olan kurt sineği yaramazlığının gerçekte bir şeyin ifşası (ne olduğundan emin değildi) olduğunu pişmanlıkla fark ediyordu, ama ciddi olsun olmasın bunu efsanevi adli patolog Dr. Kay Scarpetta'ya hediye olarak vermeyi hiç düşünmemeliydi. Kahramanının, büyük olasılıkla güvensizlik ve utançla sersemlediği için çözemediği tepkisini izlerken yüzüne ateş basıyor, koltukaltlarından buz gibi terler sızıyordu. "Bu yüzden, cinsiyetini henüz tam olarak bilemesek de ben ona Maggie diyeceğim," dedi Scarpetta tel çerçeveli gözlükleri oynaşan mum ışığını yansıtırken. "Ama bence bir kurt sineği için iyi bir isim." Tavandaki pervane cam küre içindeki mum ışığına çeşitli şekiller çizdiriyordu. "Maggie'nin hangi evrim aşamasında olduğunu kim söyleyecek? Birisi onu..."-masadaki yüzleri tarayıp bir kez daha Nic'in yüzünde durakladı "...bu küçük etanol şişesinin içine atmadan önce hangi yaşam aşamasındaydı? Ve bu arada Maggie'nin nefessiz kalıp boğulduğunu varsayıyorum. Kurt sinekleri gibi

havaya ihtiyaçları vardır."

"Hangi salak bir kurt sineğini boğar?" diye sözlü saldırıda bulundu polislerden biri.

"Evet. Alkol soluduğunu bir düşünsene..."

"Şu konuşana bakın hele? Joey, sen bütün gece alkol soluyorsun." Karanlık, kötü bir mizah tarzı, uzaktaki bir fırtına gibi homurdanmaya başlamıştı ve Nic ondan nasıl kaçacağını bilmiyordu. Koltuğunda geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu, babasının eskimiş fırtına uyarısı beklenmedik şekilde aklına gelirken elinden geldiğince kayıtsız görünmeye çalıştı: Nic tatlım, şimşek çaktığında tek başına ayakta dikilme ya da bir ağacın altına saklanarak korunacağını sanma. Yakında bir hendek bulup olabildiğince derine uzan. Şu anda sessizliğinden başka gizleneceği bir şeyi yoktu.

"Hey, doktor, biz son sınavlarımızı verdik."

"Partimize kim ev ödevi getirdi?"

"Evet, biz şu anda görevde değiliz."

"Görevde değilsiniz, demek," dedi Scarpetta düşünceli bir şekilde. "Demek kayıp bir insanın cesedi bulunduğunda görevde değilseniz bir şey yapmayacaksınız. Söylemek istediğiniz bu mu?"

"Ben içtiğim viskinin etkisi geçene kadar beklemeliyim," dedi tıraş ettiği kafası cilalı gibi parlayan bir polis.

"İyi bir düşünce," dedi Scarpetta.

Artık polisler gülüyordu... Nic dışında herkes.

"Her an bir telefon gelebilir. Bu aldığımız en kötü telefon olabilir. Görev başında da olmayabiliriz. Birkaç kadehin etkisinde ya da hasta olabiliriz. Sevgilimizle veya arkadaşımızla ya da çocuklarımızdan biriyle kavga ediyor olabiliriz." Yarısı yenmiş tonbalığı tabağını ileri itip kollarını masanın üstüne koydu. "Ama vakalar bekleyemez."

"Gerçekten. Bazılarının bekleyebildiği doğru değil mi?" diye sordu, sınıf arkadaşlarının kolundaki çapa dövmesi yüzünden Temel Reis diye çağırdığı Chicago'lu bir dedektif. "Örneğin, bir kuyuya atılmış ya da merdivenlerin dibine gömülmüş kemikler gibi. Ya da bir beton parçasının altındaki çocuk gibi. Yani, ne de olsa hiçbir yere gitmiyorlar."

"Ölüler sabırsızdır," dedi Scarpetta.

BATAKLIKTAKI GECE, JAY TALLEY'E basgitar çalan kurbağalardan, elektrogitarda çığlıklar atan kuşlardan, çamaşır tahtası törpüleyip keman gıcırdatan ağustos ve cırcırböceklerinden oluşan bir Cajun Orkestrası'nı hatırlatıyordu.

Fenerini yaşlı servi ağacının karanlık ve romatizmalıya benzer şeklinin yakınına tuttu ve bu arada gözleri aydınlanan bir timsah karanlık suyun altında gözden kayboldu. Bay Stealth suda kayarcasına ilerlerken ışık sivrisineklerin uğursuz, yumuşak sesiyle kaynadı. Jay kaptan koltuğunda oturmuş, tembel tembel ayağının dibinden fazla uzak olmayan balık kutusundaki kadını seyrediyordu. Birkaç yıl önce tekne için alışverişe çıktığında Bay Stealth, onu çok heyecanlandırmıştı. Döşemenin altındaki balık kutusu, elli beş kilodan fazla buz ve balığı ya da onun istediği tipte bir kadını alacak uzunlukta ve derinlikteydi. Kadının irileşmiş, panik halindeki gözleri karanlıkta parlıyordu. Bu gözler gün ışığında çok güzel koyu mavi oluyordu. Jay, onu, olgun, güzel yüzünden başlayarak kırmızı ojeli ayak tırnaklarına kadar fenerin ışığıyla okşarken kadın acı verecek şekilde sıkıca kapattı gözlerini. Sarışın kadın kırklı yaşların başında ya da ortasında olmasına rağmen daha genç görünüyordu, ufak tefekti, ama vücudu yuvarlak hatlıydı. Fiberglas balık kutusunun etrafı eskimiş kandan dolayı kararmış turuncu tekne minderleriyle kuşatılmıştı. Jay, onun el ve ayak bileklerini sarı ipele kan dolaşımını engellemesin diye gevşek bir şekilde bağlarken düşünceli, hatta nazik davranmış, mücadele etmediği sürece ipin yumuşak tenini zedelemeyeceğini söylemişti.

"Mücadele etmenin bir anlamı yok zaten," demişti, sarışın adam yakışıklı görüntüsüne uyan bariton sesiyle. "Ağzına bir şey tıkamayacağım. Bağırmanın da bir anlamı yok, değil mi?"

Kadının başını sallaması Jay'in gülmesine neden oldu, çünkü evet anlamında başını sallarken hayır demek istiyordu. Ama Jay altüst olmuş durumdaki insanların dehşete düştüklerinde nasıl hareket ettiklerini çok iyi biliyordu. Jay bu dehşete düşmek sözcüğünün her zaman çok yetersiz olduğunu düşünüyordu. Samuel Johnson'ın büyük bir zahmetle oluşturduğu sözlükte; bir insanın dehşet ve ölümü beklerken ne hissettiği konusunda bir fikri olmadığını varsayıyordu. Beklenti her nöronda, her hücrede sadece dehşetin çok, çok ötesine geçen delice bir panik yaratıyordu, ama pek çok dili akıcı konuşan Jay bile kurbanlarının yaşadığı şeyi tarif edecek daha iyi bir sözcük bulamıyordu.

Korkunun verdiği tehlike heyecanı mıydı?

Hayır.

Kadını inceledi. O bir kuzuydu. Hayatta, yalnızca iki tipte insan vardır; Kurtlar ve Kuzular.

Jay'in kuzuların hissettiği şeyi mükemmel bir şekilde tarif etme kararlılığı amansız, saplantılı bir araştırma haline gelmişti. Epinefrin hormonun normal bir insanı, zıpkınlanmış bir kurbağadan daha fazla mantığı veya kontrolü olmayan daha alt seviyede bir hayat biçimine dönüştüren simyaydı. Fizyologların, psikologların ve diğer sözde uzmanların savaş ya da kaç olarak sözünü ettikleri durumu başlatan fizyolojik tepkiye ek olarak kuzunun geçmiş deneyimleri ve hayal gücü gibi unsurları da işin içine katmak gerekirdi. Kuzu, kitaplar, televizyon, filmler veya haberler yoluyla ne kadar şiddet yaşadıysa, başına gelebilecek kâbusu o kadar fazla hayal edebilmekteydi.

Ama o sözcük. Mükemmel sözcük bugün aklına gelmiyordu. Teknesinin döşemesine oturup kuzusunun hızlı, sığ soluklarını dinledi. Korku zelzelesi (mükemmel sözcüğü bulamadığı için bunu kullanıyordu) her molekülünü değiştirip dayanılmaz bir karmaşa yaratırken kadın titriyordu. Jay uzanıp eline dokundu. Ölüm kadar soğuktu. İki parmağını boynunun yanına koydu, şahdamarını bulup nabzını saymak için saatinin aydınlık kadranına baktı. "Aşağı yukarı yüz seksen," dedi. "Sakın kalp krizi geçirme.

Birisi geçirmişti."

Kadın dolunaydan daha iri gözlerle ona bakarken alt dudağı titriyordu. "Gerçekten. Kalp krizi geçirme." Çok ciddiye. Bu bir emirdi. "Derin bir nefes al." Kadın nefes aldı, ciğerleri titrekti. "Daha iyi misin?"

"Evet. Lütfen... "

"Neden bütün küçük kurbanlar bu kadar kahrolası kibar oluyor?" Kadının kirli bordo gömleğı günler önce yırtılmıştı. İri göğüslerini daha fazla ortaya çıkarmak için gömleğın ön tarafını iyice ayırdı. Solgun ışıktaki memeleri titreşti. Jay parmağıyla yuvarlak tepeciklere, inip kalkan göğüs kafesine, düz karnına, fermuarı açık pantolonuna kadar takip etti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı kadın, bir gözyaşı damlası kirli yanaklarından aşağıya süzülürken.

"İşte yine başladın." Kaptan koltuğuna geri döndü. "Kibar olmanın planlarımı değıştireceğini gerçekten, ama gerçekten düşünüyor musun?" Nezaket ağır ağır yanan bir öfke yaratıyordu içinde. "Nezaketin benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?" Bir yanıt bekliyordu.

Kadın dudaklarını ıslatmaya çalıştı, ama dili bir kâğıt kadar kuruydu. Boynundaki şahdamarı, sanki oraya küçük bir kuş sıkışıp kalmış gibi, gözle görülür şekilde atıyordu.

"Hayır." Bunu söylerken boğulur gibi oldu, gözyaşları saçlarına ve kulaklarına doğru akmaya başladı.

"Zayıflık," dedi.

Birkaç kurbağı orkestrayı canlandırdı. Jay esirinin çıplaklığını inceledi. Solgun derisi böcek kaçıran sprey yüzünden parlıyordu. Kırmızı lekelerden hoşlanmadığı için küçük bir insaniyet gösterisiyle bu spreyi sıkıştı kurbanının vücuduna. Sivrisinekler onun etrafında gri, kargaşalı bir fırtına yaratıyor, ama üzerine konmuyorlardı. Koltuğundan bir kez daha inip ona bir yudum su verdi, ama çoğı yanağından süzülüp gitti. Ona cinsel amaçla dokunmak istemiyordu. Onu teknesiyle buraya getireli üç gün olmuştu, çünkü onunla yalnız kalarak konuşmak ve çıplaklığını seyretmek istiyordu. Belki vücudunun bir şekilde Kay Scarpetta'nın haline geleceğini ummuş, ama sonunda bunun olamayacağını düşünerek büyük bir öfkeye kapılmıştı. Öfkeliydi, çünkü Scarpetta kibar değildi, öfkeliydi, çünkü Scarpetta zayıf değildi. İçeride kontrol edilemeyen bir parçası başarısız olduğuna inanıyordu, çünkü Scarpetta bir kurttu, kendisi yalnızca kuzuları yakalıyordu ve mükemmel sözcüğü bulamıyordu, o sözcüğü.

Balık kutusundaki bu kuzuyla o sözcüğün aklına gelmeyeceğini fark etti, tıpkı ötekiler varken gelmediğı gibi.

"Sıkılmaya başlıyorum," dedi kuzusuna. "Sana tekrar soracağım.

Son bir şans. O sözcük ne?"

Kadın zorlukla yutkundu, konuşmak için dilini hareket ettirmeye çalışırken sesi kırık bir aksı hatırlattı ona. Dilinin üst damağına yapıştığını Jay bile duyabiliyordu.

"Anlamıyorum. Özür dilerim... "

"Şu kibarlığının canı cehenneme, tamam mı? Kaç kez daha söylemem gerekiyor?" Kadının boynundaki kuş deli gibi çırpınmaya ve gözyaşları hızla akmaya başladı.

"O sözcük ne? Bana ne hissettiğini söyle. Ve sakın korktuğunu söyleme. Sen kahrolası bir öğretmensin. Beş sözcükten daha geniş bir kelime dağarcığının olmalı."

"Ben... ben kabullendiğimi hissediyorum," dedi kadın hıçkırıklar arasında. "Ne hissediyorsun, ne?"

"Beni bırakmayacaksın. Artık bunu biliyorum."

SCARPETTA'NIN INCE NÜKTESİ NIC'E sıcak havalarda çakan şimşekleri hatırlattı. Normal şimşek gibi yarılıp gösteriş yapmaz, sessizce, titreşen bir ışık gibi göze çarpardı ki annesi eskiden bunun Tanrı'nın çektiği fotoğrafların flaşı olduğunu söylerdi. Tanrı yaptığın her şeyin fotoğrafını çekiyor Nic, bu yüzden uslu olsan iyi olur, çünkü bir gün Kıyamet Günü gelecek ve o fotoğraflar hepimizin görmesi için etrafta dolaştırılacak. Nic liseye geldiği zaman artık bu saçmalıklara inanmıyordu, ama sessiz ortağı olarak gördüğü vicdanının, günahlarının sonunda kendisini bulacağı konusundaki uyarılarını hiç kesmeyeceğini düşünüyordu. Ve Nic günahlarının çok fazla olduğuna inanıyordu. "Müfettiş Robillard," diyordu Scarpetta.

Kendi adını duyunca Nic şöyle bir irkildi. Dikkati tekrar küçük, karanlık yemek odasına ve orayı dolduran polisler yöneldi.

"Gecenin ikisinde telefonunuz çalsa ve kötü, çok kötü bir olay yerine çağrılırsanız, daha önce de birkaç kadeh içki içmiş olsanız ne yapardınız, bize anlatın," dedi. "Ayrıca en başta şunu da söylemeliyim ki gerçekten kötü bir suç mahalli olduğunda kimse uzakta kalmayı istemez. Bunu itiraf etmek istemeyiz belki, ama gerçek bu."

"Ben fazla içmem." Nic, sınıf arkadaşları homurdanmaya başlayınca bu açıklaması yüzünden pişmanlık duydu. "Sevgili Tanrı'm, nerde yetiştin sen, Pazar Okulu'nda mı?"

"Demek istediğim şu ki, istesem de içmem, çünkü beş yaşında bir oğlum.. " Nic'in sesi gitgide kısılırken ağlamak istediğini hissediyordu. Ondan ilk kez bu kadar uzak kalıyordu. Masa sessizleşti. Utanç ve ne yapacağını bilememe hali havayı durgunlaştırdı.

"Hey, Nic," dedi Temel Reis. "Resmi yanında mı? Adı Buddy," dedi Scarpetta'ya. "Resmini görmemiz gerek. Bir midillinin üstünde oturan gerçekten çok sevimli küçük bir adam.. "

Nic artık iyice eskiyip yumuşamış, sürekli çıkarıp baktığı için arkadaki yazısı solmuş, cüzdan büyüklüğündeki fotoğrafı çıkarıp etrafta dolaştıracak havada değildi. Temel Reis'in konuyu değiştirmesini ya da yeniden sessiz kalmasını diledi.

"Kaçınızın çocuğu var?" diye sordu Scarpetta masadakilere. Bir düzine kadar el havaya kalktı.

"Bu işin -belki de görevin demeliyimden acı veren, belki de en kötü yanlarından biri onları ne kadar korumaya çalışırsak çalışalım sevdiklerimize yaptıklarıdır," dedi Scarpetta. Hiç de sıcak şimşek değil, diye düşündü Nic. Yalnızca dokunması çok hoş ve serin olan ipeksi, koyu bir karanlık, diye düşündü Nic, Scarpetta'yı seyrederken.

Nazik biri. O ürkütücü korkusuzluğun ve zekânın ardında nazik ve yumuşak.

"Bu işte ilişkiler aynı zamanda ölümcül de olabilir. Genellikle de öyledir," diye devam etti Scarpetta. Her zaman bir şeyler öğretmeye çalışırdı, çünkü zihnindekileri paylaşmak, uzak tutmada ustalaştığı duygularına dokunmaktan çok daha kolaydı onun için.

"Eee, doktor, sizin çocuğunuz var mı?" diye sordu, San Francisco'lu, olay yeri incelemelerden Reba yeni bir viskiye başlarken. Artık dili dolaşıyordu ve hiçbir ölçüsü kalmamıştı.

Scarpetta tereddüt etti. "Bir yeğenim var."

"Oh evet! şimdi hatırladım. Lucy. Haberlere çok çıkıyor. Ya da çıkıyordu, demeliyim.. "

Aptal, sarhoş salak, diye sessizce söylendi Nic öfkelenerek.

"Evet, Lucy, benim yeğenim," diye yanıtladı Scarpetta.

"FBI. Bilgisayar dehası." Reba susmak bilmiyordu. "Ya sonra? Bir düşüneyim. Helikopter pilotu ve AFT'yle ilgili bir şey." ATF, seni aptal sarhoş. Nic'in zihninin gerilerinde bir şimşek çaktı.

"Bilmiyorum. Büyük bir yangın vardı ve biri ölmüştü galiba, değil mi? Peki şimdi ne yapıyor?"

Viskisini bitirip garsona bakılmaya başladı.

"Bu uzun zaman önceydi." Scarpetta sorularını yanıtlamıyordu. Nic, onun sesinde, memleketi Güney Louisiana'daki bataklıklarda bulunan servi ağaçlarının kütükleri kadar bastırılmaz ve susturulamaz bir yorgunlukla üzüntü hissetti.

"Ne kadar ilginç, değil mi, onun sizin yeğeniniz olduğunu tamamen unutmuşum. Çok önemli biri o ya da öyleydi," dedi Reba kabaca, kısa koyu renk saçlarını kan çanağına dönmüş gözlerinin önünden çekerken. "Başı belaya girmişti, değil mi?" Kahrolası lezbiyen. Kapa çeneni. şimşek ek gecenin siyah örtüsünü yırttı ve bir an için Nic öteki taraftaki gün ışığını görebildi. Babası hep böyle açıklardı. Görüyorsun ya Nic, derdi öfkeli fırtınalar sırasında camdan dışarı bakarak. şimşek birden hiçbir uyarıda bulunmaksızın parlak bir bıçak gibi zikzaklar çizerek çakardı. Görüyorsun ya bir yarın var? Çabuk bakmalısın, Nic. Öteki tarafta bir yarın var, şu parlak beyaz ışık. Ve ne kadar çabuk iyileşiyor görüyorsun. Tanrı da o kadar çabuk iyileşir.

"Reba, otele geri dön," dedi Nic, Buddy huysuzluk nöbeti geçirdiği zamanlar kullandığı sert, kontrollü ses tonuyla. "Bu gece için yeterince içtin."

"Şey, beni affedin, Bayan Öğretmenin Evcil Kedisi." Reba bilincini kaybetmeye doğru hızla yaklaşıyordu ve ağzında lastik bir bant varmış gibi konuşuyordu.

Nic, Scarpetta'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Ona güven verici ya da Reha'nın kaba gösterisi için özür niteliği taşıyabilecek bir işaret gönderebilmeyi diledi.

Lucy odaya bir hologram gibi girmişti ve Scarpetta'nın kolayca fark edilmeyen, ama oldukça duygusal tepkisi Nic'i sahip olduğunu bilmediği bir kıskançlık dalgasıyla şok etmişti. Kahramanının, yetenekleri ve dünyası Nic'inkiyle kıyaslandığında muazzam büyüklükte olan süper-polis yeğeninin yanında kendini aşağı hissediyordu. Kalbi bükülen donmuş bir eklem gibi acıyordu, tıpkı alçıdan çıktığında annesinin şefkatle düzelttiği kırık kolu gibi.

Acıması iyidir, bebeğim. Eğer bir şey hissetmeseydin küçük kolun ölmüş demektir ve kopup yere düşerdi. Bunu istemezdim, değil mi? Hayır anne. Yaptığım şey için çok özür dilerim.

Neden Nicci, bu çok aptalca. Canını bilerek acıtmadın herhalde! Ama babamın dediğini yapmadım. Ormana girdim ve takılarak düştüm...

Korktuğumuzda hepimiz hata yaparız, bebeğim. Belki de yere düşen iyi bir şeydir. ..bu şekilde etrafında şimşekler uçuşurken sen yere yattın.

NIC'İN DEEP SOUTH'DAKI ÇOCUKLUĞUNA dair anıları fırtınalarla doluydu.

Öfkeli gök gürültüleriyle patlayıp yeryüzündeki yaşayan her canlıyı boğmaya ya da elektrikle yakmaya çalışan gökyüzü her hafta korkunç nöbetler geçiriyor gibiydi. Fırtına bulutları ne zaman çirkin başını gösterip homurdanarak uyarılarını iletseler, babası güvenlikleri için dua eder, sarışın güzel annesi tel kapının önünde dikilip Nic'e aceleyle eve, o kuru ve sıcak yere, annesinin kollarına koşmasını işaret ederdi.

Babası her zaman ışıkları söndürürdü ve üçü karanlıkta oturup incil hikâyeleri anlatır, ne kadar söz ve ilahiye ezbere hatırlayabileceklerini görmeye çalışırlardı. Mükemmel bir tekrar bir çeyreklik ederdi, ama babası fırtına geçene kadar ödeme yapmazdı, çünkü çeyreklikler metalden yapılıyordu ve metal şimşeği çekerdi. Gıpta ile bakmamaksın.

Akademinin konuk hocalarından birinin Dr. Kay Scarpetta olduğunu, onuncu ve son eğitim haftasında onlara ölüm soruşturmasını anlatacağını öğrendiğinde Nic'in heyecanı neredeyse dayanılmazdı. Günleri sayıyordu. İlk dokuz hafta hiç geçmeyecekmiş gibi gelmişti. Sonra Scarpetta Knoxville'e gelmişti ve Nic'in onunla ilk kez bayanlar tuvaletinde karşılaşması kendisi için büyük bir utanç kaynağıydı. Sifonu çekip Çarpışma Üniforması'nın lacivert pantolonunun fermuarını çekerek dışarı çıkmıştı.

Scarpetta lavaboda ellerini yıkıyordu ve Nic, onun fotoğrafını ilk kez görüp esmer İspanyol soyundan gelmemesine ne kadar şaşırdığını hatırlıyordu. Bu sekiz sene önceydi. Nic, Scarpetta'nın yalnızca adını biliyordu, bir kısmı Avusturya sınırında çiftçi olan ve görünüşte Almanlar kadar Ari olan ataları Kuzey İtalya'dan gelen, mavi gözlü bir sarışın olduğunu düşünmesi için bir neden yoktu.

"Merhaba, ben Dr. Scarpetta," demişti kahramanı, sifon sesiyle Nic' in bağlantısından habersizmiş gibi. "Bir tahminde bulunayım, sen de Nicole Robillard'sın."

Nic yüzü kıpkırmızı bir şekilde hiçbir şey söyleyemiyordu. "Nerden... "

O sorunun gerisini soramadan Scarpetta açıklamıştı. "Herkesin fotoğraflı başvuru formunu istemiştin."

"Öyle mi?" Nic, Scarpetta'nın başvuru formlarını istemesine şaşırmıştı, ama onları inceleyecek zamanı nereden bulduğunu ya da neden ilgilendiğini hiç anlayamıyordu. "Demek ki sosyal güvenlik numaramı da biliyorsunuz." Nic komik olmaya çalışıyordu.

"Bak işte onu hatırlamıyorum," demişti Scarpetta ellerini kâğıt havluya kurularken. "Ama yeterince şey biliyorum."

"İKİNCİ AŞAMADA," DIYE GÖSTERİŞ yaptı Nic, kurt sineği Maggie'yle ilgili unutulmuş soruyu yanıtlayarak. Masanın başındaki polisler başlarını iki yana sallayıp birbirlerine baktılar. Nic, arkadaşlarının sinirini bozma yeteneğine sahipti ve son iki buçuk aydır bunu zaman zaman yapıyordu. Nic bazı açılardan, Scarpetta'ya, genç hayatının ilk yirmi yılını insanları pek de işlemedikleri suçlarla itham ederek geçiren ve armağanlarını aşırı teşhirciliğe kadar esneten Lucy'yi hatırlatıyordu.

"Çok güzel, Nic," dedi Scarpetta.

"Bu ukalayı kim davet etti?" Holiday Inn'e dönmeyi reddeden Reba başı masaya düşüp uyuklamadığı zaman çok sevimsiz oluyordu. "Galiba Nic yeterince içmedi, bunama geçiriyor ve her yerde kurt sinekleri görüyor," dedi kafası tıraşlı dedektif.

Nic'e bakış şekli oldukça açıktı. Nic'in sınıfın ineği olmasına rağmen adam, onu çekici buluyordu.

"Ve bence sen de aşamanın beysbol sahasında bir pozisyon olduğunu düşünüyorsunuzdur." Nic komik olmaya çalışıyor, fakat ruh halinin ağırlığından kurtulamıyordu. "Dr. Scarpetta'ya verdiğim şu küçük kurt sineğini görüyorsun ya?... "

"Ah! En sonunda itiraf etti."

"İkinci aşamada." Nic durması gerektiğini biliyordu.

"Kabuğundan çıktığından beri derisini bir kez değiştirmiş."

"Oh öyle mi? Nerden biliyorsun? Bu olurken orda mıydın? Küçük Maggie'nin deri değiştirdiğine bizzat tanık oldun mu?" diye ısrar etti kafası tıraşlı dedektif, Nic'e göz kırparak.

"Nic'in Ceset Çiftliği'nde bir çadırı var, bütün o iğrenç böcek arkadaşlarıyla orda uyuyor," dedi bir başkası.

"Eğer gerekirse bunu da yaparım."

Kimse onunla tartışmadı. Nic'in Tennessee Üniversitesi'nin iki dönümlük ağaçlarla kaplı harap durumdaki araştırma tesisine cesurca girdiği iyi biliniyordu. Buraya bağışlanan cesetler, ölümün ne zaman meydana geldiği gibi, ölümle ilgili önemli gerçekleri tespit etmek üzere inceleniyordu. Komik olan onun, Ceset Çiftliği'ne yaşlı akrabalarını ziyarete uğrar gibi gidişiydi.

"Bahse girerim, Nic ordaki her kurt sineği, sinek ve böcek için birer takma isim bulmuştur."

Reba çatalını gürültülü bir şekilde tabağına çarpana kadar bu iğrenç espriler devam etti.

"Yeter artık. Burda az pişmiş biftek yemeye çalışıyoruz!" diye itiraz etti fazla gürültülü bir şekilde.

"İspanak güzel yeşil bir ton katıyor, arkadaşım."

"Keşke biraz pilav da alsaydım.. "

"Hey, hâlâ çok geç kalmış sayılmazsın! Garson! Bu bayana bir tabak pilav getirin. Sosla birlikte."

"Peki, Maggie'nin gözlerine benzeyen bu küçük siyah noktalar ne?" Scarpetta hepsinin restorandan kovulmadan önce öğrencilerinin sakinleşmesini umarak şişeyi yeniden mum ışığına doğru kaldırdı.

"Gözleri," dedi kafası tıraşlı polis. "Onlar gözleri değil mi?" Reba sandalyesinde sallanmaya başladı.

"Hayır, gözleri değil," diye yanıtladı Scarpetta. "Hadi.

Birkaç dakika önce size ipucu vermiştim."

"Bana kalırsa göze benziyorlar. Magilla'ninkiler gibi küçük boncuk gözler."

Son on hafta içinde Houston'lu Çavuş Magil kıllı ve kaslı vücudu yüzünden "Goril Magil" haline gelmişti.

"Hey!" diye itiraz etti Magil. "Kurt sineğine benzer gözlerim olup olmadığım kız arkadaşıma sorun. O benim gözlerimin derinliklerine bakıyor..." -gözlerini işaret etti "...ve bayılıyor."

"Bizim demek istediğimiz de tam olarak bu Magilla. O gözlere baksam benim de içim geçerdi."

"Göz olmalı. Yoksa kurt sinekleri nereye gittiklerini nasıl görürlerdi?"

"Onlar göz değil, hava delikleri," diye yanıtladı Nic. "Küçük siyah noktalar hava delikleri. Kurt sineğinin nefes alabilmesi için gerekli olan küçük şnorkeller gibi."

"Şnorkel mi?"

"Bir dakika. Hey, şu şeyi bana uzat, Dr. Scarpetta. Maggie'nin maske ve yüzgeç de takıp takmadığımı görmek istiyorum." Michigan'lı sıska bir eyalet polis müfettişi kafasını masaya koymuş deli gibi kahkahalar atıyordu.

"Bir dahaki sefere tam olgunlaşmış bir tane bulduğumuzda küçük şnorkellerini arayın... "

Kahkahalar gülme krizine dönüştü, Magilla sandalyesinden yere düşüp yüzükoyun uzandı. "Oh kahretsin, kusacağım," diye cıyıkladı kahkahalar arasında. "Şnorkelmiş"

Scarpetta teslim olarak sessizce arkasına yaslandı. Durum iyice kontrolünden çıkmıştı.

"Hey Nic! Senin Deniz Kuvvetleri'nin FOKBALIĞI olduğunu bilmiyordum!"

Bu durum, Ye Old Steak House'un müdürü sessizce kapıda belirene -arka salondaki partinin diğer müşterilerini rahatsız ettiğinin bir göstergesiydi bu-kadar devam etti.

"Tamam çocuklar," dedi Scarpetta hafif korkmuş bir tonla. "Bu kadar yeter."

Kahkahalar büyük bir hızla kesildi, kurt sineği esprileri sona erdi ve sıra Scarpetta'nın diğer hediyelerine geldi: "Yağmurda, tipide ve otopsi yaparken kazayla göğüs kafesine düşürdüğünüzde" bile yazan bir kalem; 'ulaşması zor olan o yerleri görmek için' minik bir Maglite lambası ve bir generale yetecek kadar altın sırmayla işlenmiş olan lacivert bir beysbol şapkası."

"General Doktor Scarpetta. Şerefte."

Herkes kadeh kaldırırken hevesle onun tepkisini bekliyor, saygısız ifadeler yine mermi gibi oradan oraya uçuyordu. Magilla bir galonluk karton kutunun musluğuna basarak Scarpetta'nın şarap kadehini ağzına kadar doldurdu. Scarpetta ucuz Chardonnay üzümünün büyük olasılıkla yamacın en aşağısından, yani akıntının en berbat olduğu yerden toplanmış olduğunu düşündü. Eğer şanslıysa bağ bozumu en fazla dört ay önce yapılmıştı. Yarın hasta olacaktı. Bundan emindi.

ERTESI SABAH ERKEN SAATTE New York Kennedy Havaalanındaki güvenlik görevlisi, Lucy Farinelli'den aşırı büyüklükteki paslanmaz çelikten Breitling saatini çıkarmasını, cebindeki madeni paraları bir tepsiye koymasını istedi.

Ayakkabılarını, ceketini ve kemerini çıkarıp bavuluyla birlikte taşıyıcı banda koymasının söylenmesi bir öneri değil emirdi. Bant bunları röntgen cihazından geçirecek, ama cep telefonu, saç fırçası ve rujdan başka hiçbir şey monitörde görünmeyecekti. Lacivert ceketli, kırmızı beyaz damalı denizci mavisli üniformalı British Air hostesleri dostça davranıyor olmalarına rağmen havaalanı polisi oldukça gergindi. Sporcu çorapları ve bol kot pantolonuyla içinden geçerken kapı çerçevesi biçimindeki tarayıcının alarmını çaldırmamasına rağmen bir de el tarayıcısıyla arandı ve sutyenindeki metal parça bip bip sesini başlattı.

"Kollarını kaldır," dedi iriyarı kadın polis memuru. Lucy gülümseyerek çarmıha geriliyormuş gibi iki yana açtı kollarını. Memur ellerini hızla Lucy'nin kollarında, göğüslerinin altında, bacaklarının iki yanında kasıklarına kadar -son derece profesyonelce elbettegezdirdi. Öteki yolcular taciz edilmeden yanlarından geçerken özellikle erkekler, kolları ve bacakları iki yana açık olan bu genç ve güzel kadını büyük bir ilgiyle seyrediyorlardı. Ama bu Lucy'nin umurunda bile değildi.

Mütevazı olmak için enerji harcayamayacak kadar çok şey yaşamıştı ve şu anda içinden gömleğinin düğmelerini açıp telli sutyenini göstermek, memuru üzerinde minik, minicik bir patlayıcı dahi olmadığına ikna etmek geçiyordu.

"Sutyenim," dedi rahat bir tavırla, şüphelisinden çok daha gergin olan memura. "Kahretsin, telle desteklenmeyen bir sutyen takımlıydım ya da hiç takmamalıydım. Verdiğim bu rahatsızlıktan dolayı özür dilerim, Memur Washington." Yakasından adını okumuştı. "İşinizi bu kadar iyi yaptığınız için çok teşekkür ederim. Ne berbat bir dünyada yaşıyoruz. Terörist alarmı yine turuncu galiba."

Lucy şaşkın görevliyi bırakıp saatini ve paralarını tepsiden aldı, çantasını, ceketini ve kemerini topladı. İnsanların yolundan uzak bir köşede yere oturup ayakkabılarını giydi, ama iplerini bağlama zahmetine girmedi. Ayağa kalkarken kendisini seyreden polis veya British Air hosteslerine karşı hâlâ nazikti. Arka cebine uzanarak biletini ve pasaportunu çıkardı, ikisi de çok sayıda sahte isminden birine kayıtlıydı. Ayakkabı bağlarını savurarak kayıtsız bir şekilde yürümeye devam etti, 10 numaralı kapıya giden hah kaplı koridoru geçip eğilerek Concorde 01'in küçük kapısından girdi. Bir British Air hostesi gülümseyerek biniş kartını kontrol etti.

"Koltuk bir-C." Lucy daha önce Concorde'da hiç uçmamış gibi ilk sıradaki yerini işaret etti.

Ama son yolculuğunu başka bir isimle yapmıştı. Gözlük ve yeşil lens takıyordu, saçları kolayca yıkanıp o pasaporttaki resme uyacak şekilde mavi ve mor renkliydi. Mesleği "müzisyen"di. Kimse onun var olmayan tekno orkestrası Yellow Hell'i tanımıyor olsa da bir sürü insan, "Oh evet, duydum! Çok sıkı bir grup!" demişti.

Lucy halkın sönük gözlem becerilerine güveniyordu. Cehaletlerini göstermeye karşı duydukları korkularına, yalanları bildik gerçekler olarak kabul etmelerine güveniyordu. Etraflarında olup biteni fark eden düşmanlarına güveniyordu ve kendisi de onlar gibi etrafında olanları fark ediyordu. Örneğin, gümrük görevlisi pasaportunu uzun uzadıya incelerken bu davranışı fark ediyor ve güvenliğin neden böyle büyük bir heyecan içerisinde olduğunu anlıyordu. Interpol, internet üzerinden yaklaşık 182 ülkeye Kırmızı Bülten göndermiş, italya ve Fransa'da cinayetten aranan Rocco Caggiano isimli kaçağa karşı tetikte olunmasını istemişti. Rocco kaçak olduğunu bilmiyordu. Lucy'nin interpol'ün Washington'daki merkez bürosuna bilgi gönderdiği, Lucy'nin güvenilir uyarısının dikkatle

kontrol edildikten sonra siberuzay aracılığıyla interpol'ün Fransa'daki Lyon kentinde bulunan karargâhına gönderildiği, orada

Kırmızı Bülten'in çıkarılıp büyük bir hızla dünyanın her yerindeki kanun güçlerine ulaştırıldığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bütün bunlar birkaç saat içinde olmuş tu.

Rocco kim olduğunu bilse de Lucy'yi tanımıyordu. Hiç tanışmamış olmalarına rağmen Lucy, onu çok iyi tanıyordu. şu anda Concorde'un Roll Royce motorları çalışırken koltuğuna oturup kemerlerini bağladığı sırada Rocco Caggiano'yu görmek için sabırsızlanıyordu. Yoğun öfkenin körüklediği bu beklenti, Lucy nihayet Doğu Avrupa'ya varana kadar endişeli bir korkuya dönüşecekti.

"UMARIM SİZ DE KENDİNİZİ BENİM kadar kötü hissetmiyorsunuzdur," dedi Nic, Scarpetta'ya.

Scarpetta'nın Mariott'daki süitinin oturma odasında oda servisini bekliyorlardı. Saat sabah dokuzdu ve Nic ikinci kez Scarpetta'nın sağlığını soruyordu. Basmakalıp tarzının bir nedeni, büyük bir hayranlık duyduğu bu kadının kendisini kahvaltıya çağırması karşısında hem göğsünün kabarması, hem de buna bir anlam verememesiydi.

Neden ben? Bu soru Nic'in zihninde bir bingo topu gibi sekip duruyordu. Belki bana acıyordur.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," diye yanıtladı Scarpetta gülümseyerek.

"Temel Reis ve şarabı. Ama bundan daha kötü zehirler getirdiği de olmuştu."

"Bundan daha kötüsünün olabileceğini düşünemiyorum bile," dedi

Scarpetta kapı tıklarken. "Gerçekten zehirse o başka.

Affedersin."

Kanepeden kalktı. Oda servisi tekerlekli masayla gelmişti. Scarpetta faturayı imzalayıp nakit bahşiş verdi. Nic, onun oldukça cömert olduğunu fark etti.

"Temel Reis'in odası -106 numaralı odadır meyhane gibi," dedi Nic. "Herhangi bir gece altı kutuluk biralarınızla gidin ve küvete yığın. Saat 31 sekiz civarında odasına on kiloluk buz paketleri taşımak dışında hiçbir şey yapmaz. İyi ki odası birinci katta. Bir kere gitmişim."

"On hafta içinde yalnızca bir kere mi?" Scarpetta, onu yakından inceliyordu.

Nic, Louisiana'ya döndüğünde hayatında görebileceği en kötü cinayet olaylarıyla karşılaşacaktı. Şimdiye kadar bu konuda hiçbir şey söylememişti ve Scarpetta, onun için endişeleniyordu. "Ben Johns Hopkins'te tıp fakültesindeyken sınıftaki üç kızdan biriydim," diye söze girdi Scarpetta kahveleri doldururken. "Eğer bir yerde bira dolu bir küvet varsa bunu bana hiç söylemedikleri konusunda seni temin edebilirim. Ne alırsın?"

"Bol krema ve şeker. Siz, bana hizmet etmemelisiniz. Ben burda öylece oturuyorum." Koltuğundan fırladı.

"Otur, otur." Scarpetta, Nic'in kahvesini sehpaya bıraktı. "Kruvasan ve berbat görünümlü simitler var. Canının istediğini al."

"Ama siz tıp fakültesindeyken küçük bir kasabalı şey değildiniz... " Nic hödük demeden kendini tuttu. "Miami pek Louisiana'daki küçük bir çamur birikintisi sayılmaz. Benim sınıfımdaki bütün adamlar büyük şehirlerden."

Dikkatini Scarpetta'nın fincanına, dudaklarına kaldırırken ne kadar dengeli olduğuna vermişti. Kahvesini koyu içiyor ve yiyeceklerle ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

"Şefim akademide tam burs için bir boşluk olduğunu ve gidip gitmeyeceğimi sorduğunda kendimi nasıl hissettiğimi anlatamam," diye devam etti Nic. Ama aynı zamanda kendisinden çok fazla bahsediyor olmasından da endişeleniyordu. "Buna inanmadım ve evimden üç aya yakın bir süreliğine ayrılmamın mümkün olması için büyük zahmetlere katlandım. Sonra da buraya Knoxville'e geldim ve oda arkadaşım olarak Reba'yı buldum

"Çok eğlenceli olduğunu söyleyemem, ama burda böyle oturup şikâyet ediyor olmak hiç hoşuma gitmiyor." Gergin bir şekilde kahvesini yudumlayıp fincanı bıraktı, sonra fincanı yeniden eline aldı. Kucağındaki peçeteyi yumruğunun arasında sıkıyordu. "Özellikle de sizin yanınızda."

"Neden özellikle benim yanımda?"

"Aslında, sizi etkileyebilmeyi umuyordum."

"Etkiledin zaten."

"Ve siz de sızlananları takdir edecek biri gibi görünmüyorsunuz." Nic, ona baktı. "İnsanlar size karşı da her zaman nazik değiller."

Scarpetta güldü. "Bunun bir küçümseme olduğunu söyleyebilir miyim?"

"İyi açıklayamadım. İnsanlar kıskanç. Siz de savaş verdiniz. Demek istediğim şu ki siz şikâyet etmiyorsunuz."

"Bunu Rose'a sor." Scarpetta çok eğleniyordu.

Nic'in zihni, Rose'un kim olduğunu bilmesi gerekiyormuş da bağlantıyı kuramamış gibi kilitlendi.

"Sekreterim," diye açıkladı Scarpetta kahvesini yudumlarırken. Garip bir sessizlik oldu, sonra Nic bir soru sordu. "Diğer ikisine ne oldu?" Scarpetta anlamamıştı. "Sınıfınızdaki diğer iki kadın."

"Biri okulu bıraktı. Diğer galiba evlendi ve hiç doktorluk yapmadı."

"Şu anda ne hissettiklerini merak ediyorum. Büyük olasılıkla pişmandırlar."

"Büyük olasılıkla onlar da beni merak ediyordur," dedi Scarpetta. "Onlar da benim pişman olduğumu düşünüyor olabilirler."

Nic'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Öyle mi?"

"Her şeyin bir bedeli vardır, her zaman taviz gerekir. Ve farklı olanı zor kabullenmek insanoğlunun doğasında vardır. Genellikle, hayattan istediğini elde edene kadar bunu anlamazsın ve bazı zamanlar ödülünün alkış olmasını beklerken nefret olduğunu görüp şaşırırsın."

"Ben kendimi farklı ya da nefret edilen biri olarak görmüyorum. Belki benimle çok dalga geçiyorlar, ama geldiğim yerde böyle değildir," diye hızla yanıtladı Nic. "Los Angeles Polis Merkezi'nde görev yapmıyor olmam benim aptal olduğumu göstermez." Ruhu canlanıyor, sesi kızışıyordu. "Ben bir çamur böceği, bataklık faresi taşralı değilim.. "

"Çamur böceği." Scarpetta kaşlarını çattı. "Bunun ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum."

"Kerevit."

"Sınıfından biri sana kerevit mi dedi?"

Nic elinde olmadan neşelendi. "Oh, boş verin. Hiçbiri hayatında kerevit yememiştir. Okyanusun dibinde sürünen bir balık filan olduğunu sanıyorlardır."

"Anlıyorum."

"Ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Sayılır. Zachary'de sokak polislerinden yalnızca ikisi kadın. Tek kadın müfettiş benim ve şefimiz kadınlardan hoşlanmıyor filan değil. Aslında, belediye başkanımız kadın. Ama kahve içmek ya da bir şey yemek için dinlenme odasına gittiğim zamanların çoğunda ordaki tek kadın oluyorum. Aslında bunu nadiren düşünüyorum. Ama burda akademideyken bu konuyu çok sık düşündüm. Taşralı bir hödük olmadığımı kanıtlamak için çok fazla çabaladığımı ve herkesi kızdırdığımı fark ettim. Ama sizin gitmek zorunda olduğunuzu biliyorum. Herhalde toplanmanız gerekiyordur. Uçağınızı kaçırmamanızı istemem."

"O kadar çabuk gidemezsin," dedi Scarpetta. "Konuşmamızı tamamladığınızı sanmıyorum."

Nic rahatladı, çekici yüz hatları canlandı, koltuktaki ince bedeni biraz daha gevşedi. Bu kez sesi o kadar gergin çıkmıyordu. "Bu on hafta içinde bana söylenen en güzel şeyi söyleyeyim size. Reba biraz size benzediğimi söyledi. Elbette sarhoştur. Umarım size hakaret etmiş olmuyorum."

"Kendine hakaret etmiş olabilirsin," diye mütevazı bir şekilde yanıtladı Scarpetta. "Eğer başvuru formunda okuduklarım doğruysa senden biraz yaşlıyım."

"Ağustosta otuz altı olacağım. İnsanlar hakkında nelere dikkat ettiğiniz çok şaşırtıcı."

"İnsanlar hakkında olabildiğince çok şey bilmeyi kendime iş edindim. Dinlemek önemlidir. Birçok insan tahminlerde bulunmayla çok fazla meşgul, başkasını dinleyemeyecek kadar kendileriyle

meşgul oluyorlar. Morgda hastalarım çok sessiz konuşurlar ve eğer onları dinlemez, haklarında her şeyi öğrenemezsem asla affetmezler."

"Bazen Buddy'yi gereği gibi dinlemiyorum.. çok telaşlı veya yorgun olduğum zamanlarda." Gözlerinden bir üzüntü dalgası geçti. "Oysa bunun nasıl bir şey olduğunu en iyi benim bilmem gerekir, çünkü Ricky, beni hiç dinlemez. Çok sayıdaki geçinememe nedenlerimizden biri."

Scarpetta, Nic'in evliliğinin iyi gitmediğini ya da bittiğini düşündü. Mutsuz olan insanların ilişkilerinde belirgin bir tatminsizlik ve yalnızlık havası olurdu. Nic'in durumunda bu izler çok belirgindi, özellikle de gizlediğini sandığı öfkesi.

"Çok mu kötü?" diye sordu Scarpetta.

"Ayrıyoruz, boşanmaya doğru gidiyoruz." Nic kahve fincanına uzandı, ama sonra kararını değiştirdi. "Tanrı'ya şükür babam Baton Rouge'da yakınlarında oturuyor, yoksa Buddy konusunda ne yapardım bilmiyorum. Ricky'nin sırf benden intikam almak için onu benden alacağını çok iyi biliyorum."

"İntikam mı? Ne için?" diye sordu Scarpetta. Bütün bu sorular için çok iyi bir nedeni vardı.

"Uzun hikâye. Bir yıldan uzun süredir devam ediyor, hiçbir zaman iyi olmadığı için de kötüden felakete gidiyor."

"Bölgedeki o kadınlar kaybolmaya başladığından beri." Scarpetta sonunda konuşmak istediği konuya gelmişti. "Bununla nasıl baş ettiğini 35 bilmiyorum, çünkü eğer izin verirsen seni kötü etkileyecektir. Hiç beklemediğin bir anda. Bu vakaları ortaya getirmede dikkatinden kaçmadı. Ben hurdayken bir kez bile onlar hakkında konuşmadın. On dört ayda on kadın. Hepsi Baton Rouge'daki evlerinden, arabalarından, park yerlerinden kayboldular. Öldükleri sanılıyor. Öldüklerine seni temin edebilirim. Aynı kişi tarafından öldürüldükleri konusunda da seni temin edebilirim, kurnaz biri tarafından... çok kurnaz. Zeki ve kadınların güvenini kazanıp sonra onları kaçırarak ve cesetleri yok edecek kadar deneyimli biri. Daha önce öldürmüş ve yine öldürecektir. En son dört gün önce biri kayboldu... Zachary'de. Bu da Zachary'den iki vaka demek, ilki birkaç ay önceydi. Eve döndüğünde bunlarla karşılaşacaksın Nic. Seri cinayetler. Onu birden."

"On değil. Yalnızca Zachary'deki iki vaka. Ben görev gücünde değilim," dedi Nic kızgınlığını bastırmaya çalışarak. "Ben büyük çocuklarla koşmuyorum. Benim gibi taşra polisinin yardımına ihtiyaçları yok, en azından Birleşik Devletler başsavcısının bakış açısına göre."

"Başsavcının bununla ne ilgisi var?" diye sordu Scarpetta. "Bu vakalar federallerin görev bölgesinde değil ki."

"Weldon Winn yalnızca egoist bir salak değil, aynı zamanda aptal da. Aptal ve ukala olan birisinin gücü elinde tutmasından daha kötü bir şey olamaz. Vakalar çok dikkat çekici, bütün haberlerde çıkıyor. O da bunun bir parçası olmak istiyor, belki bir gün federal yargıç ya da senatör olur."

"Ve siz haklısınız. Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum, ama bütün yapabileceğim Zachary'deki iki vaka üzerinde çalışmak, diğer sekiziyle bağlantılı olduğunu çok iyi bilsem bile."

"Kaçırımların artık Baton Rouge'un daha kuzeyinde olması çok ilginç. Belki daha önceki cinayet bölgesinin çok riskli olduğunu düşünüyordur."

"Bu konuda söyleyebileceğim en iyi şey şu ki, belki Zachary Doğu Baton Rouge Bölgesi'nde olabilir, ama en azından Baton Rouge polislerinin görev bölgesinde değil. Bu yüzden haşmetli görev gücü, vakalarım konusunda bana patronluk taslayamaz."

"Bana vakalardan söz et."

"Bir bakalım. En son vaka. Hakkında ne biliyorum? Herkesin bildiklerini. Paskalya'dan iki gün

sonra, yalnızca dört gün önce," diye başladı. "Kırk yaşındaki öğretmen Glenda Marler. Lise öğretmeni... benim gittiğim lise. Sarışın, mavi gözlü, güzel, çok akıllı. Boşanmış, çocuğu yok. Geçen salı gecesi yol kenarı marketi olan Be Q'ya gidiyor, domuz eti, salata ve mısır alıyor. 94 model Honda Accord'u var, rengi mavi. Main Caddesi'nden güneye, kasabanın tam ortasına gittiği görülüyor. Ortadan kaybolduktan sonra arabası öğretmenlik yaptığı lisenin park yerinde bulunuyor. Kuşkusuz görev gücü, onun öğrencilerinden biriyle bir randevusu olduğunu, olayın diğerleriyle bağlantısı olmadığını, bunun yalnızca bir taklit olduğunu ileri sürüyor. Saçma."

"Kendi okulunun park yeri," dedi Scarpetta düşünceli bir şekilde. "Demek adam onunla konuştu, onu arabasına aldıktan sonra hakkında bir şeyler öğrendi, belki ona nerde çalıştığını sordu ve kadın da ona söyledi. Ya da onu takip etti."

"Sizce hangisi?"

"Bilmiyorum. Çoğu seri katil, kurbanlarını takip eder. Ama profil uzmanlarının görüşlerine rağmen her zaman belirli bir kural yoktur."

"Öteki kurban ben buraya gelmeden hemen önce kayboldu," diye devam etti Nic. "Ivy Ford. Kırk iki yaşında, sarışın, mavi gözlü, çekici bir kadın, bankada çalışıyor. Çocukları üniversiteye gidiyor, kocası iş için Jackson, Mississippi'ye gitmiş, bu yüzden birisi kapısına geldiğinde yalnızmış. Her zamanki gibi mücadele izi yok. Hiçbir şey yok. Kadın hiçbir iz bırakmadan yok olmuş."

"Hiçbir şey iz bırakmadan yok olmaz," dedi Scarpetta her senaryoyu hayal edip aşikâr olanı düşünürken. Çok geç olana kadar kurbanın saldırganından korkması için bir neden yoktur.

"Ivy Ford'un evi hâlâ kapalı mı?" Ama Scarpetta aradan geçen bunca zamandan sonra bundan kuşkuluydu.

"Ale hâlâ orda yaşıyor. İnsanlar böyle korkunç bir şeyin olduğu bir evde nasıl yaşayabilirler anlamıyorum."

Nic, kendisinin bunu yapmayacağını söyleyecekti. Ama bu doğru değildi. Hayatının ilk dönemlerinde bunu yapmıştı.

"Son vaka olan Glenda Marler olayındaki arabaya el konup dikkatle incelendi mi?" diye sordu Scarpetta.

"Saatler boyunca, biz... şey, bildiğiniz gibi ben hurdaydım." Bu ayrıntı onu düş kırıklığına uğrattı. "Ama tam raporu aldım ve üzerinde çok zaman geçirdik. Adamlarım bulabildikleri bütün izleri aldılar. Kullanılabilir olanları AFIS'e yüklediler, bir eşleme bulunamadı. şahsen ben bunun önemli olduğunu sanmıyorum, çünkü Glenda Marler' ı her kim kaçırdıysa onun arabasına bindiğini hiç sanmıyorum. Bu yüzden izleri zaten arabada olamaz.

Ve kapı tokmağında bulunan izler Marler'a aitti."

"Ya anahtar, cüzdan ve diğer kişisel eşyalar?"

"Anahtar kontaktaydı, el çantası ve cüzdanı park yerinde arabasından altı metre uzakta bulundu."

"Cüzdanda para var mıydı?"

Nic başını iki yana salladı. "Ama çek defterine ve kredi kartlarına dokunulmamış. Fazla nakit taşıyan biri değilmiş. Ne kadar parası varsa gitmiş. En azından altı dolar otuz iki senti olduğunu biliyorum, çünkü markette on dolarla ödeme yapmış ve bu kadar para üstü almış. Adamlarıma kontrol ettirdim, ne gariptir ki, yiyecek torbası arabada değildi. Bir fatura da yoktu. Tekrar markete gidip onun faturasını çıkarttık."

"O halde saldırgan, kurbanın yiyeceğini de almış gibi görünüyor." Bu çok garipti. Psikopatça işlenmiş bir şiddet suçundan çok hırsızlık ya da soyguna uygun bir davranıştı.

"Bildigin kadariyla diger sekiz kayip kadın olayında hırsızlık söz konusu mu?" diye sordu Scarpetta.

"Söylentiye göre cüzdanlarındaki nakit para temizlenmiş ve kaçırıldıkları yerin yakınına atılmış."

"Parmak izi bulunup bulunmadığını biliyor musun?"

"Kesin olarak bilmiyorum."

"Belki saldırganın cüzdana dokunduğu yerlerde deri hücrelerinin

DNA'sı filan bulunmuş olabilir mi?"

"Baton Rouge polisinin ne yaptığını bilmiyorum, çünkü kimseye bir bok söylemiyorlar. Ama polis merkezindeki adamlar Ivy Ford'un cüzdanı dahil, bulabildikleri her şeyi aldılar ve onun DNA profilini -ve FBI' ın veri tabanı CODIS'te bulunmayan bir tanesini daha çıkardılar. Bildiğiniz gibi Louisiana DNA veri tabanı oluşturmaya yeni başladı ve numuneleri girmede daha çok geri."

"Ama elinizde bilinmeyen bir profil var," dedi Scarpetta ilgiyle.

"Herkesin olabileceğini düşünmeliyiz. Ya çocukları ve kocası?"

"DNA onlara ait değil."

Scarpetta başıyla onayladı. "O halde Ivy Ford'un cüzdanına dokunmak için başka kimin nedeni olabilir, diye düşünmen gerekiyor. Katil hariç başka kim olabilir?"

"Bunu günün yirmi dört saati düşünüyorum."

"Ya son olay, Glenda Marler vakasında?"

"Kanıtlar eyalet polisi laboratuvarlarında. Acele ettirilmelerine rağmen testler biraz zaman alacak."

"Arabanın içinde alternatif ışık kaynağı kullanıldı mı?"

"Evet. Hiçbir şey yok, yok, yok." Nic büyük bir düş kırıklığı içindeydi. "Suç mahalli yok, ceset yok, sanki kötü bir rüya gibi. Tek bir ceset bile bulunsaydı. Sorgu yargıcı harika. Adını duymuş muydunuz? Dr. Sam Lanier."

Scarpetta, onu tanı mıyordu.

DOĞU BATON ROUGE BÖLGESİ'NİN Sorgu Yargıcı Ofisi uzun Mississippi Nehri'ne ve kurnaz, korkusuz, despot Huey Long'un suikasta uğradığı eski senato binasına bakıyordu.

Hükümet binasının beşinci katındaki ofis penceresinde dikilen Dr. Sam Lanier'in gözleri ağır ağır akan çamurlu sudaki yüzer gazinoya, savaş gemisi USS Kidd'in gerisindeki Eski Mississippi Köprüsü'ne takıldı. Altmışlı yaşlardaki sağlıklı adam kır saçlarını sağ tarafa ayırmıştı. Onun gücüne sahip adamların çoğunun tersine, o mahkemede olduğu ya da kaçınamayacağı politik olaylara katılması gereken zamanların dışında takım elbiselerden uzak dururdu. Onunki politik bir ofis olabilirdi, ama politikadan ve politikanın içindeki insanların neredeyse hepsinden nefret ederdi. Doğası gereği ters olan Dr. Lanier, belediye başkanıyla görüşmeye bile her gün giydiği giysilerle giderdi: kendisini nahoş yerlere taşıyabilecek rahat ayakkabılar, koyu renk pantolon ve Doğu Baton Rouge Bölgesi armalı polo bir gömlek.

Titiz bir adam olduğu için dün sabah aldığı garip mektuba nasıl karşılık vereceğini düşünüyordu. Ulusal Adalet Akademisi'nden gelen bir mektuptu bu. Dr. Lanier yıllardır bu teşkilatın bir üyesiydi. Büyük beyaz zarf mühürlüydü. Dr. Lanier açıp içinde yine mühürlü olan başka bir zarf bulana dek kimse dokunmamış gibi görünüyordu. El yazısıyla, iri harflerle adı yazılıydı. İade adresi Teksas Kriminal Adalet Bölümü, Polunsky Birimiydi. İnternette yaptığı araştırmayla Polunsky Birimi'nde idama mahkûm olan tutukluların bulunduğunu öğrenmişti.

İri harflerle yazılmış mektupta şunlar yazıyordu:

Mösyö Lanier'e selamlarımla,

14 Eylül 1995'te zamansız ve üzücü bir şekilde ölen Madam Charlotte Dard'ı hatırlarsınız. Onun otopsisini izlemiştiniz ve yaşadığınız bu hoş deneyimi çok kıskandığımı belirtmek istiyorum, çünkü ben hiç otopsi izlemedim. Yakında idam edileceğim için sırlarımdan kurtulmak istiyorum.

Madam Dard çok zekice öldürülmüştü.

Mais non! Benim tarafımdan değil.

Bugünlerde olağan şüphelilerden bahsederken kullandıkları aptalca ifadeyi kullanacak olursam, ilgili şahıs Madam Dard'ın ölümünden kısa bir süre sonra Palm Desert'a kaçtı. Bu kişi şimdi orada değil. Bu kişinin yerini ve kimliğini siz bulmalısınız. Size yardım etmesi için Dedektif Pete Marino'nun muhteşem becerilerini önerebilir miyim? Beni mutlu Richmond günlerimden çok iyi tanır. Elbette muhteşem Marino'yu duymuşsunuzdur. Soyadınız, mon cher mösyö, Fransız kökenli olduğunuzu düşündürüyor. Belki akrabayızdır. À bientôt, Jean-Baptiste Chandonne

Dr. Lanier, Jean-Baptiste Chandonne'un adını duymuştu. Ama

Pete Marino'yu tanımıyordu, ama internette yaptığı birkaç araştırma ona bu konuda bir hayli yardımcı olmuştu. Doğruydur. Chandonne, Richmond'da kadınları öldürürken soruşturmayı Marino yürütüyordu. Ama Dr. Lanier'i daha fazla ilgilendiren şey, Marino'nun yetenekli Adli Patolog Dr. Kay Scarpetta'yla kurduğu yakın profesyonel ilişkiyle tanınmasıydı. Dr. Lanier, ona her zaman saygı duymuştu ve bölgesel sorgu yargıçları toplantısında onun verdiği konferansı dinleyince çok etkilenmişti. Çoğu adli patolog, özellikle Scarpetta'nın konumundakiler, sorgu yargıçlarını küçümser, onların oyla seçilen cenaze evi müdürleri olduklarını düşünürlerdi. Kuşkusuz, bazıları öyleydi.

Ama birkaç yıl önce bela, koca ayağını uzatıp Dr. Scarpetta'ya çelme takmış ve onu çok kötü yaralamıştı. Bu yüzden Dr. Lanier, onu çok iyi anlıyordu. Bir gün geçmezdi, ki bela onu arayıp bulmasın. Şimdiyse ünlü seri bir katil, Dr. Lanier'in, Scarpetta'nın meslektaşısı Marino'nun yardımına ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Belki de gerçekten ihtiyacı vardı. Belki de tuzağa düşürülmeye

çalışıyordu. Seçimlere altı ay kalmışken Dr. Lanier olağandışı her türlü durum karşısında şüpheleniyordu ve Jean-Baptiste Chandonne'dan gelen mektup onu şüpheli biri haline getirmişti. Mektuba boş vermemesinin tek nedeni çok basitti: eğer mektup gerçekten ondan geliyorsa Jean Baptiste Chandonne, Charlotte Dard' ı tanıyordu. Halk o davayı unutmuştu ve Baton Rouge dışında fazla haber değeri olmamıştı. Ölüm nedeni bulunamamıştı. Dr. Lanier, onun öldürülmüş olabileceği olasılığını hiçbir zaman gözardı etmemişti.

Her zaman bir su yılanını tanımlamanın en iyi yolunun onu dürtmek olduğuna inanırdı. Eğer ağzının içi beyazsa kafasını uçursanız iyi edersiniz. Aksi halde yaratık yalnızca zararsız bir su yılanı demektir.

O da elindeki gerçeği şöyle bir dürtükleyip neler bulabileceğine bakabilirdi. Masasında otururken telefonu aldı ve az sonra Marino'nun kendisini kimin bulduğuna aldırmadığını öğrendi. Marino'nun kask takmadan Fat Boy Harley'e binecek bir tip olduğunu hayal etti. Polisin telesekreteri, çoğu profesyonelin telesekreteri gibi evde olmadığı ya da öteki hatta olduğu için telefona cevap veremediğini söylemiyordu. Kaydedilmiş boğuk erkek sesi yalnızca, "Beni evden aramayın," diyor ve denemeleri için başka bir numara veriyordu.

Dr. Lanier öteki numarayı denedi. Yanıt veren ses telesekreterdeki sese benziyordu.

"Dedektif Marino?"

"Kim arıyor?"

New Jersey'li ve kimseye güvenmiyor, büyük olasılıkla kimseden hoşlanmıyor da.

Dr. Lanier söylediklerine çok dikkat ederek kendini tanıttı. Güven ve hoşlanma konusunda Marino eşini bulmuştu.

"Sekiz yıl önce burda bir ölüm vakası olmuştu. Charlotte Dard isimli kadını hiç duydunuz mu?"

"Hayır."

Dr. Lanier, ona vakayla ilgili birkaç ayrıntı verdi. "Sana bir şey sorayım. Neden Baton Rouge'daki aşırı dozdan ölüm vakası konusunda benim bir şey bilmem gerekiyor?" Marino hiç de nazik değildi. "Ben de aynı soruyu düşünüyordum."

"Ha? Nedir bu böyle? Benimle dalga geçen bir salak mısın sen?"

"Pek çok insan salak olduğumu düşünür," diye yanıtladı Dr.

Lanier. "Ama sizinle dalga geçmiyorum." ^

Marino'ya Jean-Baptiste'den gelen mektubu anlatıp anlatmamakta kararsız kalmıştı, ama bunun işe yarar bir amaca hizmet etmeyeceğine karar verdi. İhtiyacı olan şeyi zaten öğrenmiş ti: Marino'nun Charlotte Dard hakkında hiçbir fikri yoktu ve bir sorgu yargıcı tarafından rahatsız edilmesine çok sinirlenmişti. "Bir sorum daha var, ondan sonra daha fazla vaktinizi almayacağım. Dr. Kay Scarpetta'yla uzun bir geçmişiniz var... "

"Onun bu işle ne ilgisi var?" Birden Marino'nun bütün tavrı değişmişti. Artık açıkça düşmanca davranıyordu.

"Özel danışmanlık verdiğini biliyorum." Dr. Lanier internette onunla ilgili kısa bir haber okumuştu.

Marino karşılık vermedi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?" Dr. Lanier volkanik bir öfke patlamasına yol açacağını bildiği bu soruyu sordu.

"Sana söyleyeyim geri zekâlı. Ona, onun hakkında tanımadığım bir bok çuvalıyla konuşmayacak kadar önem veriyorum."

Hat kesilirken arama tonu duyuldu.

Sam Lanier, Dr. Scarpetta'nın karakteri konusunda daha iyi bir referans alamazdı. Rahatlıkla buraya yardıma gelebilirdi.

SCARPETTA, MARRIOTT'UN RESEPSİYONUNDA BEKLIYORDU. Başı zonklarken merkezi sinir sistemi kısa devre yapıyordu. İçtikleri şarap o kadar kötüydü ki etiketinde kurukafa işareti olmalıydı. Rahatsızlığı ve huzursuzluğu Nic'e gösterdiğinden çok daha kötüydü; geçen her dakikayla birlikte fiziksel durumuyla ruh hali daha da kötüye gidiyordu. Hastalığına akşamdan kalma durumu demek istemiyordu (ne de olsa o lanet olası şaraptan yalnızca iki kadeh içmişti) ve karton kutuda satılan alkollü bir içkiyi içmeyi düşündüğü için bile kendini affetmiyordu.

Yaşadığı kötü deneyimler ona bu tür sarhoşluk durumlarında ne kadar kahve içerse kendini o kadar kötü hissedeceğini öğretmişti. Fakat bu hiçbir zaman odasına büyük bir sürahi kahve ısmarlamasını engellemezdi. Teyzesinin bildiklerine aldırılmayarak, hislerine göre hareket edip zorunlu iniş yaptığı böylesi durumlarda Lucy, onun aletlerine güvenmeyip uçağı kendi hislerine göre kullandığını söylerdi.

Sonunda resepsiyona ulaştınca faturasını istedi, ama eline bir zarf verildi.

"Bu sizin için geldi, bayan," dedi telaşlı resepsiyon memuru yazıcıdan çıkan makbuzu yırtıp kendisine uzatırken.

Zarfin içinde bir faks vardı. Scarpetta arabasını iten hamalın arkasına geçti. Araba çantalar ve katlanamadığı için PowerPoint sunumlarına 45 dönüştürmediği slaytları taşıyan üç büyük kutu bulunuyordu. Kafası tüfikle havaya uçurulmuş bir adamın ya da haşlanarak öldürülen bir çocuğun resmini göstermek için bilgisayar ya da özel çaba gerekmiyordu. Slayt sunumları ve dağıttığı kâğıtlar kariyerine başladığı zamanki gibi hizmet ediyordu amacına.

Faks, sekreteri Rose'dandı. Scarpetta asansörden lobiye doğru perişan bir şekilde gelirken aramış olmalıydı. Rose'un bütün söylediği Doğu Baton Rouge Bölgesi sorgu yargıçlarından Dr. Sam Lanier'in kendisiyle konuşmak istediğiydi. Rose, adamın ev, ofis ve cep numaralarını da yazmıştı. Scarpetta'nın aklına hemen bir saat önce Nic'le yaptığı konuşma geldi.

Dr. Lanier'in ofisini aramak için taksiye binene dek bekledi.

Telefonu adamın kendisi açtı.

"Sekreterimin kim olduğunu ve ona nasıl ulaşacağınızı nasıl öğrendiniz?" diye sordu hemen.

"Richmond'daki eski ofisiniz kibarlık edip bana Florida'daki numaranızı verdi. Bu arada Rose büyüleyici biri."

"Anlıyorum," dedi taksi, otelinden uzaklaşırken. "Taksiyle havaalanına gidiyorum. Biraz çabuk olabilir miyiz?" Kızgınlığı Dr. Lanier'den çok eski ofisineydi. Rehberde olmayan numarasını vermek hoş bir davranış değildi, ama bu ilk kez olmuyordu. Eski ofisinde onu seven birkaç kişi vardı. Fakat diğerleri güç hangi taraftaysa oradaydılar.

"Çabuk olacağım," dedi Dr. Lanier. "Benim için bir vakayı yeniden gözden geçirip geçiremeyeceğinizi soracaktım Dr. Scarpetta. Bir şekilde çözülemeyen sekiz yıllık bir vaka. Şüpheli bir şekilde ölen bir kadın, aşırı doz gibi görünüyordu.

Charlotte Dard'ın adını hiç duydunuz mu?"

"Hayır."

"Yeni bir bilgi geldi -bu iyi mi, kötü mü bilmiyorumama bunları telefonda konuşmak istemiyorum."

"Bu bir Baton Rouge vakası mı?" diye sordu Scarpetta kalem ve not defteri için çantasını karıştırırken.

"Bu da başka güne ait başka bir hikâye. Ama evet, Baton Rouge vakası."

"Sizin vakanız mı?"

"Öyleydi. Size raporları, slaytları ve diğer şeyleri göndermek istiyorum. Görünüşe göre bu olayla yeniden ilgilensem iyi olacak." Durakladı. "Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi bütçem fazla geniş değil..."

"Beni arayan hiç kimsenin bütçe kapsamında bir danışmanları yok," diye sözünü kesti. "Virginia'dayken benim de yoktu." Belgeleri kendisine FedEx'le göndermesini söyleyerek adresini verdi.

"Zachary'den Nic Robillard isimli bir müfettiş tanıyor musunuz?" diye sordu.

Adam biraz durakladıktan sonra, "Galiba birkaç ay önce telefonda konuşmuştuk. Eminim orda olanlardan haberiniz vardır."

"İstemesem de var. Her şey haberlerde," diye yanıtladı Scarpetta dikkatle, trafik gürültüleri arasında.

Ne ses tonu, ne de sözcükleri vakalar hakkında kişisel bir bilgiye sahip olduğunu göstermiyordu. Sıkıntıyla Nic'in Dr. Lanier'i arayıp kendisi hakkında konuşmuş olabileceğini düşünürken Nic'e olan güveni biraz sarsılmıştı. Bunu neden yapmış olabileceğini anlamak zordu, belki eğer Dr. Lanier'in ihtiyacı olursa Scarpetta'nın çok işe yarar bir kaynak olabileceğini söylemişti. Belki de Dr. Lanier'in kendisine az önce sözünü ettiği bu eski vaka konusunda gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Belki Dr. Lanier bu seri cinayetleri kendisi çözemeyeceği için Scarpetta'yla ilişki kurmaya çalışıyordu.

"Sizin için çalışan kaç tane adli patolog var?" diye sordu Scarpetta.

"Bir."

"Nic Robillard benimle ilgili olarak aradı mı sizi?" Sözü dolandıracak zamanı yoktu.

"Neden arasın ki?"

"Bu bir cevap değil."

"Aramadı tabi ki."

JAY TALLEY ETLERİ KÜÇÜK parçalar halinde doğrayıp oturduğu çizik çizik olmuş tahta masanın altındaki kanlı plastik kovaya atarken tozlu pencerede takılı olan havalandırma takırdayarak çalışıyordu. Öğleden sonra havası nisan normallerine göre sıcaktı.

Balıkçı barakasındaki her şey gibi masa da çirkin ve eskiydi. Eşya insanların, çöpçülerin ya da evsizlerin alması için garaj yollarına bıraktığı türdendi. Çalışma yeri onun özel mekânıydı ve masayı dengede tutmak için ayaklarının altına kumaş parçacıkları sıkıştırırken oldukça sabırlıydı. Hareket eden yüzeylerde et doğramaktan hoşlanmıyordu, ama küçük çarpık dünyasında denge olması neredeyse olanaksızdı. Grileşmekte olan tahta döşeme, bir yumurtanın yuvarlanarak mutfaktan verandaya gidebileceği kadar meyilliydi...

Elini uçan bir sivrisineğe doğru savurarak Budweiser'mi bitirdi, kutuyu ezip açık tel kapıdan dışarı fırlattı. Teknesini beş metre kadar geçerek suya düştüğünü görünce memnun oldu. Can sıkıntısı, şamandıraların altındaki bulanık suda asılı duran yengeç sepetlerini kontrol etmek çoğu sıkıcı aktiviteye keyif katıyordu. Yengeçlerin temiz suda bulunmaları önemli değildi. Kerevitler vardı, hem de tam mevsimiydi ve onlar olmasa bile daha büyük bir şey mutlaka gelirdi.

Geçen ay, iri bir kütüğe benzer en az kırk beş kilo ağırlığında bir kılıçbalığı gelmişti. Bir torpido gibi hareket ederek boş Clorox şişesinden yapılmış iğreti şamandıra ve misinayla birlikte fırtına gibi uzaklaşmıştı. Jay teknesinde sakin bir şekilde oturmaya devam ederek şapkasıyla etobur yarattığı selamlamıştı. Jay yakaladığı şeyleri yemiyordu, ama artık ev dediği bu korkunç yerde kabul edilebilir tek taze seçeneği pisibalıği, levrek, kaplumbağa ve geceleri yakalayabildiği kadar kurbağaydı. Aksi halde, yiyecekleri ana karadaki çeşitli marketlerden alınan torbalar ve konserve kutularla geliyordu.

Et satırını indirip kemik ve kası kesti. Birkaç parça daha bozuk et kovaya indi. Bu sıcakta etin bozulması fazla uzun sürmüyordu.

"Şu anda kimi düşündüğümü tahmin et," dedi kadın Bev Kiffin'e.

"Kapa çeneni Bunu sırf beni sinir etmek için söylüyorsun."

"Hayır, mon cheri, onu Paris'te becerdiğim aklıma geldiği için söylüyorum "

Kıskançlık alevleri parladı. Kay Scarpetta'yı düşünmeye zorlandığında Bev kendini kontrol edemiyordu. Güzel ve akıllıydı hem de Jay için fazlasıyla...

Jay'in parçalara ayırıp kapılarının dışındaki bataklıkta yaşayan timsahlara verme fantezileri kurduğu kadınla rekabet etmek için bir nedeni olmadığı nadiren aklına geliyordu Bev'in" Eğer Scarpetta'nın boğazını kesebilseydi bunu kesinlikle yapardı ve onun çarpık dünyasında tek hayali bir gün eline böyle bir fırsatın geçmesi idi. Ondan sonra Jay kaltağı konusunda daha konuşmazdı. Gecenin büyük bir kısmında bataklığı seyredip onu düşünmezdi.

"Neden durmadan ondan söz etmek zorundasın?"

Bev, ona yaklaşmış bir ter damlasının biçimli ve pürüzsüz göğsünden suya düştüğünü görünce memnun oldu. Aşağıya süzülüp dizlerinin altından kesilmiş blucinin belini ıslatışını seyretti. Kaslı bacaklarına, üzerlerindeki altın kadar parlak kıllara baktı. Öfkesi iyice kızışıp patlama noktasına geldi. "Sertleşmişsin kahrolası. Et doğruyor ve sertleşiyorsun! Bırak şu el baltasını!"

"O et satırı, tatlım. Keşke bu kadar aptal olmasaydın!" Yakışıklı yüzü ve sarı saçları terle ıslanmış, soğuk mavi gözleri bronz teninde iyice belirginleşmişti.

Kadın eğilip kalın, kısa eliyle adamın bacaklarının arasındaki çıkıntıyı avuçlarken Jay, kadının fermuarını açmasına yetecek bir süre için rahat bir şekilde arkasına yaslanıp bacaklarını araladı. Kadın sutyen takmıyordu, ucuz çiçekli bluzunun düğmeleri yarıya kadar açıktı; manipülasyon ve

kontrol gereksiniminden başka bir şey uyarımayan ağır, sarkık göğüslerini görmesine izin veriyordu. Jay uzanıp bluzunu yırtarak açtı, düğmeler tahta döşemede hafifçe tıkırdadı.

Göğüslerini onun arzuladığı şekilde okşamaya başladı. "Oh," diye inledi kadın. "Durma," diye yalvardı, adamın başını yaklaştırarak.

"Daha fazlasını ister misin, bebeğim?"

"Oh."

Adam, onu öptükten sonra tuzlu, ekşi tadından tiksinierek ayağıyla sert bir şekilde yere itti.

Bedeninin yere çarparken çıkardığı tok ses, şaşkın yutkunuşu balıkçı kulübesinin alışıldık sesleriydi.

BEV GAMZELI SOL DIZİNDEKİ kanayan sıyrığa bakıyordu.

"Neden beni artık istemiyorsun, bebeğim?" diye sordu. "Eskiden beni o kadar isterdin ki elinden kurtulamazdım." Burnu akıyordu. Kısa, kıvrırcık, kırışmakta olan kahverengi saçlarını geri itip yırtık bluzunu kapatmaya çalıştı.

Birden çirkin çıplaklığı yüzünden aşağılandığını hissetmişti.

"Ben istediğim zaman isterim."

Et satırıyla darbeler indirmeye devam etti. Kalın, parlak bıçaktan sıçrayan minik et ve kemik parçacıkları uçarak tahta masaya ve Jay'in terli çıplak göğsüne yapıştıyordu. Çürüyen etin tatlı, ekşi kokusu boğucu havada çok ağırlaşmıştı. Sinekler tembel zikzaklar çiziyor, şişko kargo uçakları gibi havada dolaşıyorlardı. Kovanın içindeki anadamar üzerinde asılı dururlarken siyah, yeşil bedenleri dökülmüş petrol gibi parlıyordu.

Bev yerden kalktı. Jay'in etleri doğrayıp kovaya atışını, sineklerin ök gibi yükselip ziyafetlerine doğru dalışa geçişlerini bir süre seyretti. Kovanın kenarına çarparlarken gürültüyle vızıldıyorlardı.

"Ve şimdi bizim de o masanın üstünde yemek yememiz gerekiyor." Bu sözler yeni değildi. Hiçbir zaman masanın üstünde yemezlerdi. Masa Jay'in özel alanıydı ve Bev, ona dokunmaması gerektiğini bilirdi.

Jay deli gibi sinekleri kovmaya çalıştı. "Kahretsin, nefret ediyorum şu lanet olası şeylerden! Ne zaman alışverişe gidiyorsun? Bir daha yalnızca iki şişe sinek kovucuyla geleyim deme buraya."

Bev tuvalete gitti. Tuvalet çok küçüktü ve insan atığını kimyasal olarak depolayıp işlemeye geçirecek bir tank yoktu. Atık bir delikten düşerek kulübeyi destekleyen direklerin arasındaki küvete iniyordu. Günde bir kez Bev küveti bataklığa boşaltıyordu. Tekrarlayan kâbuslarında, tuvaleti oluşturan tahta kutunun üstünde oturuyordu. Özellikle huzursuz anlarında şişko bacakları korkuyla ve ağırlığını taşımanın getirdiği zorlukla titreyerek kutunun üstüne tünerken kara delikten aşağıya bakarak, bir timsahın kendisini yemesinden korkuyordu.

Williamsburg, Virginia yakınlarındaki kamp alanında Jay'le ilk tanıştığı sırada topluydu. Jay'in aile işi onları tesadüfen bir araya getirmişti. Jay'in bir yere ihtiyacı vardı ve Bev'in kaldığı yer yoldan uzaktaydı. Yabani otların bürüdüğü, çöplerle kaplı, terk edilmiş paslı kamp araçlarının ve çoğunlukla fahişelerin, uyuşturucu satıcılarının geldiği sık ağaçlıklı bir yerdi burası. Jay kapısında ilk belirdiğinde Bev, onun gücüyle heyecanlanmış ve ona karşı bir çekim hissetmişti. Ona da bütün erkeklere yaklaştığı gibi yaklaşmıştı; yalnız, öfkeli ihtiyaçlarını tatmin etmenin tek yolu olan kaba, yontulmamış seksle. O gece yağmur yağıyordu ve çocukları bir yerlere gizlenip annelerinin yine bir yabancıyla kendini meşgul etmesini seyrederken Jay'e bir kâse Campbell's et sulu sebze çorbası ve peynirli tost yapmıştı. Bev o sırada çocuklarına hiç dikkat etmiyordu. Şimdiyse onları düşünmemeye ya da ne kadar büyüdüklerini merak etmemeye çalışıyordu. Devletin himayesinde ve anneleri olmadan çok daha iyi durumdaydılar. Kaderin garip bir cilvesi, Jay onlara karşı Bev'in olduğundan daha nazikti. Jay o zamanlar, ilk gece kendisini yatağa götürdüğünde çok farklıydı.

Üç yıl önce daha çekiciydi; abur cubur, işlenmiş peynir ve bozulmayan et yemekten dolayı kilo almamıştı. Jay gibi bütün gün mekik çekemiyordu ve egzersiz yapmıyordu. Kulübenin arkasında çimenlik düzlükler midye doluydu ve verimli kara çamur millerce uzanıyordu. İskele haricinde yürüyecek kuru bir yer yoktu. Jay'in teknesini dar su kanallarından geçirmek çok az kalori yakıyordu. Küçük bir dıştan takmalı motor onlara yeterdi, ama Jay kanallardan hızla geçip gizli noktalarına ulaşmak, servi ağaçlarının altında sessizce süzülme ve eğer tepeden bir helikopter ya da küçük bir

uçak geçerse bir opossum¹ gibi hareketsiz beklemek için 200 beygir gücündeki bir Evinrude'dan azıyla yetinemezdi. Bev'e hiçbir konuda yardım etmiyordu. Dikkat çekici görünüşünü gizlemek olanaksızdı, çünkü güzelliğini bozmayacak kadar kibirliydi. Kıyıya yalnızca aile sığınağından para almak için çıkıyordu, işleri görmek için değil. Gereksinim duydukları malzemeleri almaya Bev gidebilirdi, çünkü FBI'nın en çok arananlar listesindeki fotoğrafına artık hiç benzemiyordu: cildi güneş ışığıyla kurumuştu, vücudu aşırı derecede şişmiş, yüzü tombullaşmış ve saçları kısalmıştı. "Neden kapıyı kapatamıyoruz?" diye sordu minik, pis tuvaletten çıkarken.

Jay altmışlardan kalma, pas lekeleriyle kaplı buzdolabına gitti.

Kapısını açıp bir bira daha aldı.

"Sıcağı seviyorum," dedi ayakları eski tahtaların üstünde tok sesler çıkarırken.

"Havalandırmanın bir etkisi kalmıyor." Bu Bev'in her zamanki yakınmalarındandı. "Yalnızca jeneratör için benzinimiz kaldı."

"O zaman gidip biraz daha alman gerekiyor. Şişko kıını kaldırıp daha fazla almanı kaç kere söylemem gerekiyor?"

Garip bir şekilde bakıyordu Bev'e. Riteliyle zaman geçirirken hep böyle oluyordu. Sertleşen uzvu fermuarını itiyordu, yalanda rahatlayacaktı, ama yine kendi seçtiği bir zamanda.

Jay sineklerin vızlayarak şiddetle saldırdıkları kovayı dışarı taşırken ceset ve rrmş et kokusu Bev'in burnunu yalayıp geçti. Jay yengeç sepetlerini sarı naylon iplerinden çekerek kendini oyalamaya başladı. Düzinelerce sepeti vardı. Sepetlere sığamayacak kadar büyük parçaları suya atmaya başladı. Timsahlar onları dibe sürükleyip canlan istediği gibi yerdı. En büyük sorunu kafatasları oluşturuyordu, çünkü kimliğin belirlenmesini sağlıyordu. Bir diğer ritüeli kafatasını toz haline getirip boş boya kutularında sakladığı tebeşirle karıştırmaktı. Tebeşirimsi, kemikli toz ona Paris caddelerinin yirmi beş metre altındaki mezarları hatırlatıyordu. Duvara dayalı dar yatağa girip başını kollarının altına koydu. Bev yırtık bluzunu üzerinden sıyırıp bir striptizci gibi takıldı ona. Bekleme oyununda bir usta olan Jay, onun dudaklarına sürtünmesine bir tepki vermedi. Bev'in bütün vücudu dayanılmaz şekilde zonkluyordu artık. Bu iş çok uzun sürebilirdi, Jay, onun yalvarmalarına aldırmazdı ve hazır olduğunda, ancak o zaman hafifçe ısırırdı. Ama iz bırakacak kadar fazla değil, çünkü kardeşi Jean-Baptiste gibi olma fikrine dayanamazdı.

Jay eskiden güzel kokardı, tadı da daha güzeldi. Şimdi bir kaçak olduğu için nadiren yıkanıyordu ve yıkandığında bu yalnızca bataklık suyunu üzerine boca etmekten ibaretti. Bev, onun nefesinin ya da kasıklarının iğrenç kokusundan yakınmaya cesaret edemezdi. Yalnızca bir kez ğrdğnde Jay, onun burnunu kırmış ve işini bitirmeye zorlamıştı. Bev'in kanı ve kkk çığlıkları ona daha fazla zevk vermişti.

Barakayı temizlerken yatağın altındaki noktayı deliler gibi temizlerdi, ama inatçı kan lekelerinin korku filmlerinden çıkma olduğunu düşünürdü Bev. Çamaşır suyu geride paspas büyüklüğünde lekeli beyaz bir iz bırakmıştı. Jay ise bu lekenin orada oluşuyla bir ilgisi yokmuş gibi sürekli şikâyet ediyordu.

JEAN-BAPTISTE CHANDONNE BEYAZ pantolonunu kıllı dizlerine indirmiş paslanmaz çelik tuvaletin üstünde Rodin'in Düşünen Adam'ı gibi oturuyordu.

Islahevi memurları onunla devamlı alay ediyordu. Tuvalette tünemiş hücresinin kilitli kapısına bakarken bunu hissedebiliyordu. Kapının minik penceresindeki demir çubuklar Jean-Baptiste'in kanındaki demiri çekiyordu. Hayvan manyetizması çok az duyulmuş bilimsel bir gerçektir. Hastalıklara ve vücudun yaralı bölgelerine uygulanarak bütün semptomları yok eden, hastanın yeniden sağlığa kavuşmasını sağlayan manyetik materyallerle ilgili belgelenmiş vakalar bulunsa da yüzyıllar önce büyük oranda kabul görmüyordu. Jean-Baptiste tedavi sistemi Memoir sur la Decouverte du Magnetisme Animal² adlı eserinde etkileyici bir şekilde ifade edilen ünlü Dr. Mesmer'in doktrini konusunda çok iyi bir eğitim almıştı.

İlk olarak, 1779'da Fransa'da basılan orijinal çalışma Jean-Baptiste'in İncil'i gibiydi. Kitaplarına ve radyosuna el konmadan önce Mesmer'in uzun bölümlerini ezberlemişti; evrensel sıvının gelgitleri ve insanları etkilediğine yürekten inanıyordu.

"Mıknatıs konusunda sıradan bilgiye sahibim: demir üzerindeki etkisi, vücut sıvılarımızın bu minerali alma kapasitesi..." diye yazmıştı Mesmer. Jean-Baptiste tuvalette otururken içinden bu sözleri tekrarlıyordu. "Hastayı sürekli chalybeates kullanarak hazırladım."

Chalybeates içinde demir tuzları olan maden suyu demekti ve bunu Jean-Baptiste'den başka kim bilebilirdi ki? Eğer doğru bir chalybeates bulabilseydi iyileşebilirdi. Hapse girmeden önce demir çivileri içme suyunda bırakmayı, pas yemeyi, yatağının ve yastığının altında demir parçalarıyla uyumayı, pantolonunun ceplerinde civata, vida ve mıknatıs taşımayı denemişti. Chalybeates'ının insan kanındaki demir olduğuna inanmaya başlamıştı, ama hapse girmeden önce yeterince alamamıştı ve şimdi hiç demir alamıyordu. Nadir durumlarda kendini ısırıp emdiğinde bir fark olmuyordu. İnsanın anemisini tedavi etmek için kendi kanını içmesi gibi bir şeydi bu.

Franz Anton Mesmer dini ve bilimsel topluluklar tarafından hor görülmüştü, tıpkı Jean-Baptiste'e yapıldığı gibi. Gerçek inananlar halkın karşısında şüpheliymiş gibi davranıyorlar ya da eğer gerçek inananlarsa, şarlatan olarak adlandırılmamak için takma isimler kullanıyorlardı. Örneğin, 1837'de basılan Hayvan Manyetizmasının Felsefesi, "Philadelphia'lı Bir Beyefendi" tarafından yazılmıştı ki bazıları onun Edgar Allan Poe olduğundan kuşkulanıyordu. Bu tür kitaplar ancak üniversitelerde bulunuyor ve sonunda kütüphaneleri tarafından elden çıkarılıyordu. Sonuç olarak da Jean-Baptiste'in elinde küçük, ama şaşırtıcı bir koleksiyon bulunuyordu.

Kitaplarına ne olduğu konusunu saplantı haline getirmişti. Tuvalette zorlanırken boynundaki damar atıyordu. Hapishanenin sınıflama ekibi onu, büyük olasılıkla mastürbasyon yaptığı ve yiyecek kurallarını çiğnediği için seviye birden seviye üçe indirdiğinde Fransa'dan buraya getirdiği kitapları ceza olarak elinden almıştı. Jean-Baptiste tuvalette çok fazla zaman geçiriyordu ve görevliler buna mastürbasyon diyordu.

Bir gün içinde -ne kadar zaman önce olduğunu hatırlamıyordukapının altındaki delikten uzatılan yiyecek tepsisini iyi tutamadığı için iki kez düşürmüştü. Yiyecekler her yere saçılmıştı ve bunu bilinçli olarak yaptığı söylenmişti. Sonuç olarak da kitapları dahil bütün eşyalarına el konmuştu. Haftada yalnızca bir saatlik eğlence vardı. Ama önemli değildi. Mektup yazabiliyordu. Gardiyanlar şaşkındı.

"Kör olduğu halde mektup yazabiliyor mu?" diye soruyorlardı.

"Kesin olarak bilmiyorum. Bazen kör, bazen değil."

"Numara mı yapıyor?"

"Çok çılgınca ya."

Jean-Baptiste yirmi metrekairelik odasında istediği gibi mekik ve şınav çekip egzersiz yapabiliyordu. Dış dünyadan gelen ziyaretçilerinin sayısı sınırlandırılmıştı. Ama bu da önemli değildi. Gazeteciler, doktorlar, profil uzmanları ve yeni bir virüsmüş gibi onu incelemek isteyen akademik tipler haricinde onu kim görmek isterdi ki? Jean-Baptiste'in hapse atılması, tacizi ve yakında gerçekleşecek olan ölümü, ruhunu beyaz benekli bir ışığa dönüştürmüştü.

Sürekli olarak manyetize ve uyurgezer haldeydi; geleceği görme yeteneği gözleri olmadan da berrak bir şekilde görmesini sağlıyordu. Kulakları vardı, ama duymak için onlara ihtiyacı yoktu. Bilmeden bilebilir ve doğumundan beri kendisini cezalandıran bedeni olmadan istediği yere gidebilirdi. Jean-Baptiste nefret haricinde hiçbir şey bilmiyordu. Virginia'daki adli patolog kadını öldürme girişiminde bulunup polis tarafından yakalanmadan önce yoğun bir nefret dalgası diğer insanların içinden geçiyor, kendi içinden geçiyor ve tekrar diğerlerine dönüyordu. Döngü tam ve sonsuzdu. Şiddet davranışları kaçınılmazdı ve bunlar için bedenini sorumlu tutmuyor, herhangi bir pişmanlık duymuyordu.

İki yıldır ölümü bekleyen Jean-Baptiste sürekli bir manyetizma durumundaydı ve artık hiçbir canlıya karşı bir olumsuzluk hissetmiyordu. Bu onun artık öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Fırsat verilse kadınları geçmişte yaptığı gibi doğrardı, ama onun elektriği nefret ve şehvetle şarj olmuyordu. Güzel kadınları, daha üst düzeydeki bir çağrıya yanıt vermek, gerekli ve tanrısal olan saf döngüyü tamamlamak için öldürüyordu Hissettiği coşku seçilmişlerin içine akıyordu. Acıları ve ölümleri güzel oluyordu; zihinleri bedenlerinden ayrılırken seçilmişleri ona sonsuza dek müteşekkir kalıyordu.

"Kim var orda?" diye sordu boğucu, bayat havaya doğru.

Rulo tuvalet kâğıdını küçük yatağına doğru yuvarlayıp kendisini bu duvarların ötesine götüreceğ olan yumuşak beyaz otoyolun açılışını seyretti. Bugün belki Beaune'a gidip Mösyö Cabrai'nin ülkesindeki en sevdiği on ikinci yüzyıl mahzenini ziyaret edebilir, kendi seçtiği fiçılardan Burgundy'nin tadına bakabilir ve toprağın hazinelerini tadarken uygun olduğu üzere ağzına hava alıp şarabı yanındaki taş kâseye tükürme zahmetine girmezdi. Tek bir damlayı bile zıyan edemezdi! Ha! Bir bakalım, bu kez hangi görkemli Bourgogne şaraplarının tadına bakacaktı.

İşaret parmağını deforme dudaklarına dokundurdu.

Babası, Mösyö Chandonne'un Beaune'de kendi üzüm bağları vardı. Şarap üreticileri ve uzmanları vardı. Bodruma kapatılıp şarap içmesine engel olursa ve daha sonra aile evinden uzaklaştırılırsa da Jean-Baptiste şaraplar konusunda çok bilgiliydi. Beaune'yle yakınlığı, çekici kardeşinin Jean-Baptiste'e yoksunluğunu ve var olmayışını hatırlatmak için anlattığı ayrıntılı şarap hikâyelerinden yansıyan zengin bir fanteziydi. Ha! Jean-Baptiste'in bir şeyin tadına bakması için dile ihtiyacı yoktu. Kendinden emin Clos de Vougeot'u da yumuşak, karmaşık ve zarif kırmızı Clos de Mouches'u da biliyordu.

1997 kırmızı Clos de Mouches için çok iyi bir yıldı. 1980 yılı beyaz şarabı insana fındık tadını hatırlatıyordu ve o kadar özeldi ki. Ve, oh, Echezeaux'un uyumu yok muydu! Ama en fazla sevdiği Burgundy'lerin kralı, kaslı ve iri yapılı Chambertin'lerdi. 1999 yılında üretilen 280 şişe içinden 150'sini Mösyö Chandonne kavı için almıştı. Jean-Baptiste o 150 şişe içinden bir yudum bile içmemişti. Ama Paris'te işlediği bir cinayetten sonra kadını soymuş ve tadı güle ve minerale

benzeyen, onun kanını hatırlatan 1998 Chambertin'le kutlama yapmıştı. Bordeaux'ya gelince. İlk Grand Cru Classe, belki 1984 yılı Chateau Haut-Brion olabilirdi. "Kim var orda?" diye seslendi.

"Kapa çeneni ve tuvalet kâğıdıyla oynamayı bırak! Gelip al şunu!" Kapının deliğinden bakan öfkeli gözleri görmek için

Jean-Baptiste'in bakması gerekmiyordu.

"Güzelce yuvarla ve mimi minnacık pipinle oynamayı bırak!" Gözler kaybolarak yerini serin havaya bıraktı. Jean-Baptiste'in, hiç gözün olmadığı Beaune'e doğru yola çıkması gerekiyordu. Bir sonraki seçilmişini bulması ve kusurlu bakan gözlerini çıkarması gerekiyordu. Kadının beynini ezerek unutmasını sağlayacak, böylece kendisini gördüğü anda hissettiği tiksintiyi hatırlamayacaktı. Sonra kadının alanı onun olacaktı. Kadının tepeleri ve lezzetli üzüm yığınları ona ait olacaktı. Kadının mağarası, keşfetmesi, karanlık, nemli ve işi uzadıkça daha da serin hale gelen duvarları hissetmesi için ona açık olacaktı. Kanı, hangi yıldan istiyorsa o yıla ait güzel kırmızı şarap gibi. Kırmızı, kırmızı, kollarına sıçrayıp aşağı süzülen, kıllarını kırmızı, yapışkan hale getiren, dişlerini sevinçten acıtan kırmızı!

"Kim var orda?"

Nadiren yanıt gelirdi.

İki yıldan sonra, ölüme mahkûmlar birimine atanan gardiyanlar başkalaşım geçiren manyak Jean-Baptiste'den bıkmışlardı artık. Onun sonunu görmek için sabırsızlanıyorlardı. Fransız Kurt Adam deforme penisi ve kıllı vücuduyla çok iğrençti. Yüzü asimetrikti, sanki rahimde bir araya getirilirken iki tarafı yan yana konmamış gibi bir gözü diğerinden aşağıdaydı, minik bebek dişleri aralıklı ve sivriydi. Son zamanlara kadar her gün tıraş oluyordu. Ama artık olmuyordu. Bu onun hakkıydı. İdamına dört ay kalan bir mahkûmun tıraş olmama hakkı vardı. Ölüm odasına uzun saçları ve sakalıyla gidebilirdi.

Öteki mahkûmların mukozaları, avuçları ve ayak tabanları hariç vücutlarının her santimini kaplayan bebeksi kıvrıkcık tüyleri yoktu. Jean-Baptiste iki aydır tıraş olmuyordu, ince, rezil bedenini, bütün yüzünü, ensesini ve hatta ellerinin üstünü sekiz santim kalınlığında kıllar kaplamıştı. Diğer mahkûmlar, kurbanlarının, daha Jean-Baptiste onları dövüp hamburger yapma fırsatını bulamadan korkudan öldüklerine dair espriler yapıyorlardı.

"Hamburger! Tanrı yardımcısı olsun!"

Bu takılmaları Jean-Baptiste'in duymasını istiyorlardı ve hücreden hücreye kapıların altındaki çatlaklardan geçip mektup zinciri gibi en sonunda son alıcısına ulaşan acımasız yazılı notlar da -ya da onların deyimiyle uçurtmalar-alıyordu. Bazen günde ona çıkıyordu sayıları. Her sözcüğün tadına bakabileceğini söylüyorlardı.

"Kıllı kıçımı sandalyeye bağlayamayacak olmamız çok kötü, o zaman iyice pişmesini, hatta kızarmasını seyredebilirdik." Gardiyanların bu anlamda bir şeyler söylediklerini duymuştu.

"Bütün koğuş yanan kıl gibi kokardı."

"İğneyi yemeden önce bilardo topu gibi tıraş edemememiz de çok kötü."

"Artık insanları kızartmıyorlardı. Şimdi bu iş çok kolaydı. Küçük bir iğne ve iyi geceler!"

"Kurt Adam için iğnenin içindeki sıvıyı iyice soğuturuz."

TUVALETTEKİ JEAN-BAPTISTE BU ALAYLI yorumları duyuyormuş gibi gerildi, oysa dışarısı sessizdi.

İğnedeki sıvıyı soğutmak, o koğuşun ve her idamla biraz sadistçe eğlenmeye çalışan serum ekibinin kirli sırrıydı. Ölümcül ilaçların sorumluluğu kime aitse, ilacı kilitli buzdolabından ölüm odasına kadar buz kovaşına koyuyordu. Jean-Baptiste ölüm hücresinde kalan mahkûmların ilacın gerekenden fazla, neredeyse donma noktasına gelene kadar soğutulduğunu iddia ettiğini duymuştu. Ekip, dört atı öldürmeye yetecek güçteki zehir iğneden fişkirip kanı şok ederken, mahkûmların dondurucu sıvınının vücutlarına girdiğini hissetmelerinin adil olduğunu düşünüyordu. Mahkûm yaklaşan buz gibi ölümünü hissederken, "Oh, Tanrı'm!" ya da "Sevgili isa!" veya buna benzer ifadeler kullanmıyorsa idam ekibinin üyeleri düş kırıklığına uğruyor, hatta biraz sinirleniyordu.

Mahkûmlar hikâyeleri yeniden birbirine anlatırken sesler çelik kapılardan yansıyor. "Son oğlan kesin dondurma baş ağrısı çekmiştir."

"Amma çığlık atıyordu. iğneyi yiyince nasıl büzüştüğünü duydun mu?"

"Bunu radyoda yayınlamadılar."

"Annesini istedi."

"Becerdiğim fahişelerin çoğu analarını çağırır. Sonuncusu, 'Anne! Anne! Anne!' diye çığlık atıyordu." Öteki mahkûmların Hayvan dediği mahkûm övünüyor yine.

Anekdotlarının komik olduğunu sanıyordu.

"Sen tam bir serserisin. Hükümetin sana bir ay daha verdiğine inanamıyorum."

Hayvan ölüm hücreleri arasında dolaşan idam hikâyelerinin çoğunun kaynağıydı. Hayvan minibüsle kırk üç millik yoldaki Huntsville'e taşınmıştı ve ölüm odasının yanındaki demir parmaklıklı kafeste kızarmış karides, biftek, patates kızartması ve cevizli turtadan oluşan son yemeğini yerken vali birdenbire daha ileri DNA testlerinin yapılabilmesi için idamı ertelemişti. Hayvan testlerin zaman kaybı olduğunu çok iyi biliyordu, ama Polunsky Birimi'ne dönmüşken dünyada kalan son günlerinin tadını çıkarmaya çalışıyordu. Sır olması gereken işlemi tekrarlayıp duruyordu. İdam ekibinin üyelerinin, hatta iğneyi yapan ve mahkûmun öldüğünü bildiren doktorun adını bile biliyordu.

"Dışarı çıkarsak kaltakların hepsini becerip videoya çekeceğim!" diye biraz daha övündü Hayvan.

"Keşke önceden yaptıklarımı videoya alsaydım. Bir kaset için her şeyimi verirdim. O zaman bunu neden düşünemediğimi bilmiyorum. Psikiyatlara ve FBI salaklarına küçük karıları ve çocuklarına gittiklerinde endişelenecekleri bir şey vermiş olurum böylece." Jean-Baptiste cinayetlerini hiç videoya almıyordu. Buna zaman yoktu ve aptalca olsa da bu hiç aklına gelmemişti. Bunun için kendini sürekli azarlıyordu. Nadiren bu kadar aptal olurdu...

Espece de sale gorille...

Aptal mutant maymun.

Jean-Baptiste elleriyle kulaklarını kapadı. "Kim var orda?"

Keşke kanlı sanatını videoya alsa ya da en azından fotoğraflarını çekseydi. Oh, bu özlem, bu özlem. Şu kaygıdan da kurtulamıyordu, çünkü ölürken hissettikleri coşkuyu yeniden yaşayamıyordu. Bu düşünce kasıklarında dayanılmaz bir baskının anahtarını çeviriyordu. Bu acıdan kurtulamıyordu. İşe yaramayan bir kontakla dünyaya gelmişti, cinsel pistonlarında kıvılcımlar oluşuyor, ama ateşleme olmuyordu. Tuvalette ıkınırken zor nefes alıyor, yüzünden ter damlıyordu.

"NE YAPIYORSUN İÇERDE?"

Bir gardiyan kapıyı yumrukluyordu. Bir çift alaycı göz yine oradaydı, penceredeki demir parmaklıkların arkasında. Jean-Baptiste metal iskelelerde ayak sesleri duydu ve ölüm mahkûmlarının her zamanki şikâyetleri ve müstehcen sözleri duyuldu. Jean-Baptiste hariç 245 adam idam için sırasını bekliyordu. Bu arada avukatlar davayı düşürmesi için bölge mahkemesine ya da Birleşik Devletler Temyiz Mahkemesi'ne başvurarak en azından lehlerine karar vermesi ve DNA testlerine ya da başka numaralara izin vermesi için ikna etmeye çalışıyorlardı. Jean-Baptiste yaptığı şeyi biliyordu ve yine Chandonne ailesinin sahip olduğu Rocco Caggiano adlı avukatının abartılı itirazlarına rağmen suçlu olduğunu kabul etmişti. Rocco Caggiano'nun, Jean-Baptiste'in yargıç karşısında suçunu kabul etmesine karşı gösterdiği yapmacık ama gayretli itirazı çok kötü bir oyunculuktu. Caggiano aldığı talimatlara uyuyordu, Jean-Baptiste de öyle görünüyordu, ama o çok iyi bir oyuncuydu. Chandonne ailesi utanç verici, iğrenç oğullarının ölmesinin en iyisi olacağına inanıyordu.

Neden ölüm hücrelerinde on yıl oturasın ki? diye ikna etmeye çalışmışlardı onu. Neden seni bir Vahşi hayvan gibi avlamaya çalışacak olan bir toplumun içine geri gönderilmeyi isteyesin ki?

Başta Jean-Baptiste ailesinin onun ölmesini istemesini kabullenememişti. Ama artık kabulleniyordu. Söyledikleri mantıklıydı. Ailesi yaşadığını umursamamışken ölümünü neden umursasındı ki? Başka seçeneği yoktu. Her şey ortadaydı. Eğer suçlu olduğunu kabul etmezse babası Jean-Baptiste'in mahkemeye çıkarılmayı beklerken öldürülmesini sağlardı.

Hapishane çok tehlikeli bir yer, demişti babası telefonda Fransızca olarak. Yamyam Jeffrey Dahmer'a ne olduğunu hatırlıyor musun? Süpürge sapıyla dövülerek öldürüldü.

Babası bunları söylediğinde Jean-Baptiste duygusal olarak öldüresiye dövülmüş gibiydi, bütün umutları yok olmuştu. Jean-Baptiste aklına güveniyordu ve Houston'a uçarken kılı kırk yarararak içinde bulunduğu açmazı düşünmeye başlamıştı. Mütevazı Otelimize Hoş Geldiniz tabelasını ve Hole in One Kafeteryası'yla Holiday Inn'i çok iyi hatırlıyordu. Aslında bu çok anlamsızdı, çünkü bölgede hiç golf sahası görmemişti, yalnızca kurumuş yapraklar, ölü ağaçlar ve sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen gevşek telefon hatları, güdük çam ağaçları, marketler, karavanlar, çatısı olmayan binalar ve cüruf bloklarından yapılmış prefabrik evler vardı. Jean-Baptiste'e Frankenstein gibi davranan bütün o federaller ve yerel temsilcilerin bulunduğu araba kfilesi Kuzey 59 Otoyolu'na sapmıştı.

Beyaz Ford LTD'nin arka koltuğunda, Houdini gibi bağlanmış olarak son derece hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Araç kfilesi iki yanda sık ormanlar halinde uzanan aşırı büyümüş fundalıkların bulunduğu boş yola girmişti. Teksas Kriminal Adalet Bölümü'nün Polunsky Birimi'ne vardıklarında güneşin gri gökyüzünü yeniden ele geçirdiğini hissetmiş ve gün birden parlamaya başlamıştı.

Jean-Baptiste bunun bir işaret olduğunu düşünüyordu. Sabırla bekliyordu. O istediği için harekete geçen meteor yağmurlarını ve büyük taburları hayal ediyordu. Ne kadar basitti!

İnsanlar aptaldı! Ne kadar aptalca kurallar koyuyorlardı! Hapishane yetkilileri radyosunu elinden alıp yiyeceklerini ezerek tek bir parça haline getirerek onu cezalandırabilirlerdi, ama kimse onun manyetizmasını ve sansürsüz mektup alıp gönderme hakkını elinden alamazdı. Eğer bir zarfın ya da paketin üstüne Hukuki Mektup ya da Medya Mektubu yazarsa hiçbir hapishane görevlisi onu açamazdı. Jean-Baptiste, Rocco Caggiano'ya ne zaman isterse mektup gönderebilirdi. Ara sıra aynı şekilde mektup da alırdı. Bu her şeyin ötesinde özel bir zevkti, özellikle de Madam Scarpetta'nın onu unutmadığı için kısa bir süre önce ona mektup göndermesi. Scarpetta o büyük coşkuya çok yaklaşmıştı, ama kendi aptallığı yüzünden kendini

Jean-Baptiste'in iyiliğinden mahrum etmişti. Jean-Baptiste'in bencil olmayan niyeti, onun güzel bedeninin ruhunu bırakmasını sağlamaktı. Ölümü mükemmel olacaktı. Ama Scarpetta sonunda yaptığı hatayı anlamıştı ve onu görmek için bir mazeret uyduruyordu. Seni yeniden göreceğim.

Jean-Baptiste bütün Chandonne ailesini yerle bir edecek kadar çok şey biliyordu.

Eğer onun istediği buysa neden olmasındı? Geldiği zaman onu özgür bırakmanın, istediği şeyle kutsamanın bir yolunu bulacaktı.

Büyük coşkunluk. Coşku.

Onun mektubunu minik parçalara ayırıp her sözcüğü yemişti, hatta o kadar sert bir şekilde çiğnemişti ki dişetleri kesilmişti. Tuvaletten kalktı, ama sifonu çekme zahmetinde bulunmadan pantolonunu çekti.

"Kim var orda?"

Beyaz V yakalı tişörtünün arkasında büyük siyah harflerle "İdamlıklar Bölümü" anlamına gelen DR³ harfleri yazılıydı.

Yani doktor sözcüğünün kısaltılmış hali. Bu da bir işaretti.

Jean-Baptiste şimdilik Scarpetta'nındı ve o da sonsuza dek Jean-Baptiste'in. Hapishane giysileri terden sıırıslıklam olmuştu. İğrenç kokuyorlardı. Sürekli terliyor, pis bir hayvan gibi kokuyordu. Birkaç hafta önce idam edilen son mahkûm aklına gelince gülümsedi. Pitt adındaki yaşlı adam Atlanta'da bir polis memurunu öldürmüştü. Pitt yıllarca herhangi bir aksilik olmadan fahişe öldürüp kurbanlarını otoparklara ya da yolun ortasına atıyordu. Bir polisi on üç kez bıçaklayınca kanunları ihlal etmiş sayılmıştı.

Bölümdeki söylentiye göre, doktor ölümcül kokteyli, tünelden geçen bir tren gibi Pitt'in damarlarına giren hortuma verdikten sonra ölümü tam iki dakika elli altı saniye sürmüştü. İdamları üç doktor sırayla yapıyordu... Yine medyadan ve Huntsville'den geri dönen mahkûmlardan gelen haberlerdi bunlar. Bir pediatrist, bir kalp cerrahı ve birkaç yıl önce Lufkin'de aile hekimliği yapan bir kadın vardı. Hepsinin içinde en soğukkanlı olanı oydu. Siyah çantasıyla geliyor, işini yapıp gidiyordu, kayıtsız ve küstahtı, kimseyle konuşmuyordu.

Küçük gizli bir odada, bağlı mahkûmu öldürmek için işaret bekleyen görünmez bir kadın doktorla ilgili fantezi kurmak için Jean-Baptiste'i uyarıyordu. Bedeninin ölmesinden korkmuyordu, çünkü zihni ruhuydu ve öldürülemezdi. O elektrikliydi. Akıcıydı. Zihnini bedeninden ayırabilirdi. O Tanrı'nın bir parçasıydı. Sırtüstü yatıp geleceği görme yolculuklarına çıkmasına engel olamayan tavana bakarken içini çekti. Çoğu zaman, ruhunu Paris'e naklediyor ve fark edilmeden uçuyordu. Bu arada seslerin daha önce hiç olmadığı kadar farkına varıyordu. Daha geçen gün hafif bir yağmurun ardından Paris'e gitmişti. Lastikler ıslak asfaltta gıcırdayarak uzaktaki trafiğin sesi midelerinden gelen gurultular gibi boğuktu. Park etmiş motosikletlerin koltuklarına düşmüş yağmur damlaları elmas biçimindeydi. Leylak taşıyan bir kadın yanından geçerken Jean-Baptiste kokunun içinde kaybolmuştu. Ne kadar dikkatli bir gözlemci olmuştu! Ruhunu ne zaman Paris'i, dünyanın en güzel şehrini ziyaret etse yeşil ağlarla çevrili eski bir bina daha buluyordu. Hava hortumlarıyla çalışan adamlar yüzyılların kirliliğini temizlemek için kireçtaşlarını kırıyorlardı. Notre Dame'ın krem rengi tenini yeniden eski haline getirmek yıllar sürmüştü. Paris'te birkaç günden fazla kalmazdı ve her gece Gare de Lyon'a, sonra da bazı seçilmişlerine otopsi yapılan Institut Medico-Legal'a bakmak için Quai de la Rapee'ye giderdi. Kadınların yüzlerini ve bedenlerini görebiliyor, adlarını hatırlıyordu. Quai de Bourbon'un soğuk taşlarında çırılçıplak soyunmadan önce son Bateau-Mouche homurdanarak geçene, son su birikintisi dalgacıyı ayaklarını kaplayana kadar bekliyordu.

Loup-Garou, üstündeki laneti yok etmek için bütün hayatı boyunca Seine'in bulanık sularına katlanmıştı. Kurt Adam.

Gece yıkanmaları, bütün vücudu bebeksi kılların kapladığı, buna deforme bir surat, anormal dişler ve güdük cinsel organları ekleyerek acımasızlığına devam eden, son derece nadir görünen bir doğum kusuru olan hipertrikosis adlı hastalığını iyileştirmemişti. Jean-Baptiste kendini nehre bırakıyor, Quai d'Orleans ve Quai de Bethune boyunca ile St.Louis'in doğu ucuna yüzüyordu. Quai d'Anjou'da, oymalı kapıları ve yaldızlı yağmur oluklarıyla on yedinci yüzyıla ait dört katlı bir konak bulunuyordu, h tel particulier ünlü anne babasının lüks içinde yaşıdığı yerd . Avizeler kristal ve gümüşle parlarken anne babası evde demekti, ama genellikle arkadaşlarıyla bir araya gelip caddeden görünmeyen oturma odasında gece içkilerini içerlerdi. Jean-Baptiste bedensiz seyahatleri sırasında Hotel particulerm herhangi bir odasına girebilir, içeride istediği gibi hareket edebilirdi. Geçen gece ile St.Loius'i ziyaret ettiğinde obez annesinin çenesinin altında birkaç yai katmanının daha belirlediğini, gözlerinin Şiş yüzünde birer üzüm tanesi gibi kaldığını görmüştü.  zerinde siyah ipekli bir sabahlık, ayağında ona uyan terlikler vardı. Haberleri seyredip telefonda konuşan ve elindeki belgeleri inceleyen kocasına bir Şeyler söylerken hiç durmaksızın sert Fransız sigaraları içiyordu. Jean-Baptiste'in kulakları olmadan duyabildiği gibi babası da kendi isteğiyle sağır olabilirdi. Çok sayıda genç ve güzel kadının kollarında rahatlamaya çalışıp öyle olması gerektiği için Madam Chandonne'la evli kalmasına ŐaŐmamak gerekti. Genç yaşında Jean-Baptiste'e hastalığının doğuştan olduğu söylenmişti, ama o bunun nedeninin annesinin alkol bağımlılığı olduğundan emindi. Jean-Baptiste'e ve kendisine Jay Talley diyen ve annesinin rahminden Jean-Baptiste'den yalnızca  c dakika sonra dünyaya gelen ikiz kardeŐine hamileyken, sarhoŐluđunu azaltmak için hiçbir çaba sarf etmemişti. IŞığı yansıtan sarı saçlarla tamamlanan zarif vücudu, bir usta tarafından biçimlendirilmiş yüzüyle altından bir heykele benzeyen kardeşi m kemm l bir erkek  rneği olarak doğmuştu. Karşılaştığı herkesi b y lerdi. Jean-Baptiste'in doğumlarındaki adaletsizlikten aldığı tek tatmin, gerçek adı Jean-Paul Chandonne olan Jay Talley'in gerçekte olduğu gibi g r nmemesiydi. Bu nedenle aslında o Jean-Baptiste' den daha kötüydü.

Doğumunu kardeŐininkinden ayıran birkaç dakikanın Jean-Baptiste'in 7 Mart günü kaç dakikada öleceği anlamına geldiğinin farkındaydı. Se ilmiŐleri, kanları duvarlarda, bir zamanlar görüp almayı çok istediği, ama parası ve asacak yeri olmadığı için alamadığı soyut tabloya benzeyen tepeler ve vadiler çizerek sıçrarken birkaç dakika yaŐıyorlardı.

"Kim var orada?" diye haykırdı.

CHARLES NEHRI, BOSTON KIYILARI boyunca yeni yeni açmaya başlayan yeşili yansıtıran Benton Wesley mükemmel bir uyumla kürek çeken genç adamları seyrediyordu.

Kaslar yumuşak bir akıntı gibi dalgalanıyor, kürekler fısıltılı foşurtularla suya dalıyorlardı. Bütün öğleden sonra boyunca onları seyredip hiçbir şey konuşmadan durabilirdi. Gün mükemmeldi, gökyüzünde hiç bulut yoktu, hava sıcaklığı yirmi dört dereceydi. Benton yalnızlık ve sessizliğin yakın arkadaşı olmuştu. Sohbet etmek kendisini yorduğu ve sohbetin çoğu insanı korkutan, rahatsız eden uzun duraklamalarla dolu olmasını arzuladığı için bu ikisiyle arası daha iyiydi. Nadiren Arthur Fiedler köprüsünün altında, battaniye yığınlarının arasında uyuyan evsizlerden daha fazla konuşurdu. Hatta ara sıra zencefilli gazoz ve Cracker Jacks ya da simit aldığı Cafe Esplanade'de çalışan şamatacı, arkadaş canlısı Max'i gücendirmeyi bile başarmıştı. Benton'ın Max'e söylediği ilk söz onun tarafından yanlış anlaşılmıştı.

"Değişim." Benton başını iki yana sallayarak bu sözcüğü söylemişti.

Alınan olup İngilizceyi genellikle yanlış tercüme eden ve kolayca gücenen Max'e göre bu ifade, koşu giysileri giyip güneş gözlüğü takmış bu ukala adamın, bütün yabancıların adı ve sahtekâr olup verdiği beş doların Aynı zamanda para üstü anlamına da gelmektedir.

Üstünü talep ettiğini düşündüğü anlamına geliyordu. Başka bir deyişle çok çalışkan olan Max hırsızdı.

Oysa Benton'ın kastettiği şey, Cafe Esplanade'deki Cracker Jacks'in kutularda değil, torbalarda servis yapıldığı ve çeyreklik yerine bir dolar tuttuğuydu. İçindeki oyuncak sürprizler de, katlanmış beyaz kâğıda basılmış olan oldukça ucuz ve bir güvercin zekâsı gerektiren oyunlardı. Benton'ın yapış yapış parmaklarıyla, plastik düdük, BB oyunu ya da en iyisi küçük Benton'ın işaret parmağına taktığı ve insanların ne düşündüklerini, ne yapacaklarını ve bir sonraki gizli görevinde hangi yarattığı öldüreceğini bilmesini sağladığını düşündüğü sihirli şifre çözme yüzüğü gibi bir hazine bulmak için karamela kaplı patlamış mısır ve fıstık torbasını karıştırdığı çocukluk günleri geride kalmıştı.

Büyüdüğünde özel bir yüzük takması -üzerinde FBI'ın arması olan altın yüzük-ve halkın canavar dediği insanların düşüncelerinin, motivasyonlarının ve hareketlerinin şifresini çözmede bir şampiyon haline gelişinin ironisi dikkatinden kaçmıyordu. Benton sezgilerini ve zekâsını, kötünün de kötüsünün nörolojik ve ruhsal derinliklerine kanalize etme konusunda özel bir yetenekle doğmuştu. Onun avı, işledikleri şiddetli seks suçları, Birleşik Devletler'deki ve yurt dışındaki paniğe kapılmış polislerin vakalarını onunla tartışmak için Virgina, Quantico'daki FBI Akademisi'nin Profil Birimi'nde sıraya girmelerine neden olacak kadar iğrenç olan kaçak suçlulardı. Benton Wesley muhafazakâr takım elbiseleri giyip iri altın yüzük takan efsanevi birim şefiydi.

Raporlardan ve kâbusu andıran fotoğraflardan müfettişlerin atladığı bir ipucunu, sanki, bir tek haşin konuşmaların, konferans masasında kayan kâğıtların ve uzaklardaki atış poligonundan gelen susturulmuş mermi seslerinin duyulduğu, nemli, penceresiz odada sihirli bir ödül varmış gibi bulabildiğine inanılıyordu. FBI kariyerinin büyük çoğunluğunda Benton'ın dünyası, bazen akademinin üst katındaki tuvaletlerin borularının yıpranmış halıya sızıntı yaptığı ya da cüruf blokundan duvarlardan pis kokarak aşağıya süzülmesi J. Edgar Hoover'ın yeraltındaki havasız, eski bomba sığınağıydı.

Benton elli yaşındaydı ve psikolojik profil çıkarmanın aslında hiç de psikolojik olmayıp yalnızca onlarca yıllık verilere dayanan varsayımlar olduklarına dair buruk inanca ulaşmıştı. Profil çıkarma propaganda ve pazarlama taktiğiydi. Yalnızca reklamdı. FBI lobicileri parlamento binasında gururla

dolaşırken federal dolarların toparlanmasına yardımcı olan bir başka satış tekniğiydi o kadar. Profil çıkarma sözcüğü Benton'ın dişlerini kışmasına neden oluyor ve eskiden yaptığı şeyin yanlış anlaşılmasına, istismar edilmesine, eskimiş ve hatalı davranış bilimlerinden, anekdotlardan ve tündengelimli varsayımlardan çıkarılmış basmakalıp Hollywood sözcüğü haline gelmesine dayanamıyordu. Modern profil çıkarma tümevarımlı değildi. Fizyonomi ve antropometri -ya da geçmiş yüzyıllardaki katillerin mağara adamlarına benzediği ve baş çevrelerinin veya kollarının uzunluğunun ölçülmesiyle şüpheye yer bırakılmaksızın tanımlanabileceklerine dair tehlikeli ve gülünç inançlar kadar aldatıcı ve yanıltıcıydı. Profil çıkarma yalancı altındı ve Benton'ın buna inanması bir rahibin Tanrı olmadığına karar vermesi gibi bir şeydi.

Herkes ne derse desin, istatistik ve epidemiyolojik çalışmalar neyi ileri sürerse sürsün ve entelektüel gurular nasıl ahkâm keserse kessin artık tek değişmez değişimdi. Cinayet, tecavüz, pedofili, adam kaçırma, nefret suçları, terörizm hareketleri ve her türlü canlıya karşı işlenen sahtekâr, aşağılık yalnızca kendine hizmet eden günahlar bugün özgür dünyanın hiç görmediği kadar çok görülüyordu artık. Benton bu konuyu çok fazla düşünüyordu. Bunu yapacak bol bol zamanı vardı. Max, adını bilmediği Benton'ın, kafadan çatlak entelektüel bir züppe, büyük olasılıkla Harvard ya da MIT'de profesör ve mizah duygusu olmayan biri olduğunu düşünüyordu. Max, Benton'ın tanındığı zamanlarda ara sıra kullandığı ironiyi ve soğuk nüktelerini bilmiyordu ve artık Benton'ı hemen hemen hiç kimse tanııyordu.

Max artık onunla hiç konuşmuyordu, yalnızca parasını alıyor ve parasının üstünü ona doğru itmeden önce gösterişli bir şekilde sayıyor, onun için bir dilim peynirli pizza kesiyor, meşrubat veya Cracker Jacks paketi veriyordu.

Eline ne zaman fırsat geçse Benton hakkında konuşuyordu.

"Geçen gün bir simit aldı," dedi Max, postacı Nosmo King'e. Nosmo King'in kulağa mistik gelen ismi aslında onu doğurmak için doğum odasına girmekte olan annesinin kapının aralığından No Smoking⁴ tabelasını No Smo king olarak görmesinin sıradan bir sonucuydu.

"Şurda yiyor." ...Max sigarasıyla yaşlı meşelerin gölgeliği işaret etti... "ve bir zombi gibi ağaca takılan uçurtmaya bakıyor" ...yine sigarasıyla bir meşe ağacının tepesindeki kırmızı uçurtmayı işaret etti... "sanki bilimsel bir fenomen ya da Tanrı'dan bir işaretmiş gibi. Ya da bir UFO!"

Nosmo King Fiji içme suyu kasalarını Cafe Esplanade büfesinin içine istifliyordu. Durup güneşe karşı elini gözlerine siper ederek Max'in sigarasının gösterdiği parçalanmış uçurtmaya baktı.

"Çocukken buna ne kadar sinirlendiğimi çok iyi hatırlıyorum," dedi

Nosmo King. "Kendine yeni bir uçurtma alırsın, beş dakika sonra elektrik hatlarına veya lanet olası bir ağaca takılır. Hayat bu. Bir an işler yolunda gider, bir an sonra rüzgâr seni darmadağın eder."

Nerede olursa olsun, ne yapıyor olursa olsun Benton'ın hissettiği ya da gördüğü şey geçmişe ait karanlık düşünceler ya da gölgelerdi, içinde yaşadığı çelik izolasyon kutusu onu o kadar derin bir depresyona sokuyor ve düş kırıklığına uğratiyordu ki hiçbir şeyi umursamadığı bir an, saat, gün ya da hafta olmuyordu. Hiç iştahı yoktu ve çok fazla uyuyordu. Güneşe ihtiyacı vardı, kıştan korkuyordu. Bu öğleden sonra Charles Nehri'nin karşısına ya da mavi gökyüzüne güneş gözlüğü olmaksızın bakamayacağı kadar parlak olduğu için müteşekkirdi. Kayıtsız bir şekilde nehrin hâkimi genç atletlerden uzağa döndü. Yarım yüzyıl yaşamış olup artık cesaret ve fetihlerle değil de var olmayış, güçsüzlük ve geri dönüşü olmayan kayıplarla tükendiği için büyük bir acı hissediyordu.

Ben öliiyüm, diyordu her sabah tıraş olurken kendi kendine. Ne olursa olsun ölüyüm.

Adım Tom. Tom Haviland. Tom Speck Haviland. 20 Şubat 1955'de Greenwich, Connecticut'da doğmuş, anne babası Salem, Massachusetts'li. İnsanların sonatlarını dinlemekten bıkmış emekli bir psikolog, sosyal güvenlik numarası nokta nokta nokta, evli değil, homoseksüel HIV-pozitif, jimnastik salonunda güzel çocukların aynada kendilerini seyretmelerini seviyor, ama onları takip etmiyor, konuşmaya çalışmıyor, gay barlara gitmiyor ve kimseyle çıkmıyor. Asla asla asla.

Bunların hepsi yalandı.

Benton Wesley altı yıldır sürgündeydi ve bir yalanı yaşıyordu. Bir piknik masasına gidip üstüne oturdu, kollarını dizlerine koyup parmaklarını sıkıca birbirine kenetledi. Kalbi hissettiği korku ve heyecan yüzünden şiddetle çarpıyordu. Onlarca yıldır iyi niyetle adaleti arama çabaları sürgünle, kendisinin ve bildiği her şeyin var olmayışını kabule zorlanmayla ödüllendirilmişti. Bazı günler, zamanının büyük bölümünü zihninde yaşayarak geçirirdi. Felsefi ve ruhani kitaplar, tarih ve şiir okuyarak dikkatini dağıtırdı. Hatta bununla mutlu olurken, Public Garden'da Frog Pond etrafında güvercinlere yem atarken ya da halkın ve turistlerin arasına karışabileceği herhangi bir yerde dolaşırken kim olduğunu zorlukla hatırlıyordu.

Artık takım elbisesi yoktu. Sık, gümüş rengi saçlarını tamamen tıraş ediyor, güzelce düzeltilmiş bıyık ve sakal bırakıyordu, ama vücuduyla duruşu pasaklı ve olduğundan yaşlı görünme çabalarını boşa çıkarıyordu. Yüzü bronzlaşmış, ama pürüzsüzdü, bir asker gibi duruyordu. Zinde ve kaslıydı. Vücudunda o kadar az yağ vardı ki, damarları etinin altında toprağın arasından geçen ince bir ağacın kökleri gibi uzanıyordu. Boston'da bir sürü sağlık kulübü ve koşu yapılacak yer vardı. O da zindelik ve ayaklarının üstünde hafif kalma konusunda oldukça acımasızdı. Fiziksel acı ona hayatta olduğunu hatırlatıyordu. Koştığı, vücut çalıştırdığı, alışveriş yaptığı, yemek yediği zaman, yer konusunda belirli bir düzen izlemiyor, bu işleri farklı zaman ve yerlerde yapmaya özen gösteriyordu.

Gözücüyla kıyısıyla görme yeteneği çok keskin olduğu için hantal hantal kendisine doğru yaklaşan Marino'yu görünce hemen sağa döndü. Soluğu tutuldu. Bütün vücudu endişe ve neşeye elektriğe tutulmuş gibiydi, ama ne gülümsedi ne de el salladı. Güya öldüğü ve yalnızca kendisi için tasarlanan, Londra Anakent Polisi, Washington ve interpol tarafından ortak olarak yürütülen birinci seviye tanık koruma programı denen şey içinde kaybolduğundan beri eski dostu ve meslektaşıyla herhangi bir şekilde iletişim kurmamıştı.

Marino önce kuş pisliği olup olmadığını kontrol ettikten sonra piknik masasının üstüne Benton'ın yanına yerleşti. Buruşuk Lucky Strike paketinden filtresiz bir sigara çıkarıp bitmekte olan çakmağıyla birkaç girişimde bulunduktan sonra yaktı. Benton, Marino'nun ellerinin titrediğini fark etti. İki adam kamburlarını çıkararak oturmuş, kayıkhaneden çıkan bir yelkenliye bakıyorlardı.

"Şurdaki orkestra platformuna geliyor musun hiç?" diye sordu Marino. Duyguları o kadar yoğundu ki sesi boğazına takıldı, arka arkaya öksürüp sigarasından birkaç nefes çekti.

"Dört Temmuz'da Boston Pops'u dinledim," dedi Benton yumuşak bir şekilde. "Yaşadığım yerden istemesen de duyuyorsun onları.

Nasılslın?"

"Ama kendin hiç gelmiyorsun buraya, öyle mi?" Marino sesinin eski günlerdeymiş gibi normal çıkması için elinden geleni yapıyordu. "Ya, evet, bunu anlayabiliyorum. Ben olsam ben de gelmezdim, bütün o salak kalabalık filan. Ben insan yığınlarından nefret ederim. Alışveriş merkezlerindeki gibi. İş o noktaya geldi ki artık alışveriş merkezlerine gidemiyorum." Filtresiz sigara kalın parmaklarında titrerken dudaklarının arasından dumanı dışarı üfledi. "En azından müziği duyamayacak kadar uzak değilsin, ahbap. Daha kötü de olabilirdi. Ben her zaman öyle derim, daha

kötü olabilirdi."

Benton'ın ince, yakışıklı yüzü, içindeki gizli noktalarında bulunan tahmin edilemez düşünce ve duygu karışımını yansıtmıyordu. Elleri hiçbir şey göstermiyordu. Sinirlerini ve yüz ifadelerini kontrol edebiliyordu. O kimsenin ahbabı değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. İçini ani bir acı ve öfke dalgası kapladı. Marino, ona ahbab demişti, çünkü başka ne diyeceğini bilmiyordu.

"Galiba senden bana ahbab dememeni istemem gerekiyor," dedi Benton yumuşak bir şekilde.

"Tabi. Olur." Marino omuz silkti, incinmişti.

Onun gibi iriyarı, sert bir polis için fazla hassastı ve dünyayı kişisel olarak algılıyordu. Dürüst bir ifadeyi hakaret olarak yorumlama kapasitesi onu tanıyanları yoruyor, tanımayanları ise korkutuyordu. Marino'nun öfkesi korkunçtu ve sinirlendiğinde sınır tanımazdı. Bu patlamaları sırasında öldürülmemesinin tek nedeni, fiziksel gücü ve hayatta kalma becerileriyle şansının yardım etmiş olmasıydı. Ama öyle bile olsa şansı sonsuza dek onunla olmayabilirdi. Benton, Marino'nun görünüşündeki bütün ayrıntıları incelerken geçmiştekiyle aynı endişeleri şimdi de hissediyordu.

Bugünlerde bir mermi ya da felçle devrilecekti.

"Sana Tom diyebilirim," diye karşılık verdi Marino. "Yüzüne karşı değil, ama."

"Keyfine bak. Buna alışığım."

Sigarasını içerken Marino'nun çenesindeki kaslar kasılıyordu. "Seni son gördüğümde bu yana kendine daha mı iyi yoksa daha mı kötü mü bakıyorsun?" Benton dizlerinin arasında gevşek duran ellerine baktı. Parmakları masadan kopardığı bir kıymık parçasıyla oynuyordu. "Gerçi yanıt bana göre çok açık," diye ekledi hafifçe gülümseyerek.

Marino'nun kel kafasından bir damla ter süzüldü. Devasa sol kolunun altındaki 4ü kalibrelik Gloek'un farkına varıp duruşunu değiştirdi. Üzerindeki bowling takımının yağmurluğunu çıkarıp atmak istiyordu. Altında sıırıslıklam olmuştu, kalbi deli gibi çarpıyordu, lacivert naylon gün ışığını bir sünger gibi emiyordu. Dumanı üflerken Benton'ın yönüne doğru gitmemesini umdu. Ama gitti. Tam suratının ortasına.

"Teşekkürler."

"Önemli değil. Sana Tom diyemem."

Marino spor sutyenin içindeki göğüsleri hoplayarak önlerinden geçen şortlu kıza gözlerini ayırmadan baktı. Kadınların sutyenle ortalıkta koşmalarına alışamıyordu bir türlü. Çoğu striptiz barlarında ve otopsi masalarının üstünde yüzlerce çıplak kadın görmüş olmasına rağmen halka açık yerlerde üzerinde bu kadar az şeyle dolaşan bir kadın gördüğünde şaşılacak derecede hayretle bakıyordu.

"Kızım ortalıkta böyle dolaşsa onu öldürürdüm," diye mırıldandı, kızın hoplayan kalçalarına bakarak.

"Bir kızın olmadığı için dünya sana müteşekkir, Marino," dedi Benton.

"Allah'tan yok. Hele bir de bana benzeseydi. Herhalde lezbiyen bir profesyonel güreşçi olurdu."

"Bunu bilemem. Ama söylentiye göre eskiden çok yakışıklıymışsın." Benton, Marino'nun NYPD'de kariyerine yeni başladığı günlerde çekilmiş üniformalı fotoğrafını görmüştü. Geniş omuzlu ve yakışıklıydı. Sanki kendi etinden nefret ediyormuş, sanki kendini öldürmek ve yolundan çekilmek istiyormuş gibi kendini iyice bırakıp acımasızca istismar etmeye başlamadan önce gerçek bir erkekti.

Benton piknik masasından aşağı indi. Marino'yla birlikte köprüye doğru yürümeye başladılar.

"Hay Allah," dedi Marino kurnaz bir şekilde. "Senin homo olduğunu unutmamışım. Galiba artık homolar ve lezbiyen güreşçiler konusunda daha dikkatli olmam gerekiyor, değil mi? Ama elimi

tutmaya çalışırsan kafanı koparırım."

Marino'nun her zaman bir homoseksüellik fobisi olmuştu, ama hayatının hiçbir döneminde şu anda olduğu kadar rahatsız ve şaşkın olmamıştı. Homoseksüel erkeklerin sapık ve lezbiyen kadınların erkeklerle seks yaparak iyileşebileceğine dair inancı gittikçe azalıyordu. Kendi cinsiyetlerine karşı şehvet duyan insanlar hakkında inandığı şeyin ne içini, ne de dışını görebiliyordu. Alaycı ve çirkin yorumları bütün ilginçliğini yitirmişti. Artık çok az şey berraktı onun için. Çok az şey sorgulanmaksızın doğruydü. En azından sadık bir şekilde bağınazlık ederken aklında hiç soru yoktu. Başlangıçta

Marino'nun ilkelerine göre yaşıyordu. Yıllar geçtikçe, agnostik, manyetik kuzeyi olmayan bir pusulaya dönüşmüştü. İnancı her yöne doğru dönebiliyordu.

"Eee, insanların senin şey... Anlarsın işte, şey olduğunu düşünmeleri nasıl bir şey?" diye sordu. "Umarım kimse seni dövmeyle filan kalkmamıştır."

"İnsanların benim hakkında ne düşündükleri umurumda değil," dedi Benton yavaşça. Köprüde yanlarından geçen insanların, altlarında Storow Drive'da hızla ilerleyen arabaların farkındaydı ve sanki yakındaki birileri onları seyredip dinleyebilirmiş gibi konuşuyordu. "En son ne zaman balığa çıktın?"

İKİ SIRA HALİNDE UZANAN Japon kiraz ağaçları, akçaağaçlar ve mavi ladin ağaçlarının gölgesinde kaldırım taşı döşeli yolda yürümeye devam ederlerken Marino'nun tavırları hırçınlaşmaya başlamıştı.

Huysuz zamanlarında, özellikle gece geç saatlerde yalnız bira veya viski içerken Benton Wesley'e kızıyor, çevresindeki herkesin hayatlarında neye mal olduğunu düşününce ondan tiksiniyordu. Eğer Benton gerçekten ölü olsaydı durum çok daha kolay olurdu. Marino kendi kendine şu ana dek bunun üstesinden gelebileceğini söylüyordu. Ama olmayan bir kaybın etkilerinden nasıl kurtulur ve sırlarıyla nasıl yaşardınız?

Marino yalnız ve sarhoşken daha kızgın oluyordu ve Benton'a yüksek sesle küfürler savurup bira kutularını birbiri ardına ezerek dağınık odasında fırlatıyordu.

"Bak ona ne yaptın?" diye bağıırıyordu duvarlara. "Bak ona ne yaptın, seni Allah' ın belası."

Yürürlerken Dr. Kay Scarpetta, Marino ve Benton arasındaki hayaletti. O, Marino'nun tanıdığı en zeki ve olağanüstü kadındı. Benton'ın işkence görerek öldürülmesi onu mahvetmişti. Nereye gitse Benton'ın ölüsüne takılıp tökezliyordu. Marino en başından beri Benton'ın korkunç ölümünün, otopsi raporlarından ölüm sertifikasına; Scarpetta'nın o ve Benton'ın sevdiği deniz kenarındaki tatil beldesi Hilton Head Island'da rüzgâra savurduğu küllerine varana kadar her şeyin sahte olduğunu bili, yordu.

Küller ve kemik parçacıkları Philadelphia'daki krematoryumun fırınından kazanmıştı. Tanrı bilir kime aitti. Marino, Philadelphia'daki Adli Tıp Ofisi'nde kendisine verilen ucuz küçük vazonun içinde, Scarpetta'ya teslim etmişti külleri ve bütün söyleyebildiği, "Üzgünüm, doktor. Gerçekten üzgünüm, doktor," Takım elbise ve kravatla terlerken ıslak kumsalda dikilmiş külleri Lucy'nin kullandığı helikopterin rüzgârına savuruşunu seyretmişti. Çalkantılı su ve dönen pervanelerin neden olduğu şiddetli rüzgârın altında, Scarpetta'nın sözde sevgilisinin külleri Scarpetta'nın acısı kadar ulaşılamayacak yerlere uçuşmuştu. Marino, teyzesinin söylediklerini yapan Lucy'nin helikopterin camından kendisine bakan sert yüzüne bakıyordu. Ve bütün bu süre boyunca Lucy'nin de her şeyi bildiğini biliyordu.

Scarpetta, Marino ve Lucy'ye hayatında kimseye güvenmediği kadar güveniyordu. Onlar Benton'ın sahte ölümünün ve ortadan kayboluşunun planlanmasına yardımcı olmuşlardı. Ve Benton, Tom adında biri olarak hayatını sürdürürken bu gerçek her gün savaşmaları gereken bir beyin enfeksiyonu, bir hastalık gibi yaşamlarından çıkmıyordu.

"Galiba balığa çıkmıyorsun." Benton yine aynı ses tonuyla konuşuyordu.

"Onlar ısırmıyorlar." Ama Marino'nun öfkesi ısıırıyordu. Öfkesi dişlerini göstermeye başlamıştı.

"Anlıyorum. Tek balık bile yok. Ya bowling? Hatırladığım kadarıyla sınıfında ikinciydin. Firing Pins. Galiba takımının adı buydu."

"Geçen yüzyılda, evet. Virgin! ı'da zaman geçirmiyorum.

Mahkeme için Richmond'a inmek zorunda kaldığım zamanlar hariç. Artık onların polis teşkilatında değilim. Florida'ya taşınıp

Hollywood Polis Merkezi'yle sözleşme imzalamak üzereyim.

Lauderdale'in güneyinde bir yer."

"Eğer Florida'daysan, Richmond'a gitmen gerektiğinde, Richmond'a inmek denmez, çıkmak denir. Şaşırtıcı yön duygun hiç değişmemiş, Marino."

Marino yalan söylerken yakalanmıştı ve bunu biliyordu. Sürekli olarak Richmond'dan taşınmayı düşünüyordu. Bunu yapacak cesaretinin olmayışı onu utandırıyordu. Ortalığı kasıp kavurmaya devam

eden eski savaşlar şehrinde kendisi için yapacak hiçbir şey olmasa bile bütün bildiği buydu.

"Buraya seni uzun hikâyelerle sıkmak için gelmedim," dedi Marino. Rahat bir şekilde yürümeye devam ederlerken Benton'ın koyu renk gözlükleri ona doğru döndü.

"Eh, beni özlediğini söyleyebilirim," diye yorumda bulundu

Benton, sesinde buz gibi bir tonla.

"Hiç adil değildi," diye tısladı Marino. İki yanındaki yumrukları iyice sıkılıydı. "Ve artık daha fazla dayanamıyorum, ahbap. Lucy de daha fazla dayanamıyor, ahbap. Keşke duvarda bir sinek olsan da ona neler yaptığımı görebilsen. Doktora.

Scarpetta'ya. Ama belki sen onu da hatırlamıyorsundur."

"Buraya öfkeni benden çıkarmaya mı geldin?"

"Düşündüm de, hazır yakına gelmişken ve senin de dikkatini çekmişken, ölmenin senin yaşadığın bu hayattan nasıl olup da daha kötü olabileceğini anlamadığımı söylemek istedim."

"Sessiz ol," dedi Benton, katı ve kontrollü bir sesle. "İçerde konuşuruz."

BENTON WESLEY GURURLU, TUĞLADAN yapılmış eski evlerin ve zarif ağaçların sıralandığı Beacon Hill bölgesinde garip gereksinimlerine uyacak bir ev bulmayı başarmıştı.

Çirkin, bej rengi beton bloklarla inşa edilmiş, balkonlarında plastik şezlongların bulunan yabancı otların sardığı ve insanı depresyona sokacak derecede karanlık olan bahçesi, paslı demir parmaklıklarla çevrili bir apartmanda oturuyordu. İdrar ve bayat sigara dumanı kokan loş merdivenlerden yukarı çıktılar. "Kahretsin!" dedi Marino nefes almaya çalışarak. "En azından asansörü olan bir yer bulamaz mıydın? Söylediklerimde samimi değildim. Ölümün hakkında yani. Kimse senin ölmeni istemiyor." Beşinci kata vardıklarında Benton 56 numaralı dairenin çiziklerle dolu gri metal kapısını açtı. "Çoğu insan öldüğümü sanıyor."

"Kahretsin. Hiçbir şeyi doğru söyleyemiyorum." Marino yüzündeki teri sildi. "Dos Equis ve limonum var. Ve meyve suyum da tabi."

"Budweiser yok mu?"

"Lütfen rahatına bak."

"Budweiser'in var, değil mi?" Marino'nun sesi acı doluydu.

Benton, onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Geldiğini bildiğim için tabi ki Budweiser aldım," dedi Benton mutfaktan. "Bütün buzdolabı onunla dolu."

Marino etrafına bakıp pek hoş olmayan çiçek desenli kanepede karar kıldı. Dairedeki eşyalar, gelip gidenlerin yıpranmış ve dikkatsiz hayatlarının kirli parlaklığını taşıyordu. Benton ölüp Tom olduğundan beri büyük olasılıkla güzel bir yerde yaşamamıştı ve Marino zaman zaman titiz, kılı kırk yaran bir adamın buna nasıl dayandığını merak ediyordu. Benton New England'lı varlıklı bir aileden geliyordu. Her zaman ayrıcalıklı bir hayat yaşamıştı, ama hiçbir para miktarı onu kariyerinin dehşetinden kurtarmaya yetmezdi. Benton'ın parti yapan üniversite öğrencilerinin ya da orta sınıftan insanların oturduğu bir apartmanda yaşarken -kafasını tıraş ettiğini, sakal bıyık bıraktığını, bol pantolon sweat shirt giydiğini ve arabası bile olmadığını görmek Marino'nun hayal bile edemeyeceği bir şeylerdi.

"En azından iyi durumdasın," dedi Marino esneyerek.

"En azından, benim hakkımda söyleyebileceğin en iyi şeyin bu olduğu anlamına mı geliyor?" Benton eski beyaz buzdolabının içine eğilerek iki bira çıkardı.

Çekmeceyi açıp Marino'nun bira kapağını açan her alet için kullandığı ifadeyle kilise anahtarını ararken bir eline aldığı iki şişe şangırdadı.

"Sigara içmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Marino.

"Evet." Benton bir dolabı açıp kapadı.

"Tamam, o zaman krize girip dilimi yutarım."

"Sigara içemeyeceğini söylemedim." Benton loş, eski püskü oturma odasını geçip Marino'ya bir Budweiser uzattı. "Sadece sakıncası olduğunu söyledim." Ona küllük görevi görecek cam bir bardak uzattı.

"Evet, belki vücudun iyi durumda ve sigara içmiyorsun filan," ...Marino birasından bir yudum alıp tatmin olmuş bir şekilde içini çekerken konuya geri döndü... "ama hayatın berbat." Benton, Marino'nun karşısına oturdu. Aralarındaki formika sehpanın üzerinde güzelce dizilmiş dergiler ve televizyonun uzaktan kumandası duruyordu.

"Hayatımın berbat olduğunu söylemek için birdenbire ortaya çıkmam gerekmiyordu," dedi. "Eğer

bunun için burdaysan, keşke hiç gelmemiş olsaydın. Programı ihlal ettin, beni riske attın..."

"Ve kendimi de riske attım," diye parladı Marino.

"Ben de bunu söyleyecektim." Benton'ın sesi yükselirken, gözleri kızarmıştı. "Benim Tom olmamın yalnızca benimle ilgili olmadığını hepimiz çok iyi biliyoruz. Eğer yalnızca benimle ilgili olsaydı ellerinden geleni yapmalarına izin verirdim."

Marino bira şişesinin üstündeki etiketi yolmaya başladı. "Kafadan kontak Kurt Adam, ailesi büyük Chandonnelerin sırlarını açıklamayı kabul etti."

Benton gazeteleri günde birkaç kez okuyor, interneti inceliyor, geçmiş hayatının parçalarını toplamak için arama motorlarına sorular gönderiyordu. Chandonne'un deforme, katil oğlu Jean-Baptiste'i çok iyi tanıyordu. Paris'teki soyluların yakın arkadaşı Mösyö Chandonne dünyanın en büyük ve en tehlikeli organize suç kartelinin başıydı. Jean-Baptiste, ailesinin işleri ve bu korkunç işleri kimin yerine getirdiği konusuyla ilgili olarak herkesi hapse ya da ölüm odasına tıkıracak kadar bilgi sahibiydi. Şu ana dek Jean-Baptiste sıkı güvenliği olan Teksas hapisanesinde zamanının dolmasını beklemiş kimseye bir şey söylememişti. Benton'ın dalaştığı şey, Chandonne ailesi ve onun dev ağıydı. Ve şimdi binlerce mil ötedeki Mösyö Chandonne, Benton'ın korkunç bir bedel ödediğinden habersiz şarabını yudumluyordu. Mösyö Chandonne'un işi bozulmuştu, ama bir anlamda da bozulmamıştı.

Benton kendini ve diğerlerini korumak için sahte bir ölüm numarası yapmıştı. Ama ödediği bedel çok büyüktü. Belki taşlara zincirlense daha iyiydi. İçi her gün parçalandığı için iyileşemiyordu.

"Kurt Adam," dedi Marino, Jean-Baptiste'i kastederek. "Babasından kasaplarına kadar herkesi anlatacağını söyledi, ama bazı şartları var." Tereddüt ediyordu. "Bizimle dalga geçmiyor, Benton. Gerçeği söylüyor."

"Bunu kesin olarak biliyorsun," dedi Benton yumuşak bir şekilde.

"Evet. Kesin olarak."

"Bunu sana nasıl söyledi?" Benton'ın gözlerinde tanıdık bir dikkat belirmeye başlamıştı.

"Mektuplarla."

"Senden başka kimlere yazdığını biliyor muyuz?"

"Doktora. Onun mektubu bana gönderildi. Ben ona vermedim, bunun bir anlamı olduğunu düşünmedim."

"Başka?"

"Lucy'ye."

"Onunkiler de sana mı gönderildi?"

"Hayır. Direkt olarak ofisine. Onun adresini nerden bulduğu ya da Son Durak adını nerden bildiği konusunda hiçbir fikrim yok, çünkü bu isim rehberde bulunmuyor. Herkes onun işinin adının Infosearch Solutions'" olduğunu sanıyor."

"Sen ve Lucy gibi insanların onun işine Son Durak dediğinizi nerden biliyor olabilir? şu anda internete girsem Son Durak adıyla bir şey bulabilir miyim?"

"Bizim sözünü ettiğimiz konuda bir şey bulamazsın."

"Infosearch Solutions'u⁵ bulabilir miyim?"

"Tabi."

"Lucy'nin ofis numarası rehberde var mı?"

"Infosearch Solutions var."

"Demek belki Lucy'nin işinin rehberdeki adını da biliyor. İstihbaratı aradı ve adresi bu şekilde

buldu. Aslında, bugünlerde internette hemen hemen her şeyi bulabilirsin ve elli papelden daha azına rehberde olmayan numaralar ve cep numaraları satın alabilirsin."

"Kurt Adam'ın ölüm hücresinde bilgisayarını olduğunu sanmıyorum," dedi Marino öfkeyle.

"Rocco Caggiano, ona her türlü bilgiyi veriyordur," diye hatırlattı Benton. "Bir keresinde onu azlettirmeyi planladığı için

Lucy'nin iş numarasını bulması gerekmişti. Sonra bir de Jean-Baptiste'in savunması var."

"Görünüşe göre haberleri takip ediyorsun." Marino konuyu Rocco Caggiano'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Lucy'ye yazdığı mektubu okudun mu?"

"Bana anlattı. Faksla ya da e-posta ile göndermeyi istemedi." Bu da rahatsız ediyordu Marino'yu. Lucy, onun mektubu görmesini istememişti. "Başka kimseye başka mektup gitmiş mi?" Marino omuz silkip birasını yudumladı. "Hiçbir fikrim yok.

Belli ki sana yazmıyor."

Benton gülümsemedi.

"Çünkü sen ölüsün, değil mi?" Marino, Benton'ın espriyi anlamadığını sanmıştı. "Eh, hapiste eğer mahkûm mektuplarını Hukuki Mektup ya da Medya Mektubu diye işaretliyorsa görevlilerin onları açması yasak. Bu yüzden eğer Kurt Adam'ın herhangi bir hukuki ya da medya mektup arkadaşı varsa verdiği bilgi gizli demektir."

Bira şişesindeki etiketi yolmaya devam etti. Benton'ın kariyeri sırasında yüzlerce şiddet suçlusunu sorguladığı hapisanelerin iç işleyişleri konusunda bilgisi yokmuş gibi konuşuyordu. "Bakılabilecek tek yer ziyaretçi listesi, çünkü bu sincapların yazdığı insanların çoğu ziyarete de gelir. Kurt Adam'ın bir listesi var. Bir bakalım, Teksas valisi, başkan..."

"Birleşik Devletler Başkanı gibi mi?" Benton'ın ayırt edici özelliği her şeyi ciddiye almasıydı.

Marino, "Evet," dedi.

Geçmişteki Benton'a, birlikte çalıştığı Benton'a, arkadaşı olan Benton'a ait jestler ve tepkiler görmek Marino'nun sinirini bozuyordu.

"Başka kim var?" Benton mutfak masasında duran bilgisayarın yanındaki düzgünce dizilmiş dergi ve kâğıt yığınlarının arasından bir not defteriyle kalem aldı.

Çok küçük, John Lennon tarzı, eskiden asla takmayacağı türde bir gözlük taktı. Arkasına yaslanarak temiz bir kâğıda tarih attı, saati ve yeri not etti. Marino oturduğu yerden "suçlu" sözcüğünü seçebiliyordu, ama onun ötesinde Benton'ın küçük yazısını okuyamıyordu, özellikle de tersten.

"Annesi ve babası listede. Bu gerçekten komik, değil mi?" Benton'ın kalemi durdu. Başını kaldırıp baktı. "Ya avukatı? Rocco Caggiano?" Marino şişenin dibindeki birayı içip bitirdi. "Rocco?" dedi Benton biraz daha vurgulu bir şekilde. "Bana söyleyecek misin?"

Öfke ve utanç Marino'nun yüzüne hücum etti. "Yeni hatırladım da, o benim değil, benimle büyümedi, onu tanımıyorum, tanımak istemiyorum, onun kafasını da tıpkı öteki bok çuvalları gibi kolayca havaya uçurabilirim."

"Genetik olarak o senin oğlun, senin hoşuna gitse de gitmese de," diye cevap verdi Benton rahat bir şekilde.

"Doğum tarihini bile hatırlamıyorum." Marino tek çocuğunu bir el hareketi ve son bira yudumuyla boşladı.

Adını Caggiano olarak değiştiren Rocco Marino doğuştan kötüydü. Marino'nun utanç verici, kirli

sırrı, Jean-Baptiste

Chandonne sahneye gelene kadar kimseye göstermediği çıbanıydı. Marino hayatının büyük bölümünde Rocco'nun iğrenç seçimlerinin kişisel olduğuna -adam yerine koymadığı babasına verebileceği en sert cezalanmıştı. Ne gariptir ki bu Marino'yu rahatlatıyordu. Kişisel bir intikam Rocco'nun Marino'ya karşı kayıtsız olduğu şeklindeki acı verici ve küçümseyici gerçekten daha iyiydi. Ama aslında Rocco'nun seçimlerinin Marino'yla bir ilgisi yoktu. Rocco, Marino'ya, babasına ancak gülüp geçiyor ve onun domuz gibi giyinen, domuz gibi yaşayan ve domuz olan, yenik düşmüş bir polis olduğunu düşünüyordu.

Jean-Baptiste Chandonne'un duruşmasından önce mahkeme salonunun önünde babasıyla konuşacak kadar zamanı olan Rocco'nun Marino'nun dünyasında yeniden ortaya çıkışı bir tesadüftü... Rocco'nun deyimiyle "felaket komik bir tesadüf. Rocco tıraş olacak kadar büyüdüğünden beri organize suçun derinliklerindeydi. Marino onların adını bile duymadan önce Chandonneların yağcı, beş para etmez avukatı olmuştu.

"Bugünlerde Rocco'nun hayatını nerde geçirdiğini biliyor muyuz?" diye sordu Benton.

Marino'nun gözleri eski paralar kadar koyu ve düz bir hal aldı.

"Büyük -ama çok büyük olasılıkla yakında öğreneceğiz."

"Yani?"

Marino bu konuşma onu memnun ediyormuş ve egosunu şişiriyormuş gibi arkasına yaslandı. "Yani kuyruğuna teneke kutular bağlandı ve onun haberi yok."

"Yani?" diye sordu Benton tekrar. "Interpol, onu kaçak olarak belirledi ve o bunun farkında değil. Lucy söyledi bana. Onu ve pek çok diğer serseriye bulacağımızdan eminim."

"Biz?"

Marino yine omuz silkip birasından bir yudum daha almaya çalıştı.

Geçirip yeni bir bira almayı düşündü.

"Topluluk isminde kullanıldığı gibi," diye açıkladı Marino. "İyi adamlardaki anlamıyla. Rocco hiçbir şeyden haberi olmadan havaalanına gelecek ve küçük Kırmızı Bülteni bilgisayarda görünecek. Ondan sonra da ellerine bir çift parlak kelepçe takılacak, belki kafasına bir AR-15'lik doğrultulacak."

"Hangi suç için? Kirlili işlerinden her zaman yakayı sıyırmayı başardı. Bu onun çekiciliğinin bir parçası."

"Bütün bildiğim italya'da hakkında tutuklama kararı olduğu."

"Kim söylüyor?"

"Lucy. Kafasına AR-15'liği doğrultan adam olmak için her şeyimi verirdim, ama ben tetiği kesinlikle çekdim," dedi Marino. Gerçeği söylediğine inanıyordu, ama bunu kafasında canlandıramıyordu. Bu hayal, gözlerinin önüne gelmiyordu. "O senin oğlun," dedi Benton sessizce. "Onun başına gelecek herhangi bir şeyle bir ilgin olsa kendini nasıl hissedeceğini düşünmeni öneririm. Onu veya başka bir Chandonne çalışanını yakalamanın senin yasal hakkın olduğunu sanmıyorum. Yoksa artık federaller için gizli ajanlık mı yapıyorsun?"

Bir duraklama oldu. Marino federallerden nefret ederdi. "Hiçbir şey hissetmem." Kayıtsızmış gibi görünmeye çalışıyordu, ama sinirleri öfke ve korkudan kıpır kıpır oynamaya başlamıştı. "Üstelik ne cehennemde olduğunu da bilmiyorum. Birisi onu yakalayacak ve o kadar uzun yaşarsa İtalya'ya iade edilecek. Ağzım açmaya fırsat bulamadan Chandonneların onun icabına bakacağından eminim."

"Başka kim var?" diye konuya devam etti Benton. "Listede başka kim var?"

"Birkaç gazeteci. Adlarını hiç duymadım ve bildiğim kadarıyla öyle birileri yok. Oh evet, işte iyi bir isim geliyor. Kurt Adam'ın güzel kardeşi Jean-Paul Chandonne, diğer adıyla Jay Talley. Keşke ziyaret için hapishaneye uğrasa da yakalanıp idamlıklar bölümünde ağabeyine katılsa."

Benton yazmayı bıraktı. Jay Talley'in adının anılmasıyla bir dizi heyecanı art arda hissetmeye başlamıştı. "Hâlâ hayatta olduğunu varsayıyorsun. Bunu kesin olarak biliyor musun?"

"Aksini düşünmek için bir neden yok. Benim tahminimce ailesi onu koruyor ve aile işini sürdürürken bir yerlerde iyi hayatına devam ediyordur."

Marino bütün bunları anlatırken, Talley'in kendini Amerikalı olarak tanıtip ATF ajanı olan ve Fransa'daki Interpol merkezine atanmayı başaran bir Chandonne olduğunu Benton'ın büyük olasılıkla bildiğini anladı. Marino, Jean-Baptiste vakası hakkında halka açıklanan her şeyi zihninde taramaya çalıştı. Scarpetta'nın, kendisi ve dünyanın yarısı onun bir düzine dil konuşan ve Harvard'a giden yakışıklı ajan olduğuna inanırken Jay Talley'le kurduğu ilişkisinden bahsedilip bahsedilmediğini hatırlamıyordu. Benton'ın Scarpetta ve Talley arasında geçenleri bilmesi gerekmiyordu. Marino, Benton'ın bunu hiç öğrenmemesini diledi.

"Jay Talley hakkında bir şeyler okumuştum," dedi Benton. "Çok zeki, son derece sadist ve tehlikeli. Öldüğünden kuşkuluyum."

"Ahhh..." Marino'nun düşünceleri ürkmüş kuşlar gibi dağılıyordu. "Neler okudun bakalım?"

"Jean-Baptiste'in ikiz kardeşi olduğu sır değil. Doğum ikizi."

Benton'ın yüzü ifadesizdi.

"Bugüne kadar duyduğum en garip şey." Marino başını iki yana salladı. "Bir düşün. O ve Kurt Adam birkaç dakika arayla doğuyorlar. Bir kardeş kötü kartı çekerken diğeri bütün asları topluyor."

"O şiddet dolu bir psikopat," diye karşılık verdi Benton. "Ben buna asları toplamak demezdim."

"DNA'ları çok benziyor," diye devam etti Marino. "İki farklı insanın DNA'sı olduğunu anlamak için çok farklı araçlar kullanman gerekiyor." Marino hafif sabrı tükenmiş bir şekilde duraklayarak etiketi yırtmaya devam etti. "Bana bu araçları ve DNA zırvalarını sorma. Hepsini doktor buldu..."

"Listede başka kimse var mı?" diye sözünü kesti Benton.

Marino'nun yüzünde boş bir ifade belirdi.

"Ziyaretçi listesinde."

"Liste çöp tenekesi gibi. Avukatı hariç kimsenin Baptist John'u görmeye gelmediğine eminim."

"Yani oğlun Rocco Caggiano." Marino'nun bu gerçekten kaçmasına izin vermiyordu. "Başka?" diye sordu not alarak.

"Görünüşe göre ben varım. Ne kadar tatlı, değil mi? Ve sonra mektup arkadaşım Kurt Adam, bana bir mektup gönderiyor. Bir tane bana, bir tane doktora, hani ona vermediğim." Marino bira almak için ayağa kalktı.

"İster misin?" Benton, "Hayır," dedi.

Marino ceketini alarak cebini karıştırdı, öteki cebinde katlanmış bir kâğıt buldu.

"Tesadüfen yanımda. Zarflar dahil her şeyin fotokopisi burada."

"Liste." Benton konudan uzaklaşmıyordu. "Listenin kopyasını da getirdiğinden eminim."

"O kahrolası listenin kopyasına ihtiyacım yok." Marino'nun kızgınlığı çok belirgindi. "Kahrolası listeden ne istiyorsun? Kimlerin olduğunu sana aynen söyleyebilirim. Sana söylediğim insanlar, artı iki gazeteci. Carlos Guarino ve Emmanuelle La Fleur."

Telaffuzu anlaşılmadığı için Benton ondan hecelemesini istedi. "Tahminlere göre Sicilya ve Paris'te yaşıyorlar."

"Gerçek insanlar mı?"

"İnternette yazar adı olarak isimleri görünmüyor ve bakan kişi Lucy'ydi."

"Eğer Lucy bulamadıysa yoklar demektir," dedi Benton. "Kurt Adam'ın listesinde ayrıca, çekiçle öldürdüğü gazeteci kadın için New York'ta mahkemeye çıksa kendisini mahkûm edecek olan Jaime Berger de var. Berger çok ilginç biri, doktorla bir geçmişi var. Arkadaşlar."

Benton bütün bunları biliyordu. Bir tepki vermedi.

"Son olarak ve büyük olasılıkla en önemsizi Robert Lee adında bir adam."

"Adı gerçek gibi geliyor. ikinci adının baş harfi E olabilir mi?" diye alaycı bir yorumda bulundu Benton. "Jean-Baptiste ve bu Robert Lee arasında, adamın yüzyıl önce ölmüş olması uzak ihtimali dışında, bir yazışma olmuş mu?"

"Bütün söyleyebileceğim adamın ziyaretçi listesinde olduğu."

Gizli mektuplar konusunda hapisane hiç konuşmuyor, bu yüzden Kurt Adam'ın başka kime yazdığı ya da kimden aşk mektupları aldığı konusunda bir fikrim yok."

MARINO, JEAN-BAPTISTE'DEN GELEN mektubu açıp okumaya başladı.

"Bon jour, mon cher ami⁶, Pete..."O

Durdu, kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Bana Pete dediğine inanabiliyor musun? işte bu beni gerçekten kızdırıyor."

"Mon cher ami demesinden daha fazla mı?" diye sordu Benton kuru bir sesle.

"Bok çuvallarının beni ilk adımla çağırımları hoşuma gitmez.

Takıntılarımından biridir bu."

"Lütfen oku," dedi Benton sabırsızlıkla. "Umarım paramparça edeceğin daha fazla Fransızca yoktur. Bu mektubun tarihi ne?"

"Bir hafta olmadı. Buraya gelmek için olabildiğince çabuk ayarladım işlerimi. Seni görmek için... oh, kahretsin, sana Benton diyeceğim."

"Demeyeceksin. Okumaya devam et." Marino bir sigara daha yaktı ve derin bir nefes çekerek devam etti.

"Yalnızca tıraş olmadığımı bildirmek için bir not yazmak istedim. Neden mi? Ölüm tarihim bana bildirdikleri için. 7 Mayıs saat 22.00' de. Bir dakika sonra değil, umarım özel konuğum olarak orda olursun. Ondan önce, mon ami, bitirmem gereken bir iş var, bu yüzden (filmlerde dedikleri gibi) sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım.

"Onları ben, Jean-Baptiste olmadan asla yakalayamazsınız. Çok büyük bir ağ olmadan binlerce balık yakalamak gibi bir şey bu. Ağ benim. İki şartım var. Çok basitler.

"Beni görmek için iznimi ve ona bildiklerimi anlatmamı isteyen Madam Scarpetta hariç kimseyi kabul etmiyorum. "Başka kimse olmayacak.

"Onun bilmediği bir şartım daha var. Dedikleri gibi ölüm kokteylimi veren doktor o olacak. Beni Madam Scarpetta öldürmeli. Eğer kabul ederse bana verdiği sözü bozmayacağına inanıyorum. Onu ne kadar iyi tanıdığımı görüyorsunuz. A bientôt, Jean-Baptiste Chandonne

"Ya ona yolladığı mektup?" diye sordu Benton haşin bir şekilde, Scarpetta'nın adını anmak istemiyordu.

"Aynı şey. Aşağı yukarı." Marino mektubu ona okumak istemiyordu.

"Mektup elinde. Okusana."

Marino külü cam bardağa silkeleyip dumanı üflerken bir gözünü kıstı. "Sana sonunu söyleyeyim."

"Beni korumana gerek yok," dedi Benton yumuşak bir sesle. "Tabi. Eğer duymak istiyorsan okurum. Ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum ve belki sen... "

"Lütfen oku." Benton'ın sesi artık yorgun çıkıyordu. Gözleri artık eskisi kadar dikkatli bakmıyordu. Arkasına yaslandı.

Marino beyaz kâğıdı düzeltirken boğazını temizledi.

Mon cheri. Kay...

Benton'ın ifadesiz yüzüne baktı. Kanı çekilmiş, bronz teninin altında rengi solmuştu.

"Henüz beni görmek için randevu almadığını öğrenince yüreğim burkuldu. Anlamıyorum. Kuşkusuz, sen de benim hissettiklerimi hissediyorsundur. Geceleri senin hırsızınım, seni kaçırmak için gelen büyük âşığıyım, ama sen bunu reddediyorsun. Sen, benden uzak durdun ve beni incittin. Şimdi bomboş, sıkın ve benim için eriyip bitiyor olmalısın, Madam Scarpetta. "Bana gelince! Ben sıkılmıyorum. Burda hücremde benimle birliktesin, iraden dışında, ama tamamen benim etkim altında.

Bunu biliyor olmalısın. Hissediyor olmalısın. Bir bakalım, sayabilir miyim? Giydiğin güzel takımları -doktor, avukat, şef Madam Scarpetta'nın modaya uygun usta terzilerin ellerinden çıkmış giysilerini günde dört, beş ya da on beş kere yırtıp parçalıyorum. Her şeyi çıplak ellerimle yırtıyor ve sen titreyip zevkten ölüirken o büyük memeleri ısırıyorum.. "

"Bunun bir anlamı var mı?" Bir tabanca şarjörünün sürülüğü gibi birden parladı Benton'ın sesi. "Pornografik saçmalıklarla ilgilenmiyorum. Ne istiyor?"

Marino, ona sert bir şekilde bakıp mektubu çevirdi. Kel kafasında toplanan ter damlacıkları şakaklarından aşağıya süzülüyordu. Düz beyaz kâğıdın arkasına yazılı olanları okudu: "Seni görmeliyim! Daha fazla masum insanın ölmesi umurundaysa kaçamazsın. Gerçi kimse masum değildir. Sana gereken her şeyi anlatacağım. Ama gerçeği anlatırken seninle yüz yüze olmalıyım.

Sonra beni öldürebilirsin."

Marino okumayı kesti. "Duymayı istemediğin pisliklerden biraz daha var... "

"Ve o bu mektup konusunda hiçbir şey bilmiyor, öyle mi?"

"Eh," dedi Marino üstü kapalı bir biçimde. "Pek sayılmaz. Dediği^ gibi ona göstermedir". Ona bütün söylediğim bir mektup aldığım ve Kurt Adam' ın onu görmek istediği ve karşılığında bilgi vereceği idi. Ve iğneyi yapanın o olmasını istediğini de söyledim."

"Hapishaneler ölümcül kokteyli vermesi için serbest çalışan, dışardan doktorları kullanırlar," diye garip bir yorumda bulundu Benton, sanki Marino'nun söylediklerinin onun üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi. "Mektuplarda ninhidrin kullandınız mı?" Şimdi de konuyu değiştiriyordu. "Bunlar fotokopi olduğu için anlayamıyorum."

Ninhidrin parmak izlerindeki amino asitlere tepki gösterir, orijinal mektubun bazı parçalarını koyu eflatun rengine boyardı.

"Tahrip etmek istemedik," dedi Marino.

"Ya alternatif ışık kaynağı? Suç dürbünü gibi yıkıcı olmayan herhangi bir şey?"

Marino yanıt vermeyince aşıkâr olanla Onu iğnelemeye başladı. "Mektupların Jean-Baptiste Chandonne'dan olduğunu kanıtlamak için hiçbir şey yapmadınız mı? Yalnızca öyle olduğunu mu varsaydınız? Tanrı'm." Benton elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Sevgili İsa. Böyle bir risk alarak buraya -buraya geliyorsun ve mektupların ondan geldiğinden bile emin değilsin. Dur bir tahminde bulunayım. Pulların ve zarf kapağının DNA'sını da aldırılmamışsındır. Ya posta damgası? İade adresi?"

"İade adresi yoktu -yani ona ait değil diye nerden gönderdiğini gösterecek bir posta damgası da bulunmuyordu," diye itiraf etti Marino. Artık bol bol terliyordu.

Benton öne doğru eğildi. "Ne yani? Elden mi teslim etti? İade adresi ona ait değil mi? Sen neden söz ediyorsun? Nasıl olur da sana gönderdiği bir şeyde posta damgası olmaz?"

Marino bir kâğıt daha çıkarıp uzattı. Yirmi bire yirmi sekiz santim boyutlarında bir zarfın fotokopisiydi bu. Prova baskılıydı ve posta bedeli kâr amacı gütmeyen Ulusal Adalet Akademisi adına ödenmişti.

"Eh, bunu ikimiz de daha önce görmüştüzdür," dedi Benton, fotokopiye bakarak. "Ne de olsa hayatımızın büyük bir bölümünde UAA'nın üyesi olduk. En azından eskiden üyesiydim. Ne yazık ki artık onların mektup listelerinde bulunmuyorum." Birinci sınıf postanın posta bedelinin ödendiğini gösteren damganın hemen altından röntgen cihazıyla tarandığım görüp durakladı. "İlk kez aklıma olası hiçbir açıklama gelmiyor," dedi Benton. "Bana postayla gelen şey buydu," diye açıkladı Marino. "UAA zarfı. Açtığımda içinden iki mektup çıktı. Biri bana, biri doktora aitti. Mühürlü, Hukuki Mektup damgalıydı, galiba hapishanede birisinin UAA mektubunu merak edip yırtması olasılığına

karşı böyle bir şey yaptılar. Zarfta yazılı olan diğer şey isimlerimizdi."

İki adam da bir süre sessiz kaldı. Marino sigarasından bir nefes çekip birasını yudumladı.

"Şey, bence bir olasılık var, aklıma gelen tek şey bu," dedi Marino. "UAA'yla konuştum. Gece bekçisine kadar elli altı üyesi var. Bu zarfları ortalıkta bir yerlerde bulmak mümkün." Benton başını iki yana sallıyordu. "Ama senin adresin elle değil, makineyle yazılmış. Chandonne bunu yapmayı nasıl başardı?"

"Burda nasıl yaşıyorsun sen? Kliman yok mu? Ve mektupların geldiği zarflardan DNA örneği aldık, ama zarflar kendinden yapışkanlıymış. Bu yüzden bir şey yalaması gerekmemiş." Marino kaçırıyordu ve bunun farkındaydı. Soyulan deri hücreleri bu yapışkana yapışabilirdi. Benton'ın sorularını yanıtlamak istemiyordu.

"Chandonne bunun gibi bir zarfın içinde sana mektup göndermeyi nasıl başarıyor?" Benton fotokopiyi Marino'ya doğru sallıyordu. "Ve birinci sınıf postanın röntgenle taranması sence de biraz garip değil mi? Bu neden olabilir?"

"Galiba bunun açıklamasını Kurt Adam'dan istemeliyiz," diye kabaca karşılık verdi Marino. "Benim hiçbir fikrim yok."

"Ama mektupların Jean-Baptiste'den geldiğini kesin olarak biliyor gibisin." Benton her sözcüğü ölçüp biçiyor gibiydi.

"Pete. Sen bundan daha iyisindir."

Marino koluyla alnını sildi. "Bak, gerçek şu ki hiçbir şeyi kanıtlayacak bilimsel kanıtımız yok. Ama bu denemedik demek değil. Luma-Lite' ı kullandık ve DNA'yı da denemeye çalıştık ve şimdiye dek her şey çok temiz çıktı."

"Mitokondriyal DNA? Bunu denediniz mi?"

"Ne gerek var? Aylar sürer ve adam o zamana kadar çoktan ölmüş olur. Hem zaten hiçbir şey bulamayacağız. Tanrı aşkına, o serserinin Ulusal Adalet Akademisi'nin zarfını kullanarak bir şekilde tatmin olduğunu düşünmüyor musun? Canınız cehenneme demek değil mi bu? Hiçbir şey bulamayacağımızı bilerek bize bütün bu testleri yaptırmaktan tatmin olduğunu düşünmüyor musun? Bütün yapması gereken bir şeye dokunurken eline tuvalet kâğıdı filan sarmak."

"Belki," dedi Benton.

Marino patlamak üzereydi. Sabrı sınırlarının ötesine taşmıştı. "Rahatla, Pete," dedi Benton. "Bu soruları sormasam hakkımda kötü şeyler düşünürsün."

Marino'nun gözleri dalmıştı.

"Benim fikrimi mi soruyorsun?" diye devam etti Benton. "O mektupları yazıyor ve kanıt bırakmama konusunda çok titiz davranıyor. Ulusal Adalet Akademisi zarflarını kullanmayı nasıl başardığını bilmiyorum ve evet bu gerçekten iyi bir canınız cehenneme ifadesi. Açıkçası, ondan daha önce haber almamanıza şaşırdım. Mektuplar gerçek gibi duruyor. Bir çatlağın anormal zırvalarına benzemiyor. Jean-Baptiste'in meme fetişisti olduğunu biliyoruz." Bunu duygusuz bir ifadeyle söylemişti. "Suçlu ailesini ve karteli çökertecek bilgiye sahip olduğunu biliyoruz. Bu şartları koymasının doymak bilmez baskı kurma ve kontrol etme gereksinimine uyuyor."

"Doktorun onu görmek istemesi hakkında söylediklerine ne diyorsun?"

"Sen söyle."

"Doktor, ona asla yazmadı. Bunu ona açıkça sordum. O pisliğe neden bir şey yazsın ki? Ona Ulusal Adalet Akademisi zarflarından, onun ve benim mektubumun aynı zarfta geldiğinden söz ettim. Ona şeyin fotokopisini gösterdim..."

"Neyin fotokopisini?" diye sözünü kesti Benton.

"Ulusal Adalet Akademisi zarfının fotokopisini." Marino'nun sabrı iyice taşmak üzereydi. "İkimize gelen mektupların bulunduğu zarfın. Kendisine Ulusal Adalet Akademisi'nden bir zarf gelirse açmamasını, hatta dokunmamasını söyledim. Onun celladı olmasını istediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Eğer ölme niyetindeyse..."

"Niyetindeyse mi?" diye sözünü kesti Marino. "Kurt Çocuk'un bu konuda söyleyecek bir şeyi olduğunu sanmıyorum."

"O zamana kadar pek çok şey olabilir, Pete. Onun kimlerle bağlantısı olduğunu unutma. Ben olsam hiçbir şeyden fazla emin olmazdım. Ve bu arada Lucy'ye gelen mektup da mı Ulusal Adalet Akademisi zarfındaydı?"

"Evet."

Ölüm iğnesini bir kadın doktorun yapıp sonra da ölümünü seyretme fantezisi ona göre erotik olabilir, diye düşündü Benton. "Herhangi bir doktor değil. Scarpetta'dan söz ediyoruz."

"Sonuna kadar işkenceye devam ediyor, bir başka insana sonuna kadar baskı ve kontrol uyguluyor, bir insanı sonsuza dek iz bırakacak bir hareketi yapmaya zorluyor." Biraz durakladıktan sonra ekledi. "Birisini öldürürsen onu asla unutmazsın, değil mi? Mektupları ciddiye almalıyız. Parmak izi, DNA olsun olmasın mektupların ondan olduğuna inanıyorum."

"Ya, ben de ondan olduğuna inanıyorum ve henüz farkına varamadıysan söylüyorum, bu yüzden hurdayım. Kurt Adam' ı öttürebilirsek babacığının bütün yardımcılarını ele geçirir ve Chandonne kartelini çökertebiliriz. Ondan sonra da artık bir şeyden endişelenmen gerekmez."

"Biz kim?"

"Şunu sormayı kessen diyorum!" Marino bir bira daha almak için kalktı. Öfke ve düş kırıklığı yeniden alevlenmeye başlamıştı. "Anlamıyor musun?" diye bağırdı, buzdolabını karıştırırken. "Yedi mayıstan sonra, biz ganimetleri alıp Kurt Adam öldükten sonra artık Tom olmana gerek yok."

"Biz kim?"

Marino bu kez bir Dos Equis şişesi açarken horlar gibi güldü.

"Biz benim. Biz

Lucy."

"Lucy bugün buraya beni görmeye geldiğini biliyor mu?"

"Hayır. Ona söylemedim ve söylemeyeceğim."

"Güzel." Benton koltuğunda hiç kıpırdamadan oturuyordu. "Kurt Adam karteli mahvetmek için bize maşa veriyor," diye onsuz plana başladı. "Belki Rocco'yu satarak bize ilk maşayı verdi. Rocco birdenbire kaçak haline geldiyse birisinin onu satmış olması gerektiğini düşünüyorum."

"Anlıyorum. Chandonne için ne kadar onurlu bir davranış.

Rocco'yu hapiste ziyaret edecek misin, Pete?"

Marino birden bira şişesini lavaboya çarptı. Şişe paramparça oldu. Benton'a doğru gelip yüzüne yaklaştı.

"Onun hakkında konuşmayı kes, beni duyuyor musun? Umarım hapishanede AIDS olup ölür! Neden olduğu onca acıdan sonra artık sıra onda!"

"Kimin acısı?" Benton, Marino'nun sıcak, biralı nefesi karşısında irkilmemişti bile.

"Annesinin acısıyla başlayıp devam edebilirsin." Marino, Rocco'nun annesi olan eski karısını düşünürken hâlâ zorlanıyordu.

Marino kariyerinin başındayken Doris, onun bir tanesiydi. Gerçi onunla ilgilenmeyi bırakalı epey zaman olmasına rağmen hâlâ bir tanesiydi. Doris, onu bir başka erkek için terk edip gittiğinde Marino serseme dönmüştü.

Marino'nun aklından bunlar geçerken Benton'a bağırmaya başladı. "Evine dönebilirsin, seni geri zekâlı salak! Hayatını tekrar yaşayabilirsin!"

Marino zorlukla nefes alarak yerine oturdu. Koyu kırmızı yüzü

Benton'a Cambridge civarında gördüğü 575M Maranello Ferrari'nin, Barcetta denen koyu bordo rengini hatırlatıyordu. Bu arabayı düşünmek de hızlı, güçlü makinelere âşık olan Lucy'yi aklına getirmişti.

"Doktoru, Lucy görebilirsin ve... "

"Bu doğru değil," diye fısıldadı Benton. "Jean-Baptiste Chandonne kendi kendini bu duruma düşürdü. şu anda tam olmak istediği yerde. Noktaları birleştir Pete. O tutuklandıktan sonra her şeyin nasıl başladığına geri dön. Kendisinden istenmeden Teksas'taki bir cinayeti itiraf etti ve mahkemede suçunu kabul etti. Neden? Çünkü Teksas'a iade edilmek istiyordu. Bu onun seçimiydi, Virginia hükümetinin değil."

"Asla," diye itiraz etti Marino. "Bizim hırslı Virginia valimiz, idam cezası karşıtı Fransa'yı kızdırarak Washington'i kızdırmak istemedi. Bu yüzden Chandonne'u Teksas'a verdik."

Benton başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Jean-Baptiste'i

Teksas'a Jean-Baptiste verdi."

"Sen nerden biliyorsun ki? insanlarla mı konuşuyorsun? Senin kimseyle konuşmadığını sanıyordum." Benton yanıt vermedi. "Anlamıyorum," diye devam etti Marino. "Teksas Kurt Adam' ın neden umurunda olsun ki?"

"Orda hemen öleceğini biliyordu. Ve o hemen ölmek istiyordu. Bu onun büyük planının bir parçasıydı. On, on beş yıl idamlıklar hücrelerinde çürümek istemiyordu. Ve oyunculuk şansı Teksas'ta çok daha büyüktü. Virginia politik baskılar karşısında idamını geciktirebilirdi.

"Virginia aynı zamanda klostrofobiktir. Her hareketi izlenecekti. Çok daha az şeyden paçasını sıyrabilecekti, çünkü kanun adamları ve hapisane görevlileri onun güvenliğini ve iyi davranışta bulunmasını kendilerine görev edineceklerdi. Virginia'da olsaydı mektuplarının gizlice kontrol edilmeyeceğini söyleme bana. Yasal haklarının canı cehenneme."

"Virginia, onu kızartmak isterdi," diye itiraz etti Marino.

"Yaptıklarından sonra."

"Bir tezgâhtan öldürdü. Bir polisi öldürdü. Adli baştabibi nerdeyse öldürüyordu. O dönemin valisi şu anda senatör ve Demokratik Ulusal Komite'nin Başkanı. Washington'i kızdırmadı, çünkü Fransa'yı kızdırmayacaktı. Teksas valisi şu anda ikinci döneminde ve savaşa meraklı bir Cumhuriyetçi. Bu arada kimi kızdırdığı umurunda bile değil."

"Adli baştabip mi? Onun adını bile söyleyemiyorsun, değil mi?" dedi

Marino, ona inanamayarak.

BİRKAÇ YIL ÖNCE LUCY Farinelli'nin teyzesi Kay II. Dünya Savaşı'nda ölen bir Alman askerin kesik kafasıyla ilgili bir anekdot anlatmıştı.

Askerin cesedinin Polonya yakınlarında kuma gömülü olarak bulunduğunu anlatmıştı Lucy'ye. Kısa sarı saçları, çekici yüz hatları ve çenesindeki kısa sakalı dahil Aryan özellikleri olağanüstü bir biçimde korunmuştu. Scarpetta bir konferans vermek için yaptığı ziyaret sırasında Polonya adli tıp enstitüsünde bu kafayı gördüğü zaman Madam Tussaud'u düşünmüştü. "Ön dişleri kırık," diye devam etmişti Scarpetta, kırık dişlerin ölüm sonrası ya da öncesinde bir yaralanma yüzünden olmadığını açıklayarak. Yalnızca dişlerine iyi bakmıyordu o kadar. "Sağ şakağında bir silah yarası vardı," diye Nazi'nin ölüm nedenini açıklamıştı. "Yaranın açısı silahın yönünü gösterir -ki burda aşağıya doğruydü. İntiharlarda genellikle namlu düz ya da yukarı doğru tutulur. Barut izi yoktu, çünkü yara temizlenmişti, etrafındaki saçlar ölümün yakın bir zamanda gerçekleşmediğinin kanıtlanması için mumyalanmış kalıntıların gönderildiği morgda tıraş edilmişti ya da Pomorska Akademi Medyczna'da bana öyle söylediler."

Lucy'nin bütün bunları hatırlamasının tek nedeni arabasını araştıran Alman görevlinin yakışıklı, mavi gözlü ve fenerle kiralık siyah Mercedes'in deri koltuklarını ararken can sıkıntısı duymayacak kadar genç oluşuydu. Görevli feneriyle siyah hah kaplı döşemeyi, Lucy'nin çiziklerle dolu deri evrak çantasını ve kırmızı Nike marka bez torbalarını aydınlattı. Öndeki yolcu koltuğunu bir iki kez taradıktan sonra arkaya geçip bagajı açtı. şöyle bir baktıktan sonra kapattı.

Torbalarının fermuarını açıp giysilerini karıştırma zahmetinde bulunsaydı taktik copunu bulabilirdi. Cop daha çok siyah olta sapına benziyordu, fakat bileğin hızlı bir hareketiyle altmış santim uzunluğunda olup karındaki iç organlar dahil yumuşak dokuları yırtıp kemikleri kırarak karbonize edilmiş çelik çubuk haline geliyordu.

Lucy kanun güçleri dışında pek bilinmeyen ve kullanılmayan silahı açıklamak için hazırlıklıydı. Aşırı korumacı erkek arkadaşının kendini koruması için verdiğini söyleyecekti, çünkü kendisi bir iş kadınıydı ve genellikle yalnız yolculuk ediyordu. Mahcup bir şekilde bu şeyi nasıl kullanacağını bile bilmediğini, ama erkek arkadaşının alması için ısrar ettiğini ve çantada olmasında bir sakınca olmadığını söylediğini söyleyecekti. Polis copa el koysa ne olur ki, diye düşünmüştü. Ama Lucy copun bulunmamasına ve pasaportunu kontrol eden soluk yeşil üniformalı memurun gecenin bu saatinde Mercedes'le tek başına yolculuk yapan bu Amerikalı kadından kuşkulananması onu rahatlatmıştı.

"Ziyaretinizin amacı nedir?" diye sordu memur kötü ingilizcesiyle. "Geschüft." Ne tür bir iş olduğunu söylemedi, ama gerekirse kullanmak üzere hazır bir yanıtı vardı.

Adam telefonu alıp Lucy'nin anlayamadığı bir şey söyledi, ama Lucy kendisi hakkında olmadığını ya da konuşuyorsa bile önemli olmadığını hissetti. Eşyalarının aranmasını bekliyordu ve buna hazırdı. Sorgulanmayı da bekliyordu. Ama kendisine kafası kesik askeri hatırlatan memur pasaportuyla geri geldi. "Danke," dedi kibarca, onu sessizce tragNarr olarak etiketlerken.

Dünya onun gibi tembel salaklarla doluydu.

Memur geçmesi için eliyle işaret etti.

Yavaşça ilerleyerek Polonya sınırına geldi. Bu kez Polonyalı memur da onu aynı işlemlerden geçirdi. Ne bir zorlama, ne doğru dürüst bir arama vardı, uykusuzluk ve can sıkıntısı hariç hiçbir şeyle karşılaşmamıştı. Bu iş çok kolay olmuştu. Paranoya hissetmeye başlamıştı. Çok kolay olan hiçbir şeye güvenmemesi gerektiğini hatırlarken geçmişin zalim hayaletleri Gestapo ve SS

subaylarını düşündü. Korku vücut kokusu gibi yükselirdi, özellikle yersiz ve mantık dışı olan korku. Baskı uygulanarak isimlerinden vazgeçmeye zorlanan ve kendisinin yalnızca tarih kitaplarından bildiği bir savaşı yaşayan Polonyalıları hatırlarken yağmurluğunun içinde iki yanından ter süzülüyordu.

Benton Wesley'in yaşadığı durumdan çok farklı değildi onlarınki. Onun Polonya'da olduğunu ve bunun nedenini bilse ne düşünüp hissedeceğini merak etti. Benton'ın onun hayatını gölgelemediği bir gün bile geçmiyordu.

BİR SILAH GIBI BİLİNÇLİ olarak göstermediği takdirde kariyer deneyimi belli olmuyordu.

FBI'da staj yapmaya başladığı ve CAIN olarak bilinen Suç

İstihbarat Ağını tasarladığı sırada hâlâ lisede okuyordu.

Virginia Üniversitesi'nden mezun olduğunda FBI özel ajanı olmuştu. Bilgisayar ve teknik konularda bir uzman olarak özgürlük tanınmıştı kendisine. Helikopter kullanmayı öğrenmiş ve FBI Özel Güçler Rehine Kurtarma Ekibi'nin ilk kadın üyesi olmuştu.

Düşmanlık, taciz ve imalar her görevde takip etmişti onu. Erkeklerle birlikte akademinin Boardroom adlı barında bira içmeye nadiren çağrılırdı. Ters giden baskınlar, eşleri, çocukları veya kız arkadaşları konusunda ona sır vermezlerdi. Ama onu seyrederdiler. Duşta onun hakkında konuşurlardı.

Çiyle nemli bir ekim sabahında o ve HRT ortağı Rudy Musil'le birlikte FBI Akademisi'nin Lastik Evi'nde dokuz milimetrelik mermilerle ateş etmeye başladığı gün FBI kariyeri erkenden sona ermişti. Adından da anlaşılacağı gibi oldukça tehlikeli olan kapalı atış poligonu ajanların eğitimler sırasında altına dalıp etrafından dolaşacakları, arkasına saklanacakları eski lastiklerle doluydu. Rudy nefes nefese bir lastik yığınının arkasına çömelerek Glock'a bir şarjör daha takmış, yıpranmış Michelin lastiğinin kenarından ortağı Lucy'yi aramaya başlamıştı. "Pekâlâ. Gerçeği söyle," diye bağırmıştı. "Cinsel tercihin nedir?"

"Olabildiğince sık yapmak!" Lucy şarjörünü takıp lastik yığınlarının arasından yuvarlanarak yüz metre ötedeki birden ortaya çıkan hedefe beş el ateş etmişti. Mermiler birbirine o kadar yakındı ki küçük bir çiçeğe benziyordu.

"Oh, öyle mi?" İki mermi elinde makineli tüfek olan insan maketine saplandı. "Ben ve arkadaşlarım bu konuda bahse girdik." Kirli beton yerde karınüstü sürünürken Rudy'nin sesi yakından geliyordu.

Lastik yığınlarının arasından geçerek bir şeyden şüphelenmeyen Lucy'yi çelik takviyeli Red Wing çizmelerinden yakalamıştı. "Yakaladım seni!" Kahkahalar atarak tabancasını bir lastiğin üzerine koymuştu.

"Sen deli misin!" Lucy tabancasının ateşleme odasındaki mermiyi çıkardı, fırlayan kovan yere düşmüştü. "Gerçek mermi kullanıyoruz, seni geri zekâlı salak!"

"Şuna bir bakayım. Sesi iyi gelmedi." Rudy ciddileşmişti.

Onun tabancasını alıp şarjörü çıkarmıştı. "Yayı gevşemiş." Tabancayı sallayarak lastiğin üstündeki kendi tabancasının yanına koymuştu. "Aha. Kural bir: Tabancanı asla kaybetme."

Birden Lucy'nin üstüne çıkıp kahkahalar atarak onunla boğuşmaya başlamıştı. Nedense bunun Lucy'nin beklediği şey olduğunu, heyecanlandığını ve çılgılık atarken samimi olmadığına inanıyordu.

"Kalk üzerimden, salak!"

Sonunda, Rudy, Lucy'nin bileklerini bir eliyle yakalamayı başarmıştı. Diğerini gömleğinin içine sokup sutyenini çekerken dilini zorla ağzının derinliklerine itmişti. "Çocuklar senin," dedi nefes nefese, "homo olduğunu söylüyorlar," ...Lucy'nin kemerini çözmek için uğraşıyordu... "çünkü sana sahip olamıyorlar... "

Lucy, Rudy'nin alt dudağını ısırıp alnını sert bir şekilde burun kemerine indirmişti, Rudy günün geri kalanını acil odasında geçirmişti.

FBI avukatları dava açmanın, özellikle de Rudy, Lucy'nin "bunu istediğine" İnanıldığı ve buna inanmak için olası bir nedeni olduğu için, kimseye yararı olmayacağını ona hatırlatmıştı. Lucy'nin

"olabildiğince sık" İsteddiğini söylediğini gönülsüzce kabul etmişti Rudy, içişleri için doldurmaya zorlandığı formlarda. "Bu doğru," diye sakın bir şekilde doğrulamıştı Lucy, hiçbirinin kendini temsil etmediği beş kişilik avukat grubunun önünde. "Bunu söyledim, ama onunla ya da herhangi biriyle Lastik Evi'nin tam ortasında, canlı mermilerin kullanıldığı bir tatbikatın ve reglimin tam ortasında hemen o anda istediğimi söylemedim."

"Ama geçmişte ona izin verdiniz. Ajan Musil'in onu çekici bulduğunuzu düşünmesine izin verdiniz."

"Ne izin vermesi?" Yemin etmiş olan Lucy şaşkın durumdaydı. "Ara sıra ona çiklet vermek, tabancasını temizlemesine yardım etmek, engelli koşu pistlerinde ona eşlik etmek, şakalaşmak gibi şeyler mi?"

"Oldukça yakın birliktelik var," diye aynı fikirde anlaşmıştı avukatlar.

"O benim ortağım. Ortaklar birlikte vakit geçirirler."

"Yine de Ajan Musil'e oldukça zaman ayırıp özel dikkat sarf etmişsiniz. Hafta sonları ve tatillerde ne yaptığıyla ilgilenmek ve hasta olduğunda onu evinden aramak dahil."

"Sizin deyiminizle şakalaşmak flört etme olarak yorumlanabilir.

Bazı insanlar flört ederken şakalaşabilirler."

Avukatlar bir kez daha aynı fikirdeydiler ve en kötü olanı da ikisinin kadın oluşuydu... kadınsı tayyörler, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş olan kadınlardı bunlar. Gözleri saldırganla özdeşleşen kadınlar. Sanki gözyuvarlarına yapışmış gibi duran irisleri parlak değil donuk renkliydi ve önlerindeki şeyi görmeyecek kadar kördüler. Avukat kadınlar istediklerini elde etmek veya korktukları şey olmak için kendilerini parçalayan insanların ölü gözlerine sahiptiler.

"Özür dilerim," dedi Lucy dikkati keskinleşip ölü gözlerden kaçarken. "Sizi kaçırdım. Tekrar edin," diye bir havacılık terimini mırıldandı.

"Özür dilerim mi? Kimi kaçırdınız?" Kaşlar çatılmıştı.

"Kuleyle arama girdiniz. Oh, bir kule yok. Yalnızca kontrol edilmeyen bir hava sahası var ve istediğin her şeyi yapabiliyorsun.

Doğru mu?"

Kaşlar biraz daha çatıldı. Avukatlar Lucy delirmiş gibi birbirine bakıyordu. "Boş verin," diye ekledi Lucy.

"Siz çekici bekâr bir kadınsınız. Ajan Musil'in sizin şakalaşmalarınızı, evini aramalarınızı, vs. onunla cinsel olarak ilgilendiğiniz şeklinde nasıl yanlış yorumladığını anlayabiliyor musunuz, Ajan Farinelli?"

"Ayrıca sizin Ajan Musil ve kendinizden 'yin ve ylang' olarak söz ettiğiniz de belirtildi."

"Rudy'ye ylang' ın bir Malezya ağacı olduğunu yüzlerce defa söyledim. Aslında doğrusu ylang ylang. Kokusundan parfüm yapılan sarıçiçekli bir ağaç... ama o her zaman doğru frekanstan dinlemiyor." Lucy gülümsemeye çalıştı.

Avukatlar notlar alıyorlardı.

"Ben Rudy'ye hiçbir zaman ylang demedim. Ara sıra ben, ona 'yang' dedim, o da bana 'ying', ama doğru sözcüğün 'yin' olduğunu da defalarca söyledim ona," diye biraz daha açıklama yaptı Lucy.

Kalemler havada asılı dururken biraz daha sessizlik oldu. "Çin felsefesiyle ilgili bir şey." Lucy kara tahtaya konuşsa da fark etmezdi. "Denge, taydaşlar."

"Neden birbirinizi şey... her neyse, o şekilde çağırıyordunuz?"

"Çünkü biz bir elmanın iki yarıyız. Bu deyimi biliyor musunuz?"

"Sanırım bir elmanın iki yarısı olma deyimini biliyoruz. Tekrar ediyorum, bu tür takma isimler bir ilişkiyi akla getiriyor... "

"Sizin sözünü ettiğiniz türde bir ilişki değil," diye yanıtladı Lucy hınç beslemeden, çünkü Rudy'den nefret etmiyordu. "İkimiz bir elmanın iki yarısıyız, çünkü ikimiz de buraya uymuyoruz. O Avusturyalı ve diğer çocuklar ona, Musili diyor, çünkü onun saçmaladığını düşünüyorlar, ama o bunu hiç komik bulmuyor. Ve ben de lezbiyenim, erkeklerden nefret ediyorum, çünkü erkeklerden hoşlanan hiçbir normal kadın HRT'de olmak istemez. Maçoluk kanunları yüzünden."

Lucy kadınların ölü gözlerini tararken erkek avukatların gözlerinin de ölü olduğuna karar verdi. İçerindeki tek hayat ışığı, onlara boyun eğip onlardan korkmaya direnme cüretini gösterdiği için Lucy gibilerden nefret eden küçük, perişan yaratıkların parıltısıydı.

"Bu mülakat, duruşma, engizisyon ya da her ne boks tam bir saçmalık," dedi Lucy. "Lanet olası Federal Büro'yu dava etmek gibi bir niyetim yok. Lastik Evi'nde ben başımın çaresine baktım. Olayı ben değil Rudy rapor etti. Yaralarını açıklamak zorundaydı.

Sorumluluğu üstlendi. Yalan söyleyebilirdi. Ama söylemedi ve ikimiz göze göz durumundayız." Göz sözcüğünü kullanmasının nedeni avukatlara ölü gözlerini hatırlatmaktı. Sanki avukatlar bir şekilde gözlerinin ölü olduğunu biliyorlardı. Gerçek ve olasılıklarla esneyen ve insanlara bir parçası olmalarıyla dünyayı mahveden ölü gözlülerle savaşmaları için yalvaran bir gerçeği göremiyorlardı.

"Rudy ve ben kendi aracılarımız olarak hareket ettik," diye devam etti Lucy sakin bir şekilde. "Ortak olduğumuz, bir ortağın diğerinin istemediği bir şeyi yapmayacağı ya da diğerine ihanet edecek veya onu tehlikeye atacaktır herhangi bir eylemde bulunmayacağı konularında anlaştık. Ve benden özür diledi.

Samimiydi. Ağlıyordu."

"Casuslar da özür dilerler. Ağlarlar da." İnce giysili takım elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş olan düşman tavırlı kadın avukatın boğazından bir öfke dalgası yükseldi. "Ve sizin onun özrünü kabul etmeniz bir seçenek değil, Ajan Farinelli. O size tecavüz etmeye kalkıştı." Erkek avukatlarım onu Lastik Evi'nin isli beton döşemesinde çıplak ve cinsel saldırıya uğrarken hayal etmeye davet etmenin Lucy'yi bir kez daha aşağılayacağını ve kurban haline getireceğini varsayarak vurgulamıştı bu noktayı.

"Rudy'nin casuslukla suçlandığını bilmiyordum."

Bütün bunlardan sonra Lucy FBI'dan istifa etmişti. FBI'ın, haksız bir şekilde, kaçak içki yapan yerleri basan ve kemerlerinde aletle tabanca taşıyan bir grup taşralı adam topluluğundan oluştuğunu düşündüğü Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu tarafından işe alınmıştı.

Philadelphia'da uzman bir yangın müfettişi olmuştu. Benton Wesley'in cinayetinin sahnelenmesine bu şekilde yardımcı olabilmiş, kadavra olarak tıp fakültesine bağışlanan bir cesedi o tedarik etmişti. Adam kır saçlı bir yaşlıydı ve yanan binada kavrulduktan sonra kimliğinin görsel olarak belirlenmesi olanaksız olmasa da güvenilmezdi. şok geçiren Scarpetta'nın suyla ıslanmış, leş gibi yangın yerinde gördüğü tek şey yanmış bir ceset, gümüşü saçlı yüzü olmayan bir kafatası ve Benton Wesley'e ait olan titanyum kol saatiydi. Washington'dan gelen gizli bir emirle Philadelphia adli baştabibi sahte raporlar hazırlamıştı. Benton artık kâğıt üzerinde ölüydü. 1997 FBI suç istatistiklerine giren bir başka cinayet vakasıydı.

Benton tanık koruma programının kara deliğinde kaybolduktan sonra ATF Lucy'yi hemen Miami Saha Ofisi'ne nakletmişti. Orada tehlikeli gizli görevler için gönüllü olmuş, işbaşındaki özel ajanın çekincelerine rağmen onu ikna etmişti. Lucy'nin bir tarzı vardı. Havaiydi. Pete Marino hariç ona yakın

olan hiç kimse bunun nedenini bilmiyordu. Scarpetta da bilmiyordu ve gerçekte ilgili en ufak bir fikri yoktu. Benton'ın ölümüyle baş edemediği için korkunç bir dönemden geçtiğini sanıyordu. Oysa Lucy, Benton'ın hayatta olması gerçeğiyle baş edemiyordu. Miami'de yeni görevine başlayalı bir yıl olmamıştı ki kötü giden bir çatışma sırasında iki uyuşturucu satıcısını vurup öldürmüştü.

Video görüntülerinde Lucy'nin kendini ve ortağını kurtarmaya çalıştığı açıkça görülse de bazı söylentiler çıkmıştı. Çirkin dedikodular ve yalan yanlış bilgiler ortaya atılmış, birbiri ardına idari soruşturmalara maruz kalmıştı. Bunun sonucunda Lucy FBI gibi ATF'den de ayrılmıştı. Ekonominin dengesi bozulup 11 Eylül'de de çökmeden önce internet hisselerinden para kazanmıştı. Kanun gücü deneyimi ve yeteneğinin yanı sıra sağlığını da Son Durak adını verdiği özel bir araştırma kurumuna yatırmıştı. Başka bir yer kalmadığında başvuracağınız yerdi burası. Reklamı ve rehberde numarası yoktu.

BENTON KOLTUĞUNDAN AYAĞA KALKIP ellerini ceplerine soktu.

"Geçmişe ait insanlar," dedi. "Biz pek çok hayat yaşarız, Pete ve geçmiş artık ölü. Bir şeyler bitti. Geri dönüşümüzün olmadığı bir şeyler. Hayatımıza devam ediyor ve kendimizle ilgili yeni yatırımlar yapıyoruz."

"Ne biçim zırvalar bunlar. Çok fazla yalnız kalıyorsun." Marino tiksintiyle bunları söylerken korku yüreğini donduruyordu. "Beni hasta ediyorsun. Scarpetta burda olup bu halini görmediği için memnunum. Aslında belki de görmeliydi, belki sonunda senin kaybınla baş edebilirdi, senin onunkiyle baş ettiğin gibi.

Kahretsin, havalandırmayı açamaz mısın biraz?"

Marino penceredeki havalandırmaya gidip sonuna kadar açtı.

"Bugünlerde neler yaptığını biliyor musun? Yoksa umrunda değil mi? Hiçbir şey yapmıyor. Kahrolası bir danışman oldu. şef olarak kovuldu. Buna inanabiliyor musun? Politik pislik yüzünden Virginia valisi onu kovdu.

"Ve bir skandalın ortasında kovulmak iş alanlarını kısıtlıyor," diye söylenmeye devam etti. "Söz konusu o olunca kimse işe almıyor. Yalnızca fazla para ödeyemeyecekleri sinir bir vakaysa onu arıyorlar, o da bir hiç karşılığında iş yapıyor. Baton Rouge'daki aşırı dozdan ölen bir aptal gibi..."

"Louisiana mı?" Benton pencereye doğru gidip dışarı baktı. "Evet, bu sabah ben Richmond'a doğru yola çıkmadan önce bir sorgu yargıcı aradı. Lanier adında biri. Aşırı dozda uyuşturucudan ölen biriyle ilgili. Ben konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, bunun üzerine doktorun özel çalışıp çalışmadığını sordu ve benden onun karakterine kefil olmamı istedi. Deliye döndüm tabi. Ama iş bu noktaya geldi. Lanet olası referanslara ihtiyacı var doktorun."

"Louisiana mı?" dedi Benton tekrar, sanki bir hata olmalıymış gibi.

"Baton Rouge adında bir şehri olan başka eyalet biliyor musun?" diye kırıcı bir şekilde sordu Marino, havalandırmanın gürültüsü arasında.

"Onun için iyi bir yer değil orası," dedi Benton garip bir şekilde. "Evet, ama, New York, D.C., L.A. çağırıyor. Doktorun parasının olması iyi bir şey, aksi halde..."

"Orda seri cinayetler işleniyor..." diye söze girdi Benton.

"Eh, o vakalar üzerinde çalışan görev gücü çağırıyor onu. Bu işin o kaybolan kadınlarla bir ilgisi yok. Bu iş tavuk boku. Eski bir vaka. Sorgu yargıcının onu arayacağını tahmin ediyorum. Ve doktoru biraz tanıyorsam adama yardım edecektir."

"On kadının ortadan kaybolduğu bir alan ve sorgu yargıcı eski bir vaka için arıyor. Neden şimdi?"

"Bilmiyorum. Bir ipucu."

"Ne ipucu?"

"Bilmiyorum!"

"O aşırı dozdan ölen vakanın neden birdenbire önem taşıdığını bilmek istiyorum," diye ısrar etti Benton.

"Antenlerin düğümlendi mi?" dedi Marino şaşkınlıkla. "Lanet olası noktayı kaçıırıyorsun. Doktorun hayatı altüst oldu. Küme düştü."

"Louisiana onun için iyi bir yer değil," dedi Benton tekrar. "Sorgu yargıcı neden seni aradı? Yalnızca referans için mi?" Marino uyanmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Yüzünü ovuşturdu. Benton aklını kaçıırıyordu.

"Sorgu yargıcı bu olayda benim yardımımı istedi," dedi.

"Senin yardımını mı?"

"Bunun anlamı ne şimdi? Birisine bir dava konusunda yardım edemez miyim yani? Ben her lanet olası davaya yardım edebili..."

"Elbette edebilirsin. O zaman neden Baton Rouge'daki sorgu yargıcına yardım etmiyorsun?"

"Çünkü o vakayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum! Tanrı'm, beni deli ediyorsun!"

"Son Durak orda yardımcı olabilir."

"Neden bu konuyu bırakmıyorsun? Sorgu yargıcısı o kadar da ateşli ve rahatsız değildi, yalnızca doktorun tıbbi görüşünü istediğini söyledi..."

"Onların hukuk sistemleri Napolyon Kanunları'na dayanır."

Marino'nun onun neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Napolyon'un bu işle ne ilgisi var?"

"Fransız yasal sistemi," dedi Benton. "Amerika'nın İngiliz yerine Fransız hukuk sistemine dayanan tek eyaleti. Baton Rouge'un çözülmemiş kadın cinayeti oranı Amerika'daki bütün şehirlerden daha fazladır."

"Tamam, peki. Yani hoş bir yer değil."

"Oraya gitmemeli. Özellikle de yalnız. Hiçbir koşulda. Bunu garanti et, Pete." Benton hâlâ dışarı bakıyordu. "Bu konuda bana güven."

"Sana güveneyim mi? Şaka mı bu?"

"En azından onu koruyabilirsin."

Marino tepesi atık bir şekilde Benton'ın sırtına bakıyordu. "Onun yakınına gitmeyecek."

"Kimden bahsediyorsun sen?" diye sordu Marino düş kırıklığı artarak. Benton bir yabancıydı. Marino bu adamı tanımıyordu. "Kurt Çocuklar'dan mı? Tanrı'm. Ben bir Cajun şehrinde aşırı dozdan ölen bir vakadan söz ediyoruz sanıyordum," diye söylendi Marino.

"Onu oradan uzak tut."

"Benden hiçbir şey istemeye hakkın yok, özellikle onunla ilgili olarak."

"Adam, ona sabidendi."

"Bunun Louisiana'yla ne ilgisi var?" Marino, ona yaklaşıp yüzünü inceledi, göremediği bir şeyi zorla anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

"Bu onun geçmişte Scarpetta'ya karşı kaybettiği güç savaşının devamı."

"Bir at sürüsünü öldürecek iğneyi yediği zaman hiçbir şey kazanamayacak."

"Ben Jean-Baptiste'den söz etmiyorum. Öteki Chandonne'u unuttun mu, kardeşini? Son Durak sorgu yargıcına yardım edebilir. O etmemeli."

Marino, onu dinlemiyordu. Direksiyonda kimsenin olmadığı, hızla giden bir arabanın arka koltuğundaymış gibi hissediyordu kendini.

"Doktor, Kurt Adam'ın ondan ne istediğini biliyor." Marino tek bir konuya saplanıp kalmıştı... kendisini ilgilendiren ve mantıklı olan konuyla. "Ona iğne yapmanın doktor için bir sakıncası yok ve ben de camın hemen arkasında seyrediyor olacağım."

"Onun için bir sakıncası olup olmadığını ona sordun mu?" Benton hafif hafif solan bir başka bahar gününe bakmaya devam ediyordu. Canlı yeşil altın gün ışığına bulanmış, gölgeler yere iyice yaklaşmıştı.

"Sormama gerek yok."

"Anlıyorum. Yani konuyu onunla konuşmadın daha. Hiç şaşırmadım. Bu konuyu seninle tartışmak onun yapacağı bir şey değil." Hakaret gizliydi, ama ısırğan otu gibi yakmıştı Marino'yu.

Marino, Kay Scarpetta'ya hiçbir zaman çok yakın olmamıştı. Kimse Benton kadar yakınlaşmamıştı ona. Scarpetta, Marino'ya cellat olma konusunda ne hissettiğini söylememişti. Onunla duyguları hakkında konuşmazdı.

"Onunla ilgilenmen konusunda sana güvendim," dedi Benton.

Hava iyice ısınırken ikisi de terliyordu.

"Neler hissettiğini biliyorum, Pete," dedi Benton. "Her zaman biliyordum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onunla ilgilen."

"Ben de buraya bu işi sen yapmaya başluyasın diye geldim."

CARTHAGE KAYALIK ISKELESİ INSANLARIN alışveriş ve benzin almak için durdukları en popüler yerlerden biriydi, ama Bev Kiffin hiç orada demir atmazdı.

Yıkık dökük barakalardan inşa edilmesi bir milyon dolar tutmuş bir restoran olan ve Bev'in kurtarma çöplüğü dediği Tin Lizzy's iskelesi'ni geçerken yavaşlamazdı. Ana karadan gelen zengin insanlar Springfield Köprüsü'nden Lizzy's'e girip karanlıkta tekneyle evlerine gitmek zorunda kalmadan istedikleri kadar Cajun bifteği ve deniz ürünü yiyip içki içebilirlerdi. Altı ay önce Bev, Jay'den doğum günü için kendisini oraya götürmesini istemişti, ama Jay yalnızca gülmüştü. Sonra yüzünü buruşturarak ona öfkeyle aptal ve çirkin olduğunu, otoyoldan girişi olan üst sınıfların gittiği bir restoran bir yana onu herhangi bir restorana götüreceğini düşündüğü için aklını kaçırdığını söylemişti.

Jack'in tekne iskelesine doğru hızını artırırken kıskançlık bütün benliğini kaplamıştı Bev'in. Jay'in başka kadınlara dokunuşunu hayal ediyordu.

Babasının öteki kızları kucağına alışıma hatırlıyordu. Babası sırf onlara sarılıp Bev seyretsin, diye oyun arkadaşlarını eve getirmesini isterdi. Babası yakışıklı ve başarılı bir işadamıydı. Ergenlik dönemi boyunca arkadaşlarının âşık olduğu biri olmuştu. Onlara aşikâr olmayan ve şikâyet edilemeyecek şekilde dokunur, kucağına oturduklarında sertleşmiş penisiyle onların kalçalarının dokunuşunu masum olarak nitelendirirdi. Kendisini asla ele verecek bir şey yapmaz, terbiyesizce konuşmazdı, hatta yemin bile etmezdi. En kötüsü de, kazayla göğüslerine dokunduğunda arkadaşları bundan hoşlanır ve bazen onlar babasına sürünürdü.

Bev bir gün onu terk etmiş ve bir daha hiç geri dönmemişti, tıpkı annesinin kendisini üç yaşındayken babası ve onun gereksinimleriyle baş başa bırakıp gittiği gibi. Bev erkeklere bağımlı olarak büyümüş, hep birinden diğerine gitmişti. Jay'i terk etmek ise tamamen farklı bir konuydu ve bunu hâlâ neden yapmadığından emin değildi. Kendi korkularına rağmen onun her istediğini neden yerine getirdiğini bilmiyordu. Onun bir gün teknesine binip ortadan kaybolacağı ve asla geri dönmeyeceği fikri içinin korkuyla paramparça olmasına neden oluyordu. O bunu hak ediyordu, çünkü 1997'de kalp krizinden ölen babasına o da aynı şeyi yapmıştı. Onun cenazesine gitmemişti.

Zaman zaman kıyıya yönelirken Mississippi Nehri'ni düşünürdü.

İyi bir günde altı saatten kısa bir süre içinde varırdı oraya ve Jay'in onun ara sıra tetiklenen Gulf Sahili'ne gitme dürtüsünü hissettiğini seziyordu. Çünkü Jay ona birkaç kez

Mississippi'nin Birleşik Devletler'deki en büyük nehir olduğunu, bir milyon milden daha uzun olan dalgalı ve çamurlu suyun binlerce dere ve bataklık halinde dağıldığını söylemişti. İnsan orada o kadar kötü bir şekilde kaybolabilirdi ki, Jay'in deyimiyle, "Bev teknesinde bir iskelet haline gelene kadar dolaşabilirdi." Bunlar tamamen Jay'in sözcükleriydi, üçüncü tekil şahıslar yerine direkt olarak Bev'den söz ederdi. Jay'in dili hiç sürçmez, hiç sözcük hatası yapmazdı.

Bev yine de teknede olduğu zamanlarda Mississippi, nehir gezileri, gazinolar, buzlu bardaklarda içilen meyve kokteylleri ve biralarla ilgili fanteziler kurar, klimalı bir otelin penceresinden Mardi Gras şenliklerini seyrettiğini hayal ederdi. Çok uzun zamandır hiç yemediği için iyi bir yemeğin kendisini hasta edip etmeyeceğini merak ederdi. Rahat bir yatak belki de onu rahatsız eder ve her yerini ağrıttırdı, çünkü artık Jay'in bile üzerinde uyuyamadığı leş kokulu, kırık dökük yatağa çok alışmıştı.

Başta, hareket edip dişlerini göstermesinden korktuğu yarı batmış kütüğün etrafından dolaştı. Birden sıkı kot pantolonunun bel kısmının altı kaşınmaya başladı.

"Kahretsin!" Bir eliyle dümeni tutarken ötekini giysilerinin altına sokup şişmekte olan bir yumruyu kaşımaya başladı. "Lanet olsun! Oh kahretsin, ne ısırıldı beni şimdi?"

Sık sık soluyup paniğe kapılmaya başlarken gazı kesti, ambar kapağını açıp çantasında böcek kovucu aramaya başladı. Bulunca giysilerinin altı dahil her yerine sıktı.

Her şey kafanın içinde, derdi Jay daima. Bu kabartıların nedeni ısırık değil, kurdeşendi, çünkü sinirsel bir durumu vardı, çünkü yarı deliydi. Eh, seninle tanışana kadar yan deli değildim, diye içinden ona yanıt verdi. Hayatımda hiç kurdeşen dökmedim, zehirli sarmaşıklar bile böyle yapmadı. Bev derede bir iki dakika sürüklenip yapmak üzere olduğu şeyi düşündü ve istediği şeyi getirdiğinde ve getirmediğinde Jay'in yüzünün alacağı şekli hayal etti.

Gaz kolunu iterek saatte kırk mil hız yapmaya başladı. Tickfaw'in bu bölümünde büyük hız yapmak, karanlık su ve altındakilerden duyduğu korkuya rağmen oldukça pervasız bir davranıştı. Sola dönerek birden hız kesti ve teknesinin dengesini bulmasını bekledi. Kendisini dar bir dereden geçirecek olan virajı döndükten sonra yavaş ve sessizce ölüm kokan bataklığa girdi.

Brandanın altına uzanarak tüfeği çıkardı, kucağına koydu.

GÜN IŞIĞI PENCEREDEN BAKAN Benton'ın yüzünü hilal şeklinde aydınlatıyordu. Uzun, gergin bir an için sessizlik hüküm sürdü. Hava uğursuz bir şekilde ışıldıyor gibiydi. Marino gözlerini ovuşturdu.

"Anlamıyorum," dedi dudaklarını bükerek. "Özgür olabilirsin, evine dönebilirsin, yeniden canlı olabilirsin." Sesi titriyordu. "Lucy ve benim seni geri getirme çabalarından hiç vazgeçmediğimizi sana söylemek için onca zahmete girip buraya geldiğim için en azından teşekkür etmeni beklerdim..."

"Bana, onu teklif ederek mi?" Benton dönüp ona baktı. "Yem olarak Kay'i sunarak mı?"

En sonunda adını söylemişti, ama o kadar sakindi ki, sanki hiçbir şey hissetmiyor gibiydi. Marino şok olmuştu. Gözlerini sildi.

"Yem mi? Ne?... "

"O piç kurusunun ona yaptıkları yetmedi mi? Onu bir kere öldürmeye çalıştı." Jean-Baptiste'den söz etmiyordu. Jay Talley'den söz ediyordu.

"Sıkı güvenliği olan bir hapishanede kurşun geçirmez camın arkasında oturup mikrofonla konuşurken onu öldüremez." İki farklı insan hakkında konuşuyorlardı.

"Beni dinlemiyorsun," dedi Benton.

"Çünkü sen, beni dinlemiyorsun," diye çocukça karşılık verdi Marino.

Benton havalandırmayı kapatıp pencereyi açtı. Rüzgâr serin parmaklar gibi sıcak yanağına dokunurken gözlerini kapadı.

Filizlenen toprağı kokladı. Bir an için onunla birlikte hayatta olmayı hatırladı ve içi kanamaya başladı.

"O biliyor mu?" diye sordu.

Marino yüzünü ovuşturdu. "Tanrı'm. Tansiyonumun lanet olası bir termometreymişim gibi fırlamasından bıktım artık."

"Söyle." Benton avucunu pencere pervazına dayayarak temiz havaya doğru eğildi. Sonra dönüp Marino'nun gözlerine baktı.

"Biliyor mu?"

Marino ne demek istediğini anlayıp içini çekti. "Hayır, kahretsin hayır. Bilmiyor. Sen söyleyene kadar bilmeyecek. Bunu, ona yapamazdım. Lucy de öyle. Görüyorsun..." ...öfkeyle ayağa kalktı... "bazılarımız böyle incitemeyecek kadar önem veriyoruz ona. Hayatta olduğunu ve onu artık hiç umursamadığını bilse ne hissederdi, bir düşün."

Öfke ve acıdan titreyerek kapıya gitti. "Bana teşekkür edeceğine sanıyordum."

"Teşekkür ederim. iyi niyetli olduğunu biliyorum." Benton, ona doğru gitti, sakın tavrı gizemliydi. "Anlamadığını biliyorum, ama belki bir gün anlarsın. Hoşça kal, Pete. Seni bir daha görmek ya da senden haber almak istemiyorum. Lütfen kişisel olarak alma bunu."

Marino kapının tokmağını tutup neredeyse yerinden sökercesine çekti. "Cehenneme kadar yolun var. Kişisel olarak alma." Düello yapacak olan iki adam gibi birbirlerine baktılar, ikisi de ilk hamleyi yapmak istemiyor, ikisi de diğerinin hayatından çıkıp gitmesini istemiyordu. Benton'ın elâ rengi gözleri boş boş bakıyordu, sanki arkasında yaşayan her kimse ölmüş gibiydi. Tanıdığı Benton'ın gittiğini ve hiçbir şeyin onu geri getirmeyeceğini fark eden Marino'nun nabzı hızla atmaya başladı.

Marino bunu bir şekilde Lucy'ye söylemek zorundaydı. Ve Benton'ı ırtarıp Scarpetta'ya geri götürme hayalinin her zaman bir hayal olarak kalacağı gerçeğini kabullenmesi gerekiyordu.

"Ama bu çok anlamsız!" diye bağırdı Marino.

Benton işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Lütfen git,

Pete," dedi sessizce. "Bir anlamı olması gerekmiyor." Marino 56 numaralı dairenin dışındaki iğrenç kokulu sahanlığın loş ışığında bir an tereddüt etti. "Pekâlâ." Bir sigara çıkarmaya çalışırken birkaç tanesini yere düşürdü. "Tamam.. " Benton demek üzereyken kendini tutup sigaraları almak üzere çömeldi, beceriksiz parmakları iki tanesini kırdı. Benton dairesinin önünde durmuş yardım teklif etmeden kendisine bakarken Marino iri elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Kendine iyi bak," dedi maske ve kendini-kontrol ustası, sakın, mantıklı bir sesle.

Marino çömeldiği yerden kan çanağı olmuş gözleriyle ona baktı. Kırışık haki pantolonunun kasık dikişleri hafifçe sökülmuş, beyaz iç çamaşırını görünüyordu. Kendini tutamadı. "Anlamıyor musun, geri dönebilirsin!"

"Senin anlamadığın bir dönüşün olmadığı," dedi Benton neredeyse işitilemeyecek kadar alçak bir sesle. "Geri dönmek istemiyorum. Şimdi hayatımdan çıkıp git ve beni rahat bırak."

Kapıyı kapatıp sürgüledi. Marino'nun kapıyı tıkladışı şiddetli yumruk ve tekmelere dönüşürken kendini kanepeye bırakıp yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ya, peki, harika hayatının tadını çıkar, geri zekâlı!" diyen sesi duyuluyordu Marino'nun. "Senin soğuk olduğunu ve onu hiç umursamadığını her zaman biliyordum, seni lanet olası sapık!" Tekmeler ve yumruklar birden kesildi.

Benton, onu duymak için soluklarını tuttu. Ani sessizlik öfke krizinden daha kötüydü. Pete Marino'nun sessizliği yıkıcıydı. Sondu. Arkadaşının merdivenlerden inen ağır ayak seslerini duydu.

"Ben ölüyüm," diye ellerinin arasından mırıldandı, kanepede iki büklüm olurken.

"Ne olursa olsun, ben ölüyüm. Ben Tom'um. Tom Haviland Tom Speck Haviland... " Göğsü hızla inip kalkıyor, kalbinin ritmi bozuluyordu "Greenwich, Connecticut'da doğdum.. "

Odayı karartan ve havayı petrol gibi ağırlaştırıp depresyonuyla yıkılmış bir şekilde ayağa kalktı. içeride kalan Marino'nun sigara kokusu içini bir bıçak gibi parçaladı. Pencereye giderek aşağıdan görünmemek için bir kenarda durdu ve Marino'nun ağır ağır gölgelerden ve alacalı gün ışığından geçişini seyretti. Marino bir Lucky Strike yakmak için durup döndü, Benton'ın depresif binasına baktı. Rüzgâra kapılan ucuz perdeler oradan ayrılan ruhlar gibi dışarı sarkmıştı.

POLONYA'DA SAAT GECE YARISINI birkaç dakika geçiyordu. Lucy, II. Dünya Savaşı'ndan kalma Rus Ordusu'na ait kamyon kervanını geçip ağaçların sıralandığı E-28 boyunca hızla ilerledi. Kırmızı Bülteni düşünmeden edemiyordu. Dünyanın her yerinde bütün kanun kuruluşlarının tetikte beklediği bilgisayara geçmiş bir bilgiyi ne kadar da kolayca gönderebilmişti. Kuşkusuz gönderdiği bu bilgi yasaldı. Rocco Caggiano bir suçluydu. Lucy bunu yıllardır biliyordu. Ama kısa bir süre önce Caggiano'yu suçlarından en az birkaçıyla bağlayacak bir bilgi alana kadar ne o, ne de ilgili diğer birimler ondan nefret etmek dışında bir şey yapamıyordu.

Tek bir telefon konuşması.

Lucy interpol'ün Washington'daki merkez bürosunu aramıştı.

Kendini tanıtip -gerçek kimliğini elbet McCord isimli Birleşik Devletler irtibat subayıyla biraz sohbet etmişti. Bir sonraki adım Caggiano'nun tanınıp tanınmadığını görmek için interpol'ün veri tabanını taramaktı. Caggiano tanınmıyordu, hakkında, kişinin interpol'ü ilgilendirdiğini, sınırları geçerken veya uluslararası havaalanlarında ekstra dikkatle aranması gerekeni gösteren Yeşil Bülten bile yoktu.

Rocco Caggiano otuzlu yaşlardaydı. Hiç tutuklanmamıştı ve bir serVet edinmişti. Görünüşte kaza kurbanlarını tazminat almak için dava açmaya zorlayan beş para etmez biriydi. Ama büyük serveti ve gücü gerçek müvekkillerinden, onlara müvekkil demek doğru olmasa da Chandonne ailesinden geliyordu. Chandonnelar onun sahibiydi. Onu koruyorlardı. Onların isteğine göre yüksek hayat standardı yaşıyor ve hayatta kalıyordu.

"1997'deki bir cinayeti kontrol edin," demişti Lucy McCord'a.

"Sicilya'da Noel arifesi. Carlos Guarino adlı bir gazeteci. Kafasından vurulup kanalizasyona atıldı. Chandonnelarla ilgili bir araştırma yapıyordu... bu arada çok riskli bir işti bu. Jean-Baptiste Chandonne'u temsil eden bir avukatla görüşmüştü..."

"Tamam, tamam. O davayı biliyorum. Kurt Adam ya da her kimse."

"People ve Time dergilerine kapak oldu. Seri Katil Kurt Adam' ı kim bilmiyor ki? Guarino Caggiano'yla konuştuğundan saatler sonra öldürüldü. Sonra Emmanuelle La Fleur adlı gazeteci var. Barbizon, Fransa, 11 Şubat 1997. Le Monde 'de çalışıyordu. Aynı zamanda Chandonne ailesiyle ilgili akılsızca bir hikâye hazırlıyordu."

"Jean-Baptiste'in talihsiz anne babası olmaları dışında

Chandonnelara yönelik bu ilgi neden?"

"Organize suç. Dev bir kartel. Babanın yönettiği hiç kanıtlanmadı, ama karteli o yönetiyor. Söylentiler var. Araştırmacı gazeteciler bazen atlatma haberler ve ödüllerle kör ediliyor. La Fleur cesedi ressam Jean François Millet'in -onu arama zahmetine girmeyin, öleli yüz yılı geçmiş eski şatosunun yakınlarındaki bir bahçede bulunmadan birkaç saat önce

Caggiano'yla içki içmiş."

Lucy alaycı değildi. Millet'in herkesçe bilinen bir isim olduğunu hiç düşünmemişti ve ressamın birden ilgi çeken biri olmasını istemiyordu.

"La Fleur, Guarino'yu öldürmek için kullanılanla aynı tabancadan ateşlenen on milimetrelik bir mermiyle kafasından vurulmuş." Daha fazlası da vardı. Bu bilgi Jean-Baptiste Chandonne tarafından yazılan bir mektupla gelmişti.

"Size hemen mektubun e-postasını gönderirim," dedi Lucy. interpol internet kullanmaya başlamadan önce düşünölmeyecek olan bir şeydi bu.

Uluslararası Polis Merkezi'nin olması gerekenden fazla koruma duvarı vardı. Bütün iletişimin güvenliğini sağlamak için hiyeroglifi andıran şifreler ve bilgisayar korsanı-izleme sistemleri kullanılıyordu. Lucy bunu biliyordu.

İnterpol interneti kullanmaya başladığı zaman genel sekreter, Lucy'yi şahsen sistemlerine gizlice girmeye davet etmişti. Lucy bunu başaramamıştı. İlk engeli bile aşamamıştı ve istediği son şey başarmak olsa da engellendiği için gizliden gizliye öfkelenmişti.

Genel sekreter oldukça keyifli bir şekilde onu aramıştı. Lucy'ye ona _ ait kullanıcı isimlerini, şifreleri ve bilgisayarın yerinden oluşan bir liste okumuş tu.

"Endişelenme Lucy. Seni polise vermeyeceğim," demişti.

"Merci beaucoup, Mösyö Hartman," diye karşılık vermişti Lucy, Amerikalı genel sekretere.

New York'tan Londra'ya ve Berlin'e şimdi de sınırı geçerken polisin tetikte olduğunu hissedebiliyordu Lucy. Ama onu ciddiye almamıştı. Serin bir bahar gecesini geç bir saatte kiralık Mercedes kullanan genç bir Amerikalı kadını hiç umursamamışlardı. Onlara göre Lucy bir teröriste benzemiyordu ve değildi de. Ama olabilirdi -hem de kolaycave milliyeti, gençliği, görünüşü ve istediği zaman sıcak ve etkileyici olabilen gülümseyişinin ötesinde herhangi bir neden olmaksızın onu ciddiye almamaları aptallıktı.

Ateşli bir silah taşımayacak kadar akıllıydı. Polisle değil, ama soymak ya da başka türlü bir saldırıda bulunmak için onu seçen bir haydutla karşılaşırca copu yeterli olurdu. Copu Almanya'ya gizlice sokması kolay olmuştu. Her zamanki yöntemini kullanmıştı, çünkü her zaman işe yarıyordu: bir sürü aksesuarla (saç kıvrırma maşası, fırçası, saç kurutma makinesi, vs.) dolu kozmetik çantasıyla bir gece önceden göndermişti. Paket, Lucy'nin takma isimlerinden biriyle havaalanının yakınındaki ucuz bir otele gelmişti; Lucy daha önceden bu isimle bir oda ayırtıp parasını da ödemişti. Kiralık arabayla otele gelmiş, arabayı bir ara sokağa park edip paketini almış, odayı biraz dağıtıp kapıya Rahatsız Etmeyin tabelasını asmıştı. Yarım saat içinde yeniden arabasındaydı.

Eğer görevi daha ciddi bir silahı gerektirirse, bir tabanca ve ekstra şarjörler havaalanı bandıyla gevşek bir şekilde bağlanan sözde kaybolmuş bavula konmuş ve Lucy'nin iş arkadaşlarından biri tarafından otel resepsiyonuna bırakılmıştı. Lucy'nin bir sürü iş arkadaşı vardı. Çoğu onunla hiç tanışmamıştı ve kim olduğunu bilmiyordu. Yalnızca çekirdek ekibi onu tanıyordu. Lucy onlara, onlar da Lucy'ye sahipti. Bu yeterliydi.

Bacaklarının arasından uluslararası görüşmelerde kullandığı cep telefonunu çıkarıp tekrar arama tuşuna bastı.

"Yoldayım," dedi Rudy Musil yanıt verince. "Çok hızlı gitmezsem bir saat on beş dakika."

"Gitme." Arka planda televizyonun gürültülü sesi duyuluyordu.

Lucy saatte yüz yirmi kilometreyi gösteren kontrol paneline baktı.

Pişkin olabilirdi, ama hiçbir zaman bilerek aptallık etmezdi. Polonya'nın en önemli, ama etrafi çevrili liman şehrine giderken polisle başını derde sokmaya hiç niyeti yoktu. Szczecin'de pek Amerikalı görünmezdi. Amerikalılar oraya neden gitsinlerdi ki? Turizm için olmadığı kesindi, en fazla yakındaki tecrit kamplarını görebilirlerdi. Almanlar yıllardır Szczecin Limanı'na giden yabancı araçları engelliyorlardı. Almanlar her gün bu şehirden iş çalıyor, işsizlik ve ekonomik buhran bir zamanlar mimari, kültür ve sanat harikası olan şehri çürütmeye devam ediyordu.

Hitler'in Polonya'yı haritadan silmek ve halkının kökünü kazımak için yola çıktığı II. Dünya Savaşı'ndan beri Szczecin'i eski görkemine kavuşturmak için çok az çaba harcanmıştı. Dürüst bir şekilde para kazanmak olanaksızdı. Çok az insan iyi bir evde oturup güzel bir araba kullanmanın, şık

giysiler giymenin, kitap okumanın ya da tatile gitmenin ne demek olduğunu bilirdi. Rus mafya üyeleri ve suçlu karteller dışında kimsenin parasının olmadığı söyleniyordu ve nadir istisnalarla bu doğrudu.

Lucy otoyolu tararken gülümsemesi birden soldu, gözleri kısıldı. "İlerde bir arabanın arka farlarını görüyorum. Hiç hoşuma gitmedi," dedi cep telefonuna. "Birisi yavaşlıyor." Gazı kesti. "Lanet olası otoyolda duruyor. Kenara çekecek bir yer yok."

"Durma. Etrafindan dolaş," dedi Rudy.

"Bozuk bir limuzin. Buralarda Amerikan limuzini görmek çok garip." Lucy uzun, beyaz Lincoln'ün yanından geçti. Şoför ve yolcusu aşağıya iniyordu. Durup onlara yardım etme isteğine karşı koydu. "Kahretsin," diye mırıldandı düş kırıklığı içinde. "Aklına bile getirme," diye onu uyardı Rudy. Lucy'nin risk almayı seven kişiliğini ve dünyayı kurtarma saplantısını çok iyi biliyordu.

Lucy tekrar gaza bastı, limuzin ve yolcuları yoğun karanlığın içinde kaldı.

"Ön büro bu saatte açık olacaktır. Nereye gideceğini biliyorsun," dedi Rudy emin olmak için.

Lucy tekrar tekrar dikiz aynasına bakıyor, limuzinin hızlanıp gerçek bir bela haline gelmesinden korkuyordu. Midesinin gerildiğini hissetti. Ya o insanların gerçekten yardıma ihtiyaçları varsa? Onları karanlıkta, yolun kenarına çekilecek bir yerin olmadığı E28'de bir başlarına bırakmıştı. Bir kamyonun altında kalacaklardı.

Birkaç saniye bir sonraki çıkıştan geri dönmeyi düşündü. Bunu kayıp köpekler, otoyoldan ve caddelerden geçen kaplumbağalar için yapıyordu. Bir sincapla karşılaştığında mutlaka fren yapar, camına çarpan kuşları kontrol etmek için hemen dışarı fırlardı. Ama insanlar başka bir konuydu. Riske giremezdi.

"Radisson'u görmemen olanaksız," diyordu Rudy. "Otobüsler için ayrılan yere park etme. Hoşlarına gitmiyor."

Şaka yapıyordu. Lucy'ye Radisson'a park etmemesi gerektiğini söylemeye gerek yoktu.

FLORIDA'DA DELRAY BEACH AKŞAMÜZERİ altıda oldukça sıcaktı. Kay Scarpetta dışarı çıkmaya cesaret etmeden önce bir saat daha çalışmaya karar vererek mutfak penceresinden geri çekildi. Meyve ağaçlarını kontrol etmek ya da sahilde dolaşmak için dışarı çıkmadan önce bilimsel tavrıyla gölgeleri ve ışığı değerlendirmede bir uzman olmuştu. Güneşin gökyüzünde nasıl hareket ettiğiyle ilgili incelemeler hesaplamalara dayanan aslında pek işe yaramayan kararlar vermek hayatının kontrolünü tamamen kaybetmediğini hissetmesine yardımcı oluyordu.

İki katlı sarı sıvalı evi onun standartlarına göre mütevazıydı. Sarsak beyaz korkulukları, arızalı tertibat, tesisat ve klimasıyla kötü huylu enerjisi varmış gibi görünen eski bir evdi. Elektrikli fırının arkasındaki seramikler bazen düşüyordu ve dün de küvetin soğuk su musluğu duvardan çıkmıştı. Kay hayatta kalabilmek için ev-onarım kitapları okuyor, bu şekilde etrafının başına yıkılmasını engellemeyi başarıyordu. Bu arada eski kariyerinden yüzlerce mil güneye, doğduğu yer olan Miami'den bir saatlik mesafeye yerleşmeden önceki günlerinin nasıl olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Geçmiş ölmüştü ve ölüm yalnızca varoluşun bir başka aşamasıydı. Bu onun iman ettiği şeydi ve çoğu zaman ona inanıyordu.

Yeryüzündeki hayat daha fazla gelişmek için bir fırsattı ve insanlar ondan sonra daha ileriye veya bir başka hatta geçebilirlerdi... bu onun için orijinal olan bir kavram değildi, çok aşikâr olmayan bir şeyi önce parçalara ayırmadan inanan biri değildi o. Uzun düşüncelerden sonra sonsuzlukla ilgili bulguları basitti: iyi ya da kötü hiç kimsenin varoluşu sona ermezdi; hayat bir enerjydi ve enerji yaratılmaz veya tahrip edilemezdi; yeniden dönüşürdü. Bu yüzden, kalbi saf olan ve tamamen kötü olanın daha önce dünyada bulunması ve tekrar gelecek olması mümkündü. Scarpetta cennet veya cehenneme inanmıyordu ve artık kutsal günlerde kiliseye Kutsama Töreni'ne bile gitmiyordu.

"Katolik suçluluğuna ne oldu senin?" diye sormuştu Lucy, birkaç Noel önce kilise gündemde yokken ve çırpılmış yumurta, süt, şeker ve romdan oluşan bir içki karışımı hazırladıkları sırada. "Artık inanmadığım bir şeye katılamam," diye karşılık vermişti Scarpetta, yeni öğütülmüş hindistancevizi tozuna uzanırken. "Özellikle onunla kavgalı durumdayken, ki bence bu inancını tamamen kaybetmekten daha kötü bir şey."

"Sorum şu, o kim? Katolizmden mi yoksa Tanrı'dan mı söz ediyorsun?"

"Politika ve güçten. Fark edilmemesi imkânsız olan bir kokulan var, morgdaki buzdolabı gibi. Gözlerimi kapattığımda orda ne olduğunu anlayabiliyorum. Canlı bir şey değil."

"Paylaştığın için sağ ol," dedi Lucy. "Galiba ben yalnızca rom içeceğim. Çiğ yumurta birden hiç cazip gelmedi."

"Sen midesi kolay kalkan biri değilsindir," dedi Scarpetta, ona bir bardak egnog koyup üzerine hindistancevizi tozu serpti.

"Marino gelip hepsini içmeden bardağını bitir."

Lucy gülümsedi. Onun midesini kaldıran tek şey bayanlar tuvaletine girdiğinde bebek bezi değiştiren biriyle karşılaşmaktı. Lucy'ye göre bu koku üstü sineklerle kaplı çürümüş bir cesetten daha iğrençti. Teyzesinin ve kendisinin sıradışı meslekleri yüzünden bu tür korkunç sahneleri yeterince görmüştü.

"Yani artık sonsuzluğa inanmıyor musun?" diye sormuştu Lucy. "Her zamankinden daha fazla inanıyorum."

Scarpetta hayatının büyük bölümünde cansız konuşmalar yapmıştı, ama bu hep yaralanmaların, kanıt izlemenin, hastalıkların ve soruşturma ayrıntılarının sessiz diliyle olmuştu. Bu dil tıp, bilim,

deneyim ve öğrenilemeyen ya da öğretilmeyen bir yetenek olan sezginin sınırlarında dolaşan çıkarımlarla yorumlanabilirdi. Ama insanlar değişirdi. O da artık tamamen tarafsız biri değildi. Ölülerin var olmaya ve dünyadaki sevdikleriyle düşmanlarının hayatlarına müdahale etmeye devam ettiklerini kabullenmişti. Bu, kendisine karşı olanlara yönelik gizlediği bir inançtı ve tabii ki mesleki sunumlarda veya gazete makalelerinde ya da mahkemelerde bundan hiç söz etmezdi.

"Televizyonda ölen ve öteki tarafa geçen -yanılmıyorsam kullandığı ifade buyduinsanlardan söz eden bir medyum gördüm," demişti Lucy egnog'unu içerken. "Bilmiyorum. Bence çok ilginçti. Yaşlandıkça pek çok şeyden daha az emin olmaya başladım."

"İleri yaşlanma sürecini fark ettim," diye karşılık vermişti Scarpetta. "Otuz olduğunda hayaller ve auralar görmeye başlayacaksınız. Umarım romatizma olmazsın."

Bu konuşma Scarpetta'nın Richmond'daki eski evinde geçmişti. Parasal mantığı bir kenara bırakarak sevgiyle tasarladığı taştan kaleydi orası. Eski ahşap kullanılmasında, çıkıntılı kirişlerde, sağlam kapılar ve duvar sıvalarında, ister mikroskop üzerinde, ister Viking gaz ocağında olsun yaptığı işteki titizliğini yansıtan bir mutfak ve ofiste ısrar etmişti. Hayat güzeldi. Ama sonra olmamaya başlamıştı ve bir daha da hiç olmamıştı. Çok fazla şey ters gitmişti. Çok fazla şey bozulmuş, kaybolmuş ve bir daha eski haline gelmemişti. Üç yıl önce felakete doğru yol alıyordu. Ulusal Adli Tıp Hekimleri Derneği'nden istifa etmişti. Virginia valisi onu kovmak üzereydi. Bir gün ofis duvarındaki övgü, sertifika ve diplomaları toplamıştı

...hepsi şimdi bir mukavva kutunun içinde bir yerlerde öylece duruyordu. Çöküşten önceki Scarpetta kusursuzca zeki, bilgisinden, dürüstlüğünden ve yanıtları arayıp bulma yeteneğinden son derece emindi. Kanun gücü ve kriminal hukuk alanında bir efsaneydi. Bazı insanlara göre ona yaklaşmak olanaksızdı ve çok soğuktu. Artık sekreteri Rose hariç yanında çalışan hiç kimse yoktu. Batı Palm Beach yakınında "emekli" olmanın hoş bir şey olacağı bahanesiyle Florida'ya kadar peşinden gelmişti Rose.

Scarpetta, Benton Wesley'in acısıyla baş edememişti. Artık yorulmuştu. Birkaç kez son derece uygun adamlarla çıkmış, ama dokunuşları karşısında irkilerek geri çekilmişti. Yalnızca basit dokunuşlardı bunlar, ama Benton Wesley'in değildi. O zaman hemen olanlar aklına geliyordu. Onun yanmış ve doğranmış son görüntüsünü hatırlıyordu. Otopsi raporunu okuduğuna hem pişman oluyor, hem olmuyordu. Küllerine dokunup dağıttığına hem pişman oluyor, hem olmuyordu. İpeksi, topak topak küllere dokunuşunu, onu temiz havaya ve sevdiği denize kavuşturmasını hatırlayınca bunun önemli, çok önemli olduğunu kendi kendine tekrarlıyordu.

Öğleden beri mikrodalga fırında en az dört kez ısıttığı kahve fincanıyla mutfaktan çıktı.

"Doktor Scarpetta, bir şey ister misin?" diye seslendi Rose, ofis olarak kullandığı yedek yatak odasından.

"Hiçbir şey işe yaramaz," diye yanıtladı Scarpetta yarı şaka, Rose'un bulunduğu yere doğru yönelirken.

"Saçma." Sekreterinin en sevdiği itirazdı bu. "Eğer kendin için çalışa-caksan daha meşgul olacağınızı söylemiştim sana, gerçi böyle bir şey mümkün değil ama. Bir de daha yorgun ve daha gergin olacağın."

"Peki ben sana emeklilik hakkında ne söylemiştim?"

Rose bilgisayarında okuduğu otopsi raporundan başını kaldırdı. Beyin sözcüğünün yanına gelip 1200 gram, normal sınırlar içinde yazdı. Scarpetta'nın buldok köpeği sesler duyup tembel tembel birkaç adım atarken tırnakları ahşap döşemede Mors Alfabesi'ne benzer sesler çıkardı. Köpek biraz

durakladıktan sonra onlara doğru yaklaştı, yere oturdu.

"Buraya gel, Billy... Billy," diye sevgiyle seslendi Scarpetta.

Köpek, ona uykulu gözlerle baktı.

"Onun adı Billy," diye hatırlattı Rose, bunun hiçbir anlamı olmadığını bilmesine rağmen. "Eğer onu Billy... Billy diye çağırmaya devam edersen ekoyla yaşadığını sanacak veya kişilik bölünmesi yaşayacak."

"Buraya gel Billy... Billy."

Billy ayağa kalkıp ağır ağır yaklaştı. Klik klik.

Rose oranj renginde bir takım elbise giyiyordu. Rose'un bütün takım elbiseleri gibi bu da yünlüydü. Ev sahildeydi. Hava aşırı derecede sıcak ve nemliydi. Rose hiç tereddüt etmeden etek ve uzun kollu bluzuyla dışarı çıkıp gülhatmi çiçeklerini suluyordu. Muz veya misket limonu toplamak için merdivene tırmanıyor ya da havuzda boğulan bebek kurbağaları kurtarıyordu. Güvelerin Rose'un sahip olduğu bütün giysileri yok etmemesi mucizeydi, ama o gururlu bir kadındı, ağır başlılığı kırılğan, yumuşak doğasını gizliyordu. Patronuna ve kendisine olan saygısı yüzünden her sabah seçtiği giysinin temiz ve ütülü olmasına dikkat ediyordu. Rose eski moda takımlarını Scarpetta için ilk çalışmaya başladığından bu yana, yani on yılı aşkın bir süredir giyiyor olmaktan gizli bir mutluluk duyuyordu. Saç stilini de değiştirmezdi. Saçlarını hâlâ Fransız burgusuyla topuz yapıyor ve beyazları boyamayı da reddediyordu. İyi yapılmış bir binayı ayakta tutan şeydi ve onun kemik yapısı da çok zarifti. Altmış yedi yaşında erkekler onu hâlâ çekici buluyorlardı, ama o kocası öldüğünden beri kimseyle çıkmamıştı. Scarpetta'nın Rose'u flört ederken gördüğü tek kişi Pete Marino'ydu. Aslında amacı flört etmek değildi ve Marino da bunu çok iyi biliyordu. Ama Scarpetta Virginia Adli Baştabibi olarak atandığından beri birbirlerine işkence ediyorlardı.

Masaya yaklaşan Billy nefes nefeseydi. Daha bir yaşında bile yoktu, sırtının tam ortasında kocaman kahverengi bir leke olan beyaz bir köpekti. Scarpetta'nın ayaklarının dibine oturup ona baktı.

"Bende hiç şey yok..."

"O sözcüğü söyleme!" diye bağırdı Rose.

"Söylemeyecektim. Heceleyecektim."

"O artık heceleyebiliyor." Hoşça kal ve ödül sözcükleri konusunda Billy hiç dil sorunu çekmiyordu. Hayır ve otur sözcüklerini de tanıyordu, ama anlamıyormuş gibi yapıyor, soyunun inatçılığını sergiliyordu. "Burdaki hiçbir şeyi ısırmasan iyi olur," diye uyardı onu Scarpetta.

Billy son bir aydır, özellikle Scarpetta'nın yatak odasındaki kapı çerçevelerini ve süpürgelikleri kemirmeye başlamıştı. "Burası senin evin değil ve taşındığımız zaman bütün onarımların parasını ödemek zorunda kalacağım." İşaret parmağını köpeğe doğru salladı.

"Senin evin olsaydı daha kötü olabilirdi." Rose bunları söylerken köpek, Scarpetta'ya bakıp kruvasana benzeyen kuyruğunu sallamaya devam ediyordu. Rose masadan ince bir mektup yığını alıp patronuna uzattı.

"Faturalarla ben ilgilendim. Birkaç özel mektup var. Her zamanki dergiler vs. Ve bu da Lucy'den."

Scarpetta'nın dikkatini büyük, sarı zarfa çekti. Üzerine siyah keçeli kalemle adı ve adresi yazılmıştı, iade adresi olarak Lucy'nin New York adresi vardı. Zarfa büyük harflerle özel yazılmış ve altı iki kez çizilmişti. Posta damgalarına bakmak Scarpetta'nın vazgeçemediği bir alışkanlığıydı ve bu damga şaşırtıcıydı. "Posta kodu Lucy'nin oturduğu bölgeye ait değil," dedi Scarpetta. "Lucy mektuplarını her zaman ofisinden postalar ve hatta her zaman ertesi gün elimde olacak şekilde

gönderir. Liseden beri normal postayı kullandığını hatırlamıyorum."

Rose endişelenmiş görünmüyordu. "Aptalca tutarlılık, küçük zihinlerin şakacı cinidir," diye Ralph Waldo Emerson'dan bir alıntı yaptı. Aslında bu onun en sevdiği sözüydü. Rose zarfı salladı. "Burda tehlikeli bir şey var gibi görünmüyor," diye takıldı. "Ama eğer bir paranoya nöbeti geçireceğinden şüpheleniyorsan senin için ben açarım, ama üzerinde Özel yazıyor..."

"Boş ver." Scarpetta, onu ve diğer mektuplarını Rose'un elinden aldı.

"Ve Baton Rouge'dan Dr. Lanier bir mesaj bıraktı." Rose klavyesinin tuşlarına bastı. "Charlotte Dard vakasıyla ilgiliymiş. Raporların ve diğer şeylerin pazartesi elinde olacağını söyledi. Sesi sıkıntılı geliyordu. Ne bulduğunu derhal öğrenmek istiyormuş."

Patronuna, Scarpetta'ya hiçbir şeyden şüphelenmeyen öğrencisini seçip herkesin dikkatini ona çeken bir öğretmeni andıran şekilde baktı. "Galiba bu vakada garip bir şeyler var, aşırı dozda uyuşturucudan öte bir şey."

Scarpetta, Billy'nin yumuşak, benekli kulaklarını okşadı. "Ölüm nedeni açık değil. Bu yeterince kötü. Daha da kötüsü olay sekiz yıllık."

"Şu anda neden bu kadar önemli olmaya başladı, anlamıyorum, sanki orada yeterince çözülmemiş cinayet ve şüpheli ölüm yokmuş gibi. O kaçırılan kadınlar filan. Tanrı'm."

"Neden birden önem taşımaya başladığını ben de bilmiyorum," diye yanıtladı Scarpetta. "Ama artık önem taşıyor ve elimden geleni yapmak zorundayım."

"Çünkü başka kimse bu zahmete girmez."

"Ben girebilirim, değil mi Billy... Billy?"

"Eh, size bir iki şey söylememe izin ver, Dr. Yankı. Bence orda sorgu yargıcının sana söylemediği bir şey var."

"Olmasa iyi olur," dedi Scarpetta dışarı çıkarken.

LUCY'NIN ACIL OLARAK TUVALETE gitmesi gerekiyordu. Benzin istasyonu aramayı unutmuştı. Rudy'nin hız yapma konusundaki uyarılarına rağmen saatte 160 kilometre yapmaya başladı. Karanlık yola odaklanarak dikkatini yoğunlaştırmaya ve idrar kesesine boş vermeye çalıştı. Yol olması gerekenden iki kat fazla sürüyor gibiydi, ama aslında iyi bir zamanlama yapmıştı ve programdan otuz beş dakika ilerideydi. Rudy'nin cep telefonunu tekrar aradı.

"Finaldeyim," dedi. "Yalnızca bu şeyi bir yere indirmem gerekiyor."

"Kapa çeneni," diye emretti Rudy odadaki birine. Televizyon hâlâ gürültüyle çalışıyordu arkada. "Bunu bir daha söyletme bana."

ROCCO CAGGIANO'NUN EN SEVDİĞİ ardına Gross Bier içmekti. Rahatlama biçimi birahanelerde oturup birbiri ardına bira içmekti.

Suluk altın renkli iksir uzun, sade bardaklarda servis yapılırdı. O temiz tatlı hafif birayı tercih eder, buğday birasına dokunmazdı bile. Rocco nasıl olup da bir oturuşta dört litre bira içip bu kadar su içemediğini hiç anlamıyordu. Dört litre suyu bütün bir gün boyunca, hatta üç günde içtiğini bile düşünemezdi. Bir bardak suyu zor bitirirken su kadar bira, şarap, şampanya ya da karışık içki içebilmesi onu çok şaşırtıyordu.

Aslında o sudan nefret ederdi. Belki de bir zamanlar bir medyumun ona söylediği şey doğrudu: eski hayatında boğularak ölmüştü. Ne korkunç bir ölüm şekliydi bu. Sık sık İngiltere'de eşlerini peş peşe öldüren bir katili düşünürdü. Adam küvetteki karısının ayaklarını tutup başı suyun içine gömülene kadar çekiyor, kadın çaresizce çırpınmaktan başka bir şey yapamıyordu. Caggiano önce ilk karısından, sonra ikincisinden nefret etmeye başladığında bu senaryo sürekli bir şekilde zihnini kurcalar olmuştu. Nafaka, adli tabip morlukları ya da Tanrı bilir daha neleri keşfederse ödeyeceği bedelden çok daha ucuzdu. Ama eski hayatında boğulduysa ve birisini boğmanın iyi bir cinayet şekli olduğunu düşünüyor olsa bile, o kadar alkol içebilirken neden bir bardak bile su içemediği esrarını - ki bu tamamen biyolojik bir fenomendi açıklayamıyordu.

Kimse kabul edebileceği bir yanıtla rahatlatamamıştı onu. Küçük bilmeceler çoraplarına yapışan küçük dikenler gibi her zaman rahatsız ederdi onu.

"Bunun nedeni belki de bira içerken durmadan çiş yapmaktır." Caggiano bu soruyu hemen hemen bütün sosyal toplantılarda ortaya getirirdi. "Çiş yaptığımızda yeni bira için yer açılıyor, değil mi?"

"Dört litre su içersen de durmadan içersin," demişti Hollandalı bir gümrük görevlisi, birkaç ay önce o, Rocco ve Chandonne kartelinin birkaç arkadaşı Münih'teki bir birahane zaman geçirirken.

"Sudan nefret ederim," demişti Rocco.

"O zaman su içtiğinde bira kadar çok işeyeceğini nerden biliyorsun?" Alman konteyner gemisi kaptanı sormuştu bunu.

"Bilmiyor."

"Evet. Bunu denemelisin, Rocco."

"Biz bira içelim, sen su iç. Bakalım kim en fazla ve hızlı işeyecek."

Adamlar gülüp kadehlerini tokuşturmuşlar ve tahta masanın her yerine bira dökmüşlerdi. İyi bir gün olmuştu. Birahane âlem yapmadan önce çıplaklar parkına gitmişlerdi. Çıplak bir adam bisikletle önlerinden geçerken Hollandalı, ana dilinde arkasından bağırp hangi vitesi taktığı konusunda dikkatli olmasını, gemi kaptanı Almanca olarak bisikletin dayanak çubuğunun çok kısa olduğunu söylemişti. Rocco İngilizce bağırp adamın pipisinin tekerleklere takılması konusunda endişelenmemesi gerektiğini, çünkü koltuğun üstüne bile sarkmadığını söylemişti. Bisikletçi onlara aldırmayarak pedal çevirmeye devam etmişti.

Kadınlar erkeklerin kendilerine bakmalarına aldırmadan çıplak olarak güneşleniyorlardı. Rocco ve arkadaşları bir havlunun üzerine uzanmış kadınların hemen yanında dikilip ilgi çeken anatomik noktaları konusunda yorumlarda bulunmuşlardı. Kadınlar genellikle yan ya da karınüstü dönüp uyumaya veya dergi ya da kitap okumaya devam ederken adamlar da tırmanabilecekleri tepelermiş gibi kalçaları hakkında konuşuyorlardı. Yoğun bir biçimde uyarılmak Rocco'yu acımasız yapıyordu. Arkadaşları kendisini uzaklaştıran kadar iğrenç, müstehcen yorumlarda bulunmaya da devam ediyordu. Özellikle parkta kendi işlerine bakan homoseksüellere karşı çok kötüydü. Bütün

homoseksüellerin kısır edilip idam edilmeleri gerektiğine inanıyordu. Bunu yapan bizzat kendisi olmalıydı, çünkü korkudan büyük ve küçük tuvaletlerini yapmalarını seyretmek istiyordu.

"İşkence gördüğünde ya da öldürülmek üzere olduğunuzda pantolonunuza pislemeniz tıbbi bir gerçektir," diye açıklamıştı daha sonra birahane.

"Tıbbi gerçek mi? Senin avukat olduğunu sanıyordum, doktor değil."

"Demek bunu biliyorsun, Rocco? Peki nerden biliyorsun? Görmek için pantolonlarını mı indirdin? Belki çiş ve bok olup olmadığını görmek için pantolonlarını kontrol etmişsindir." Kahkahalar patlamıştı. "O zaman bunu gerçekten bilebilirsin. Eğer doğruysa önemli soruma geliyorum tekrar. Gidip ölümlerin pantolonlarını mı indiriyorsun? Bence hepimizin bunu duymaya hakkı var. Çünkü en azından ben, öldüğüm zaman pantolonumu indirip indirmeyeceğini bilmek istiyorum."

"Eğer ölürsen hiçbir bok bilmeyeceksin," diye karşılık vermişti Rocco.

Rocco'nun bu içkili sohbeti ve doktorunun yıllarca kendisine söylediklerini hatırlaması çok mantıksızdı. Rocco'nun stres, sigara ve alkol yüzünden gastriti ve gevşek boşaltım sendromu vardı. Hayattaki bütün hastalıklar yüzünden stres, sigara ve alkol suçlanıyor, Rocco muayene odasından hep bu karşılığı vererek çıkıyordu. Masraflarını ödeyip yıkıcı hayat tarzına geri dönüyordu.

Otel odasında kafasında 38'lik Colt'la bir sandalyede otururken de bağırsakları ve idrar kesesi boşalıvermişti.

JACK'IN TEKNE ISKELESİ, ESKİ lastiklerin tampon görevi gördüğü sarsak rıhtımlardaki direklerle bağlanmış römorkörler, altı düz, uçları sivri tekneler ve hafif motorlu teknelerle doluydu. Çamurlu kıyıya çekilmiş birkaç kano ve artık su kayaklarını çekemeyecek durumda olan, çürüyen bir tekne duruyordu. Park yeri topraktı ve yakıt iskelesinde iki pompa vardı... bir tanesi normal benzin, diğeri dizeldi. Jack sıvaları dökülen duvarlarında bir çerçeveye oturtulmuş balıkların çeşitli açılarda asılı olduğu tek odalı ofisinde sabah beşten akşam dokuzaya kadar çalışırdı. Eski metal masanın üstündeki takvim yaldızlı boyalı teknelerin -saatte seksen mile kadar çıkabilen pahalı teknelerdi bunlar parlak fotoğraflarını gösteriyordu.

Penceredeki havalandırma ve binanın arkasındaki tuvalet olmasa Jack bütün modern konfordan mahrum olacaktı. Aslında bu hiç umurunda değildi. Zor bir hayatın içine doğmuştu ve kendisini tam bulunduğu yerde, yani su içindeki yaratıklar ve yosun kaplı ağaçların içinde tutacak her türlü tavizi verecek şekilde büyütülmüştü.

İnsanların iskelesine sık sık benzin almak için gelip teknesini bağlayarak erzak tedarik etmek amacıyla kasabaya gitmesi normal bir davranıştı. Bataklıkta veya nehirlerdeki balıkçı kamplarında haftalarca veya daha uzun süre kalan insanların arabalarını veya karavanlarını park yerinde bırakmaları beklenirdi. Bu yüzden kamyonetlerin arasında duran beyaz Cherokee Jeep ve park yerinin suya yakın köşesine bırakılmış SUV konusunda hiç düşünmemişti. İnsanlar hakkında koku alma hissi kadar güçlü sezgileri olsa da o kendi işine bakardı. Bataklık Kadını ilk günden beri -iki yıl oluyordugüçlü sinyaller gönderiyordu ona. Tavrı kişisel soruları hoş karşılamayacak kadar açıktı.

Bev Kiffin ambar kapağını açıp plaj çantasını çıkardı. Kıç tarafında dikilip demiri suya bıraktı. Jack el sallayıp hızla ona doğru gelirken iki naylon halatı iskeleye attı.

"Bakın hele, Bataklık Kadını gelmiş!" diye seslendi. "Ağızına kadar doldurayım mı?"

İskele aydınlık, lambaların sarı parıltısında bulutlar halinde dolaşan sinekler kalabalıktı. Jack, ona barço bağını attı. "Tekneyi birkaç saatliğine burda bırakacağım." Bev halatı döndürdü, babanın boynuzlarının üzerinde yarım gemici düğümü attı.

Muşambayı kaldırıp boş benzin tenekelerini iskeleye koydu.

"Bunları doldur. Bugünlerde fiyatın nedir?"

"Bir seksen beş."

"Kahretsin." Bev iskeleye atladı. Onun ölçülerinde biri için çevikti. "Bu bir soygun."

Jack bir kahkaha attı. "Petrol fiyatlarına ben karar vermiyorum." Uzun boylu, kel adam bir servi kadar güçlü ve esmerdi. Bev, onu lekeli, turuncu Harley-Davidson kasketi olmadan ve tütün çiğnemediği bir an görmemişti hiç.

"Gelip gidiyor musun?" Tükürüp güneş lekeleriyle dolu nasırlı elinin tersiyle ağızını sildi, sonra kıç tarafındaki halatlar konusunda Bev'e yardım etti. "Yalnızca markete."

Bev çantasını karıştırıp küçük olta mantarına takılı olan anahtarı suya düşürmesi tehlikesine karşı tek anahtarı aradı.

Dikkatini kalabalık otoparka çevirip Cherokee'ye odaklandı.

"Galiba aküsünün bitmemesi için şunu çalıştırsam iyi olacak."

"Eğer biterse," dedi Jack dört benzin tenekesini pompanın yanına dizerek. "Ben çalıştırırım, biliyorsun," dedi.

Bev, onun çömeli benzin hortumunun ucunu tenekelere sokuşunu, pompanın klik sesiyle ödeyeceği parayı belirleyişini izledi. Adamın ensesi timsah derisini, dirsekleri iri nasırları

hatırlatıyordu. Son zamanlarda daha sık olmak üzere yılda en az on kez geliyordu buraya ve onun, Bev'le ilgili en ufak bir fikri yoktu ki bu onun için iyi bir şeydi. Aracına doğru giderken birden onun da benzine ihtiyacı olup olmadığını düşündü. Son seferinde doldurup doldurmadığını hatırlamıyordu.

Sürücü tarafındaki kapıyı açıp içeri girdi, anahtarı kontağa soktu. Motor üç denemeden sonra çalıştı ve benzin deposunun yarıdan fazlasının dolu olduğunu görüp sevindi. Azalınca benzin istasyonunda doldururdu. Farları yakıp geri geri çıktı, iskelenin yakınına park etti. Cüzdanından para çıkarıp görebilmek için gözlerini kıstı. Jack ellerini bir beze silerken onun camı indirmesini bekliyordu.

"Kırk dört dolar kırk sent," dedi. "Tenekeleri teknene koyup senin için onlara göz kulak olurum. Görüyorum ki yanında arkadaşın var." Tüfeği kastediyordu. "Onu teknede bırakmayı mı planlıyorsun? Ben olsam bırakmazdım. O şeyle timsahlara ateş ederken dikkat et. Bu yalnızca onları daha fazla kızdırır." Bev neredeyse tüfeğini unutup gittiğine inanamıyordu. Bugün dalgındı ve dizi acıyordu.

"Gitmeden önce son bir şey daha yap ve balık kutusunu buzla doldur," diye ekledi Jack tekneye doğru inerken.

"Ne kadar?" Tüfeği alıp tekrar iskeleye çıktı, dikkatle Cherokee'nin arka koltuğuna koydu.

"Elli kilo yeter."

"O kadar buza ihtiyacın olması için bir sürü alışveriş yapacak olmalısın." Elindeki bezi eski, kirli iş pantolonunun arka cebine sokuşturdu.

"Yiyecekler çabuk bozuluyor burda."

"Bu bir yirmilik daha eder. Sana üç papel indirim yaptım." Bev, ona iki onluk verdi, ama indirim için teşekkür etmedi. "Dokuza kadar gitmiş olurum." Jack haşat olmuş Cherokee'nin içine bakıyordu.

"O zamana kadar dönmezsen... "

"Dönmeyeceğim," dedi Bev, geri vitese takarken. Hiçbir zaman dönmezdi ve bunun kendisine hatırlatılması gerekmiyordu.

Jack yolcu tarafındaki kapıya, inik camına, kayıp koluna ve kilidine baktı.

"Biliyorsun, anahtarı bıraksan bunu senin için tamir ederim." Bev kapıya baktı. "Önemli değil," dedi. "Buna benden başka kimse binmiyor."

EVİN KUZEY KANADINDA ÜST katta okyanusa bakan bir yatak odası vardı ve cumbalı pencerenin önünde Scarpetta'nın büyük çalışma masası duruyordu. Öyle antika ya da çok özel bir şey değil, yalnızca pahalı olmayan bir bilgisayar masasıydı.

Kitaplıklar duvarların büyük bir bölümünü kapladığından dolayı bazı düğmeler ve elektrik prizleri bunların arkasında, uzanılmayacak yerde kalmıştı ve Scarpetta uzatma kablolarla idare etmek zorunda kalıyordu. Yıllardır topladığı şark halıları, zarif şarap kadehleri, porselenler gibi güzel antika ve sanatsal parçalarla boğucu bir zıtlık içinde bulunan mobilyaları akçaagaç kaplamasıydı. Scarpetta'nın önceki hayatı Connecticut'daki müze kadar güvenli bir depoya kaldırılmıştı.

İki yıl önce Lucy, teyzesinin eşyalarıyla ilgilendiği için neleri olduğuna gidip bakmamıştı. Burayı seçmelerinin en büyük nedeni Lucy'nin ofisinin ve dairesinin New York'ta olması buranın da oraya yakın olmasıydı. Scarpetta eski mobilyalarını özlemiyordu. Onlara önem vermek anlamsızdı. Yalnızca bu düşünce bile tamamen anlayamadığı nedenler yüzünden yoruyordu onu. Delray'deki kiralık evindeki ofisi, Richmond'daki evinde alışık olduğu kadar geniş ve düzenli olmasa da rahat denecek ölçüde büyüktü. Eski evinde dosyalarının asılı olduğu dolaplar, millerce uzunlukta çalışma alanı ve sipariş üzerine yapılan Brezilya ağacından dev bir masası vardı. Oradaki evi modern italyan kırsalına aitti. Taşları teker teker yerleştirilmiş, duvarları antik boyalarla sıvanmış, on dokuzuncu yüzyıla ait açık kirişleri Güney Afrika'dandı. Richmond'da inşa ettirdiği ev daha önce güzel değilse, geçmişi -Benton ve Jean-Baptiste Chandonne'un rahat bırakmadığı geçmişi silmek için modelini yeniden değiştirdiği zaman muhteşem olmuştu. Ama yine de kendini daha iyi hissetmiyordu. Hayaletler onu odadan odaya takip ediyordu.

Dayanılmaz kaybını inkârı ve neredeyse kendisinin de ölmesine ramak kaldığı gerçeği, evin sıcaklığı ne olursa olsun içini donduran bir dehşet rüyasının parçaları gibiydi. Eski ahşabın çatırtısı ve rüzgârın uğultusu kalbi hızla çarparken tabancasına uzanmasına neden oluyordu. Bir gün muhteşem evinden çıkıp gitmiş ve bir daha geri dönmemişti, hatta eşyalarını almak için bile.

Lucy bu işi halletmişti.

Ruhunu dışarıdaki kötülöklere ve dayanılmaz acılara karşı her zaman korumayı bilmiş birisinin olamayacağı kadar avare dolaşır olmuştu. Suyun üstünde seken bir tay gibi bir otelden diğerine gidiyor, özel danışmanlık işi kurmak için telefon görüşmeleri yapıyordu. Kısa süre içinde kanıt, yetersiz soruşturma, polis ve adli tabip beceriksizliğinden oluşan karmaşık zincire öylesine dolaşmıştı ki bir eve yerleşmekten başka çaresi kalmamıştı, çünkü bir yerde bulunması gerekiyordu. Artık otel odasının yatağında oturarak vakaları inceleyemiyordu.

"Güneye git, iyice güneye," demişti Lucy, sessizce ve sevgi dolu bir şekilde. Bir öğleden sonra Greenwich, Connecticut'da, Scarpetta'nın saklandığı Homestead Inn'deydiler. "New York için henüz hazır değilsin, Kay Teyze ve hele benim için çalışmaya hiç hazır değilsin."

"Ben asla senin için çalışmam." Scarpetta doğruyu söylüyordu, ama utandığı için yeğeninin gözlerine bakamıyordu.

"Bunu hakaret olarak algılamamalısın." Lucy de incinmiş ve bir dakika içinde kavgaya etmeye başlamışlardı.

"Seni ben büyüttüm." Scarpetta kaskatı ve öfkeli bir şekilde oturduğu yataktan fırlamıştı. "Kahrolası kardeşim, kendi çocuğunu büyütmeğe haberi olmayan ünlü çocuk kitapları yazarı beni senin kapına bıraktı... yani tersi oldu."

"Freud tarzı dil sürçmesi! Senin bana benim sana olduğundan daha fazla ihtiyacın vardı."

"Hiç de değil. Sen bir canavardın. On yaşında Truva Atı gibi girdin hayatıma, ben de buna izin verdim. Ya sonra? Sonra ne oldu?" Büyük şef, mantıklı avukat-doktor gözlerinden yaşlar akararak kekeliyordu. "Bir dâhi olman gerekiyordu, değil mi? Dünyadaki en kötü velet... " Scarpetta'nın sesi titriyordu. "Ve ben senden vazgeçemedim, seni korkunç çocuk." Zor konuşuyordu. "Eğer Dorothy, seni geri isteseydi o kaltağı mahkemeye verir bir çocuk için uygun bir anne olmadığını kanıtlardım."

"İyi bir anne değildi ve hâlâ da değil." Lucy de ağlamaya başlamıştı. "Kaltak mı? Aslında bir caniyken onu hafif suçla itham etmek gibi bir şey bu. O bir cani! Karakter bozukluğu var. Tanrı aşkına nasıl oldu da sapık bir kardeşin oldu senin?" Lucy, teyzesinin yanına oturmuştu, omuzları birbirine değerken ağlıyordu.

"Her zaman kavga ettiğin bir ejderha o, hayatını kavga ederek geçirdiğin," dedi Scarpetta. "Sen aslında annemle kavga ediyorsun. Benim için küçük bir av o. Senin ayak bileklerinin peşine düşen sivri dişli bir tavşandan başka bir şey değil. Ben zamanımı tavşanlarla harcayamam. Bunun için vaktim yok."

"Lütfen güneye git," diye yalvarmıştı Lucy yataktan kalkıp ıslak gözleri ve kırmızı burnuyla karşısına geçerek. "Şimdilik.

Lütfen. Geldiğin yere git ve her şeye yeniden başla."

"Yeniden başlamak için çok yaşıyım."

"Kahretsin!" diye güldü Lucy. "Yalnızca kırk altı yaşındasın. Ve nereye gidersen git adamlar ve kadınlar sana bakıyorlar. Sen bunu fark etmiyorsun bile. Felaket bir paketsin."

Scarpetta ilk kez, başı her zamankinden daha fazla dertte olduğu ve güvenlik için vardiya-dışı polis istediği sırada paket olarak adlandırılmıştı. Telsizde ondan paket diye söz etmişlerdi.

Scarpetta bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu. Güneye, Delray Sahili'ne taşınmıştı. Tam olarak köklerine geri dönmüş sayılmazdı, ama annesinin ve kız kardeşinin yaşadığı bölgeye, fakat onlardan oldukça uzak bir mesafeye taşınmıştı. Havanın yıprattığı 1950'lere ait evindeki ofisinin her tarafi karton kutularla doluydu. Kutuların içinde kâğıtlar ve slayt dosyaları vardı. Kutulara takılıp düşmemek için dikkat etmesi gerekiyordu. Bu yüzden dalgınlık onun için hiç iyi olmazdı. Kitaplıklar ağzına kadar doluydu, bazı tıp ve hukuki kitaplar ikişer kat sıralanmıştı. Antika kitapları güneş ve nemden korunmak için yandaki, büyük olasılıkla bebek odası olarak düşünülmüş minik odaya konmuştu.

Elinde mektup açacağı olarak kullandığı bisturiyle mektuplarını tararken Rose'un yeni hazırladığı tonbalıklı salatayı didikliyordu. Önce yeğeninden ya da ofisindeki birinden geldiği belli olan sarı büyük zarfi açtı. İçinde bir zarf daha olduğunu görerek şaşırdı. Bu beyaz gösterişsiz zarfın üzerinde el yazısıyla Madam Kay Scarpetta, LLB yazıyordu.

Zarfi hemen masaya bırakıp ofisinden dışarı fırladı, bir şey söylemeden Rose'un yanından geçip buzdolabı poşeti almak için mutfığa girdi.

TAKSİLER BENTON'A BÖCEKLERİ HATIRLATIRDI.

Ve sürgünü sırasında bazı böceklerden hoşlanmaya bile başlamıştı. Baston böcekleri ince dala benziyordu. Benton parklarda ve çalıların arasında sabırla bastonböceği, hatta son derece ender görünen ve iyiye işaret anlamına gelen peygamber böceklerini arardı. Ama bir peygamberböceği gördükten hemen sonra şansının olumlu yönde değiştiğini hiç görmemişti. Belki bir gün görürdü. Uğurböceği iyi şans getirirdi. Bunu herkes bilirdi. Eğer bir tanesi onun yaşadığı yere kadar çıkarsa onu tatlı sözlerle parmağının ucuna kadar getirir ve kaçınıcı katta olursa olsun aşağıya inip bir çalıya koyardı.

Bir hafta bu işi tam on kez yapmış ve bir uğurböceğinin kendisiyle flört ettiğini düşünerek eğlenmişti. Bütün kibarlıkların karşılığının ödeneceğine inanırdı. Kötülüğün de çirkin ödülünü alacağına. Ortadan kaybolmadan önce bu konuda sık sık Scarpetta'yla tartışırdı, çünkü o zamanlar kendisi buna inanmazdı. Ama o inanırdı.

Çoğunlukla bazı şeylerin nedenlerini bilmeyiz, Benton. Ama ben her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum.

Taksinin arka koltuğunda otururken beyninin en ücra köşelerinde Scarpetta'nın sesini duyabiliyordu.

Bunu nasıl söyleyebilirsin?

Ona cevap veren kendi sesini duydu.

Çünkü bunu söylemeye yetecek kadar şey gördüm. Bir kız kardeşin ya kız evladın; erkek kardeşin veya erkek evladın; bir ana babanın ya da bir başka yakın akrabanın tecavüze uğraması, işkence görmesi ve öldürülmesi için ne gibi bir neden olabilir ki?

Sessizlik. Taksi şoförü hip hop dinliyordu.

“Şunu kısın lütfen,” dedi Benton sakın bir şekilde, bu kez sesli olarak. Ya da şemsiyesinin sapı metal diye yaşlı bir kadına yıldırım düşmesine ne dersin? Scarpetta, ona cevap vermedi.

Tamam, o zaman kimse onlara özellikle pencere kapalıyken, şöminede kömür ateşiyle yemek pişirmemelerini söylemediği için karbon monoksit gazıyla zehirlenen bütün bir aileye ne diyorsun?

Nedenin ne Kay?

Varlığını, en sevdiği parfümü gibi yanında hissediyordu.

Yani ölüp hayatından sonsuza dek çıkmamın bir nedeni var. Konuşma tek taraflıydı ve bitmiyordu. Onun başına gelen şey acaba hangi nedene dayanıyordu. Çünkü şu ana kadar onun bir nedeni olduğundan emindi.

Mantıklı düşünmeye başladın, Kay. İnkârla ilgili konuşmalarımızı unutmuşsun.

Taksinin her yeri ve bagajı eşyalarla doluydu, karanlıkta Manhattan'a doğru yol alırken Benton'un işlek zekâsı başka bir konuya geçti. Şoför çok fazla yükten dolayı hissettiği rahatsızlığı saklama gereği duymamıştı. Ama Benton zekiydi. Caddeden bir taksi çevirmişti. Şoför kaldırımın gölgelerinde bekleyen bavul yığını görmemiş, sonunda da kaçıp gitmek ya da New York'a yolcu taşımak gibi kazançlı işi kabul etmek arasında kalmıştı.

Adamın adı Robert Leary'ydi. Kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü beyaz bir erkekti. Yaklaşık bir yetmiş beş boyunda, seksen beş kilo ağırlığındaydı. Güneşliğe takılı fotoğrafı kimlik kartının üstündeki kimlik numarası dahil bu ve diğer ayrıntılar Benton'ın nereye giderse gitsin yanından ayırmadığı cüzdandan büyüklüğünde deri kaplı not defterine yazılıyordu. Bu bilgileri otele gider gitmez her zaman yaptığı gibi bilgisayarına aktaracaktı. Tanık koruma programına alındığından beri Benton

her hareketini, bulunduğu her yeri, karşılaştığı her insanı -özellikle birden fazla karşılaştıysa idman yaptığı yeri ve ne yediğini kaydediyordu. Robert Leary birkaç kez sohbet etmeye çalışmıştı, ama Benton camdan dışarı bakıp hiçbir şey söylememişti. Kuşkusuz şoförün bu bronz tenli, sakallı, kafası tıraşlı adamın sessizce notlar alıp taktik gereksinimlerini incelediğinden, akla gelebilecek her türlü olasılığı değerlendirdiğinden haberi yoktu. şoförün, bavulların eskiliğine dayanarak, zor, hem de çok zor zamanlar geçiren bir kaçığı arabasına aldığını düşündüğünden emindi. "Ücreti ödeyebileceğinizden emin misiniz?" diye dokuzuncu kez sordu ya da daha çok talep etti. "Hangi yoldan gideceğime, trafiğe ve şehirde hangi caddeyi kapattıklarına bağlı olarak ücret hiç ucuz olmayacak. Bugünlerde polisin hangi caddeleri kapatacağını hiç bilmiyorsun. Güvenlik nedeniyle. Çok etkileyici. Ama ben, o kamuflaj giysileri içindeki makineli tüfekli adamlardan pek hoşlanmıyorum."

"Ücretini ödeyebilirim," diye cevap verdi Benton.

Yanlarından geçen arabaların farları camına çarpıp kısa bir an için ciddi yüz ifadesini aydınlattı. Şundan emindi: Jean-Baptiste Chandonne'un Scarpetta'yı öldürme girişiminin, onun zekâsını kullanıp hayatta kalmayı başarması şeklindeki olağanüstü gerçeğin ötesinde bir anlamı yoktu. Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür. Onun mahvedilmesine yönelik diğer planların da başarısız olmaları dışında bir anlamı yoktu. Benton ayrıntıları çok iyi biliyordu, belki hepsini değil, ama haberlerden öğrendikleri yeterliydi. Planına dahil olan herkes direkt olarak olmasa da dolaylı olarak Chandonneların kötülüğüyle, karmaşık ağlarıyla bir şekilde birbirine bağlıydı. Benton Chandonnelara neyin güç kazandırdığını ve neyin güçlerini ellerinden alacağını çok iyi biliyordu. Onlar olmadan asalakların arasındaki ana devrelerin ve daha üst seviyedeki düzenin sağlanamayacağı bölmeleri çok iyi biliyordu. Durumun çözümü herhangi birinin uğraşamayacağı kadar karmaşıktı, ama Benton'ın altı yıldır bunun üzerinde uğraşmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Bulduğu yanıt çok basitti: Kabloları koparıp bağlantıyı kesmek, sonra yeniden tel çekip uçları birleştirmek ve suçluların kısa devre yapıp Chandonne imparatorluğu'nun içe çöküş ünü sağlayacak bağlantıyı yapmaktı. Bu arada Benton -ölü Benton tasarlayıp uyguladığı şeyi, bir video oyunuymuş gibi görünmeden seyredebiliyordu. Oyunundaki hiç kimsenin neler olduğu konusunda bir fikri yoktu. Yalnız bir şeyin, o şey her neyse, içerideki hainler tarafından başlatılması gerekiyordu.

Ana oyuncular ölmeliydi. Benton'ın çoğunu tanımadığı diğer oyuncular suçlanıp hain olarak etiketlenilecekti. Onlar da öleceklerdi. Bu yöntemle Benton düşmanlarını istediği gibi kullanıp onları teker teker yok edecekti. Hesaplamalarına göre, kendisi ve Benton'ın özel ordusuna alındıklarından haberleri olmayan diğerlerinden oluşan koalisyon birkaç ay, hatta belki birkaç hafta içinde görevi tamamlayacaklardı. Hesaplamalarına göre Rocco Caggiano şimdiye kadar ölmüştü ya da yakında ölecekti. Cinayeti planlı ve soğukkanlı bir şekilde işlenecekti. Lucy ve Rudy belki ne yaptıklarını biliyor olabilirlerdi, ama bilmedikleri şey bir oyunun içinde olduklarıydı.

Benton'ın hesaplamadığı tek şey, Kay Scarpetta'nın Baton Rouge'la bir bağlantı kuracağıydı. Baton Rouge, yani Benton'ın zihinsel haritasındaki en stratejik nokta. Nedense, neredeyse mükemmel olan planının bu bölümü başarısız olmuştu. Nedenini ve neler olduğunu bilmiyordu. Her ayrıntıyı tekrar tekrar gözden geçiriyordu, fakat sonunda boş bir ekranla, hipnotik bir şekilde kendisine göz kırpan ışıklı noktayla karşılaşıyordu. Artık acele etmesi gerekiyordu. Acele etmek onun doğasına aykırıydı. Scarpetta'nın Baton Rouge'daki herhangi biriyle ya da bir şeyle bir bağlantısının olmaması gerekiyordu. Marino'nun ve Son Durak'ın da olması gerekiyordu.

Oğlunun öldüğünü öğrenen Marino doğal olarak onun izlerini takip edecek, bu da onu ve

arkadaşlarını Rocco'nun yıllardır evinin bulunduğu Baton Rouge'a götürecekti. Baton Rouge'daki liman çok etkileyiciydi. Gulf Sahili ise altın gibi. Çeşitli değerdeki tehlikeli malzemeler her gün Mississippi'de dolaşıyordu. Baton Rouge ise Chandonnelerin elinde tuttuğu bir başka bölgeydi. Orada Rocco polise karşı bağışıklık ve Baton Rouge da kendi paylarına düşen eğlenceyle coşan Jay Talley ile Jean-Baptiste'i korumak dahil, pek çok başarıyla hazzın tadını çıkarıyordu.

Jean-Baptiste ve Jay, Baton Rouge'a ilk gittiklerinde yalnızca on altınsındaydılar. Jean-Baptiste, Jay'in hizmetlerinden yararlandığı fahişeleri öldürerek cinayet konusunda beceri kazanıyordu. O vakalar hiçbir zaman birbirine bağlanmamıştı, çünkü eski sorgu yargıci soruşturma haklarını başka kurumlara teslim etmişti ve fahişeler polisin umurunda değildi.

Marino, Jay Talley ve Bev Kiffin'in Baton Rouge'da olduklarını bulup onları ortadan kaldırına kadar olaylar birbirini takip edecekti. Plan buydu. Scarpetta'nın hiçbir zaman bu işin bir parçası olması gerekmiyordu. şakaklarının zonkladığını hissetti. Bileğini yüzüne yaklaştırdı, ama ucuz, siyah, plastik saatinin kadranı ışıklı olmadığı için kaç gösterdiğini göremiyordu. Tasarımı gereği fosforlu değildi saati. Benton karanlıkta parlayan bir şey istemiyordu.

"Kaçta varırız?" diye sordu, aynı keskin ses tonuyla. "Kesin olarak bilmiyorum," diye yanıtladı taksi şoförü. "Trafığın böyle sakin olmasına bağlı. Belki iki, iki buçuk saat daha sürer."

Arkalarından yaklaşan arabanın yüksek farları, şoförün dikiz aynasından kör edici beyaz bir ışık yansıttı. şoför küfrederken arka farları Benton'a cehennemi hatırlatan siyah bir Porsche 911 yanlarından geçti.

SICAK VE NEMLI HAVA AÇIK kapıdan özgürce içeri girerken Scarpetta açılmamış mektuba bakıyordu.

Bulutlar siyah çiçekler gibi hareket ediyordu. İçinden bir ses yağmurun şafaktan önce başlayacağını söylüyordu. Sabah kalktığında bütün pencereleri buharla kaplanmış olacaktı ki bu hiç hoşlanmadığı bir durumdu. Sabahın yedisinde balkonda cam sildiğini gören komşuları hiç kuşkusuz onun obsesif ve çatlak olduğunu düşünüyordu. Sonra, onunla olan zorlamalı ve rezil bağ yüzünden onun, hiçbir manzarası olmayan ölüm hücresinde oturduğunu düşünüyor ve nemli, saydam pencerelerini silmek daha da zorunlu bir hal alıyordu.

Madam Scarpetta, LLB'ye gönderilen açılmamış mektup temiz, beyaz buzdolabı poşetinin üstünde duruyordu. Fransa'daki kadın doktorlara Madam diye hitap ediliyordu. Amerika'daysa bir kadın doktora Doktor dışında başka bir şekilde hitap etmek hakaret demektir. Mahkemede kendisine Dr. Scarpetta yerine Bayan Scarpetta, diye hitap eden kurnaz savunma avukatlarını hatırladı tatsız bir şekilde. Bu şekilde, jürinin ve hatta belki yargıcın da onu, tıp fakültesinden sonra altı yıllık eğitim gerektiren patoloji uzmanlığı ve adli patoloji alt uzmanlığı bulunan bir Tıp Doktorunu alacakları gibi ciddiye almamalarını umarak bütün sertifikalarından ve uzmanlığından sıyrılıyorlardı.

Scarpetta'nın hukuk fakültesi diploması da olsa hemen hemen hiç kimse onun soyadının ardından LB (legum baccalaureus) kısaltmasını getirmezd ve bunu kendisinin yapması da küstahlık ve yanlış yönlendirme olurdu, çünkü o avukatlık yapmıyordu. Georgetown'daki hukuk fakültesinde geçirdiği üç yıl hukuksal tıptaki kariyerini kolaylaştırma amacı taşıyordu ve hepsi buydu. Adının arkasına LBB kısaltmasını eklemek bu kısaltmanın gösterişi ve küçümseyiciliğiyle onunla alay etmek anlamını taşıyordu.

Jean-Baptiste Chandonne.

Mektubun ondan olduğunu biliyordu.

Bir an için onun korkunç kokusunu duydu. Kokuyla ilgili halüsinasyondur bu. Son kez Holocaust Müzesi'ne gidip ölümün kokusunu aldığı anda yaşamıştı bu halüsinasyonu. "Billy'yle dışardayım. İşini iyi yapıyor ve bütün kertenkeleleri kovuyor," dedi Rose. "Gitmeden önce senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler, Rose." Bir duraklama oldu. "Ee, tonbalıklı salatamı beğendin mi?"

"Kendi restoranını açabilirsin," dedi Scarpetta.

Bir çift yeni inceleme eldiveni takıp mektubu ve bisturiyi aldı. Üçgen bıçağı zarfın üst köşesine soktu. Paslanmaz çelik ucuz kâğıdın içinden kolayca geçti.

ROCCO'NUN OTURDUĞU SANDALYE MINDERLIYDI.

İki -belki üç ya da dörtgerçeküstü saat önce aynı sandalyede oturmuş yemeğini yerken oda servisi kapıyı çalmış ve müdüriyetin iyi dilekleriyle bir şişe Moet&Chandonne marka şampanya getirmişti. Sokak uyanığı olan ve sürekli bir paranoya içinde yaşayan Rocco hiçbir şeyden kuşkulanamamıştı. Szczecin'e ne zaman gelse Radisson'da kalan önemli bir adamdı. Burası şehrin en iyi otellerinden biriydi ve faturalarını değersiz Polonya parasıyla değil de Amerikan Doları'yla ödediği için müdüriyet ona sürekli iyi cins konyak ve Küba purosunu dahil hediyeler gönderirdi. Bu otelde kendini güvende hissedirdi, ama Colt davetsiz bir misafir Rocco'nun lüks odasına nasıl girmişti? Her şey o kadar hızlı olmuştu ki üniforma giymeyen ve büyük olasılıkla bir başka odanın önündeki tepside aldığı boş şampanya şişesiyle kendisini itip içeri giren uzun boylu garsona tepki verecek zamanı olmamıştı. Bu serseri -her kimse Rocco'yu kolayca yakalamıştı.

Rocco tabağını önünden olabildiğince uzağa itti. Biraz soma kusacağından endişeleniyordu. Altını kirlenmişti. Oda o kadar iğrenç kokuyordu ki kendisini esir eden adamın buna nasıl dayandığını anlayamıyordu, ama yatakta oturan genç, kaslı adam bunu önemsemiyormuş gibiydi. Rocco'ya adrenalini yüksek ve öldürmeye hazır birisinin bakışıyla baktı. Rocco'nun sandalyeden kalkmasına da, temizlenmesine de izin vermeyecekti.

Birisiyle yaptığı kısa bir konuşmadan sonra cep telefonunu yatağa bıraktı, boş şampanya şişesinin durduğu tepsiye doğru gitti. Rocco, adamın dikkatli bir şekilde şişeyi bir peçeteyle silmesini seyretti. Rocco, adamı bir yerlere oturtmaya çalışıyordu. Belki onu daha önceden görmüştü ya da belki de adam öyle bir görünüşe sahipti; federal ajan görüntüsü.

"Dinle," dedi Rocco televizyonun sesini bastırmaya çalışarak. "Yalnızca kim olduğunu ve nedenini söyle. Kim ve neden, belki daha çok hoşuna gidecek bir şekilde anlaşabiliriz. Ajansın, değil mi? Bir tür ajan. Bu bir anlaşmaya varamayacağımızı göstermez." Adam boş şampanya şişesinin bulunduğu tepsiyle içeri girip ayağının tersiyle kapıyı kapatıp silahını çektiğinden beri bunu altıncı defadır söylüyordu. Adam kapıyı o ana dek birkaç kez açıp kapatmıştı. Bu Rocco'nun gerilmesine neden oluyordu. Ajanın amacını anlamasa da, daha önceki gelişlerinde de aklına takılan bir şeyi düşündü. Bu oteldeki kapılar o kadar gürültülü bir şekilde kapanıyordu ki tabanca sesine benziyordu.

"Sesini alçalt," dedi ajan, ona. şampanya şişesini Rocco'nun masasına koydu.

"Al onu." Ajan başıyla iş aret ediyordu.

Rocco şişeye bakıp zorlukla yutkundu.

"Al onu, Rocco."

"Sana bir kez daha soracağım. Adımı nereden biliyorsun?" diye ısrar etti Rocco. "Hadi. Beni tanıyorsun, değil mi?"

Anlaşabiliriz..."

"Şişeyi al."

Aldı. Ajan şişede Rocco'nun parmak izlerinin bırakmasını istiyordu. Bu iyi değildi. Ajan, Rocco'nun şişeyi ısmarlayıp içmiş gibi görünmesini istiyordu. Bu çok kötüydü. Ajan yatağa dönüp ceketinin cebinden deri kaplı bir içki şişesi çıkarırken daha fazla korkmaya başladı. Kapağı açıp Rocco'nun masasına döndü, bol miktarda votkayı Rocco'nun kalan kokteylinin içine boşalttı.

"İçip bitir," dedi ajan.

Rocco votkayı birkaç yudumda içti. Boğazını yakarak inip içini ısıtan, kanına ve kafasına baştan çıkarıcı, duygularını köreltici etkenler gönderen içkiye müteşekkirdi. Şaşkın düşünceleri, ajanın

kendisine acımaya başladığı, ona iyi davrandığı, onu rahatlatmaya çalıştığı umuduna doğru akmaya başlamıştı. Belki ajan bazı şeyleri yeniden düşünüyor, bir anlaşma yapmak istiyordu.

Rocco'nun aklından birçok düşünce geçiyordu. Bu adamı Rocco'ya ayda bir kez Szczecin'e Chandonne ailesinin işlerini halletmek için geldiğini bilecek kadar yakından tanıyan biri yollamıştı. Rocco'nun asıl sorumluluğu polis ve diğer resmi görevlilerle uğraşmaktı. Bu her zamanki işlerden biriydi. Sarhoşken bile yapabilirdi; yaptığı rutin yasal dalavereler ve her zamanki ücretlerle, gerekirse bunun ne kadar tehlikeli bir dünya olduğunun hatırlatılmasından ibaretti.

Yalnızca içeriden birisi Rocco'nun programını ve kaldığı yeri bilebilirdi. Otel çalışanları onun ne iş yaptığını bilmiyordu, yalnızca New York'tan geldiğini ya da öyle söylediğini biliyorlardı. Ne yaptığı kimsenin umurunda değildi. Cömertti. Zengindi. Her zamanki Polonya parası yerine, bulunması çok zor olan ve karaborsada çok işe yarayan nakit Amerikan Doları'yla ödeme yapıp bol bahşiş bırakıyordu. Herkes seviyordu onu. Sık sık karanlıkta oturup sigara içtiği üst kattaki barda barmen onun kadehine bol bol Chopin votkası doldururdu.

Onu esir alan adam yirmi sekiz, belki otuzlu yaşların başındaydı. Siyah saçları çok kısaydı ve bugünlerde gençlerin sevdiği biçimde taranmıştı. Rocco, onun köşeli çenesini, düz burnunu, koyu mavi gözlerini, yeni çıkan kısa sakallarıyla kollarındaki ve ellerindeki damarları fark etmişti. Birisini ezmek için silaha ihtiyaç duymuyor olmalıydı. Kadınlar ondan hoşlanıyor olmalıydı. Gözlerini dikip ona bakar, yaklaşmaya çalışırlardı. Rocco ise hiçbir zaman çekici olmamıştı. Ergenlik çağındayken saçları yer yer dökülmeye başlamıştı bile. Pizza ve biradan da uzak duramıyordu ve bu belli de oluyordu. İçini bir kıskançlık hissi kaplamıştı. Her zaman öyle olurdu. Kadınlar onunla yalnızca gücü ve parası olduğu için yatardı. Kendisini esir alan adama karşı duyduğu nefret birden alevlendi. "Neyle uğraştığını bilmiyorsun," dedi.

Ajan, ona yanıt verme zahmetine girmedi, gözleri odada dolanıp duruyordu. Rocco yüzünü yağlı bir peçeteyle sildi, dikkati tabağındaki biftek bıçağına gitti.

"Bir dene," dedi ajan, bıçağına bakarak. "Lütfen dene ve hayatımı kolaylaştır."

"Bir şey yapmayacaktım. Beni bırak ve bu olanları unuttalım."

"Seni bırakmam. Gerçek şu ki, benim eğlence anlayışım bu değil. Bu yüzden zaten kötü bir ruh hali içinde bulunuyorum. Beni sinirlendirme. Kendine yardım etmek mi istiyorsun? Sonunda gerçeği söylemek konusunda ne derler bilirsin."

"Hayır. Ne derler?"

"Jay Talley nerde? Ve bana başka bir yalan daha söyleme, serseri."

"Bilmiyorum," diye sızlandı Rocco. "Yemin ederim bilmiyorum. Ondan korkarım da. O delinin biri. Oyun oynamaz ve hepimiz ondan uzak dururuz. Kendi isteğine göre hareket eder, yemin ederim. Pantolonumu değiştiremez miyim? Beni seyret. Bir şey denemeyeceğim."

Rudy yataktan kalkıp dolabın kapağını açtı. Tabancası öylece yanında duruyordu. Bu hareket dehşet içindeki Rocco'ya adamın hiçbir şeyden korkusu olmadığını gösteriyordu. Askıda belki yarım düzine gösterişli takım elbise asılıydı. Bir tane pantolon çekip Rocco'ya fırlattı.

"Git giyin." Banyonun kapısını açıp tekrar yatağına oturdu.

Rocco titreyerek banyoya gitti, pantolonunu ve külotunu indirdi. Onları küvete atıp bir havluyu suyla ıslattı, temizlenmeye başladı.

"Jay Talley," dedi ajan. "Gerçek adı Jean-Paul Chandonne."

"Bana başka bir şey sor," dedi Rocco başka bir sandalyeye otururken.

"Tamam. Talley'e sonra döneriz. Babanı ortadan kaldırmayı planladın mı?" Ajanın bakışları

buz gibiydi. "Ondan nefret ettiğın sır değil."

"Ondan bir Şey talep etmiyorum."

"Fark etmez, Rocco. Evden kaçtın. Adını değiştirip Caggiano yaptın. Planın ne ve içinde kimler var?"

Rocco uzun süre durdu, kaanağı olmuş gözlerinin ardında düşünceler gidip geliyordu. Ajan ayağa kalktı. İğrenç kokudan kurtulmak için ağzından nefes alıp veriyordu. Colt'u Rocco'nun sağ Şakağına dayadı.

"Kim, ne, ne zaman ve nerde?" dedi her sözcükle birlikte namluyu Şakağına vurarak. "Benimle oyun oynama!"

"Ben yapacaktım. Birkaç ay içinde, balığa çıktığı zaman. Ağustosun ilk haftasında mutlaka Buggs Gölü'ne balığa gider. Onu kulübesinde mıhlayıp ters giden soygun ss verecektim."

"Yani kendi babanı balık avlamaya gittiği sırada öldrecektin. Sen nesin, biliyor musun Rocco? Şimdiye kadar gördüğüm en kötü boksun."

NIC ROBILLARD NE ZAMAN Zachary şehir merkezindeki Sno Depot'dan geçse içinden ağlamak gelirdi.

Üzerinde elle boyanmış dondurma külahları resimleri olan tezgâh bu gece karanlık ve boş görünüyordu. Buddy yanında olsaydı camdan bakıp bu külahı alması için yalvarırdı. Sno Depot'un kapalı olmasına aldırmazdı. Oğlan dondurmayı Nic'in tanıdığı herkesten daha çok seviyordu ve onun çocuğu şekerden uzak tutma çabasına rağmen arabayla ne zaman bir yere gitseler mutlaka -kirazlı ya da üzümlü dondurma isterdi.

Buddy şu anda Baton Rouge'da büyükbabasının yanındaydı. Nic'in geç saatlere kadar çalıştığı zamanlarda hep onun yanında kalırdı ve Knoxville'den döndüğünden beri sürekli olarak çalışıyordu.

Scarpetta, ona ilham vermişti. Scarpetta'yı etkileme ihtiyacı Nic'in bütün hayatını baskılıyordu. Seri katilin tutuklanmasını sağlamaya kararlıydı. Kaçırılan kadınlar onu çılgına çeviriyordu

Ve o manyak yakalanmazsa bunun devam edeceğini çok iyi biliyordu. İki buçuk ay ondan ayrı kaldıktan sonra oğlunu ihmal ettiği için büyük bir acı ve suçluluk hissediyordu.

Eğer Buddy, onu sevmekten vazgeçerse ya da büyüdüğünde kötü biri olursa Nic ölmek isterdi. Bazı geceler, Lee Caddesi'ndeki St. John Baptist Katolik Kilisesi'nin köşesindeki Viktorya Dönemi tarzındaki minik evine nihayet dönebildiğinde yatağına uzanıp küçük odasının içindeki karanlık şekillere bakar ve Buddy'nin, babasının Baton Rouge'daki evinde mışıl mışıl uyuduğunu hayal ederdi. Oğlu ve eski kocası Ricky hakkındaki düşünceleri güveler gibi oradan oraya uçuşurdu. Eğer onun için önemli olan her şeyi kaybederse kendisini kafasından mı kalbinden mi vuracağına karar vermeye çalışırdı.

Nic'in depresyonda olduğunun kimse farkında değildi. intiharı düşündüğünü tek bir kişi bile aklına getirmezdi. Onu düşünilemeyenden alıkoyan şey, kendini öldürmenin bir insanın işleyebileceği en bencilce suç olduğu inancıydı. Böyle bir hareketin korkunç sonuçlarını hayal ederek ölümcül fanteziyi zihninin derinliklerine iterdi, ta ki ölü bir insanın güçsüzlük, yalnızlık ve keder döngüsüne tekrar girene dek.

"Kahretsin," diye fısıldadı, Sno Depot'yu duygusal dümen suyunda bırakarak Main Street'de güneye doğru ilerlerken. "Üzgünüm Buddy, üzgünüm oğlum." Ne berbat bir kararla karşı karşıyaydı: ya öldürülen kadınlar için bir şey yapmayacaktı ya da oğlu için.

"MON PETIT AGNEAU PRISE."

Benim küçük değerli kuzum. Chandonne'un el yazısını görüp mektubunda varlığını hisseden Scarpetta'nın yüreği buz gibi olmuştu.

Uzun süredir aynı pozisyonda oturuyordu -yatak odasının açık kapısının yanındaki yüksek arkalı sandalyede ve sırtı ağrımaya başlamıştı. Nemli deniz havası yüzünden küçük sehpanın üzerindeki cam rutubetlenmişti. Nefes almayı hatırladığında her bir kasının gerildiğini, bütün vücudunun bir yumruk gibi sıkılı olduğunu fark etti. Mektup, mektup, mektup.

El yazısının bu kadar güzel oluşu onu çok şaşırtmıştı. Siyah mürekkeple yazılmış güzel el yazısında tek bir sözcüğün bile üstü karalanmamıştı ve ilk bakışta görebileceği tek bir hata bile yoktu. Bu mektubu yazarken uzun zaman harcamış olmalıydı. Sanki aşk için verilen bir emek gibi. Yalnızca bu fikir bile dehşetin etkisini artırıyordu. Jean-Baptiste, onu düşünüyordu. Güzel el yazısıyla kaleme aldığı mektupla bunu ona söylüyordu.

Yazılanları okumaya başladı: Red Stick'i ve oraya gitmek zorunda olduğunu biliyor musun? Ama önce beni görmeye geleceksin.

Dedikleri gibi, Longhorn eyaletine!

Görüyorsun ya, seni ben yönlendiriyorum. Senin kendi iraden yok. Olduğunu sanabilirsin, ama ben, senin vücudunda dolaşan akıntıyım, her dürtü benden geliyor. Ben senin içindeyim. Bunu hisset!

O geceyi hatırlıyor musun? Kapıyı hevesle açtın ve sonra bana saldırdın, çünkü bana karşı duyduğun özlemle yüzleşemedin. Gözlerimi aldığın için seni affettim, ama ruhumu alamadın.

Sürekli seni takip ediyor. Eğer uğraşırsan ona dokunabilirsin. Bakım! Bakım! Zaman geldi. Red Stick, seni bekliyor. Önce bana gelmelisin, yoksa hikâyelerimi duymak için çok geç olacak.

Yalnız sana anlatacağım.

Ne istediğini biliyorum, mon petit agneau prise! Ne istediğini biliyorum. İki hafta içinde öleceğim ve söyleyecek bir şeyim olmayacak.

Ha!

Beni bu zevke ulaştıracak mısın?

Yoksa ben, seni mi ulaştırayım? Dişlerimi senin yumuşak, yuvarlak güzelliğine batırarak.

Sen, beni bulmazsan ben, seni bulacağım. Sevgi ve zevkle, Jean-Baptiste

Gösterişsiz beyaz tuvaleti, gösterişsiz beyaz küvetin etrafında gösterişsiz plastik duş perdesi olan, beyaz duvarlarda küf lekeleri bulunan banyoda kusuyordu Scarpetta. Musluktan doldurduğu bir bardak suyu içip yatak odasına, masaya, hiçbir kanıt bulamayacağından emin olduğu mektuba geri döndü. Kanıt bırakmayacak kadar zekiydi o.

Sandalyesine oturup cehennemde kızaran kötü bir ruh gibi ön kapısından uçan iğrenç canavarın hayaliyle savaşmaya çalışıyordu. Takibi nadiren ayrıntıyla hatırlardı. Oturma odasında, daha önce kadınların kafalarını, vücutlarını ve özellikle yüzlerini parçalamak için kullandığı çekiçle kendisini kovaladığı o korkunç takibi. O dönemde kendisi Richmond'daki cinayetleri araştıran adli tabipti ve sırada kendisinin olabileceği hiç aklına gelmemişti. Neredeyse ölmek üzere olduğu o deneyimden beri, yüzünün ve vücudunun tahrip olabileceği düşüncesini zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kendisine tecavüz edemezdi. Tecavüz edecek durumda değildi. Jean-Baptiste'in dünyadaki intikamı ölüme ve şekil bozukluğuna neden olmak, insanları kendi hayalindekine göre yeniden yaratmaktı. Kendinden nefretin vücut bulmuş haliydi o. Scarpetta'nın onu geçici olarak kör ederek kendi hayatını kurtardığı doğrudu. Bunun en güzel yanı idamlıklar hücrelerinde her gün bakmak zorunda olduğu

aynada kendi görüntüsünü göremeyişiydi.

Holdeki dolaba gidip elektrik süpürgesini dışarı çıkardı.

Arkasındaki bavulu sürükledi.

"BİR ŞEYE İHTİYACIN OLURSA beni ara," dedi Nic, babasının Old Garden bölgesindeki beyaz tuğla evinin ön kapısında dikilirken. Bu bölgede evler büyüktü. Geniş bir alana yayılan manolya örtüsü ve meşe ağaçları şehrin eski yerleşim merkezinin gölgede kalmasını sağlıyordu.

En parlak günlerde bile Nic çocukluğunu geçirdiği bu evi karanlık ve kötü bir şeylerin habercisi olarak görürdü.

"Senin yeni moda minik telefonunu aramayacağımı biliyorsun," dedi babası ona göz kırparak. "Arama yapmasan bile parasını ödemek zorundasın, değil mi? Yoksa sınırsız mil, yani dakika mı uygulanıyor?"

"Ne?" Nic kaşlarını çattı, sonra gülmeye başladı. "Boş ver. Yeni numaramı buzdolabının üstüne yapıştırdım, ister ara ister arama. Seni hemen geri aramıyorsam meşgul olduğum içindir. Uslu bir çocuk ol, Buddy... oğlum. Sen benim büyük adamımsın, doğru mu?"

Beş yaşındaki oğlu büyükbabasının arkasından bakıp surat astı. "Yakaladım!" Nic, oğlunun burnunu kapmış gibi yapıp başparmağın iki parmağın arasına sokulduğu eski numarayı denedi. "Burnunu geri istiyor musun, istemiyor musun?"

Buddy birkaç santim kısa gelen tulumu içinde, kilise korosunda bulunan sarı saçlı oğlan çocuklarına benziyordu. Burnuna dokunup annesine dilini çıkardı.

"Dilini çıkarıp durursan bir gün ağzına sığmayacak hale gelecek," diye onu uyardı büyükbabası.

"Şşşt," dedi Nic. "Öyle söyleme, baba. Sana inanacak."

Babasının arkasına bakıp oğlunu yakaladı. "Yakaladım seni!" Çocuğu kaldırıp yüzünü öpücüklerle boğdu. "Görünüşe göre alışveriş zamanı gelmiş, büyük adam. Üstündeki yine küçülmüş. Nasıl olup da bu kadar hızlı büyüyebiliyorsun?"

"Bilmem." Annesinin boynuna sıkıca sarıldı.

"Tulum dışında bir şey giyebileceğini düşünüyor musun?" diye oğlunun kulağına fısıldadı.

Oğlan deli gibi başını iki yana salladı. Nic, onu yavaşça yere bıraktı. "Neden ben de gelemiyorum?" diye surat astı Buddy. "Annenin çalışması gerekiyor. Sen uyanana kadar geri döneceğim, tamam mı? Büyük bir adam gibi yatağına git, ben de sana bir sürpriz yapayım."

"Ne sürprizi?"

"Sana söylersem sürpriz olmaz, değil mi?" Nic, oğlunun başını yeniden öptü, çocuk böcekleri kovarmış gibi saçlarını karıştırdı. "Eyvah," dedi Nic, babasına. "Galiba birisi hırçınlık edecek." Buddy, ona ters bir şekilde baktı. Öfke ve incinme karışımı olan bu bakış Nic'e her zaman onu aldattığını ve güvenini boşa çıkarttığını hissettiriyordu. Satıcı olan eski kocası her zaman istediği terfi alınca onunla yaşamak daha da zorlaşmıştı. Durmadan yolculuk yapıyor, şikâyet ediyor ve kaba davranıyordu. O gitmişti ve Nic buna memnun olmuş, rahatlamıştı, ama tanımlayamadığı şekilde yaralanmış ve incinmişti. Kendisini seven, fakat kötü giden evliliği konusunda onun yanında yer almayan babasının doktrinine göre, eğer Tanrı'nın istediği gibi davranırsan hayatta çekilen zorlukların karşılığı iyi olurdu her zaman.

"Polis olmanın, evlenirsen bir adamı elinde tutmada işe yaramayacağını bilmelisin," demişti sekiz yıl önce polis akademisine kabul edildiğin de. Oradan önce Zachary'deki Ford bayisinde muhasebeci olarak kasvetli bir kariyeri vardı. Ricky'yle orada tanışmıştı. Üç ay çıktıktan sonra aynı eve yerleşmişlerdi. Bir başka günah daha. En sonunda hayaletlerle dolu o evden kurtulmuştu.

"Annemin de kendi işi vardı," diye babasına hatırlatırdı bu yorumları sıras ında.

"Tatlım, bu aynı şey değil. Annen tabanca taşııyordu."

"Belki eğer taşısaydı... "

"Sus bakalım!"

Cümlesini yalnızca bir kez tamamlamıştı. Bu boşanma davası açtıktan sonraydı. Babası onu bütün bir öğleden sonra azarlayıp durmuştu. Yüzünde inanamama, öfke ve korku fırtınasıyla oturma odasını hiç durmadan turlamıştı. İriyarı, zayıf bir adamdı ve attığı her öfkeli adımla bir duvardan diğerine gidiyordu. Sonunda kanepenin yanındaki sehpa da duran antik kristal abajura çarpıp devirmişti.

"Gördün mü bak ne yaptın?" diye bağırmişti babası ona. "Annenin abajurunu kırdın."

"Sen kırdın."

"Kızların suçluları kovalayıp tabanca kullanması gerekmiyor.

Ricky'yi bu yüzden kaybettin. O güzel bir kızla evlendi, Annie Oakley'le değil. Ve nasıl bir anne...

O zaman Nic de ağzını açmıştı. "Eğer annemin bir tabancası olsaydı, belki o zaman senin evinde kahrolası bir serseri tarafından doğranmazdı!"

"Bir daha böyle şeyler söylemeye kalkma," demişti babası, taş gibi ağır her sözcüğü parmağıyla tek tek vurgulayarak. Parmağının saplama hareketi Nic'e annesine yapılanları hatırlatıyordu.

O konuya bir daha geri dönmemişlerdi. Aralarında ertelenmiş bir fırtına gibi bekliyordu. Birbirlerini ne kadar sık görürlerse görsünler Nic, onun sıcaklığını hissedemiyor, ona yaklaşıyordu. Erken doğduğu için yaşayamayan iki bebekten sonra Nic doğmuştu ve babasının sahip olduğu tek evlattı. Babası lisede sosyoloji öğretmenliğinden emekli olduktan sonra sıkılmış ve büyük ölçüde hayattan elini eteğini çekmişti. Bebek bakmadığı zamanlar sabahlarını bulmaca çözerek ve saplantılı derecede uzun, hızlı yürüyüşler yaparak geçiriyordu.

Nic, babasının kendini suçladığını biliyordu. Annesi sekiz yıl önce, babası ve Nic isteyken gün ortasında öldürülmüştü. Belki Nic de kendini suçluyordu, ama annesinin ölümü konusunda değil.

Eğer işten sonra arkadaşlarıyla dışarı çıkmasaydı, karısının cesedini, katiliyle mücadele edip odadan odaya koştuğu yerlerdeki kan izlerini babası bulmak zorunda kalmayacaktı. Nic içtiği biradan hafif sarhoş olarak eve gelene kadar polis her yeri doldurmuş, annesinin cesedi çoktan götürülmüştü. Nic, onu hiç görmemişti. Cenaze töreninde tabutu kapalıydı. Kendini polis raporunu okumaya da zorlayamamıştı. Olay çözülmediği için sorgu yargıcının ofisi ona otopsi kayıtlarını vermemişti. Bütün bildiği annesinin bıçaklandığı, doğrandığı ve kan kaybından öldüğüydü. Bunun yeterli olduğunu biliyordu. Ama artık nedense yetmiyordu.

Bu gece Nic konuşmaya kararlıydı, ama Buddy bir şeylerle meşgul olmadığı takdirde bu mümkün değildi.

"Yatmadan önce birkaç dakika televizyon seyretmek ister misin?" diye sordu.

Bu gerçek bir ayrıcalıktı.

"Evet," dedi Buddy surat asmaya devam ederek. Evin içine koşturdu, az sonra televizyon açıldı. Babasına başıyla işaret etti, o da Nic'i takip etti.

Bahçenin kenarındaki yaşlı meşe ağacının altındaki her zamanki yerlerini aldılar.

"Umarım önemlidir." Babasının her zamanki sözüydü bu. Aynı sözleri söylemekten hiç sıkılmazdı.

Babası konuşurken dişlerinin parıltısını görebiliyordu. Oğlunun duymaması gereken bir şey konuşmak için gecenin bir yarısında kendisini dışarı çağırdığına memnun olduğunu biliyordu. "Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum," diye başladı. "Ama bu konu annemle ilgili." Babasının birden irkilip geri çekildiğini fark etti, sanki birden ruhu bedenini terk etmiş gibiydi. "Daha fazla şey bilmeliyim, baba. Bilmemek beni mahvediyor. Belki şu anda bu civarda olanlar yüzündendir,

kadınların ortadan kayboluşu filan. Bir şeyler hissediyorum. Başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama bir şey hissediyorum. Korkunç bir şey." Sesi titriyordu. "Ve bu beni korkutuyor. Hissettiğim şey bazen beni çok korkutuyor."

Babasının sessizliği, altında dikildikleri ağaç kadar heybetliydi.

"Merdiveni getirip bu ağaca dayadığımı hatırlıyor musun?" Nic başını gökyüzüne doğru kaldırdı, görüşü kalın, karanlık dallara ve yapraklara takıldı. "Oraya sıkışıp kalmıştım. Ne daha yukarıya çıkabiliyor ne de aşağıya inebiliyordum. Beni indirmen gerekmişti."

"Hatırlıyorum." Sesi içinde kimse yokmuş gibi çıkıyordu. "İşte şu anda kendimi öyle hissediyorum," diye devam etti, babasının karısı öldürüldükten sonra kapadığı parçasına hitap etmeye çalışıyordu. "Yukarıya tırmanamıyor, aşağıya da inemiyorum ve yardımına ihtiyacım var, baba."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok."

SZCZECIN'IN GÖKYÜZÜ ANTENLERLE DELİK deşikti, sokaklar sessiz, şehir merkezi harap haldeydi.

Dükkanların hiçbiri davetkâr görünmüyordu, özellikle de bu geç saatte. Dışarıdaki birkaç araba eski püskü ve kötü durumdaydı. Radisson tuğladan inşa edilmişti, bahçe gri-kırmızı kaldırım taşlarıyla döşenmişti ve öndeki büyük mavi bayrak Otomasyon'la Robotbiliminde Yöntemler ve Modeller toplantısını selamlıyordu ve bu bir şanstı.

Otelde ne kadar insan varsa o kadar iyiydi. Lucy eskiden robot tasarlıyordu ve eğer gerekirse bu teknoloji hakkında herkesle konuşabilirdi. Ama gerekmeyecekti. Bir planı vardı, bütün açılardan çok iyi bir plan. Fila mağazasından birkaç cadde aşağıya, bir şarküterinin hemen ilerisine park etti. Siperliğin aynasını indirerek hızla makyaj yaptı, altın halka küpelerini taktı. Tenis ayakkabılarını çıkarıp birisinin onu otelde fark etmesini istiyorsa iğrenç derecede gerekli olan siyah saten kovboy çizmelerini giydi. Kırışık ketenden siyah bluzunun içine zorla girdikten sonra copunu kolunun içine sıkıştırdı. Göğüs dekoltesini göstermeye yetecek birkaç düğmeyi açtı. Otelde kalan seksi genç bir bayana dönüşen Lucy gecenin yarısında dışarıda iyi vakit geçiren tipik bir katılımcı gibi görünecek kadar dağınık ve çekici görünüyordu.

Rüzgârlığını üzerine geçirip çizmelerine küfrederek sokak lambalarının loş ışığında otele doğru hızla yürümeye başladı.

Radisson, Lucy'nin kendi bavulunu taşıdığı, jimnastik salonuna manyetik anahtarıyla girdiği, kendi buz kovalarını doldurduğu ve bahşiş verildiğinde oda hizmetlilerinin şok olduğu oteller için kullandığı deyimle kendi işini kendin yaptı. Bu saatte ne kapıcı, ne de hamal vardı, yalnızca resepsiyonda Polonya dergisi okuyan genç bir kadın oturuyordu. Lucy dışarıda karanlıkta kalarak kimsenin kendisini görmediğinden emin olmaya çalıştı. Öyle bir durumda omzuna astığı küçük deri çantasını karıştırıp anahtarını arıyormuş gibi yapacaktı. On dakika huzursuz bir şekilde bekledikten sonra nihayet canı sıkılan kadın kalkıp tuvalete ya da kahve almaya gitti. Lucy lobiyi geçip asansörün içinde gözden kayboldu. Beşinci katın düğmesine bastı. Rudy 511 numaralı odadaydı. Burası onun odası değildi. O da otele aşağı yukarı Lucy gibi girmişti, ama biraz daha şanslıydı.

Yemekten dönen bir grup iş adamının arasına karışmayı başarmıştı.

Neyse ki takım elbise giyip kravat takma akıllılığını göstermişti. Rudy garip biriydi. Eski HRT arkadaşları onun güzel kaslı vücudunu kıskanır ve onu steroid kullanmakla suçlardı ki o asla böyle şeyler kullanmazdı. Lucy bundan kesinlikle emindi, çünkü Rudy'nin bazı kusurları olsa da o kadar dürüst ve samimiydi ki Lucy bazen ona kız arkadaşım derdi. Diyeti, aldığı vitaminleri ve protein destekleri, yorucu egzersizleri, en sevdiği dergi ve televizyon programlarıyla ilgili bütün ayrıntıları bilirdi.

Rudy'nin en son ne zaman bir kitap okuduğunu hatırlamıyordu. Lastik Evi'nde kendisine neden cinsel saldırıda bulunduğunu da anlıyordu ve yalnızca burnunu kırdığı için üzülüyordu. "Senin de beni istediğini sanıyordum. Yemin ederim," diye açıklamıştı yüzünde en acıklı ifadeyle. "Galiba lastiklerin arasında yuvarlanıp ateş ederken heyecanlandım ve sen de mermiler her yere çarparken yanımdaydın, ikimiz de kir pas içindeydik ve o kadar güzel görünüyordun ki dayanamadım, bu yüzden sana o soruyu sordum -ki sormamam gereken bir zamandı-sen de seksi mümkün olan her anda istediğini söyledin.

Sandım ki benimle istiyorsun."

"Tam o anda mı?" diye sordu Lucy. "Bunu gerçekten düşündün mü?"

"Evet. Senin de ateşli ve istekli olduğumu sandım."

"Zaman zaman aksiyon filmleri dışında bir şeyler seyretmelisin," diye karşılık verdi Lucy. "Mesela Walt Disney."

Bu konuşmayı Lucy'nin FBI Akademisi'ndeki odasında yapmışlardı. İkisi de yatağın üstünde oturuyorlardı, çünkü Rudy'den korkmuyordu ve hiçbir zaman da korkmamıştı. Üstünde dikişler olan dudak ve plastik cerrahın becerilerini talep eden burun Rudy'nindi.

"Üstelik biliyorum bu senin için saçma olabilir Lucy, ama öteki çocukların söylediklerinden bıkmıştım artık. Belki bir şey kanıtlamaya çalışıyordum... senin onların söyledikleri gibi olmadığını."

"Anlıyorum. Yani eğer seks yapsaydık gidip bunu hepsine anlatacaktın."

"Hayır! Öyle demek istemedim. Onlara bir şey anlatmazdım. Bu onları ilgilendirmez!"

"Hımmm. Bu konuya bir açıklık getirelim. Lastik Evi'nde seninle sevişseydim diğerleri de benim erkeklerle ilgilendiğimi düşüneceklerdi... ama sen bunu söylemeyecek kadar onurlu olduğun için Lastik Evi'nde seviştiğimizi bilmeyeceklerdi bile."

"Ah, kahretsin." Rudy üzgün bir şekilde yere bakıyordu. "Bunun doğru olduğunu söylemiyorum. Onlara hiçbir şey söylemezdim. Ama senin hakkında bir daha kötü şeyler söylediklerinde, seni homo, frijid ya da başka bir şey olmakla suçladıklarında onlara şöyle bir bakar, neden söz ettiklerini bilmediklerini gösteren bir şey yapardım."

"Elbiselerimi parçalayıp bana tecavüz etmek isterken aslında benim iyiliğimi düşünmene sevindim."

"Sana tecavüz etmeye çalışmıyordum! Tanrı aşkına öyle bir sözcük kullanma! Senin de etkilendiğini sandım. Kahretsin, Lucy.

Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir daha öyle bir numara denememeni. Yoksa bu kez burnundan daha fazlasını kırarım."

"Güzel. Sen başlatmadıkça ya da kararımı değiştirmedikçe bir daha yapmam."

Rudy de bürodan istifa etmiş ve sonunda Son Durak'ta Lucy'yle birlikte çalışmaya başlamıştı. Rudy'nin şaşırtıcı bir aklı vardı. Bazen, delice sevdiğini iddia ettiği herhangi bir kadına (ve Lucy'nin bildiği kadarıyla seçimleri insanın kafasını karıştıracak derecede garip oluyordu) bağlanamayan iriyarı, yakışıklı bir angut oluyordu. Ama bir suç savaçısı olarak helikopter pilotu olduğu kadar titiz ve becerikliydi. Rudy bencil ya da narsist değildi. Nadiren içki içer, uyuşturucuya elini sürmez, hatta aspirin bile kullanmazdı.

"Bu konuyla ilgili iyi olan tek bir şey var," demişti Rudy yatakta otururlarken başını kaldırıp ona bakarak. "Plastik cerrah burnumu yaparken biraz daha ileri gidip hafif çıkıntıyı da törpüledi." Burnunun kemerindeki küçük alçıya dokunmuştu. "Mükemmel bir kartal burnum olacağını söyledi. Aynen böyle söyledi, kartal burun."

Biraz şaşkın bir şekilde durmuştu. "Kartal burun nedir sahi?"

LUCY 511 NUMARALI ODANIN kapısını tıklattı.

Rahatsız Etmeyin tabelası kapıda asılıydı ve içerideki gürültülü televizyondan nal ve tabanca sesleri geliyordu. Ama Rudy'nin seyrettiği şey Rocco'ydu.

Biraz duraklamadan soma Rudy'nin sesi duyuldu. "Evet."

"İndim ve güvendeyim," dedi Lucy helikopter konuşması kullanarak. Koridorun iki yanına bakarak cebinden çıkardığı lastik eldivenleri ellerine geçirdi.

Kapı onun içeri süzülebileceği kadar açıldı, arkasından kapıyı hemen kapattı. Rudy'nin ellerinde de lastik eldivenler vardı. Kapıyı kilitleyip zinciri geçirdi. Lucy rüzgârlığını çıkarıp Rocco Caggiano'ya, etleri sarkık şişko vücuduna, kaçınağı gözlerine baktı. Odayla ilgili bütün ayrıntıları inceledi. Sandalyenin üstünde siyah kaşmir paltosu asılıydı, bir köşede halının üstünde plastik bir tepsi, boş bir şampanya şişesi ve içi suyla dolu paslanmaz çelikten buz kovası duruyordu. Buzun tamamen erimesi saatler sürmüş olmalıydı. Yatak en büyük boydu ve tam karşısındaki perdeleri çekili pencerenin önünde küçük cam bir masa ve iki sandalye duruyordu. Halının üstünde birkaç İngiliz gazetesi vardı. Belki kısa bir süre önce İngiltere'ye gitmişti.

Ama Rocco hiçbir zaman ikinci bir dil öğrenme zahmetine girmemişti. Gazeteler buraya gelirken seçtiği rota üzerinde herhangi bir yerden alınmış olabilirdi.

Masa ve yatağın arasında üzerinde yalnızca paslanmaz çelikten dört kapağın bulunduğu oda servisi arabası duruyordu. Lucy elinde olmadan Rocco'nun yabancılaşmış babası Pete Marino'yu düşündü. Ardından dişlenmiş dana pırzolasını, fırında patatesin soyulmuş kabuklarını, erimiş tereyağı tabağını, boş ekmek sepetini ve içinde pörsük marul yaprağı, limon parçaları ve karides kuyruklarının bulunduğu kadehi inceledi. Çikolatalı pastayı o kadar büyük bir iştahla mideye indirmişti ki tabakta Rocco'nun parmak izlerinden başka bir şey kalmamıştı.

"Tuvalete gitmem gerekiyor."

"Keyfine bak."

Lucy aceleyle tuvalete koştu. Koku dayanılmazdı. "Ayık mı?" diye sordu geri döndüğünde Rudy'ye. "Yeterince ayık."

"Genlerinden geliyor olmalı."

"Ne?"

"Baba ve oğlun kendilerine bakmaları gerekiyor. Onların tek ortak yanları bu." Rocco'ya döndü. "Szczecin'e yedek silahları kontrol etmek için mi uğradın? Belki biraz cephane, patlayıcı, elektronik alet, parfüm ve tasarımcı giysisi de söz konusudur? Çantanda kaç tane sahte konşimento var?"

Rocco öfkeyle ona baktı, dikkati göğüs dekoltesine yöneldi. "Kahrolası bakışlarını kendine sakla," diye parladı Lucy, görüntüsünü unutarak. Düğmelerini ilikleyip sorgusuna devam etti. "Belki binlercesi bir yerlerde dolaşıyordur, doğru mu

Rocco?"

Rocco bir şey söylemedi. Lucy, adamın siyah timsah derisi ayakkabılarının arasındaki halının üstünde kusmuk lekeleri olduğunu fark etti.

"Kendi pisliğinde boğulmanın zamanı geldi, Rocco." Yatağın kenarına oturdu.

"Kolunda bir şey mi var, yoksa beni gördüğün için çok mu sevinçlisin?" dedi Rudy gülümsemeden ve gözlerini Rocco'dan ayırmadan.

Lucy keten bluzunun içindeki copu hatırladı, çıkarıp yatağın yanındaki konsolun üstüne koydu. Oda ılıktı. Termostatı kontrol edip Rudy'nin yirmi üç dereceye ayarladığını gördü. Daha fazlası şüphe

uyandırırdu. Sıcak hava üfleyen klima odanın karşısındaki perdeleri oynatıyordu. Pencere büyüktü ve otelin ön tarafına bakıyordu. Rocco gözlerinde yaşlarla tabancaya baktı. "Vay, vay," dedi Lucy. "Bu kadar sert ve acımasız biri için fazla sulu gözsün. Ve bu arada senin baban hiç ağlamaz." Rudy'ye baktı.

"Marino'yu ağlarken gördün mü sen hiç?"

"Hayır."

"Pantolonuna pislediğini?"

"Hayır. Rocco'nun balık avına çıktığı sırada Marino'nun kafasına bir kurşun sıkmayı planladığını biliyor muydun? Hani şu her zaman gittiği Buggs Gölü'nde."

Lucy bir yorumda bulunmadı. Boynundan yukarı doğru bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Neyse ki Marino, Lucy ve Rudy'nin buraya gelip büyük olasılıkla hayatını kurtardığını hiç öğrenmeyecekti. Rocco bir daha kimseyi vuramayacaktı. "Babanı yıllar önce öldürebilirdin. Neden bu ağustos?" diye sordu Lucy. Marino'nun geleneksel balık avına ne zaman çıktığını biliyordu. Rocco omuz silkti. "Talimatlar böyle."

"Kimin talimatları?"

"Eski müşterimin. Durumu eşitlemesi gerekiyor."

"Jean-Baptiste," dedi Lucy. "Demek siz ikiniz hâlâ yakınsınız.

Bu çok dokunaklı, çünkü senin ölmek üzere olmanın nedeni o."

"Size inanmıyorum!" dedi Rocco heyecanla. "O asla... Onun bana ihtiyacı var."

"Ne için?" diye sordu Rudy.

"Dışardaki işleri için. Ben onun avukatıyım. Bana istediği her şeyi gönderebiliyor. İsteddiği zaman benimle bağlantı kuruyor."

"Sana ne gönderiyor?" diye sordu Rudy.

"Her şeyi. Bütün yapması gereken zarfın üstüne Hukuki Mektup yazmak, o zaman mektubunu kimse açamaz. Yani eğer aslında avukat olmayan birine bir şey göndermek isterse benim aracılığımla gönderebiliyor."

"Ondan aldığım mektupta sana kalleşlik yaptı, Rocco. Bu mektubu da senin aracılığınla mı gönderdi?" diye sordu Lucy. "Hayır. Üzerinde sizin adınız olan bir mektup vermedi bana hiç. Ben onun mektuplarını hiç açmam. Bu çok riskli olur. Eğer bir öğrenirse." Durakladı, gözleri donuk donuk bakıyordu. "Size mektup gönderdiğine inanmıyorum!"

"Burdayım, öyle değil mi?" dedi Rudy. "Chandonne bize mektup yazıp ihtiyacımız olan her şeyi anlatmasaydı bu nasıl olabilirdi?" Rocco'nun buna karşılık olarak verecek bir cevabı yoktu. "Neden babanı öldürmek istesin?" Lucy bu konuyu unutmak istemiyordu. "Özellikle de şimdi. Hangi durumu eşitleyecekti?"

"Belki Jean-Baptiste ondan hoşlanmıyordur. Sanırım buna son darbe diyebilirsiniz." Rocco kısa bir an için halinden memnun göründü.

"Şuna bir dakika bakabilir miyim?" Lucy, Rudy'nin tabancasına doğru uzattı elini.

Rudy şarjörü çıkarıp ateşleme odasındaki mermiyi boşalttı. Mermi yatağın üstüne düştü. Lucy eğilip mermiyi aldı, Rudy, ona Colt'u uzattı. Lucy, Rocco'nun yanına gidip mermiyi başparmağıyla şarjöre sürdü.

"Araba kullanmayı bana baban öğretti," dedi Rocco'ya sohbet tonuyla. "Onun dev kamyonetini gördün mü hiç? Bana, onu kullanmayı öğrettiği zaman o kadar küçüktüm ki koltuk yükseltildiği halde bir minder üstüne oturmak zorunda kalırdım." Kızağı çekip tabancayı gözlerinin ortasına doğrulttu.

"Nasıl ateş edileceğini de o öğretti." Tetiği çekti.

Klik.

Rocco deli gibi sıçradı yerinden.

"Hay Allah." Şarjörü yerine oturttu. "Boş olduğunu unutmuşum.

Ayağa kalk,

Rocco."

"Siz polissiniz." Sesi korku ve inanmazlıkla titriyordu.

"Polisler insanları öldürmez. Böyle bir şey yapmazlar!"

"Ben polis değilim," dedi Rudy, Lucy'ye. "Sen polis misin?"

"Hayır. Polis değilim. Bu odada tek bir polis bile görmüyorum. Ya sen?"

"CIA'e bağlı yardımcı ordu ajanlarısınız. Bahse girerim sizi Irak'a da göndermişlerdir, değil mi?"

Saddam Hüseyin'i yakalamak için. Sizin gibi insanların neler yaptığını biliyorum."

"Ben hiç Irak'ta bulunmadım ya sen?" diye sordu Lucy, Rudy'ye.

"Yakın zamanda hayır."

TELEVIZYONDA BİR BAŞKA KOVBOY filmi oynuyordu.

İki adam atlarına biniyorlardı. Polonya diline çevrilen konuşma ile adamların ağız hareketleri birbirine uymuyordu.

"Son şansımız," dedi Rudy, Rocco'ya. "Jay Talley nerde? Yalan söyleme. Bunu anlayacağımdan emin olabilirsiniz."

"FBI Akademisi'nde ifade analizi kursuna katılmıştı," dedi Lucy gülünç bir şekilde. "Sınıfın yıldızıydı."

Rocco başını yavaşça iki yana salladı. Eğer bilse şu ana kadar söyleyeceği belliydi. O bencil, ağlayıp sızlayan bir korkaktı ve şu anda onlardan Jay Talley'den daha fazla korkuyordu.

"İşte anlaşma. Seni öldürmeyeceğiz, Rocco." Lucy tabancayı

Rudy'ye geri fırlattı. "İntihar edeceksin."

"Hayır." Başını Parkinson hastasıymış gibi sallamaya başladı. "Sen tarih oldun Rocco," dedi Rudy. "Sen bir kaçaksın. Kırmızı Bülten'le aranıyorsun. Hem zaten hiçbir yere gidemezsin. Yakalanacaksın. Eğer şanslıysan hapse girersin, büyük olasılıkla Sicilya'da. Duyduğuma göre oranın hapishaneleri pek tatil beldelerine benzemiyormuş. Ama sen daha iyi bilirsin. Hem Chandonnelar seni zaten öldürür. Anında. Hem onlar senin kendi sefil, iğrenç hayatını sona erdireceğin kadar insanca davranmazlar da. Hadi, hemen şimdi."

Lucy yatağa gidip çantasının arka gözünden bir zarf çıkardı. İçinde katlanmış bir kâğıt vardı.

"İşte." Kâğıdı Rocco'ya uzattı.

Rocco kâğıdı almak için bir çaba sarf etmedi.

"Al. Kırmızı Bülteni'nin bir kopyası. Baskıdan yeni çıktı, sıcak sıcak. Merak ediyormuş olmalısın."

Rocco karşılık vermedi. Gözbebekleri bile titriyor gibiydi.

"Al," dedi Lucy.

Rocco kâğıdı aldı. Kırmızı Bülten deli gibi sallanırken parmak izlerini kâğıtta bırakıyordu, ama o şu anda bu ayrıntıyı düşünecek durumda değildi.

"Yüksek sesle oku. Ne dediğini anlayan bence çok önemli. Çünkü eminim bu güzel otel odasında kendini öldürmekten başka çaren olmadığını göreceksin."

Tek yapraktan oluşan bültenin sağ üst köşesinde interpol'ün arması vardı ve kuşkusuz parlak kırmızı renkteydi. Rocco'nun kolayca bulunabilecek fotoğrafı belirgin şekilde göze çarpıyordu. Egoistliği yüzünden skandal davalarda suçluları savunurken kendini gizleme gereğini hiç duymamıştı. Kırmızı Bülten'deki fotoğrafı yakın zamanda çekilmişti ve kendisine çok benziyordu. "Yüksek sesle oku," diye emretti Lucy. "Şimdi masal zamanı, Rocco."

"Kimlik ayrıntıları." Sesi titriyordu, boğazını temizlemeye çalıştı. "Şu andaki soyadı Rocco Caggiano. İlk adı Peter Rocco Marino, Junior."

Bunun üzerine gözlerinde yaşlarla durakladı. Alt dudağını ısırды, sonra kendisi hakkında yazılanları okumaya devam etti. Adli bilgiye gelip Sicilyalı ve Fransız gazetecilerin cinayetleri yüzünden arandığını öğrenince gözlerini tavana kaldırdı. "Tanrı'm," diye mırıldandı, derin bir nefes alarak. "Doğru," dedi Lucy. "Zavallı Mösyö La Fleur için yedi-iki-altı-bir numaralı tutuklama emri. 24 Nisan 2003'te çıkarılmış. İki gün önce."

"Sevgili isa."

"Sadık müvekkiliniz, Jean-Baptiste," diye ona hatırlattı Lucy.

"O piç kurusu," diye mırıldandı Rocco. "O çirkin pislik için yaptığım onca şeyden sonra."

"Her şey bitti Rocco," dedi Rudy. Kırmızı Bülten'i masanın üstüne bıraktı.

"Anladığım kadarıyla Chandonnelar oldukça yaratıcıymış," dedi Lucy. "İşkence. Jay Talley'in insanları bağlayıp alev tabancasıyla yakmaktan ne kadar hoşlandığını hatırlıyor musun? Derileri kararana kadar yakardı onları. Canlı ve bilinçleri yerindeyken. Jay Talley, teyzemi yakmaya çalışırken kahrolası ortağı Bev Kiffin da beni tüfeğiyle havaya uçurmaya çalışıyordu." Rocco bakışlarını kaçırdı.

Teyzesinin başına gelecek olanları düşündükçe içinden copunu çıkarıp Rocco'yu ölesiye dövmek istiyordu. Konsolun üstündeki copa bakarken düşündüğü şeyin doğru olmadığını biliyordu.

"Boğmak ise daha farklı bir tercih," diye devam etti.

Rocco irkildi. "Hayır," diye yalvarmaya başladı.

"Jean-Baptiste'in kuzeni Thomas' ı hatırlıyor musun? Boğulmuştu.

İyi bir ölüm şekli değildir." Rudy'ye baktı.

Rudy yüzünde sert bir ifadeyle Colt'u ekstra bir önlem olarak yatak çarşafına sildi. Gözleri, hayatı ne kadar değersiz olursa olsun Rocco için duymaya başladığı ani anlayış hissini engelleyebilecek bir kararlılıkla parlıyordu.

Rudy, Lucy'ye baktı ve gözleri kısa bir an için iki kıvılcım gibi birbirine dokundu.

Lucy'nin yüzünden ter damlıyordu, birer saç tutamı şakaklarına yapışmıştı. Rengi soluktu. Rudy, Lucy'nin hayatının en zor rolünü oynarken espri yapmak ya da sert görünme çabasının aslında zorlama olduğunu biliyordu.

Tabancanın kızığını çekip bir mermi taktıktan sonra Rocco'ya yaklaştı.

"Sağ elini kullanıyor, değil mi ortak?" diye sakın bir şekilde sordu Lucy'ye.

"Doğru."

Lucy gözlerini Rocco'dan ayırmıyordu. Elleri titremeye başlamıştı. Kendini Jay Talley ve kötü sevgilisi Bev Kiffin'i düşünmek için zorladı. Hayaller.

Benton Wesley'in olduğunu sandığı külleri savururken teyzesinin yüzünde beliren kederi düşündü birden. Beyninin kafatasının içinde yer değiştirdiğini hissetti. Onu hiç deniz tutmamıştı.

Böyle bir şey olmalı, diye düşündü.

"Senin seçimin," dedi Rocco'ya. "Gerçekten. Şu anda ölebilir ve hiç acı çekmezsin. İşkence yok. Yanık yok. Boğulma yok. Kırmızı Bülten tam düşürdüğün yerde bulunacak, neden intihar ettiğini herkes anlayacak. Ya da burdan çıkar; son nefesini ne zaman vereceğini ve Chandonnelar sana ulaştığında nasıl bir kâbus yaşayacağını bilmeden yaşarsın. Ve inan seni bulacaklardır." Rocco başıyla onayladı. Elbette bulacaklardı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

"Sağ elini uzat," dedi Rudy, Rocco'ya.

Rocco gözlerini yeniden tavana çevirdi.

"Görüyorsun ya? Tabancayı tutuyorum,-sana yardım edeceğim," diye devam etti Rudy. Bir yandan da teri halıya damlıyor ve kayıtsız gibi durmaya çalışıyordu.

"Namlunun havaya doğru olmasına dikkat et," dedi Lucy, kesik

Nazi kafasını düşünerek.

"Hadi, Rocco. Dediğimi yap. Acımayacak. Fark etmeyeceksin bile." Rudy namluyu Rocco'nun sağ şakağına dayadı. "Yukarı," diye tekrar hatırlattı Lucy.

"Senin elin kabzayı kavrayacak, benimki de seninkini." Rocco gözlerini kapadı, eli bir yukarı, bir aşağı gidip geliyordu. Tombul kısa parmaklarıyla namluyu tuttu, Rudy'nin iri, güçlü eli hemen onun elini kavradı.

"Tabancayı hareketsiz tutamadığın için sana yardım etmek zorundayım," dedi Rudy. "Dümdüz ateş etmezsen durum kötü olabilir. Bu yüzden tabancayı tek başına tutmana izin veremem, değil mi? Bu benim aptal gibi görünmeme neden olur." Rudy'nin sesi artık yumuşaktı. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş. Şimdi namluyu iyice kafana daya." Rocco öğürdü, göğsü inip kalkıyordu. Hızlı hızlı nefes almaya, başı dönmeye başlamıştı.

"Yukarıya doğru," dedi Lucy bir kez daha. Rocco'nun kafasını görmemeye çalışırken Nazi'nin kesik kafasını düşünüyordu.

Rocco sandalyesinde sallanarak kesik kesik nefesler alıyordu.

Yüzü morarmaya başlamıştı, gözleri sıkıca kapalıydı.

Tabanca gürültülü bir şekilde patladı.

Rocco ve sandalyesi geriye savruldu. Başı halının üstüne saçılmış olan İngiliz gazetelerinin üstüne düştü, yüzü pencereye döndü. Barut tozu havaya keskin bir koku kattı.

Rudy, Rocco'nun gevşek sağ kolunu ve tabancayı göğsünün altına sıkıştırmak için çömeldi. Bulunan mavi çelik Colt üzerindeki bütün parmak izleri Rocco'ya ait olacaktı.

Lucy pencereyi birkaç santim aralayıp eldivenlerini çıkardı.

Rudy iki parmağını Rocco Caggiano'nun şahdamarına bastırdı. Nabızı belli belirsiz attıktan sonra durdu. Lucy'ye başıyla işaret edip ayağa kalktı. Ceketinin cebini karıştırıp bir Alman hardal kavanozu çıkardı. Kapağına delikler açılmıştı. Kurt sinekleri kavanozun içinde dolanıp bir gün önce bir Polonya restoranının arkasındaki çöplükte esir alınmalarına neden olan çürümüş et parçasından geri kalanlarla besleniyorlardı.

Rudy kavanozu açıp salladı. Birkaç düzine sinek lambaların ve aydınlık abajurun etrafında yorgun bir şekilde vızıldayarak uçtu. Açık yara ve kimyasal salgı kokusunu hissederek açgözlü bir şekilde Rocco'nun hareketsiz bedenine üşüştüler. Leşle beslenen en yaygın böceklerden olan kurt sinekleri Rocco'nun kanlı yüzünün üstünde uçmaya başladı. Birkaç tanesi ağzının içinde gözden kayboldu.

BOSTON'DA SAAT DAHA AKŞAMIN sekiziydi.

Pete Marino US Air'in kapısında oturmuş çikolatalı kurabiye yerken, uçağının iki saat on dakikalık küçük bir gecikmeden sonra kalkacağını vaat eden özür niteliğindeki anonsu dinliyordu. Bu daha önceki bir saat yirmi beş dakikalık gecikmenin üstüne eklenecekti. Programın çok gerisinde esir kalmıştı Logan Havaalanı'nda.

"Kahretsin!" dedi etrafındakilere aldırılmayarak. "Yürüsem şimdiye kadar varırdım."

Hayatını düşünecek çok fazla zamanı olmuyordu. Benton' ı düşünüp onun fiziksel durumuna, sert ve erkeksi vücuduna odaklanarak acısını ve öfkesini o tarafa yöneltti. Marino, Benton'ın eskisinden bile daha iyi görüldüğüne karar verdi. Altı yıl boyunca yalnızlığa mahkûm biri nasıl bu kadar iyi olabilirdi? Marino bunu anlayamıyordu. Havaalanındaki hediyelik eşyalar mağazasında bulunan Gainesville Lezzetli Tatlıları sepetinden aldığı çikolatalı pastayı yemeye başladı. Bir yandan da Lucy'yle birlikte çalışmayı bırakmasının nasıl olacağını düşünüyordu. Pislik çuvallarının peşine düşmekten bıkmıştı artık. Onlar hamamböcekleri gibiydi. Bir tanesini ezsen beşi birden ortaya çıkıyordu. Belki balığa çıkardı, belki profesyonel bowling oyuncusu olurdu (bir keresinde neredeyse mükemmel puan almıştı), kendine güzel bir kadın bulup ormanda bir kulübe yapardı.

Bir zamanlar, çok uzun yıllar önce Marino'nun da kadınlarla arası iyiydi ve aynalar ondan nefret etmiyordu. Kadınlar ve adamlar -şaşkınlık ve tiksintiyle düşünüyordu bunu Benton'a şehvetle bakıyordu. Marino bundan emindi. İyi görünümüne beynini ve FBI'daki pozisyonunu, daha doğrusu eski pozisyonunu da kattığında ona karşı koyamazlardı. Marino tel tel olmuş gri saçlarını geri itip kendini bir gerçeğe karşı uyandırmaya çalıştı. İnsanlar artık Benton'la tanışmıyor, onun gerçek adını ve FBI'da çalışırkenki konumunu bilmiyorlardı. O bir ölü, Tom ya da hiç kimseydi. Scarpetta'nın Benton' ı bu kadar çok özlemesi Marino'nun yüreğini sızlatıyordu ve onun için çok üzülüyordu. Ayrıca kendisi için de üzülüyordu. Ölse Scarpetta, onun için de yas tutardı, ama sonsuza dek değil. Scarpetta, ona hiç âşık olmamıştı ve olmayacaktı; onun şişman, kıllı vücudunu yatağında istemezdi.

Başka bir hediyelik eşya mağazasına girip yerdeki yığından bir sağlık dergisi aldı. Kendisine ibranice kadar yabancı bir hareketti bu. Men's Workout dergisinin kapağında pürüzsüz taştan yontulmuş gibi duran yakışıklı genç bir adam vardı. Kafası hariç bütün vücudunu tıraş etmiş ve bronz tenini zeytinyağıyla parlatmış olmalıydı. Marino yakınlardaki bir bara girip Budweiser istedi, alışıktığı masaya oturup pizza kırıntılarını temizledi. Açmaktan korkarak dergiyi masanın üstüne koydu. Sonunda dergiyi açacak cesareti kendinde buldu, ama kaygan kapağı masaya yapışmıştı.

"Hey!" diye barmene seslendi. "Burda masaları silen biri var mı?" Bardaki herkes ona baktı.

"Bu sulandırılmış bira için üç dolar elli sent ödedim ve masa o kadar iğrenç durumda ki dergim yapışıyor."

Bardaki herkes Marino'nun dergisine baktı bu kez. Birkaç genç adam birbirlerini dürtüp gülmeye başladılar. Emirlerin hepsini dinlemek için ahtapot olması gereken sinirli barmen ıslak bir bezi Marino'ya attı. Marino masayı temizleyip bezi tekrar barmene fırlattı, bu arada bez neredeyse yaşlı bir kadının kafasına çarpıyordu. Kadın hiçbir şeyden habersiz şarabını yudumlamaya devam etti. Marino derginin sayfalarını çevirmeye başladı. Belki de erkeksi tüylerini geri kazanması, kaslarını bir tavuskuşunun kuyruğunu açışı gibi germesi için çok geç değildi. New Jersey'deki çocukluk yıllarında bol bol mekik ve sınav çeker; tuğla ve süpürge sapından yaptığı halteri kaldırarak kendini güçlendirirdi. Kollarını ve sırtını çalıştırmak için arabaların arka taraflarını kaldırırdı. Tuğlalarla dolu bir çamaşırtorbasını taşıyarak merdivenlerden inip çıkıyor, çömelip kalkma hareketi yapıyordu.

Özellikle giysilerin ve çarşafın kendisiyle savaştığı rüzgârlı günlerde, ipte asılı duran çamaşırlarla boks yapıyordu.

"Peter Rocco! Çamaşırlarla savaşmayı bırak! Onları yere düşürürsen yıkamak zorunda kalırsın!"

Annesi ellerini beline koymuş, sesinin olabildiğince ciddi çıkmasına çalışırken Marino'nun acımasız çengel vuruşu babasının ıslak atletlerinden birini mandallarından kurtarıp yakındaki çalılara doğru uçuruyordu. Marino büyüdükçe ellerine bez parçaları sarıp evin altındaki boşlukta tuttuğu eski yatağa amansız yumruklar atmaya başlamıştı. Bir yatağı öldürmek mümkün olsaydı bu yatak binlerce kez ölmüş olurdu. Verandaya dayadığı yatağın dikişleri sonunda patlamış, her darbeye içindeki kurumuş köpük yerlere dağılmıştı. Marino atılmış bir yatak bulmak için mahallenin çöp yığınlarını titizlikle araştırmış ve lekeli geniş düşmanlarıyla kendisine karşı affedilmez bir günah işledikleri için onlardan nefret ediyormuş gibi savaşıyordu.

"Kimi öldürmeye çalışıyorsun tatlım?" diye sormuştu annesi bir öğleden sonra, terden sıırılsıklam ve yorgun bir şekilde buzlu su almak için buzdolabının kapağını açtığında. "Sürahiden içme. Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Mikropların ne demek olduğunu biliyor musun? Ağzının kenarından sürahiye doluşan küçük iğrenç yaratıklardır. Onları görememen bir şey fark etmez. Bu onların var olmadıkları anlamına gelmez.

Sana ve diğerlerine grip, çocuk felci bulaştıran, suni solunum cihazına bağlanmanı sağlayan da o mikroplardır... "

"Babam da sürahiden içiyor."

"Eee?"

"Eee, ne anne?"

"O bu evin erkeği."

"Ah, ne kadar önemli. Galiba onun vücudunda herkeste bulunan o küçük iğrenç böceklerden yok, çünkü o evin erkeği. Galiba kimin solunum cihazına bağlandığı sizin için önemli değil."

"O yatağı döverken kiminle dövüşüyorsun. Dövüş, dövüş, dövüş." Marino bir bira daha alıp dergideki modellerin, bir taşın esnekliğine sahip oldukları için dövüşçü ya da savaşçı olmadığı düşüncesiyle kendini teselli etti. Ayaklarının üstünde dans edip boks yapmıyorlardı. Halter kaldırıp dergilere poz vermek ve kendilerini steroidlerle zehirlemekten başka bir şey yapmıyorlardı. Marino'nun bir kayak pistini andıran karnından hiçbir şikâyeti yoktu. Ama saçlarının amansızca vücudunun her yerine göç etmeyi bırakıp evlerine, yani kafasına geri dönmeleri için her şeyi yapardı. Büyük ekran televizyondan gelen basketbol topunun sesi, ayakkabı gıcırtiları ve kalabalığın sesi arasında birasını yudumlamaya devam etti. Gürültülü bir şekilde derginin sayfalarını çevirmeye devam etti. Afrodizyak, performans artırıcılar, plaj voleybolu ve partilerle ilgili ilanlar dikkatini çekti.

G-string ve balık ağı gibi gözenekli bikini altları giymiş kılsız yakışıklılarıyla dolu orta sayfaya gelince dergiyi sert bir şekilde kapattı. Yan masada oturan işadama kalkıp barın diğer ucundaki masaya gitti. Marino acele etmeden birasını bitirdi, kalktı, gerinerek esnedi. İşadamına doğru gidip dergiyi adamın Wall Street Journal'ın üstüne atışını herkes seyretti.

"Beni ara." Bardan ağır ağır çıkarken adama göz kırpmayı da ihmal etmedi.

US AIR'IN KAPISINDA BEKLEYEN Marino huzursuzluk ve tez canlılığın pençesinde kıvranıyordu.

Hava muhalefeti nedeniyle uçağı bir saat daha gecikmişti. Birden, Trixie'ye, evine gitmek ve sabah uyandığında Boston'da olanları hatırlamak istemediğini fark etti. İşçi sınıfına ait bir mahallede üstü açık garajlı küçük evini hatırlayınca içini büyük bir burukluk kapladı ve savaşıma isteğini kaybetti. Keşke düşmanı tanımlayabilseydi. Neden Richmond'da yaşamaya devam ettiğinin bir anlamı yoktu. Richmond geçmiş demektir. Benton'ın kendisini kovmasına izin vermesi de anlamsızdı. Benton'ın dairesinden hiç ayrılmamalıydı.

"Hava muhalefeti dolayısıyla ne demektir bilir misin?" diye sordu yanındaki tırnaklarını törpüleyen kırmızı saçlı genç kadına. Marino'nun katlanamadığı iki kaba davranış kalabalıkta gaz çıkarmak ve uçuşan tırnak tozuna eşlik eden manikür sesiydi.

Törpü hareket etmeye devam ediyordu, gıcirt gıcirt.

"Henüz kışlarımızı Boston'dan havalandırmaya karar vermedikleri anlamına gelir. Görüyorsun ya? Çabalarına degecek kadar yolcu yoktur. Para kaybederler, hiçbir yere gitmeyip başkasını suçlarlar."

Törpünün hareketi kesildi ve kadın etrafındaki on iki boş plastik sandalyeye baktı.

"Bütün gece burda oturabilirsin," diye devam etti Marino. "Ya da gelip benimle bir otel odası bulabilirsin."

Kadın bir an için kulaklarına inanamıyormuş gibi baktıktan sonra ayağa kalkıp gürültülü bir şekilde soluyarak yürüdü.

"Domuz," dedi.

Marino gülümsedi. Medeniyet yeniden sağlanmış, kısa bir an için olsa da can sıkıntısı hafiflemişti. Büyük olasılıkla hiç kalkmayacak uçağı beklemeyecekti. Tekrar Benton'ı düşünmeye başladı. Öfke ve paranoya duyguları arasında kaybolmaya başladı. Güçsüzlük ve reddedilmişlik hissi iyice etrafını sarıp düşüncelerini takip eden bir depresyonla onu boğmaya, sanki günlerce uyumamış gibi onu yormaya başlamıştı. Buna dayanamıyordu. Dayanamayacaktı. Lucy'yi arayabilmeyi istedi, ama nerede olduğunu bilmiyordu. Bütün bildiği seyahate çıkmasını gerektirecek bir iş yapacağıydı.

"Ne işi?" diye sormuştu Marino.

"İş işte."

"Bazen ne demeye seninle birlikte çalıştığımı merak ediyorum."

"Ben bunu hiç merak etmiyorum. Aklıma bile gelmedi," diye karşılık vermişti telefonun diğer ucundaki Lucy, Manhattan'daki ofisinden.

"Bana hayransın da o yüzden."

Marino Logan Havaalanı'nın dışında bir Cambridge Checker taksisinin neredeyse önüne atlayıp kollarını iki yana salladı. Taksi kuyruğuna ve bekleyen düzinelerce yorgun ve mutsuz insana aldırılmamıştı bile.

"Embankment," dedi şoföre. "Orkestra platformunun olduğu yere."

SCARPETTA DA LUCY'NIN NEREDE olduğunu bilmiyordu.

Yeğeni ne ev, ne de cep telefonunu bıraktığı sayısız çağrısına karşılık veriyordu. Marino'ya da ulaşamıyordu. Rose'u arayıp mektuptan söz etmek gibi bir niyeti de yoktu. Sekreterinin zaten bir sürü şeyle ilgili endişesi vardı. Scarpetta yatağının üstüne oturmuş düşünüyordu. Billy köpek rampasından yukarı çıkıp eğer Scarpetta onu okşamak isterse uzanması gereken bir mesafeye çöktü.

Okşanmak istiyordu.

"Neden hep benden bu kadar uzak duruyorsun?" diye sordu onun yumuşak, sarkık kulaklarını okşarken. "Oh, anlıyorum. Benim yerimi değiştirip sana yaklaşmam gerekiyor." Köpeğe biraz daha yaklaştı.

"Sen çok bencil bir köpeksin, biliyorsun." Billy, onun elini yaladı.

"Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekiyor," dedi. "Ama Rose, sana iyi bakacaktır. Belki onun evinde kalırsın, seni sahile götürür. Bu yüzden ben gidiyorum diye üzülmeceğine söz ver."

Billy hiç üzülmezdi. Scarpetta yolculuğa çıkacağı zaman koşarak gelmesinin tek nedeni arabaya binmek istemesiydi. Seçme şansı olsa bütün gün arabanın içinde dolaşabilirdi. Lucy'nin ofisini ikinci kez aradı. Kapanış saati çoktan geçmiş olmasına rağmen telefon yedi gün yirmi dört saat boyunca canlı ve uyanık insanlar tarafından açılırdı. Bu gece Zach Manham'ın sırasıydı.

"Pekâlâ, Zach," dedi hemen. "Lucy'nin nerde olduğunu söylememen yeterince kötü..."

"Söylemiyor değilim..."

"Elbette söylemiyorsun," diye sözünü kesti. "Biliyor, ama söylemiyorsun."

"Yemin ederim ki bilmiyorum," diye karşılık verdi Manham. "Bakın, eğer bilseydim onu uluslararası cep telefonundan arayıp en azından sizi aramasını söyledim."

"Demek uluslararası cep telefonu yanında. O zaman ülke dışında, öyle mi?"

"Uluslararası cep telefonunu her zaman yanında taşır. Biliyorsunuz, fotoğraf çeken, video kaydı yapan, internete bağlanan telefonun. En son model. Pizza bile yapıyor." Şu anda hiçbir şey komik gelmiyordu Scarpetta'ya.

"Cep telefonunu aradım. İster bu ülkede olsun, ister başkasında cevap vermiyor. Ya Marino? Benden onun hakkında da mı bir şeyler gizliyorsun?"

"Onunla günlerdir konuşmadım," dedi Manham. "Nerde olduğunu bilmiyorum. O da cep telefonunu açmıyor, çağrılara cevap vermiyor mu?"

"Evet."

"Yalan makinesine bağlanmamı ister misiniz, doktor?"

"Evet." Manham güldü.

"Tamam, vazgeçtim. Bütün gece buna devam edemeyecek kadar yorgunum," dedi Scarpetta, Billy'nin karnını okşarken. "Lucy'den ya da Marino'dan haber alır almaz hemen beni aramalarını söyle. Çok acil. O kadar acil ki yarın sabah New York'a uçuyorum."

"Ne? Tehlikede misiniz?" diye sordu Manham sesinde panikle. "Bunu şu anda seninle konuşmak istemiyorum, Zach. Alınma. İyi geceler."

Yatak odasının kapısını kilitledi, alarmı açıp tabancasını yatağın yanındaki konsola koydu.

MARINO TAKSİ ŞOFÖRÜNDEN HOŞLANMAYIP nereli olduğunu sordu.

"Kâbil'den."

"Kâbil tam olarak nerde?" diye sordu. "Yani, hangi ülkede olduğunu biliyorum da (aslında bilmiyordu), tam coğrafik konumunu bilmiyorum."

"Kâbil Afganistan' ın başkentidir."

Marino kafasında Afganistan' ı hayal etmeye çalıştı. Aklına gelen tek şey diktatörler, teröristler ve develerdi. "Peki, orda ne iş yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Ben burda yaşıyorum." Şoförün koyu renk gözleri dikiz aynasında Marino'nunkilerle buluştu. "Ailem dokuma tezgâhlarında çalışıyordu. Ben sekiz yıl önce geldim buraya. Kâbil'e gitmelisiniz. Çok güzeldir. Eski şehri ziyaret edin. Benim adım Babur. Sorunuz olursa ya da taksisterseniz şirketimi arayıp beni çağırın." Gülümserken karanlıkta dişleri parlıyordu. Marino, adamın kendisiyle alay ettiğini hissetti, ama espriyi anlayamamıştı. Şoförün kimlik kartı yolcu tarafındaki siperliğe yapıştırılmıştı. Marino okumaya çalıştı, ama başaramadı. Artık eskisi kadar iyi göremiyordu ve gözlük takmayı reddediyordu. Scarpetta'nın ısrarlarına rağmen, kendisini kör edeceğini veya beyninin ön lobuna zarar vereceğini iddia ederek lazer ameliyatını da reddediyordu.

"Bu yol tanıdık gelmiyor bana," dedi Marino her zamanki huysuz ses tonuyla. Tanımadığı binaların yanından hızlı geçiyorlardı. "Liman boyunca kestirmeden gideceğiz, iskeleleri ve geçiti geçeceğiz. Çok güzel manzaradır."

Marino sert koltukta öne doğru eğilerek vinil döşemeden fırlayıp sol kalçasını ısırmaya kararlı görünen yaydan kaçmaya çalıştı. "Kuzeye gidiyorsun, seni pislik çuvalı! Boston'lu olmayabilirim, ama Embankment'in nerde olduğunu biliyorum ve sen lanet olası nehrin doğru tarafında bile değilsin!"

Adının Babur olduğunu söyleyen şoför yolcusuna hiç aldırmayarak rotasına devam ediyor, neşeyle tabelaları işaret ediyordu, Suffolk şehir Hapishanesi, Massachusetts General Hospital ve Shriners Yanık Merkezi. Marino'yu Storrow Drive'da Benton'ın apartmanına yakın, ama çok yakın olmayan bir yerde bırakana kadar taksimetre 68.35 dolar yazmıştı. Marino camdan eğilip içeri buruşuk bir dolarlık banknot attı.

"Bana altmış yedi dolar otuz beş sent borçlusunuz." Şoför buruşuk parayı dizinde düzeltti. "Polis çağırırım!"

"Ve ben de seni gebertene kadar döverim. Ve bu konuda hiçbir şey yapamazsın, çünkü yasal değilsin, doğru mu? Bana yeşil kartını göster, serseri! Üstelik biliyor musun, ben polisim ve kolumun altındaki kılıfta bir tabanca var." Cüzdanını çıkarıp emekli olduktan soma Richmond Polis Merkezi'ne iade etmediği rozeti gösterdi.

Birime kaybettiğini söylemişti.

Taksi hızla uzaklaşırken lastikleri büyük bir ses çıkardı, adam aynı zamanda açık camından küfürler savuruyordu. Marino Longfellow Köprüsü'ne doğru yönelip güneydoğuya döndü. O ve Benton'ın o gün daha erken saatlerde yürüdükleri kaldırımından geçti. Pinckney and Revere'de gaz lambasının altındaki göbekten dönerken alışkanlığı olduğu üzere sürekli etrafını kolaçan ederek, takip edilmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Düşündüğü şey Chandonne karteli değildi. Her zamanki sokak serserileri ve delilere karşı tetikteydi, ama Beacon Hill'in bu kesiminde onlara hiç rastlamamıştı.

Benton'ın binası görüş alanına girdiği zaman 56 numaranın pencerelerinin karanlık olduğunu fark etti.

"Kahretsin," diye mırıldandı, sigarasını fırlatıp söndürme zahmetine girmeksizin.

Benton akşam yemeği, jimnastik veya koğu için dışarı çıkmış olmalıydı. Ama bu olasılık mümkün değildi ve attığı her adımda Marino'nun endişesi giderek artıyordu. Benton'ın dışarı çıkarken ışıkları yanık bıraktığını çok iyi biliyordu. Tamamen karanlık bir eve ya da daireye girecek tipte biri değildi o. Beşinci kata çıkan merdivenleri tırmanmak geçen seferden daha kütüydü, çünkü adrenalin ve bira zorlanan kalbinin atışlarını hızlandırmıştı ve artık neredeyse hiç nefes alamıyordu. 56 numaraya varıp kapıyı yumrukladı. İçeriden hiç ses gelmiyordu.

Daha yüksek sesle yumruklayıp seslendi. "Hey, Tom!"

LUCY MERCEDES'I ÇALIŞTIRDI, AMA sonra birden durup zifiri karanlıkta Rudy'nin yüzüne baktı.

"Oh, aman Tanrı'm! Buna inanamıyorum!" Yumruğunu direksiyona indirip kazayla kornaya bastı.

"Ne oldu!" Rudy birden irkilip yerinden sıçradı. Delirmiş gibi arka arkaya soru sormaya başladı.

"Ne var? Ne halt ediyorsun sen?"

"Copum. Kahrolası piç kurusu! Odadaki konsolun üstünde unuttum.

Üzerinde parmak izlerim var, Rudy."

Nasıl böyle ahmakça bir hata yapabilirdi? Her şey plana göre yürümüştü, ta ki bir dikkatsizlik, akılsızca bir hata, insanları hep kaçarken yakalayan türde bir hata yapana kadar. Mercedes karanlık caddenin yan tarafında sessizce çalışırken ne Lucy, ne de Rudy ne yapacağını biliyordu. Özgürlerdi. İşi bitirip kaçmayı başarmışlardı. Oteldeki kimse onları görmemişti ve şimdi bir tanesinin tekrar içeri girmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Lucy. "Ben kahrolası bir salağım. Sen hurda kal."

"Hayır. Ben hallederim." Rudy'nin korkusu daha başedilebilir öfke duygusuna dönüşmüştü ve bütün hıncını Lucy'den çıkarmamak için kendini zor tutuyordu.

"Her şeyi ben mahvettim. Ben düzeltereğim." Lucy arabanın kapısını açtı.

BEV KIFFIN PARMAKLARINI UCUZ naylondan yapılmış sutyen ve külot rafında dolaştırdı.

Wal-Mart'ın kadın iç çamaşırları satan bölümü, el sanatları bölümünün yanında ve sık sık ziyaret ettiği erkek spor ayakkabıları bölümünün tam karşısındaydı. Ama ucuz mavi yeşil tezgâhtarların onu tanımadığından emindi. Burası yorgun, donuk bakışlı çalışanların, haftanın yedi günü, yirmi dört saat boyunca açık olan bir indirim mağazasında indirimli malların peşinden koşan Bev gibi sıradan görünümümlü insanlara fazla dikkat etmedikleri türde bir yerdi.

Dantelli, kırmızı bir sutyen dikkatini çekti. Bedenlerine bakıp 38D ölçüsünü aramaya başladı. Siyah bir tane bulunca koyu yeşil yağmurluğunun koluna sıkıştırdı. Sutyeni, büyük beden iki bikini külot takip etti. İç çamaşırı ve üzerinde güvenlik alıcısı olmayan öteki malları çalmak çok kolaydı. Neden herkesin çalmadığını merak ediyordu. Bev'in yakalanırsa başına gelebilecekler hakkında hiçbir korkusu yoktu. Ne kadar ciddi olursa olsun bir suç işlemeyi düşündüğü zaman beynin ön lobunda hiçbir alarm çalmıyordu. Fırsatlar radar ekranına girip çıkıyordu. Kimileri ötekilerden daha büyük ve parlak oluyordu. Tıpkı el sanatları bölümünde etamin arayan kadın gibi.

Böyle aptalca evcil bir hobi Bev'in içini tiksintiyle doldurdu. Hemen o anda kot pantolon ve açık mavi bir ceket giymiş olan çekici sarışın kadının aptal olduğunu düşündü.

Bir kuzu.

Bev iç çamaşırı raflarını dolaşırken radarındaki hedef geçen her saniyeyle daha parlak bir hal alıyor, nabızı hızlanıyor, avuçları terliyordu.

Kadın renkli floş iplik yumaklarını, kartal desenli etamini ve bir bayrağı arabasına attı. Çok vatansever, diye düşündü Bev. Belki orduda kardeşi ya da erkek arkadaşı vardır, belki hâlâ Irak'tadır. Kadın en azından otuz beş, belki kırka yakındı.

Erkeği Ulusal Muhafız Birliği'nde de olabilirdi.

Arabalar ilerleyip birbirine iyice yaklaştı.

Bev kolonya kokusu aldı. Büyük olasılıkla yabancı ve pahalı olmalıydı. Kadının bacakları ince, duruşu düzgündü. Spor yapıyor olmalıydı. Boş zamanı vardı. Çocukları varsa kendisi spor salonuna ya da kuaföre giderken onlara birinin bakmasını sağlayacak durumda olmalıydı.

Bev koridorda iç çamaşırı raflarına bakan kadının farkında değilmiş gibi elindeki alışveriş listesini tarıyordu. Kadın erkeğini mutlu etmek istiyordu.

Bir kuzu.

İyi görünümümlü.

Kadının zeki olduğunu düşündü Bev.

Bev insanların zeki olup olmadığını hissedebiliyordu. Konuşmaları gerekmezdi. Kadın arabayı rafa doğru itti. Bev'le aralarında otuz santim bile yoktu. Parfümü Bev'in sinüslerine ulaştı, kafatasının içine doğru ilerledi. Kadın ceketinin önünü açıp parlak kırmızı bir sutyeni dolgun, sıkı göğüslerine doğru tuttu.

Nefret ve kıskançlık Bev'in dolgun vücudunun bütün sinirlerini ve kaslarını elektriklendirdi, dudasının üstünde soğuk terler belirmeye başladı. Kadın cep telefonuyla bir yeri ararken Bev erkek koşu ayakkabılarının bulunduğu reyona doğru yöneldi. Telefon birkaç saniye boyunca bir yerlerde çaldı.

"Tatlım?" dedi şirin, mutlu bir sesle. "Hâlâ burdayım.

Biliyorum. Çok büyük bir yer." Güldü. "Acadian çıkışındaki Wal-Mart' ı daha çok seviyorum." Tekrar güldü. "Şey, senin için bir sakıncası olmadığına eminsen, tamam."

Sol kolunu uzatıp koşucuların taktığı türdeki saatine baktı. Bev, onun daha şık bir saat takabileceğini düşündü.

LUCY, RADISSON OTEL'INE YAKLAŞIRKEN hafif, sisli bir yağmur Szczecin caddelerini ıslatmaya başlamıştı.

Bu kez ön bankodaki kızın orayı terk etmesini beklemesine gerek yoktu. Lobi boştu. Rahat, ama hızlı adımlarla içeri girdi, asansöre yöneldi. Parmakları asansör düğmesiyle buluşmak üzereyken kapı aralandı ve oldukça sarhoş bir adam yalpalayarak dışarı çıkıp ona çarptı.

"Affedersinizzz!" dedi adam yüksek sesle, Lucy'yi ürkütüp dikkatini dağıtarak. Ne yapmalı ? Ne yapmalı ?

"İşte şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey!"

Sözcükler, ağzı anestezi yüzünden uyuşmuş gibi yuvarlanarak çıkıyordu ve onu saçlarından, göğüs dekoltesine ve çizmelerine kadar ağzı sulanarak süzerken neredeyse bağırarak konuşuyordu. 301'de partisinin devam ettiğini ve gelmesi gerektiğini söyledi. Hiç durmadan konuşuyordu. Vay vay, ne kadar güzel ve seksiydi, belli ki Amerikalıydı. Kendisi Chicago'luydu ve kısa bir süre önce Almanya'ya gönderilmişti. Kaltak karısından ayrıldığı için yalnızdı.

Resepsiyon görevlisi koşarak lobiye geldi ve birkaç dakika sonra bir güvenlik görevlisi peşinden koşup adamla İngilizce konuşmaya başladı.

"Belki odanıza dönseniz daha iyi olur. Geç oldu, artık uyumalısınız," dedi güvenlik görevlisi katı bir şekilde.

Lucy'nin o kaba adamın kız arkadaşı ya da bir fahişe veya başka bir sarhoş olduğunu düşünüp onu nahoş bir şekilde, şüpheyle süzdü.

Asansörün düğmesine basmaya çalıştı, ama sarhoş adamın kollarında bir ileri bir geri sallandığı için bunu birkaç kez başaramadı.

Adama yaslanarak Rus aksanıyla, "Hadi bebeğim, gidelim," dedi, sözcükleri yuvarlayarak.

"Ah, ne kadar tatlı değil mi..." Adam aptallaşmış bir şekilde şaşkınlık gösterecekken Lucy uzanıp adamı dudaklarından sert bir şekilde öptü.

Asansörün kapıları açıldı, Lucy, adamı içeri çekti. Ona iyice sarılıp viski ve sarımsak tadındaki ağzını öpmeye devam etti. Kapılar kapanırken güvenlik görevlisi donmuş bir şekilde onlara bakmaya devam ediyordu.

Hata.

Güvenlik görevlisi yüzünü hatırlayacaktı. Lucy'nin yüzünü unutmak zordu ve o sarhoş geri zekâlı adam yüzünden kapana kısıldığı için adamın yüzüne bakacak bol bol zamanı olmuştu.

Büyük hata.

Adam, onun orasını burasını sıkıştırırken 2 yazan düğmeye bastı. Adam asansörün yanlış katta durduğunu fark etmemiş gibiydi, ama birden yeni sevgilisi elbiselerini düzelterek ondan kaçmaya başlamıştı. Kollarını deli gibi sallayıp küfrederek onu takip etmeye çalıştı, ama ayağı halıya takılarak tökezledi. Lucy çıkış tabelalarını takip ederek başka bir koridora döndü, sonra merdivenleri buldu. Sessizce üç kat çıkıp loş sahanlıkta bekledi. Nefesini tutup etrafı dinledi. Yüzünden akan ter seksi siyah bluzuna damlıyordu. Caggiano'nun odasındaki masada duran oda anahtarını alıp yağmurluğunun cebine atmasının nedeni belki de içgüdüden çok bir alışkanlıktı. Ne zaman bir otel odasından ayrılrsa atılabilir olsa bile, geride bir şey unutmuş olma olasılığına karşı anahtarı saklardı. Bir keresinde ki bu olayı hatırlamayı hiç istemezdi, tabancasını komodinin çekmecesinde unutmuş ve taksiye binene kadar hatırlamamıştı. Tanrı'ya şükür anahtarı yanındaydı.

Rahatsız Etmeyin levhası 511 numaralı odanın kapısında uğursuz bir şekilde sallanmaya devam

ediyordu. Lucy koridorun iki yanını tararken bir başkası tarafından daha şaşırtılmamayı umuyordu. Kapıya yaklaşırken Rocco'nun odasından gelen belli belirsiz televizyon sesini duydu ve midesine bir acı saplandı. Korku içini yakıyordu. Rudy'nin ve kendisinin az önce yaptığı şeyi hatırlamak korkunçtu. Şimdi günahlarıyla bir kez daha karşı karşıya gelmesi gerekiyordu.

Yeşil ışıklar yanıp söndü. Kapıyı dirseğiyle itip açtı, çünkü yeni eldivenleri yoktu. İçeri girince Rocco'nun yağlı yemeğinin ağır kokusuyla karşılaştı ve alkole doymuş kanının kokusunu aldı. Başının altında puding gibi pıhtılaşmıştı kanı. Gözleri yarı açık ve dönüktü, sandalyesi ters dönmüştü, tabanca göğsünün altındaydı, her ayrıntı Rudy'yle birlikte bıraktıkları gibiydi. Kurt sinekleri cesedin etrafında uçuşup yumurtaları için uygun nemli insan parçası arıyorlardı. Lucy deli gibi uçan sineklere büyülenmiş gibi bakıyordu.

Dikkatini copuna çevirdi. O da tam bıraktığı yerde, yatağın sol tarafındaki komodinin üstünde duruyordu.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Copunu güvenle kolunun içine sokup kapıyı dikkatle açtı, tokmağı bluzuyla sildi. Bu kez en alta, servis katına kadar indi merdivenlerden. Büyük olasılıkla mutfaktan gelen mırıltıları duyabiliyordu. Duvarlarda kirli tabaklar, vazolarında solmuş çiçekler, boş şarap şişeleri, kokteyl ve diğer meşrubat artıklarıyla dolu arabalar duruyordu. Otelin porselen tabaklarındaki yiyecek kalıntıları sertleşmiş, peçeteler ve beyaz masa örtüleri yiyecek lekeleriyle kaplanmıştı. Burada hiç sinek yoktu. Bir tane bile.

Tekrar tekrar yutkundu. Rocco'nun cesedinin üstünde dolaşıp kanıyla beslenen sinekleri hatırlayınca birden midesi bulanmıştı. Ardından olabilecekleri düşündü. Rocco'nun sıcak odasındaki kurt sineği yumurtaları, cesedin ne kadar süre bulunmadan kalacağına bağlı olarak küçük kurtçuklara dönüşecek ve çürüyen cesedin üzerini, özellikle yarasını ve diğer vücut boşluklarını dolduracaklardı. Kurt sinekleri derin, karanlık ve nemli boşlukları ve geçitleri severlerdi.

Leş avcılarının yoğun varlığı Rocco'nun ölüm saatinin belirlenmesini zorlaştıracaktı. Sineklerin bulunma sebebi de buydu zaten. Rocco'nun cesedini inceleyen adli tabip oda servisinin o akşam Rocco'ya yemek getirdiğini duyunca şaşıracaktı, çünkü kurtçuk istilası ve çürümenin ileri aşamaları bu durumla çelişecekti. Kanındaki alkol seviyesi Rocco'nun, şakağından girip kurşun şarapneli halinde beynini parçaladığı yarayı kendi isteğiyle açtığı sarhoş olduğunu gösterecekti. Tabancanın üzerindeki izler Rocco'ya ait olacaktı.

Oda sıcaklığı hesaba katılacaktı, ama şüphe uyandırmazdı. Boş şampanya şişesinde Caggiano'nun parmak izleri vardı, ama şampanya ısmarladığına ya da müdürün iyi dilekleriyle gönderdiğini gösteren bir kayıt yoktu. Başka bir yerden satın almış olabilirdi. Biri kontrol etme zahmetine girerse ki birinin gireceğini varsaymaları gerekiyordu, Kırmızı Bülten'in üzerinde de onun parmak izleri olacaktı.

Rocco'nun akşam yemeğini oda servisinden istememiş olmasını diliyordu, ama akşam yemeğini getiren kimsenin bahşişi hatırlayacağını ve Amerikan Doları olduğunu açıklamak istemeyeceğini düşünerek bu olasılığa göre plan yapmıştı. Servisi yapan kişi polisin işin içinde olduğu bir olaya karışmak istemeyecekti. Buna ek olarak, eğer Rocco'nun adli patoloğun belirlediği ölüm saatiyle akşam yemeği servisini yapan kişinin söyledikleri çelişirse -tabi adamın konuştuğu varsayılırsa bu kişinin saat, hatta gün konusunda yanıldığı düşünülebilirdi. Hatta yalan söylediği bile akla gelebilirdi. Oteldeki hiç kimse Amerikan parası ve bir kaçak olan Rocco'nun otelde kaldığı yıllar boyunca bahsettiği Tanrı bilir başka hangi iyilikleri ve kaçak malları kabul ettiğini itiraf etmek

istemeyecekti.

Rocco Caggiano'nun ölmesi kimin umurundaydı ki? Belki Chandonne ailesi hariç hiç kimsenin. Onlar da merak edeceklerdi. Lucy onların gerçekleri bilmek için baskı yapacakları beklentisiyle plan yapmıştı. Belki baskı yapacaklardı. Belki de yapmayacaklardı. İntiharını kabul edilecek ve kimse üzüntü duymayacak, hatta umursamayacaktı bile.

LUCY GÖĞSÜ HIZLA INIP kalkarken karanlıkta şimşek gibi ileri atıldı.

Caddenin kenarında duran Mercedes sessizdi ve renkli camların ardındaki Rudy'yi göremiyordu.

Kilitler açıldı ve Lucy sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

"Görev tamamlandı mı?" diye sordu Rudy karanlıkta. "Arabayı çalıştırma daha."

Rudy'ye sarhoş adamla ve otel personeliyle karşılaşmasını; olayı nasıl hallettiğini anlattı. Rudy hiçbir şey söylemedi. Lucy, onun bu durumu onaylamadığını ve kendisine kızgın olduğunu hissedebiliyordu.

"Bana güven. Bence sorun yok."

"Bu şartlar altında durum olabildiğince iyi," diye itiraf etmek zorunda kaldı Rudy.

"Birisinin benim Rocco'nun odasıyla ve ölümü arasında bir ilişkim olduğunu düşünmesi için hiçbir neden yok," diye devam etti. "Kapıda Rahatsız Etmeyiniz tabelası varken otel personelinin odaya gireceğini sanmıyorum. Açık pencereden içeri daha fazla sinek girecektir. Üç ya da dört gün içinde bulundu diyelim, kurt sinekleri onu tanınmayacak hale getirecektir. Bilmiyorsan söyleyeyim, o hayvanlar boku da sever.

"Ve alkol seviyesi de yüksekti. İnsanların intihardan başka bir şey düşünmeleri için hiçbir sebep yok. Müdüriyet onun çürüyen cesedinden bir an önce kurtulmak isteyecektir. Adli tabip oda servisinin söylediğinden daha uzun süredir ölü olduğunu düşünecektir. Oda servisinin yanıldığı düşünülecektir, çünkü siparişler bilgisayara girilmiyor. Bundan kesinlikle eminim."

"Kesin olarak mı?" diye sordu Rudy. "Bunu kesin olarak nasıl bilebilirsin?"

"Sen, beni ne sanıyorsun, aptal mı? Oteli aradım. Hem de günler önce. Bilgisayarlarını kontrol eden bir Hewlett-Packard temsilcisi olduğumu ve oda servisi siparişleri için mutfakta kullandıkları yazılımın güncelleştirilmesi gerektiğini söyledim. Neden bahsettiğimi bile anlamadılar, oda servisi için bilgisayar kullanmadıklarını, yalnızca envanteri bilgisayarla yaptıklarını söylediler. Bunun üzerine ben de oda servisi siparişleri için Intel Pentium işlemcisi, seksen gigabyte'lık hard drive'ı ve CD-ROM'u olan hp pavilion 753N'nin avantajlarından söz ettim.. Demek istediğim şu ki Rocco'nun kaçta akşam yemeği sipariş verdiği dair bir kayıt yok, tamam mı?" Rudy sessizdi. Biraz sonra, "Otelde Hewlett-Packard'mi kullanıyorlar?" diye sordu.

"Ofisi arayarak bunu öğrenmek çok kolay. Evet, HP kullanıyorlar."

"Tamam. İyi iş çıkarmışsın. Yani eğer o sarhoş adam veya bir başkası sana dikkat ettiyse bile Rocco'nun ölüm mahallini düzenlediğimiz şekliyle senin Rusla parti yapmaya gittiğinden çok daha önce ölmüş gibi görünecek."

"Doğru, Rudy. Biz iyiyiz... Biz iyiyiz. Rocco'yu sinekler sarmıştı bile. Kurtçuk yığınları sıcaklığı artırıp çürümeyi hızlandıracaktır. Olay intihar gibi görünüyor."

Arabayı çalıştırıp elini Rudy'nin koluna koydu. "Şimdi burdan gidebilir miyiz, artık?"

"Daha fazla hata yapamayız, Lucy," dedi yenilmiş bir tonla.

"Yapamayız."

Lucy arabayı öfkeyle kaldırımdan uzaklaştırdı.

"Gerçek şu ki oteldeki en az iki kişi senin sarhoş bir toplantı oturmucusu ya da hatta bir fahişe olduğunu sanacaktır. Ama ne olduğunu sanırlarsa sansınlar seni unutmak hiç kolay değildir.

Büyük olasılıkla bunun hiç önemi yok ama... " Söзlerini bitirmedi. "Ama olabilirdi." Lucy aynalara, gölgelerle karanlık kaldırımları kontrol ederek arabayı dikkatli bir şekilde sürüyordu.

"Doğru. Olabilirdi."

Lucy, onun gözlerini ve değişen ruh halini hissetti. Lucy'ye sert davrandığı için üzgündü, şimdi ona karşı yumuşamaya başlamıştı.

"Hey, sen -Rudysen." Uzanıp şefkatle yanağına dokundu, bir kedinin dilini hatırlatan kısa sakallarını okşadı. "Gidiyoruz ve sorun yok."

Rudy'nin eline uzanıp sıkıca tuttu.

"Bu iş çok kötü gitti, Rudy, çok kötü, ama düzelecek. Biz iyi bir ekibiz," dedi tekrar.

içlerinden biri ya da ikisi birden korktuğu zaman bunu asla itiraf etmezlerdi, çünkü birbirlerine ihtiyaçları olduğunu biliyorlardı. İkisi de umutsuzca diğerinin sıcak tenine ihtiyaç duyardı. Lucy, onun elini dudaklarına götürdü, kolunu koluna dayadı.

"Yapma," dedi Rudy. "İkimiz de yorgunuz, gerginiz. şey için... ellerini direksiyondan ayırmak için iyi bir zaman değil. Lucy, yapma," diye mırıldandı, o parmaklarını, eklemlerini, avucunu öperken.

Lucy, onun bir eliyle sevişirken diğerini siyah keten bluzunun içine soktu. "Lucy, dur... oh, Tanrı'm.. bu haksızlık." Emniyet kemerini çözdü. "Sana karşı böyle şeyler hissetmek istemiyorum, kahretsin." Lucy arabayı sürmeye devam etti. "Beni anlıyorsun. En azından bazen, değil mi?"

Lucy, onun saçlarını, boynunu okşadı, elini yakasının içine sokup sırtındaki kasları takip etti. Hızla arabayı sürerken ona bakmıyordu.

NIC BATON ROUGE GÖREV Gücü'ne birkaç kez uyarı gönderip oradaki adam ve kadınlara - çoğunlukla adamlara Wal-Mart ya da diğer dev mağazaların katilin kurbanlarını takip etmesi için iyi bir yer olabileceğini hatırlatmıştı.

Saat kaç olursa olsun kimse park yerindeki arabaya dikkat etmezdi ve kredi kartı alındıklarına bakılırsa kayıp kadınların her biri Wal-Mart'ta alışveriş yapmıştı. Louisiana Devlet Üniversitesi kampusuna yakın olanda değilse bile Baton Rouge ve New Orleans'takilerde yapmışlardı. Örneğin, Ivy Ford'da. Kaybolmadan bir gün önceki cumartesi Zachary'ye gidip LDÜ'nün yakınındaki bu Wal-Mart'ta alışveriş yapmıştı.

Görev gücü hiçbir zaman Nic'e doğrudan cevap vermemişti. Ama konuyla ilgili birisi onun şefini aramış olmalıydı, çünkü Knoxville'e doğru yola çıkmadan önce şefi onu mola odasında bulup durup dururken, "Dünyadaki insanların çoğu Wal-Mart'ta, Sam's Club'da, Kmart's'da, Costcos'ta alışveriş yapar, Nic," demişti.

"Evet, efendim," diye karşılık vermişti Nic. "Hemen hemen herkes yapar."

Baton Rouge, onun bölgesi değildi ve bu gerçeği değiştirebilmesinin tek yolu başsavcının sınırların canı cehenneme, demesiydi. Nic'in bunu talep etmek için iyi bir nedeni yoktu ve başsavcının da buna izin verecek iyi bir nedeni yoktu. Nic olay karşısında asma köprü gibi yükselene ya da ona frene basmak ya da dönüş yapmak dışında bir seçenek bırakmayana kadar izin isteyecek tipte biri değildi. Bugünlerde içgüdüleri onu nereye götürürse oraya gidip gizli çalışıyordu. Bu yer genellikle babasının yaşadığı Old Garden District'e yakın olan LDÜ yakınındaki Wal-Mart oluyordu. Avını arayan bir katilin mağazanın hangi bölümünde dolaşacağını hissetmek zor değildi. Kadınların iç çamaşırlarının satıldığı bölüm katili heyecanlandırır, özellikle de potansiyel kurban sutyen ya da külotu üstüne tutuyor, şeklini ve bedenini inceliyorsa. Tıpkı birkaç dakika önce, mağazadan yağmurluğunun koluna doldurduğu çalıntı mallarla ayrılan kısa kır saçlı, etine dolgun bir kadının yaptığı gibi. Bu basit hırsızlık olayını rapor etmeyecekti, çünkü Nic'in gündemi çok daha önemliydi. Alışveriş arabasını koridorda bırakıp mağazadan çıktı. Etrafındaki her adamın ve faaliyetlerinin farkında, kalçasındaki çantada taşıdığı tabancanın bilincindeydi.

Dışarıda park yeri uzun lambalarla güzelce aydınlatılmıştı. Oradaki az sayıda -sayıları yüzden azdıraba birbirlerine arkadaş olmaya çalışıyormuş gibi yan yana park edilmişlerdi. Louisiana plakalı koyu mavi Chevrolet'ye doğru yürüyen tombul hırsız kadını gördü. Onu fark ettiğini belli etmeden kadının tarafına doğru yürüyerek plakayı ezberledi. Nic bölgede potansiyel seri katil olabilecek birini fark etmemişti. Eğer kadın takip ediliyorsa bile ki kuşkusuz çok düşük bir olasılıktı, bununla ilgili hiçbir belirti yoktu ortada.

Nic hayal kırıklığına uğradığı için bir kez daha suçluluk duygusu hissetmişti. Kadının yeni kurban olmadığı için üzüntü duyması o kadar korkunçtu ki Nic bu günahkâr umutlarını kendisinden başka hiç kimseye itiraf edemezdi. Gerçeği o kadar güzel saklıyordu ki yalan makinesini bile atlatılabildi. "Potansiyel bir kurbanı takip edip kimsenin onu kaçırmaya çalışmamasından seni düş kırıklığına uğrattıyor mu?" Nic ne gerginlik hisseder, ne de tereddüt ederdi.

"Hayır," diye cevaplayarak nabızı hızlanmazdı. Cevap ne kadar kısa olursa sinir sisteminin ona ihanet etme olasılığı o kadar düşük olurdu.

Beş yaşındaki orman yeşili Ford Explorer'ının yanına gitmiyordu. Portatif kontrol paneline tepe lambası, tüfek, ilkyardım çantası, kablolar, fişekler, yangın söndürücü, ekstra şarjör ve diğer tatbikat takımı gizlenmiş, kontrol panelinin altına elle kullanılan tarayıcı, iki yönlü telsiz olarak da çalışan

uluslararası cep telefonu şarj aleti takılmıştı. Ekipmanın büyük bölümünü kendi parasıyla almıştı. Hayatta daima en kötüsü için hazırlıklıydı.

Kadın Chevrolet'den üç metre kadar uzakta kirli kanvas torbasını karıştırdı. Kurban tanımına hiç uymuyordu. Ama Nic suçluların izlediği sözde kalıplara ve hareket tarzına inanmıyordu.

Scarpetta'nın, hatalarla dolu olduğu için profillerin tehlikeli olduğunu söyleyişi geldi aklına. Herkes her zaman her şeyi aynı yapmazdı ve başka bir şey olmasa bile kadın, büyük bir üniversite kampusunun yakınındaki nispeten boş bir park yerinde hava karardıktan sonra tek başınaydı ve bu da onu avcılara karşı savunmasız bir duruma sokuyordu.

Kadın anahtarlarını çıkarıp yere düşürdü. Onları almak için eğildi, ama dengesini kaybedip düştü. Birden sağ dizini yakalayıp çığlık atmaya başladı.

Çaresizce etrafına bakınıp Nic'i gördü. "Bana yardım edin!"

Nic hızla gidip kadının yanına çömeldi.

"Kıpırdamayın," dedi. "Neresi acıyor?"

Sinek kovucunun kokusunu ve kadının vücut kokusunu aldı. Yerdeki anahtarların yeni görünümü Chevrolet'ye aitmiş gibi görünmediği düşüncesi belli belirsiz geçti aklından.

"Galiba dizimde bir şey koptu," dedi kadın, gözlerini Nic'ten ayırmadan. "Bu benim sakat dizim."

Aksanı belirgin bir kıvraklığa sahip güneyli aksanıydı. Bölgenin yerlisi değildi. Elleri temizlik veya deniz ürünü kabuğu soymak gibi ağır, fiziksel çalışmaya alışık gibi pürüzlüydü ve yer yer derisi soyulmuştu. Hiçbir mücevher, hatta saat bile takmadığını fark etti. Kadın pantolonunun paçasını sıvayıp dizinin ortasındaki morluğa baktı. Yara yeni değildi. Nic, kadının nahoş kokusu, nefesi ve tavırlarında tam olarak adını koyamadığı, ama rahatsız edici olduğunu düşündüğü bir şey yüzünden irkildi. Ayağa kalkıp bir adım geriledi.

"Ambulans çağırabilirim," dedi. "Yapabileceğim başka bir şey yok, bayan. Ben doktor değilim."

Kadının yüzünde beliren ifade park lambalarının ışığı altında daha da haşin görünüyordu.

"Hayır, ambulansa ihtiyacım yok. Dediğim gibi bu her zaman oluyor." Ayağa kalkmaya çalıştı.

"O zaman neden yalnızca bir morluk var?"

"Çünkü hep aynı şekilde düşüyorum."

Nic aralarındaki mesafeyi koruyordu. Daha fazla yardım teklif etme niyetinde değildi. Kadın pisti, hatta belki akıl hastasıydı ve Nic bu tip insanlarla uğraşılmaması gerektiğini bilirdi. Hastalıkları bulaşıcı olabilirdi, ne yapacakları belli olmazdı, hatta eğer kendileriyle fiziksel temasa girilirse şiddet bile gösterebilirlerdi. Kadın artık ayaklarının üstündeydi, sol ayağına dikkat ediyordu.

"Galiba bir kahve içip biraz dinleneceğim," dedi. "O zaman iyileşirim."

Yavaşça Chevrolet'den uzaklaşıp mağazaya doğru yürümeye başladı. Nic birden yumuşadı. Kadının peşinden koşarken pantolonunun cebini karıştırdı.

"İşte." Kadına beş dolar uzattı.

Kadın gülümsedi, koyu renk gözleri ateş gibi baktı Nic'e.

"Tanrı, seni korusun." Parayı kaptı. "Sen bir kuzusun," dedi.

KORIDORUN KARŞISINDAKİ KAPI AÇILDI ve üzerinde atlet ve eşofman altı olan yaşlı bir adam dışarı çıkıp şüpheyle Marino'yu süzdü. "Ne bu gürültü?" diye sordu. Kır saçları kirpi gibi dikilmiş, buruşuk yüzü yer yer kısa sakallarla kaplıydı, gözleri şişmiş ve kan çanağı gibiydi.

Marino bu görünüşü çok iyi tanıyordu. Büyük olasılıkla sabah kalktığından beri içki içiyordu.

"Tom'u gördün mü?" diye sordu Marino. Ter içindeydi ve zor nefes alıyordu.

"Onu pek tanıdığımı söyleyemem. Sakın kalp krizi geçirme.

Kalp masajı yapamam, ama boğaza takılan bir şeyi çıkarabilirim."

"Benimle buluşacaktı" -soluklarını düzeltmeye çalıştı "ve ta Kaliforniya'dan kalkıp geldim buralara."

"Öyle mi?" Adam artık meraklanmıştı. Koridora çıktı. "Neden?"

"Ne demek neden?" Marino, adama parlayacak kadar iyileşmişti. "Çünkü altına hücum sona erdi. Çünkü iskelede oturmaktan bıktım usandım. Çünkü film yıldızı olmaktan sıkıldım."

"Filmlerde oynuyorsan bile seni hiç görmedim ve ben sürekli film kiralarım. Burda başka ne işin var?"

"Tom'u gördün mü?" diye ısrar etti Marino, boş yere kapının kulpunu çevirip kapıyı sarsarak.

"Bu gürültüye başladığında uyuyordum," dedi altmışında ve akli dengesi biraz bozuk görünen adam. "Tom'u görmedim ve onun gibiler beni ilgilendirmiyor." Marino'yu dikkatle inceliyordu.

"Ne demek, onun gibiler?"

"Homo."

"Bundan haberim yoktu, ama görmediğim takdirde insanların ne yaptıkları beni ilgilendirmiyor. Dairesine erkek filan mı getiriyor? Yani eğer şeyse ben pek karışmak istemem de... "

"Oh hayır. Dairesine birini getirdiğini hiç görmedim. Ama binada yaşayan ve deri kıyafetler giyip küpe takan başka bir homo onu homoların gidip birbirlerini seçtikleri ve kısa bir süre için tuvaleti ziyaret ettikleri barlarda gördüğünü söyledi."

"Dinle, buruşuk surat, bu çöplüğü o piç kurusundan devren kiralamam gerekiyor," diye hararetle anlattı Marino. "İlk üç ayın kirasını ödedim ve anahtarı alıp taşınmak için Kaliforniya'dan geldim. Bütün eşyalarım aşağıdaki kamyonda."

"Benim başıma böyle bir şey gelse deli olurum."

"Bu çok ciddi bir sorun, Sherlock."

"Yani gerçekten çok sinirlenirdim. Sherlock da kim? Oh, evet. şu şapkalı ve pipolu dedektif. Ben şiddet kitapları okumam."

"Bu yüzden eğer bu daireden ses gelirse aldırma. Dinamit kullanmak zorunda kalsam da içeri gireceğim."

"Ciddi olamazsın." Yaşlı adam endişelenmeye başlamıştı.

"Doğru," dedi Marino alaycı bir şekilde. "Cebimde dinamitlerle dolaşırım. New Jersey aksanlı bombacıyım ben. Uçak kullanmayı biliyorum, yalnızca kaldırmayı ve indirmeyi beceremiyorum." Yaşlı adam dairesinde gözden kaybolup kapının zincirini taktı.

MARINO 56 NUMARANIN İÇİ BOŞ metal kapısını inceledi. Tokmağın otuz santim yukarısında ekstra kapı kilidi vardı. Bir sigara yakıp dumanın arasından düşmana baktı: ortasında ucuz pirinçten bir kilit olan tokmak ve tek silindirli daha sorunlu bir kilit. Koridordaki öteki kapılardan hiçbirinde böyle ekstra bir kilit yoktu. Benton'ın bu kilidi kendisinin taktığını düşündü. Onu iyi tanıyordu. Hırsıza, katile ve de öfkeli Marino'ya karşı dayanıklı bir kilit seçmiş olmalıydı. Yalnız kapı pervazına vidalanmış ince metal çita güvenlik riski taşıyordu ve Benton bunun için fazla bir şey yapamamıştı.

Çok basit, dedi Marino kendi kendine. Kemerindeki alet çantasının düğmesini açıp eskimiş deri kılıfından çıkardı. Mentşeler sık rastlanan gevşek-pim türündendi. Marino çantasından bir pense çıkarıp pime saldırdı ve bir şişeden mantar çıkarır gibi çekip çıkardı onu. Az sonra üç pim de yerdedi, kapının sol tarafı serbest kalmıştı. İki güçlü omuz hareketiyle Marino kilitleri metal pervazdan kurtardı. Dairenin içine girince rahat hareket edebilmek için kapıyı meydana gelen açıklığa dayadı. Lambayı yaktı.

Benton dolaplarda yiyecek, buzdolabında Budweiserlar ve mutfakta yarım torba çöp dışında hiçbir şey bırakmadan taşınmıştı. Hazır gelmişken bir bira içebilirim, diye düşündü. Şişe açacağı tezgâhın üstünde onu son gördüğü yerdedi. Bir Noel çorabı gibi cömert, şefkatli bir şekilde hoş geldin diyordu sanki ona. Hiçbir şey dağınık durumda değildi. Bulaşık makinesi bile boşaltılmıştı. Garip.

Benton pencere pervazlarında, masa üstlerinde veya bardaklarda, tabaklarda, tencerelerde ve çatal kaşık takımlarında parmak izi bırakmamak için dikkat etmişti. Marino nesnelere eğimli ışığa kaldırıp bakmaya devam etti. Elektrik süpürgesinin izleri halıda belirgindi. Benton her yeri temizlemişti. Çöp torbasını karıştırınca kendi Budweiser kutuları ve lavaboya çarptığı Dos Equis'in kırık camlarından başka bir şey bulamadı. Bütün cam parçaları temizlenmişti, etiket ıslak ve sabunluydu.

"Neler oluyor?" diye sordu Marino oturma odasında kendi kendine. "Bilmiyorum," dedi bir erkek sesi kapının arkasından. "Her şey yolunda mı?"

Marino koridorun karşısındaki adamın sesini tanıdı. "Git yat," dedi huysuz bir şekilde. "Eğer ikimizin iyi geçinmesini istiyorsan kendi işine bakman lazım... adın ne?"

"Dave."

"Çok garip, benimki de Dave."

Dave korkmaktan çok meraklı gibiydi. Başını uzatmış odayı görmeye çalışıyordu. Marino'nun heybetli görünüşü meraklı komşunun görüşünü engelliyordu.

"Piç kurusunun böyle gittiğine inanmıyorum," dedi Marino.

"Kendi kahrolası dairene böyle hırsız gibi girmek ister miydin?"

"İstemezdim."

"Sırf o da değil, ev domuz ahırını gibi, çatal kaşık, tencere tava, sabun ve tuvalet kâğıtlarını da götürmüş."

"Çatal kaşıklar ve tencereler daireye aittir," dedi Dave onaylamaksızın. "Ama benim gördüğüm kadarıyla ev düzenli görünüyor."

"Ya, senin gördüğün kadarıyla."

"Her zaman garip bir adam olduğunu düşünmüşümdür. Tuvalet kâğıdını neden aldığını merak ettim."

"Onunla yalnızca birkaç ay önce, kiralık ilanını yanıtladığımda tanıştık," dedi Marino.

Doğrulup kapıdan uzaklaştı, Dave bakmaya devam ederken evin içine bir göz attı. Gözlerinin etrafı kırmızıydı ve donuk bakıyordu. Yanakları sarkmıştı. Büyük olasılıkla yıllarca viski şişesinin içinde yaşamaktan dolayı çatlayan kan damarları yüzünden kırmızıydı.

"Evet," dedi Dave. "Onunla hiç konuşmadık, hem de hiç. Ne koridorda yanımdan geçerken, ne de kapılarımızı tesadüfen aynı anda açtığımızda. Öyle yüz yüze dururduk. Gülümsemeye benzeyen bir hareket ve çenesini hafifçe oynatmaktan başka bir şey yapmazdı."

Marino tesadüflere pek inanmazdı. Dave'in Benton'ın gelip gidişini takip ettiğini ve kapısını o açarken bilerek açtığını düşündü.

"Bu öğleden sonra nerdeydin?" diye sordu Marino, Benton'ın dairesinden gelen büyük bir gürültü duyup duymadığını merak ediyordu.

"Oh, bilmiyorum. Yemekten sonra çok uyudum."

Sarhoştı, diye düşündü Marino.

"Arkadaşı olmayan insanlardandı," diye devam etti Dave. Dave aralıktan içeri bakmaya çalışırken Marino kapının yanında dikilerek içeriyi incelemeye devam etti.

"Tek bir ziyaretçisinin geldiğini bile görmedim ve beş yıldır burda yaşıyorum. Beş yıl, iki ay. Ve burdan nefret ediyorum. Bazen uzaklara gidiyor gibiydi. Lobster House'un başaşaçılığmdan emekli olduğumdan beri harcamalarım dikkat etmeliyim." Marino'nun harcamalara dikkat etmekle adamın esrarengiz komşusuyla ne ilgisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Oranın başaşaçısı miydin? Ne zaman Boston'a gelsem Lobster House'da yerim." Bu doğru değildi, zaten Marino, Boston'a sık gelmezdi de.

"Sen ve dünyanın gerisi, evet efendim. şey, aslında başaşaçı değildim, ama olmalıydım. Bir gün sana da yemek yaparım."

"O çatlak ne kadar yaşadı burda?"

"Oh." Dave içini çekti, Marino'ya bakan gözleri boşlukta parlıyordu. "İki yıla yakın diyebilirim. Aralıklı geliyordu.

Lobster House'da en sevdiğin yemek hangisiydi?"

"İki yıl. Çok ilginç. Bana yeni taşındığımı ve başka bir yere tayin edildiğini söylemişti. Bu yüzden burdan taşınıyordu."

"Büyük olasılıkla ıstakozdur," dedi Dave. "Bütün turistler ıstakoz yer ve o kadar çok tereyağı sürerler ki insan tereyağından başka bir şeyin tadını alıp almadıklarını merak ediyor. Bu yüzden ben mutfaktaki çalışanlara, tereyağından başka bir şeyin tadını alamayacaklarsa neden taze güzel ıstakozlardan ısmarlıyorlar ki derdim."

"Ben deniz ürünlerinden nefret ederim," dedi Marino.

"Çok iyi bifteklerimiz de var. Olgun, yüzde yüz en iyi kaliteli sığırlardan."

"Olgun sözü beni her zaman endişelendirir. Marketlerde, olgun bozulmuş anlamına gelir. Bilirsin, böceklenmiş pisliklerin ucuza satışı."

"Şimdi, her zaman burda olmuyordu," dedi Dave. "Gelip gidiyordu, bazen haftalarca gelmiyordu. Ama kesinlikle yeni taşınmış değildi. Dediğim gibi iki yıldır gelip gittiğini görüyorum."

"Beni dışarda bırakıp evin eşyalarının yarısıyla kaçan bu homo hakkında bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?" diye sordu Marino. "Onu bulunca kışına tekme indiririm." Dave başını iki yana sallarken hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. "Sana yardım etmek isterdim, ama söylediğim gibi adamı tanımıyorum ve gittiğine seviniyorum. Sen ve ben iyi komşular olacağına benziyoruz, Dave iki."

"İçli dışlı olacağız. Sen şimdi gidip yat. Ben burda birkaç iş halledeceğim. Sana sonra uğrarım."

"Seninle tanıştığıma sevindim. Galiba bundan sonra sana Dave iki diyeceğim, senin için de bir sakıncası yoksa tabi."

"İyi geceler."

BENTON BURADA İKİ YILDIR yaşıyordu ve hiç kimse onu tanımıyordu, yalnız yaşayan işgüzar komşusu Dave bile.

Marino buna pek şaşırılmamıştı. Yalnızca bunu fark etmek Benton'ın ne kadar yalnız ve sınırlı bir hayat yaşadığını bir kez daha hatırlatıyordu ona. İşte bu yüzden tekrar kendi kimliğine, arkadaşlarına ve sevdiklerine dönmeyi reddetmesini anlayamıyordu. Benton'ın düzgün duran yatağına oturdu. Donuk bakışlarla konsolun üstündeki aynaya baktı. Benton, Marino'yu çok iyi tanıdığı için onun geri gelip kendisine atıp tutmaya devam edeceğinden şüphelenmiş olmalıydı. Hiçbir şey Marino'yu bir daha –hiç görmek istemediğini söylemesinden daha incitici olamazdı.

Aynadaki iri, sağlıklı görünüme, terler akan yüzüne baktı. İkisi tartışırken Benton'ın oturma odasındaki havalandırmayı kapadığını hatırladı. Ama Marino az önce içeri girdiğinde odadaki havalandırmanın açık, yatak odasındakinin kapalı olduğunu fark etti. Benton'ın yaptığı her hareket bilinçliydi. O böyle biriydi ve oturma odasındaki havalandırmayı açıp yatak odasındakinin kapamasının bir nedeni vardı. Yataktan kalkıp pencereye gitti, pencerenin kenarına bir zarfın yapıştırılmış olduğunu gördü.

Tam ortasında büyük harflerle isminin başharfleri olan PM yazılıydı.

İçini bir heyecan kaplamıştı, ama tedbirli oluşu onu engelliyordu. Keskin bir bıçak almak için mutfaka gitti. Yatak odasına geri dönüp havalandırmanın üstüne koydu. Sonra banyoya gidip tuvalet kâğıdından uzun birkaç parça koparıp parmaklarına sardı. Pencereye dönerek zarfı dikkatle çıkardı. Bandın iki ucunun birbirine yapışması için üst üste katlanmış olduğunu gördü.

Polisin parmak izi bandının eldivenlerine yapışmasını önlemek için kullandığı tekniki bu.

Zarfın üstünü açıp katlanmış beyaz kâğıdı çıkardı, açtı. Aynı büyük harflerle şu yazılıydı: "Lütfen açık tut."

Şaşırın Marino bir an için notun kendisine ait olmadığını ve Benton'ın yazmadığını düşündü. Ne kâğıt, ne de bant eskiydi ve çok temizdiler. Bandın katlanmış uçları onu her kim kullandıysa eldiven taktığını gösteriyordu. Marino'nun adının başharfleri PM'ydi ve büyük harf kullanıldığında el yazısı karşılaştırmalarını genellikle engellediğini biliyordu, ancak bir belge uzmanı aynı kişi tarafından büyük harfle yazılmış örnekleri karşılaştırabilirdi. Benton, Marino'nun bu odada sıcağın bunalacağını ve havalandırmayı açacağını da biliyordu. Başka bir şey olmasa bile Marino bir penceredeki havalandırma açıkken diğerinin kapalı olduğunu fark eder ve bunun nedenini merak ederdi. "Havalandırmayı açık tut mu?" dedi Marino yüksek sesle. Hayal kırıklığı içinde ve yorgundu.

Mutfaka dönüp bir dolabı açtı. Daha önce burada düzgünce katlanmış küçük alışveriş torbalarının bulunduğunu görmüştü. Poşeti sallayarak açtı, zarfı içine attı.

"Neden bahsediyorsun sen? Benimle dalga mı geçiyorsun, piç kurusu?"

Benton'ın kendisine nasıl davrandığını hatırlayınca göğsü düş kırıklığıyla sıkıştı. Sanki bir ömür boyu arkadaş, dost, neredeyse kardeş gibi olmamışlar, bir kadını tamamen farklı şekillerde olsa da paylaşmamışlardı. Marino'nun zihninin hayalperest ve gizli bir bölümünde o ve Benton,

Scarpetta'yla evliydi hem de aynı anda. Şimdi Marino'nun onun üzerinde kimseyle paylaşmadığı hakları vardı. Ama Scarpetta, onun için özlem duymuyordu; bu bastırılmış acı onun öfkesini ve üzüntüsünü artırıyordu. Bir panik hissi midelerini bulandırdı. Dışarıda, görünürde bir taksi olmayınca Marino bir sigara yakıp yorgun bir şekilde tuğla duvara oturdu. Zor nefes alıyordu, kalbi kaburgalarına deli gibi çarpıyordu. Sanki içinde bir boksör onu yumrukluyor, dövüyor, nefesini kesiyordu. Göğsünün sol tarafına keskin bir acı saplanıp Marino'yu dehşete düşürdü. Ağır, derin,

keskin soluklar aldı, ama aldığı hava yetmiyordu. Boş bir taksi önünden geçti. Duvarının üstünde, elleri dizlerinde, gözleri kocaman olmuş hiç kıpırdamadan otururken Marino'nun yüzünden terler damlıyordu. Sıkılı yumruklarının arasından sigarası düşüp kaldırım taşlarında yuvarlandı, bir çatlağa takılıp durdu.

BEV, ONU DÜŞÜNMEYEN EDEMIYORDU.

Wal-Mart park yerinde kendisine beş dolar veren kuzudan olabildiğince uzak durmalıydı. Ama duramıyordu. Bev içindeki bu güçlü isteği kontrol edemiyordu ve tepkisini her türlü mantıklı açıklamaya engel olsa da, çirkin, kara düşüncelerinde bir neden ve sonuç vardı. Kuzu, onu reddetmişti. Bev sanki iğrenç biriymiş gibi geri çekilmişti ondan. Sonra para vererek onu daha fazla küçültmüştü.

Wal-Mart'ın içinde, böcek kovucuları bölümünde oyalanıyor, şişeleri alıp bırakıyor, camdan park yerini seyrederken etiketleri okuyor gibi yapıyordu. Kuzunun yeni bir araba değil de, nedense şımarık, zengin bir ev kadını ya da kız arkadaşın karakterine uymayan eski model orman yeşili bir Explorer kullanması Bev'i şaşırtmıştı. Daha da ilginç, motoru çalışır durumda ve farları sönmükken arabasında oturuyordu. Bev beş dakika içinde soyunma odasına girip çıktı, üzerinde dikkati çeken bir Hawai gömleği ve Bermuda şort vardı... hiçbirinin parasını ödemiş ve çıkışta alarm veren alıcıları çakısıyla kesmişti.

Yağmurluğunu ters çevirip koluna asmış, hava açık olmasına rağmen ucuz naylon yağmur bonesini saçlarına geçirmişti. İnsanlar onu fark etseler bile ya deli olduğunu ya da saçlarını yaptırdığını düşüneceklerdi. Explorer yerinden kıpırdamamıştı. Bev doğruca Jay'in eskimiş, pislik içindeki beyaz SUV'una gitti. Kuzunun kendisini fark etmediğinden ya da en azından yarım saatten kısa bir süre önce karşılaşp para verdiği kadınla arasında bir bağlantı kurmadığından emindi. Yola çıkarak sola, Perkins'e döndü, Acadian'ı geçip Cateria özellikle üniversite öğrencileri tarafından sevilen bir restoran olduğu için arabalarla dolu küçük bir park yerine girdi. Motoru kapatıp farları söndürdü, beklemeye başladı. Kuzu caddenin karşısındaki Wal-Mart'ın park yerinde Explorer'ında oturmaya devam ettikçe arzusu daha sıcak bir şekilde içini yakıyordu.

Belki telefonda konuşuyordu. Belki bu kez iğrenç derecede şeker olmak yerine erkeğiyle kavga ediyordu. Bev insanları takip etmede bir uzmandı. Jay'in Cherokee'sini kullanırken bunu düzenli bir şekilde yapıyordu. Bir balıkçı kampında kaçak olarak vakit geçirmeye başlamadan önce, bazen yapılması gereken şeye bağlı olarak bazen de iş olsun diye insanları takip ederdi. Ama o günlerde hareketlerinin bir amacı vardı ya da en azından işe yarar bir amaca yönelik araç işlevi görüyorlardı. Bev ne yaparsa yapsın emirleri uyguluyordu. şu anda bir dereceye kadar Jay'in emirlerini uyguluyordu, ama bir insandan durmadan aynı iş istendiğinde yöntemler ve duygular değişiyordu. Bev kendini şımartmaya, kendi fantezilerini kurmaya ve kendi eğlencesini yaşamaya başlamıştı. Bu onun hakkıydı.

Explorer, Old Garden District'in merkezine yöneldi. Sarışın güzel kadının dizi yaralanan kadının hemen arkasında olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu durum Bev'i çok eğlendiriyordu. Explorer yavaşlayıp uzun çalılarla sınırlanmış karanlık bir garaj yoluna girerken gülümsedi. Bev biraz ileri gidip yolun kenarına çekti, aşağıya indi. Üzerine hemen yağmurluğunu geçirip beyaz tuğla eve doğru geri döndü. Tam kadın güvenle içeri girip ön kapı kapanırken oradaydı. Cherokee'sine geri dönüp adresi yazdı, tekrar evin önünden geçmemek için yan yola saptı. Bekleyecekti.

JEAN-BAPTISTE HER ŞEYDEN çok çift kutuplu bir anten istiyordu, ama bu tür ayrıcalıkları yoktu.

Üstün durumdaki bazı mahkûmlar çift kutuplu antenler, kulaklıklar, portatif telsizler, AM/FM yükselticileri ve zincirli dini madalyalar alabiliyorlardı. En azından bazı mahkûmlar. Özellikle Hayvan portatif radyosuyla övünmeye bayılıyordu, ama çift kutuplu anteni yoktu, çünkü mahkûmların Büyük On dedikleri özel listeden yalnızca bir mal seçme hakları vardı. İdam mahkûmlarının, hücrelerinde silah yapmalarından korkulduğu için ayrıcalıkları daha da sınırlıydı.

Jean-Baptiste'in silahlar umurunda değildi. Kullanmaya karar verirse onun vücudu silahtı. Şu anda bununla ilgilenmiyordu. Zincirlerle duşa götürüldüğü zaman memura saldırmasına gerek yoktu ki manyetizması sayesinde bunu kolayca yapabiliirdi. Demir parmaklıklı metal kapıların önünden geçerken bu özelliği daha da artıyordu. Gücü çoğalıyordu. Kasıklarında zonkuyor, kafatasının tepesini başının üstünde asılı duracak şekilde kaldırıyor. Geride gözle görülür kıvılcım izleri bırakıyordu. Gardiyanlar onun neden güldüğünü hiç anlamıyordu ve tavrı onları gerçekten sinir ediyordu.

Işıklar saat yirmi birde sönüyordu. Kontrol odasındaki gardiyan bütün düğmeleri tek tek kapatıp mahkûmları mutlak karanlığa boğmaktan büyük zevk alıyordu. Jean-Baptiste gardiyanların, kendi aralarında, karanlığın, bu "pislik çuvallarına" yaklaşan idamlarını, dışarıda yaptıkları şey yüzünden aldıkları cezayı düşünmeleri için vakit kazandırdığını söylediklerini duymuştu. Öldürmeyenler bir kadınla mutlak birleşmenin onu serbest bırakmak, çığıllıklarını ve inlemelerini dinlemek, vücuduna el koyup onu görebilecek ve böylece kadının coşkusunu paylaşıp manyetizmasının Baptiste'le sonsuza dek evliliğini paylaşacak insanlar için ona poz verdirirken kanıyla kaplanmak demek olduğunu anlamıyorlardı. Ranzasına uzandı. Teri çarşaflardan geçiyor, kokusu küçük, havasız hücreyi, arka duvarın sağ tarafında bulunan mantar şeklindeki paslanmaz çelikten tuvaleti dolduruyordu. Mahkûmlar sessizdi, Hayvan hariç. Sessizce kendi kendine konuşuyor,

Jean-Baptiste'in kulakları olmadan da duyduğunu bilmiyordu. Hayvan geceleri gerçekte olduğu güçsüz, zayıf varlığa dönüşüyordu. Kokteyl onu uyutup artık zayıf, kusurlu bedenine ihtiyaç duymadığında çok daha iyi olacaktı.

"... Kıpırdama. Güzel, değil mi? Dur, lütfen dur. Dur! Acıyor! Ağlama. Bu çok güzel. Anlamıyor musun, seni küçük kaltak. Çok güzel! Annemi istiyorum! Ben de öyle. Ama o bir fahişe. Kes ağlamayı, beni duyuyor musun? Bir kere daha bağırırsan..."

"Kim var orda?" diye sordu Jean-Baptiste iğrenç kokulu havaya doğru.

"Kapa çenenini. Kapa. Senin hatan. Bağırman gerekiyordu, değil mi? Ben sana bağırmamanı söylemişim. Bir daha çiklet yok sana. Tarçınlı. Hangi tadı sevdiğini anlamam için kâğıdım salıncağın yanına atıyorsun. Aptal küçük edepsiz. Burda gölgede dur, tamam mı? Benim koşmam gerekiyor, koşmalıyım. Bu nasıl, koşmalıyım, koşmalıyım, koşmalıyım." Yavaşça şarkı söylemeye başladı. "Koşmalıyım, koşmalıyım, koşmalıyım-koş-koşkoş..."

"Kim var orda?"

"Tak tak, kim o?" diye seslendi Hayvan, yırtıcı, alaycı bir tonla. "Kıllı, kıllı, pipin nasıl? Kıçında saklanan iki küçük fındık ve burnundan küçük bir pipi." Yumuşak bir şekilde şarkı söylüyordu, ama yeterince yüksek sesliydi. "Ben bir şairim, bilmiyor musun? Biliyor musun, pipisiz mucize? Gerçekten hassas bir adamım ben. Yeşil yumurtalar ve salam. şapkadaki kedi. Ben etli olanları severim, ama çok şişman olmayacak. Trampetler lütfen."

"Kim var orda?" Jean-Baptiste aralıklı, minik, sivri dişlerini gösterdi. Onları sertçe yalayıp kendi kanının tuzlu, metalimsi tadını hissetti.

"Yalnızca benim, Kıl Yumağı. Dünyadaki en iyi dostun. Dünyadaki tek dostun. Benden başka kimsen yok, bunu biliyor muydun? Bilmelisin. Başka kim seninle konuşup kapı kapı dolaşan ve sana gelene kadar herkes tarafından okunup kirletilen aşk notları gönderiyor ki?"

Jean-Baptiste dilindeki kanı emerek dinliyordu.

"O güçlü aileye sahipsin. Radyomdan hepsini duydum. Birçok kez." Sessizlik. Jean-Baptiste'in kulakları çanak anten gibiydi.

"Bağ-lan-tı-lar. İhtiyaç duyduğunda nerde o kahrolası koruyucular?" diye alay eder gibi sordu karanlıkta.

Nefret dolu sesi minik yarasalar gibi Jean-Baptiste'in kapısındaki demir parmaklıklardan içeri giriyordu. Etrafında uçuşan sözcükleri kıllı elleriyle kovaladı.

"Burda delirdiğini biliyor muydun. Kıl Yumağı? Dışarı çıkmazsan kuyruğu tutuşmuş kedi gibi delireceksin. Bunu biliyor muydun,

Kıl Yumağı?"

"Je ne comprends pas," diye fısıldadı Jean-Baptiste çenesinden bir damla kan süzülüp bebeksi incelikteki tüylerinin arasında gözden kaybolurken.

Kana dokunup parmağını yaladı.

"Oh, sen comprende vous" Belki kışına bir şey sokmuşlardır, ha? Ve boom!" Hayvan yumuşak bir şekilde güldü. "Görüyorsun ya, seni bir ben anlamadım.

Anlıyorsun. Bir kez o kafese koydukları zaman ne isterlerse yaparlar ve bunu kim bilebilir? Onları gammazlarsan canımı daha fazla yakarlar ve bunu kendin yaptığımı söylerler."

"Kim var orda?"

"Bunu söylemeden bıktım, tak-tak-pislik, mini-mini pipi! Kim olduğumu çok iyi biliyorsun. Benim. Senin dostun." Jean-Baptiste, Beast'in nefeslerini duyuyordu. Solukları iki hücreyi aşıyor ve Jean-Baptiste sarmısak ve taze kırmızı şarap olan Clos des Mouches'un kokusunu alıyordu. Jean-Baptiste buna aptal şarap diyordu, çünkü zeki ve akıllı olmak için karanlık ve nemli yerlerde yeterince uyumamış oluyordu. Jean-Baptiste'in ölüm hücresi onun mağarasıydı.

"İşte söyleyeceğim şey, özel arkadaşım, senin tek dostun.

Beni öldürecekleri yere minibüsle götürmeleri gerekiyor. Huntsville. Ne isim ama. Av ve suçlu, doğru mu? Yolculuk bir saat sürüyor. A noktasıyla B noktası arasında bir şey olursa ne olacak?" Dauphine Meydanı'nda kestane ağaçları, açelya ve güller açıyordu. Jean-Baptiste'in onları görmesi gerekmiyor, yalnızca nerede olduğunu anlamak için koklaması yetiyordu: iyi bir yer olan Bar du Caveau ve Restoran Paul. İnsanlar onunla ilgilenmiyordu. Camın arkasında yiyip içiyorlar, gülüp kahkahalar atıyorlar ya da dikkatle mum ışığına doğru eğiliyorlardı. Bazıları eve gidip seyredildiklerini bilmeden sevişeceklerdi. Jean-Baptiste gecenin içinden geçip ile St.-Lous'in sonuna doğru devam ediyordu. Paris'in ışıkları Seine'in akıntısında yansıyor, ince tüyler gibi kıpırdaşıyordu. Yalnızca birkaç dakika sonra morgdan bir mil uzaktaydı.

"Benim bir şey yapacak malzemem yok. Bahse girerim senin vardır. Beni iğneye götürürlerken o minibüsü durdurabilirsin ve ben de seni almak için geri dönerim, Kıl Yumağı. Benim zamanım doldu. Üç günüm var. Duyuyor musun? Üç lanet olası gün. Bir yol bulabileceğini biliyorum. Bunu ayarlayabilirsin, beni kurtarırsın ve ortak oluruz."

Ue St.-Louis'deki birahane de bir köşeye oturup çiçek saksılarıyla dolu balkona baktı. Bir kadın

büyük olasılıkla mavi gökyüzüne ve nehre bakmak için dışarı çıktı. Kadın çok güzeldi. Pencereleri temiz sonbahar havasına karşı açıktı. Kadının lavanta gibi koktuğunu hatırladı. Öyle koktuğunu düşünüyordu.

"Ben işimi bitirince kadın senin olabilir," dedi Jay, Domaine Prieure Roch'un Clos de Beze'sini yudumlarken. Şarapta tütsülenmiş badem tadı vardı.

Kırmızı şarabı yavaşça çalkalayıp geniş cam kadehin kenarlarını yaladı. Ilık bir dilin yavaşça daireler çizmesi gibi bir şeydi bu. "Biraz istediğini biliyorum." Jay kadehi kaldırıp lastikli söze güldü. "Ama nasıl alacağımı biliyorsun, mon frere⁷ .

"Dinliyor musun, Kıl Yumağı? Üç lanet olası gün, senden tam bir hafta önce. Dışarda istediğin bütün kaltakları almanı sağlayacağım. Onları önce benim almama aldırılmazsan hepsini sana getireceğim. Çünkü sen beceremezsin, değil mi? Onun için, neden paylaşmayasın ki?" Bir duraklama oldu, Hayvan'ın sesi kötü bir ifadeye büründü. "Beni dinliyor musun, Kıl Yumağı? Bir kuş kadar özgür olacaksın!"

"İşte gidiyoruz," dedi Jay göz kırparak. Şarap kadehini bırakarak hemen döneceğini söyledi. Tıraş olup şapkasının siperliğini yüzüne doğru eğmiş olan Jean-Baptiste'in Jay... ona Jay diyemezdi, Jean-Paul yokken kimseyle konuşmaması gerekiyordu. Camdan güzel kardeşinin balkondaki kadına seslenmesini seyretti. Yol tarifine ihtiyacı varmış gibi hareket ediyor, işaret ediyordu. Kadın önce gülümsedi, sonra onun gülünç hareketlerine kahkahalarla gülmeye başladı. Jean-Paul'ün büyüüne hemen kapıldı, kısa süre sonra dairesinde gözden kayboldu.

Derken gıpta ile bakılan kardeşi sihirli bir şekilde tekrar locasına oturdu. "Git," diye emretti Jean-Baptiste'e. "Dairesi üçüncü katta." Başıyla işaret etti. "Nerde olduğunu görüyorsun.

O ve ben bir içki içerken saklan. Çok basit olacak. Ne yapacağını biliyorsun. şimdi burdan git de kimseyi korkutma."

"Seni kahrolası çirkin kıllı pislik." Hayvan'ın korkunç fısıltısı Jean-Baptiste'in hücrelerine aktı. "Ölmek istemiyorsun, değil mi? Bizim becerdiğimiz insanların haricinde kimse ölmek istemez, artık daha fazla dayanamazlar ve yalvarmaya başlarlar, değil mi? Bir kuş kadar özgür. Bir düşün. Bir kuş kadar özgür." Jean-Baptiste, kadının Scarpetta isimli doktor olduğunu hayal etti. Kollarında uykuya dalacaktı. Jean-Baptiste'in gözleri onun üzerinden hiç ayrılmayacak, kadın daima onunla olacaktı. Kadının ona gönderdiği, kısa ve daktiloyla yazılmış, gelip onu görmek için yalvardığı, yardımını istediği mektubu okşadı. Mektubu elle yazmış olmasını tercih ederdi, böylece harflerinin her kıvrımını, şehvetli kalem arkadaşlığının her çizgisini inceleyebilirdi. Jean-Baptiste onun çıplak olduğunu hayal edip dilini emdi.

UZAKLARDAKI FIRTINA ORKESTRA DAVULU gibi gümbürdüyor, bulutlar küçülen ayın önünden geçiyordu.

Bev firtına bu kadar güneye inerse, geçene kadar Dutch Bataklığı'na dönmeyecekti ve radyo hava durumu hakkında böyle bir tahminde bulunmuyordu. Ama henüz iskeleye geri dönmeye hazır değildi. Orman yeşili Explorer'daki kuzu son iki saattir ilginç bir rota izlemişti ve Bev bunu anlayamıyordu. Kadın -her kimsecaddelerden ve Bev'in anlamadığı bir nedenle park yerlerinden geçmişti.

Tahmin ettiği kadarıyla kuzu erkeğiyle kavga etmişti ve hemen eve gitmeyi reddediyor, büyük olasılıkla o küçük oyunlardan birini oynayıp adamı meraktan öldürmek istiyordu. Bev aralarındaki mesafeyi korumaya dikkat etmişti. Birkaç kez sol şeritten Explorer'i geçmiş, en az on mil nden gitmişti. Kısa süre soma, Raifs Po-Boy, Money Flash Cash, Crawfish Depot gibi garip isimleri olan işletmelerin bulunduğu Baker adlı küçük bir kasabadan geçmişlerdi.

Kasaba bir serap gibi geride kalmış ve otoyol şeridi zifiri karanlık bir hal almıştı. Dışarıda hiçbir şey yoktu, ne işık, ne ağaç, yalnızca isa'ya ihtiyacınız Var diyen bir ilan tahtası vardı.

SULU KAHVERENGI SUDA GÖZDEN kaybolmadan önce gözlerini Bev'e diken timsahın gözleri bir periskopa benziyordu.

Jay timsahları rahatsız etmediği takdirde onların da kendisini rahatsız etmeyeceklerini söylemişti.

"Onlara fikirlerini sordun mu? Eğer bu doğruysa neden ağaçların arasından fırlayıp tekneye binmeye çalışıyorlar? Ya o seyrettiğimiz filmi hatırlıyor musun? Adı neydi?... "

"Ölümün Yüzü," diye cevap vermişti. Bu kez onun sorularıyla kızmaktan çok eğleniyor gibiydi.

"Göle düşen o bekçiyi ve onu yakalayan timsahı hatırlıyor musun?"

"Sen onları korkutmazsan timsahlar yanına gelmez," diye açıklamıştı Jay. "Bekçiyi yakaladılar, çünkü bekçi onları yakalamaya çalışıyordu."

Bu mantıklıydı ve Bev hafifçe rahatladığını hissediyordu. Ama Jay hemen yüz seksen derece dönüş yapıp zalim bir gülümsemeye bir hayvan ya da sürüngenin yırtıcı, saldırgan, yani acımasız bir avcı olduğunu nasıl anlayacağını açıklamıştı.

"Her şey gözlerdedir, bebeğim," demişti. "Yırtıcı hayvanın gözleri benimkiler gibi kafasının önündedir." Kendi güzel mavi gözlerini işaret etmişti. "Timsahınki gibi, kaplanınki gibi. Biz yırtıcılar saldıracak bir şeye dimdik bakarız. Yırtıcı olmayanların gözleri kafalarının iki yanındadır, yoksa bir tavşan kendini bir timsaha karşı nasıl savunabilir, değil mi? Bu yüzden tavşanın neyin geldiğini görüp deli gibi kaçması için çevresel bir görüş açısının olması gerekir."

"Benim yırtıcı gözlerim var," demişti Bev. Bunu öğrendiğine sevinmişti, ama timsahların ve yılanların yırtıcı olmasına o kadar da memnun olmamıştı.

Bu tür gözlerin, sinsi sinsi etrafi kolağan edip öldürecek ya da avlayacak birini aradığını fark ediyordu. Yırtıcılar, özellikle sürüngenler insanlardan korkmazlardı. Kahretsin! Bev bir timsah ya da yılanla eşdeğer değildi. Suya düşerse ya da bir timsahın üstüne basarsa kim kazanırdı? O değil herhalde. "İnsanlar nihai yırtıcılardır," demişti Jay. "Ama biz karmaşığız. Bir timsah her zaman timsahtır. Yılan da her zaman yılan. Bir insan kuzu da olabilir kurt da." Bev kurttu.

Bataklıktan bir deniz canavarı gibi çıkan servi ağaçlarının köklerinin arasından geçerken kurt kanının çalkalandığını hissetti. Teknenin dibinde domuz bağıyla bağlanmış kadın ara ara ortaya çıkan erken sabah güneşinde gözlerini kısıyordu. Servi köklerinin yüzeye çıktığı yerlerde su derin değildi. Tekneyi balıkçı barakasına doğru sürerken Bev dikkatliydi. Esiri zaman zaman pozisyon değiştirerek eklem yerlerindeki acıyı azaltmaya çalışıyordu. Zorla aldığı soluklar yüzünden burun delikleri kabarıyor, ağızındaki ıslak tıkaç bir dışarı bir içeri oynuyordu. Bev, onun adını bilmiyordu ve söylememesi konusunda uyarılmıştı. Bu konuşma bir saat önce, Cherokee'de geçmişti, kuzu yolcu tarafındaki kapıdan dışarı çıkamayacağını anladığında. Eğer arkaya tırmanmaya çalışsa Bev, onu vuracaktı. O zaman kuzu sohbet etmeye, arkadaş olmaya, Bev'in ondan hoşlanmasını sağlamaya çalışmış, hatta Bev'in adını soracak kadar ileri gitmişti. Hep böyle yaparlardı, Bev de her zaman aynı şeyi söylerdi: "Benim adım seni hiç ilgilendirmez ve senin hakkında da hiçbir şey bilmek istemiyorum."

Kadın bir anda gücünü kaybetmiş, kendisini nasıl bir dehşet bekliyorsa konuşarak bundan kurtulamayacağını anlamıştı. İ simlerin yalnızca iki amacı vardı: insanları hayatlarının değerli olduğunu hissetmelerini sağlamak için kullanmak ve insanların hayatlarının değeri olmadığını hissettirmek için kullanmamak. Jay pilli radyosundan haberleri dinlediğinde Bev bu küçük kuzu hakkında çok şey öğrenecekti.

"Lütfen bana zarar verme," diye yalvarmıştı kuzu. "Bir ailem var."

"Dinlemiyorum," demişti Bev. "Neden biliyor musun? Çünkü sen günün avından başka bir şey değilsin."

Bev, sesinin gücünden etkilenerek bir kahkaha attı, çünkü çok yakında onun sesi çıkmayacaktı. Jay söz sahibi olacaktı. Bir kez kuzunun mülkiyetini ele geçirdikten sonra Bev'e Jay'in emirlerini yerine getirecekti. Bev yalnızca bir seyirci olacaktı. Bu düşünce onu, hâlâ mümkünken kontrol ve taciz etmeye zorluyordu. Kuzuyu ayak ve el bileklerini vücudu bükülecek şekilde bağlamıştı. Kuzunun nefes almak için çaba harcarken rahatlayıp kasılması daha da zorlaşmıştı .

"Bak ne diyeceğim, tatlım," dedi Bev dümeni kullanırken. " Şuradaki ağaçların altına demir atacağız ve ben, senin her yerine sinek kovucu sıkacağım, çünkü erkeğim senin her yerinin şişip kabarmasından hoşlanmayacaktır."

Esirinin kızarmış şiş gözleri daha da irileşip yaşarırken bir kahkaha attı. Kuzu ilk kez bir erkekten bahsettiğini duyuyordu. "Şimdi ağlamayı kes, tatlım. Güzel görünmen gerekiyor, ama şu anda berbat görünüyorsun."

Kuzu hızla gözlerini kırptırdı. Hızlı, kesik kesik ve acı veren solukları yüzünden ağzındaki tıkaç ıslak sesler çıkarıyordu.

Bev tekneyi kıyıya yanaştırdı, motoru durdurup demir attı.

Tüfeğini alıp ağacı taradı, yılan olup olmadığını kontrol etti. Bir tek esirin tehlikede olduğunu görüp tatmin olmuş bir şekilde pompalı tüfeğini brandanın üstüne bıraktı. Tekne minderini "günün küçük, güzel avından" birkaç santim öteye koydu.

Çantasını karıştırıp plastik sinek kovucu şişesini çıkardı.

"Şimdi ağzındaki tıkaçı çıkarıp seni çözeceğim," dedi Bev. "Neden bu kadar nazik olduğumu biliyor musun, tatlım? Çünkü gidebileceğin tek yer suyun içi olabilir ki o suda neler olduğunu düşünürken yüzmeye gitmek istemeyeceğine eminim. Ya balık kutusuna ne dersin?"

Bev tabut büyüklüğündeki balık kutusunun kapağını açtı. İçi ağzına kadar buzla doluydu.

"Kabalık etmeye karar verirsen burası seni canlı ve taze tutacaktır. Bunu yapmak istemezsin, değil mi?"

Kadın başını hızla iki yana sallayıp kuru bir sesle, "Hayır," dedi ağzındaki tıkaç çıkarken. "Teşekkürler, teşekkürler," dedi titrek bir sesle, dudaklarını ıslatarak.

"Bahse girerim her yerin berbat ağrıyordur," dedi Bev, onu çözmek için acele etmeyerek. "Erkeğim Jay, beni bir kez bağlamıştı. Kollarımı ve bacaklarımı arkadan öyle sıkı bağladı ki bir simide benzedim, tıpkı senin gibi. Bu onu uyarıyor, biliyor musun?" İpi brandanın üstüne fırlattı. "Eh, yakında göreceksin."

Kadın ezik bileklerini ovuşturdu, soluklarını düzeltmeye çalıştı. Bev'e, Seventeen dergisindekiler gibi saf bir güzelliği olan sporcu sarışınları, okul amigolarım hatırlatıyordu. Zeki görünmesini sağlayan kemik çerçeveli gözlüklerden takıyordu. Yaşı da doğruydu, otuzların sonu, belki kırk. "Üniversiteye mi gidiyorsun?" diye sordu Bev.

"Evet."

"Güzel. Gerçekten çok güzel." Kadın bir an için düşüncelere dalıp gitti, etli, yıpranmış yüzü ifadesiz kaldı.

"Lütfen beni geri götür. Param var. Sana ne kadar istersen veririz."

Bev'in acımasızlığı tekrar yerleşti gözlerine. Jay akıllıydı ve parası vardı. Kadın akıllıydı ve parası vardı. Kadına doğru eğildi. Ağaçların altından güçlü sivrisinek vızıltısı geliyordu. Yakınlarda bir balık zıplayıp tekrar suya daldı. Güneş yükseldikçe hava daha da ısınıyordu ve Bev'in Hawai

gömleği terden sırsıklam olmuğu.

"Bu iş parayla ilgili bir konu değil," dedi Bev. Kadının açık mavi gözlerindeki umut ışığı söndü. "Neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

"Ben, sana bir şey yapmadım. Lütfen bırak eve gideyim. Kimseye bir şey söylemem. Senin başını derde sokacak hiçbir şey yapmam. Zaten nasıl yapabilirim ki? Seni tanımıyorum."

"Eh, beni tanımaya hazır ol, tatlım," dedi Bev nasırlı, kuru elini kadının boynuna koyup başparmağıyla okşayarak.

"Birbirimizi çok iyi tanımaya hazırlanıyoruz."

Kadın gözlerini kırpıştırıp çatlamış dudaklarını yaladı. Bev'in elleri aşağıya doğru inmeye devam edip ensesini okşadı, sonra daha da aşağılara inerek nereyi isterse orayı keşfe başladı. Kadın kaskatı oturup gözlerini kapamıştı. Bev giysilerinin içine girip sutyenin kancasını açınca birden irkildi. Bev sinek kovucuyu sıkmaya, kuzunun çıplak vücuduna sürmeye başladı. Onun çekici, sıkı etinin jöle gibi titremesini hissetti. Bev, Jay'i ve yatağın altındaki çamaşır suyuyla beyazlamış lekeyi düşünüyordu. Kuzuyu birden sert bir şekilde itip başını dıştan takmalı motora çarptı.

83. SOKAK'LA LEXINGTON CADDESİ'NİN köşesinde bir teslimat kamyoneti yaşlı bir kadına çarpmıştı.

Benton Wesley ambulansın ışıkları yanıp söner, blok sarı bantla kordon altına alınırken alık alık bakan kalabalığın konuşmalarını dinliyordu. Ölümcül kaza bir saatten kısa bir süre önce meydana gelmişti. Benton hayatı boyunca çok fazla kan gördüğü için oradan hızla uzaklaşarak gözlerini kamyonetin tekerleklerinin altına sıkışmış cesetten uzaklaştırdı.

Beyin parçaları, kafası kopmuş ve caddede yatan dişler hakkında bir şeyler çalındı kulağına. Halka kalsa her ölüm mahalli seyirlik bir yer olurdu: biletler beş dolardan satılır, kan ve iç organlara içiniz kaldırdığınızca bakardınız. Eskiden o olay yerine geldiğinde, bütün polisler onun uzman gözlerinin bütün ayrıntıları yakalaması için yoldan çekilirken, emir vererek yetkisi olmayan insanları olay yerinden uzaklaştırırdı. Hislerini dilediği gibi belirtebilirdi... Bazen sakın bir şekilde, bazen sakın olmayan.

Koyu renk gözlüklerinin ardından bölgeyi tarıyor, ince bedeni kalabalık kaldırım boyunca bir vaşak çevikliğiyle ilerliyordu. Tıraşlı kafasını siyah bir beysbol şapkası örtüyordu. Taksiden Lucy'nin binasının tam önünde ya da yakınında inmek yerine on blok ötede inmişti, şimdi oraya geri dönüyordu. Lucy'nin önünden geçip, "Affedersiniz," dese büyük olasılıkla Lucy, onu tanımazdı. Onunla görüşmeyeli altı yıl olmuştu. Nasıl görüldüğünü, hareket ettiğini ve konuştuğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Hissettiği kaygı, 75. Sokak'taki modern cilalı granit binaya yaklaşırken aynı hızda yürümesini sağlıyordu. Binanın önünde ellerini arkasında kavuşturmuş bir kapıcı dikiliyordu. Gri üniformasıyla çok etkileyici görünüyordu. Ağırlığını bir ayağından diğer ayağına geçirmesi ayaklarının acıdığını gösteriyordu.

"Son Durak' ı arıyordum," dedi kapıcıya.

"Ne?" Adam ona delirmiş gibi baktı.

Benton tekrarladı.

"Bir tür polis mıntıkası filan mı bu?" Kapıcı onu dikkatle incelerken soluk yüzünde evsiz ve çatlak düşünceleri belirdi.

"Belki siz Altmış Dokuzuncu Sokak'taki karakolu kastediyorsunuzdur."

"Yirmi birinci kat, iki bin yüz üç numara."

"Ah, neden bahsettiğinizi şimdi anladım, ama oranın adı Son Durak değil. Yazılım şirketi... Bilirsiniz, bilgisayarlar filan."

"Emin misin?"

"Burda çalışıyorum, değil mi?" Kapıcı sabırsızlanıyordu ve binanın çok yakınındaki bir bitkiyi koklayan köpeğin sahibine öfkeyle bakıyordu. "Hey," dedi kadına. "Köpekler işlerini burda göremezler."

"Yalnızca kokluyor," diye karşılık verdi kadın sinirli bir şekilde. Tasmayı çekerek zavallı kanişi kaldırımın ortasına getirdi tekrar.

Kendini ortaya koyan kapıcı, kadına ve köpeğine aldırmadı. Benton soluk kot pantolonunun cebini karıştırıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı açıp Lucy'yle, binasıyla ya da kapıcı ne derse desin aslında adı Son Durak olan ofisle bir ilgisi olmayan adrese ve telefon numarasına baktı. Kapıcı sırf jest olsun, diye bir çatlağın gelip Son Durak' ı sorduğunu Lucy'ye söylese çok endişelenir telaşa kapılırdı. Marino,

Jean-Baptiste'in Lucy'nin şirketini Son Durak olarak bildiğine inanıyordu. Benton, Marino ve

Lucy'nin telaşlanmasını ve endişelenmesini istiyordu.

"İşte, iki bin yüz üç," dedi Benton kapıcıya, kâğıdı tekrar cebine koyarak. "Şirketin adı ne? Belki bana verilen bilgi yanlıştır."

Kapıcı içeri girip mandallı kâğıt altlığını aldı. Parmağıyla sayfayı tarayıp yanıt verdi, "Tamam, tamam, iki bin yüz üç. Dediğim gibi bir bilgisayar şirketi. Infosearch Solutions oraya çıkmak isterseniz onları arayıp kimliğinizi görmem gerekiyor." Kimlik tamamdı, ama telefonla araması gerekmiyordu. Bütün bu olanlar Benton' ı çok eğlendiriyordu. Kapıcı karşısındaki bu dağınık görünümlü yabancıya karşı açıkça kabalık ediyordu ve ön yargılı davranıyordu. Şehrin geçmişteki en büyük erdeminin dağınık görünümlü yabancılara, ingilizceyi zar zor konuşan yoksul göçmenlere kucak açması olduğundan habersizdi... pek çok New York'lu gibi. Benton istediği zaman ingilizceyi çok güzel bir şekilde konuşurdu ve geliri başkaları tarafından karşılanırsa da yoksul değildi.

Ceketinin cebindeki cüzdanına uzanıp sürücü ehliyetini çıkardı: Steven Leonard Glover, kırk dört yaşında, Ithaca, New York doğumlu. Artık Tom Haviland değildi, çünkü Marino, onu bu takma ismiyle tanıyordu. Benton ne zaman kimlik değiştirmek zorunda kalsa ki bunu gerektiğinde yapıyordu, bir dönem duygusal travmalar yaşıyor, kazanmak için daha kararlı olduğunu fark ediyordu.

Nefret onu içinde tutan aracı tahrip ederdi. Nefret etmek zihnin ve görüşün berraklığını kaybetmek demektir. FBI'dayken amansızca takip edip tuzağa düşürdüğü, nefretle dolu sadist ve pişmanlık nedir bilmeyen suçlulardan nefret etmek daha kolay ve yerinde bir şeydi. Eğer Benton nefret ederse ya da herhangi aşırı bir duyguya teslim olursa kaçınma ve kayıtsız kalma yeteneğini kullanması mümkün değildi.

Hâlâ evliyken Scarpetta'nın sevgilisi olmuştu ve belki de bu affedemediği tek günahıydı. Öldürüldüğüne inandıklarında

Connie ve kızlarının yaşadığı acıyı düşünmeye dayanamıyordu.

Bazen bu sürgünün, ailesine yaptıkları yüzünden bir ceza olduğunu düşünüyordu, çünkü zayıflık göstermiş ve hâlâ hissettiği aşırı bir duyguya teslim olmuştu. Scarpetta'nın böyle bir etkisi vardı onun üzerinde. Birbirleri için hissettikleri şeyleri fark etmeye başladıkları ilk günlere dönseler yine aynı günahı işleyeceklerinden emindi. Tek bahanesi -zayıf bir bahane olduğunu biliyorduydukları şehvetin ve aşkın ikisinin de önceden planlamamış olmasıydı. Her şey birden olmuştu.

"Sizin için onları arayacağım," dedi kapıcı, sahte kimliği Benton'a uzatarak.

"Teşekkürler... adınız neydi?"

"Jim."

"Teşekkürler, Jim. Ama bu gerekli değil."

Benton yürüyüp gitti, Dur işaretine aldırılmadan 75. Sokak'ı geçerek Lexington Caddesi'ndeki isimsiz kalabalığın bir parçası oldu. Bir iskelenin altına girerek şapkasını iyice yüzüne doğru indirdi, ama koyu renk gözlüklerinin ardında gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Bu her şeyden habersiz görünen insanlardan biri başka bir blokta yeniden karşısına çıkarsa onu tanırdı. Her zaman dikkatli ve tetikteydi. Aynı şey üçüncü kez olursa cep büyüklüğündeki video kamerasına kaydedirdi onu. Son altı yılda yüzlerce kaset biriktirmişti ve bugüne kadar şehir ne kadar büyük olursa olsun küçük bir dünyada yaşadığından başka bir şey kanıtlanamamıştı bu görüntüler.

Devriye arabalarında oturan, kaldırımlarda ve sokak köşelerinde birbirleriyle konuşan polislerin belirgin bir varlığı vardı New York'ta. Benton ayak bileğindeki tabancasıyla hiçbir şey belli etmeden dimdik ileri bakarak yanlarından geçirdi. Oysa bu çok ciddi bir ihlaldir ve bir polis tabancasını fark ederse onu yakalayıp bir binaya yaslardı. Kelepçelenip bir polis arabasına tıklır, sorgulanır, FBI

bilgisayar sisteminden geçirilir, parmak izi alınır ve mahkemeye çıkarılırdı. Aslında hepsi boş bir çaba olurdu. Suç mahallerinde çalışırken parmak izleri AFIS, yani otomatik parmak izleri tanımlama sistemine yüklenmişti.

Sözde ölümünden sonra parmak izleri, doğal nedenlerle ölen ve Philadelphia cenaze evinden gizlice alınan birininkiyle değiştirilmişti. Benton'ın DNA profili dünyanın hiçbir yerinde otomatik sistemde yüklü değildi.

Bir kapı eşiğine girip Teksas Kriminal Adalet Bölümü'ndeki bir telefon numarasının fatura adresini taşıyan cep telefonundan istihbaratı aradı. Fatura adreslerini programlamak o kadar da zor değildi. Siberuzayı kendi avantajı için kullanıp ihlal eden Benton yıllardır bilgisayarlar konusunda çok becerikli olmuştu. Teksas hapishanesinin telefon faturalarına eklenen az sayıdaki ödemeli telefonlar çoğu kez fark edilmezdi ve izi sürülemezdi.

Benton, Lucy'nin ofisini aradığında güvenlik sistemi ne kadar sofistike olursa olsun ekranlarında Teksas hapishanesinin adının ve numarasının çıktığını biliyordu. Elbette bütün aramalar kaydediliyordu. Elbette Lucy'nin kendi adli ses analizi yapan bilgisayar sistemi vardı. Elbette Benton'ın elinde de Jean-Baptiste'in kayıtlı sesi vardı. Chandonne kartelini yıkmayıp Benton'ın kimliğinin ve hayatının yok olmasına neden olan gizli operasyonun çok tehlikeli günlerine kadar uzanan yıllar boyunca bu kayıt hep elindeydi. Benton bu başarısızlığı yüzünden kendini asla affedemiyordu. Bu suçluluk ve aşağılık duygusundan kurtulabileceğini hiç sanmıyordu. Güveni hayatıyla eşanlamalı insanlar küçümserdi.

Çocukken Benton ve sihirli yüzüğü hayali sorgulamalarında hatalar yapardı. Bir yetişkin olarak altın FBI yüzüğü de hatalar yapmış, yanlış hükümler vermiş ve katillerin psikolojik değerlendirmesini yanlış yapmıştı. Ama kariyerinde zekâsına ve sezgisine en fazla ihtiyaç duyduğu ilk kez hata yapmıştı. Bu düşünce onu hâlâ öfkeden deliye çeviriyor, hasta ediyor ve kendisini suçlamasına neden oluyordu.

En kederli anlarında kendi kendine, suçlanacak kimse yok. Chandonneler ve yardımcıları bile suçlu değil. Mezarını kendin kazdın, şimdi de dışarı çıkman gerekiyor diyordu.

"BASIT BİR FOTOKOPI KÂĞIDI," diye telefonda Scarpetta'ya açıkladı, Polunsky kamu istihbarat memuru Jayne Reeve.

"Toplar halinde alır ve sayfası bir peniden satarız mahkûmlara. Zarflar daha ucuz, üç tanesi bir çeyrek," diye ekledi. "Sormamın bir sakıncası yoksa neden ilgileniyorsunuz?"

"Araştırma için."

"Oh." Adam iyice meraklanmıştı.

"Adli kâğıt analizi için. Ben bir bilim adamıyım. Ya mahkûmun bu tür bir mala sahip olma ayrıcalığı yoksa?" Scarpetta, Delray Beach'deki ofisinden arıyordu.

Telefon çaldığında elinde bavulla telaşla kapıdan çıkıyordu. Rose telefonu açmış, Scarpetta da konuşmak istemişti. New York uçağını kaçıracaktı.

"Kâğıt, zarf, pul, vs. gibi şeyler alabilir mahkûmlar. Ne olursa olsun buna kimse itiraz edemez. Bunu anlayabilirsiniz.

Avukatların işi," dedi Reeve.

Scarpetta ona Jean-Baptiste Chandonne'un hâlâ idamlıklar biriminde olup olmadığını sormadı. Ondan bir mektup aldığı ve artık onun güvenli bir şekilde kilit altında olduğundan kuşkulandığı imasında bulunmak istemiyordu.

Yeter seni piç kurusu. Yetti artık piç kurusu. Beni görmek istiyorsun, beni göreceksin piç kurusu. Konuşmak istiyorsun, tamam konuşacağız, seni piç kurusu. Eğer kaçtıysan bunu öğreneceğim, piç kurusu. Bu mektubu yazıp yazmadığını öğreneceğim piç kurusu. Kimseye zarar veremeyeceksin piç kurusu. Senin ölmeni istiyorum, piç kurusu.

"O kâğıtlardan bir numune gönderebilir misiniz bana?" diye sordu

Reeve'e. "Yarın elinizde olur."

MAVI GÖKYÜZÜNDE AKBABALAR UÇUYOR , gri, yıpranmış iskelenin diğer tarafındaki ölüm ve çürüme kokusu onları bataklığa doğru çekiyordu.

"Ne yaptın, etleri sazların arasına mı attın?" diye söylendi Bev, halatı bir direğe bağlarken. " Şu lanet olası akbabalardan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Jay gülümsedi. Dikkatini teknenin kıç tarafında büzülmüş olan kuzuya çevirmişti. Kadın el ve ayak bileklerini ovuşturuyordu, bluzunun düğmeleri yer yer açılmış ve üstü başı dağılmıştı. Bir an için korkmuş gözlerinde bir rahatlama belirdi, sanki iskeledeki bu yakışıklı sarışın adamın kötü olması olanaksızdı. Jay'in üstünde dizlerinden kesilmiş eski bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. Yaptığı her hareketle biçimli, bronz vücudunun kasları oynuyordu. Çevik adımlarla tekneye indi.

"İçeri gir," diye emretti Bev'e. Kadına döndü. "Merhaba. Benim adım Jay. Artık rahatlayabilirsin."

Kadının iri, yaşlı gözleri ona odaklanmış gibiydi. Bileklerini ovuşturup dudaklarını ıslatmaya devam etti. "Nerdeyim ben?" diye sordu. "Anlamıyorum.. "

Jay, ona yardım etmek için uzandı. Ama kadının bacakları işe yaramıyordu. Bunun üzerine onu belinden kavradı.

"İşte oldu. Biraz gerginiz, öyle mi?" Başının arkasındaki kurumuş kanla yapışan saç yumağına dokununca gözleri yandı. "Sana zarar vermemesi gerekiyordu. Yaralandın, değil mi? Tamam, Sıkı tutun. Seni kaldıracam, işte böyle." Çok hafifmiş gibi zorluk çekmedi. "Kollarını boynuma dola. Güzel." Onu iskeleye bırakıp peşinden yukarı tırmandı. Tekrar ayağa kalkmasına yardım edip onu kucağına aldı, barakaya taşıdı.

Bev küçük, ekşi kokulu yatağın üzerinde yatıyordu. Yatağın üzerinde örtü yoktu, yalnızca buruşuk beyaz bir çarşaf ve şeklini kaybedip neredeyse dümdüz olmuş lekeli bir yastık vardı. Jay, onu belinden tutup yere bırakırken kadın dengesini bulmaya çalışıyordu, bu arada Bev'in gözleri de Jay'i takip ediyordu. "Ayakta duramıyorum," dedi kadın, Bev'e bakmayarak, o orada değilmiş gibi davranıyordu. "Ayaklarım uyuşmuş."

"Onu çok sıkı bağladın, değil mi?" Jay'in gözleri biraz daha parlak yanıyordu. "Ona ne yaptın?" Bev dik dik baktı Jay'e.

"Kalk yataktan. Onu yatırmamız lazım. Yaralanmış. Islak bir havlu getir." Kuzunun yatağa yatmasına yardımcı olurken, "Hiç buz yok, üzgünüm. Buz başına iyi gelirdi," dedi.

"Balık kutusunda buz var. Ve alışveriş malzemeleri," dedi Bev düz bir ifadeyle.

"Bana köpek yavrusu getirmemişsin," dedi Jay. "Meşguldüm, üstelik açık bir yer yoktu."

"Başiboş dolaşan bir sürü köpek var, bakma zahmetine girecek kadar tembel olmasaydın görürdün."

Bev buzdolabını açıp bir kâseye soğuk su koydu.

"Önemli değil," dedi kuzu yumuşak bir şekilde, biraz rahatlayarak. Jay yakışıklı ve tatlıydı. Dosttu. O çirkin canavar kadın gibi korkunç değildi.

"İyileşirim. Buza gerek yok."

"Hayır önemli." Jay başının altındaki yastığı yumuşak bir şekilde düzeltti, kadın acıyla bağırdı. "Hem de çok önemli."

Elini ensesine koyarak başını hissedebileceği şekilde kaldırdı. Parmaklarının baskısı çok fazla olduğu için kadın yeniden acıyla bağırdı.

"Ona ne yaptın?" diye sordu Bev'e.

"Teknede düştü."

Kadın hiçbir Şey söylemeyip Bev'e bakmayı reddetti.

"Biraz yardımla düşmüş olabilir mi?" diye sordu Jay kendini kontrol ederek. Kuzunun bluzunu düzeltip ona dokunmadan düğmelerini ilikledi.

BENTON CEKETİNİ ÇIKARIP ÇÖP tenekesine attı.

Bir blok güneyde beysbol şapkasını başka bir çöp kutusuna atmıştı.

Kanvas sırt çantasını çözmek için bir iskelenin gölgelerine daldı.

Çantadan çıkardığı bandanayı sıkıca başına bağladı, arkasında Amerikan bayrağı olan kot yeleşti sırtına geçirdi. Yaya trafiğinin biraz sakinleştiği sırada güneş gözlüklerinin yerine farklı çerçeveli, kahverengi camlı gözlüğünü taktı. Sırt çantasını yuvarlayarak kolunun altına sıkıştırdı, 73. Sokak'tan sola döndü, 3. Sokak'tan tekrar sola dönüp 75. Sokak'a geri döndü. Lucy'nin binasının köşesindeydi yine. Kapıcı Jim ona aldırılmayıp havalandırmanın serin havasından yararlanmak için lobiye girdi. Yeni teknoloji Benton'ın hem dostu, hem düşmanıydı. Cep telefonlarının izi, arayanı gösteren numaradan daha kolay takip edilebiliyordu. Sinyaller uydulardan gelip arama yapıldığında arayanın bulunduğu coğrafi bölgeye geri dönüyordu ve bugüne kadar bu teknolojiyi engellemek mümkün olmamıştı. Benton'ın bu engeli bir şekilde aşmaktan başka seçeneği yoktu. Arayanın numarasını gösteren teknoloji, aramanın hatalı bir şekilde Teksas hapishanesinden yapıldığını gösterirken uydu iletisi aramanın Manhattan'dan yapıldığını gösterip bir şehir bloğundan daha küçük bir bölgeyi saptayabiliyordu.

Ama o bunu kendi avantajı için kullanıyordu. Bütün engeller daha iyi bir fayda için basamak olabilirdi.

Benton telefonu Lucy'nin ofisinin bulunduğu Lexington Caddesi'nden açtı. Jean-Baptiste şu anda idamlıklar bölümündeydi ve bunu kontrol etmek çok kolaydı. Mantık, Jean-Baptiste'in Manhattan'dan ödemeli arama yapamayacağını söylerdi. O halde kim aramıştı? Lucy binasının yakınından yapılan arama üzerinde düşünecekti ve onu çok iyi tanıdığı için kendi adresinden telefon açıp uydu tarafından aynı koordinatların saptanıp saptanmayacağını kontrol edeceğini biliyordu.

Bu onun teknik bir hata olduğu, bir şekilde aramanın yapıldığı yerin değil de aranan yerin izinin sürüldüğü sonucuna varmasını sağlayacaktı. Daha önce hiç olmayan böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlamayacaktı. Lucy paranoyak olacaktı. Hiç kuşkusuz öfkelenecekti, çünkü baştan savma işleri ya da teknik hataları affetmezdi. Telefon şirketindeki karışıklığı ya da kendi ekibini suçlayacaktı. Büyük olasılıkla ikinci seçeneği tercih edecekti.

Jim'e gelince, ona sorulduğunda aramanın yapıldığı saatte binanın önünde ya da yakınında cep telefonu konuşan kimse görmediğini söyleyecekti. Bu yalandı. New York'ta herkesin bir cep telefonu vardı. Gerçek şu ki, Jim klimalı lobiye girmek için görev yerini terk ettiğini hatırlasa bile bunu itiraf etmek istemeyecekti.

Son engel ses analiziydi ki Lucy arayanın Jean-Baptiste olup olmadığını anlamak için bunu hemen yaptıracaktı. Bu bir tehdit değildi. Benton yıllardır Jean-Baptiste'in sesini titizlikle inceliyor, kopya ediyor ve hazırlıyordu, ardından, yüksek-hassasiyet modunda kullanıldığında çok yönlü veya arka plandaki -bu olayda hapishanedeki sesleri alan tek yönlü mikrofonla dijital dosyalar halinde yeniden kaydediyordu. Bunları hazırlayıp bilgisayarda birbirine ekledi, sonuç kusursuzdu, ek yerleri hiç belli olmuyordu. Bütün dosyalar sesli posta ya da yanıt verme şanssı olmayan alıcıların hedeflendiği ses parçacıkları saldırısı biçiminde hazırды. Menüden Baton Rouge için verdiği isim olan Red Stick'i tıklayıp LCD'deki saati doğruladı, tuzağın bütün ayrıntılarını iki kez kontrol etti.

Mikrofonu konuşma yarığına sokup kulaklığı yerleştirdi.

Infosearch'daki -Son Durak telefon açıldı.

"Manhattan.Yetmiş beşteki Infosearch Solutions'a ödemeli telefon var," dedi mikrofonu.

"Adınız?"

"Polunsky Birimi."

"Lütfen bekleyin." Operatör bağlantıyı sağladı.

"Polunsky Birimi'nden ödemeli arama var. Kabul ediyor musunuz?"

"Evet." Herhangi bir duraklama ya da tonlamada değişiklik olmadı. "Tünaydın. Kimin aradığını sorabilir miyim?" diye devam etti erkek sesi. Arayan numarayı gösteren alet Teksas Kriminal Adalet Bölümü'nü gösteriyordu.

Benton New York trafiğinin canlı sesini ve sözde bir hapishaneden yapılan arama için yıkıcı olan diğer gürültüleri kesmek için ses iptal düğmesini sonuna kadar açtı. Play düğmesine bastı.

Gösterge ışığı yeşile döndü ve Dosya Bir başladı.

"Matmazel Farinelli döndüğünde ona Baton Rouge deyin."

Jean-Baptiste'in sesi o anda kendisi konuşuyormuş gibi doğaldı. "Ofisinde değil. Kim arıyor?" Kimsiniz?" Lucy'nin ofisindeki adam bir bellek çipinden başka bir şey olmayan varlıkla konuşmaya çalışıyordu. "Ona bir mesajınız var mı?"

Arama yedi saniye önce sona ermişti. Benton, Jean-Baptiste'in sahte mesajının hiç kimse tarafından bir daha çalınmaması için Dosya Bir'i Redstick'ten sildi.

Başını eğip hiçbir şeyi gözden kaçırmadan kalabalık kaldırımında hızla yeniden yürümeye başladı.

"LÜTFEN BANA ZARAR VERMEYİN," dedi kuzu.

Jay, kadının oturmasına yardım etti. Çarpmadan dolayı oluşan kafasındaki kesik için endişe ediyordu. Bir taraftan da kanlı saçlarını yumuşak hareketlerle temizlerken kadın, ağlayıp acıdan inliyordu. Yaranın ciddi olmadığı ve kafatasının kırılmadığı konusunda ona güvence verdi. Çift görmüyordu, değil mi?

"Hayır," dedi kadın. Jay ıslak, kanlı havluyla saçlarına yeniden dokunduğunda soluğu kesilecek gibi oldu. "Net görüyorum." Jay'in şirinliği, korumacılığı her zamanki etkiyi bırakıyordu ve kadının dikkati yalnızca ona odaklanmıştı. Jay'le öyle bir özdeşim kurmuştu ki neredeyse Bev'in -daha onun adını bilmiyordu kendisini motora doğru ittiğini söyleyebileceğini hissediyordu. "Kafamı öyle çarptım," diye sırrını Jay'le paylaştı sonunda. Jay kanlı havluyu Bev'e fırlattı. Bev kıpırdamıyor, küçük odanın ortasında öylece dikiliyor, sokmak için kıvrılmış bekleyen bir yılan gibi bakıyordu. Havlu ayaklarının dibine düştü, ama eğilip almadı.

Jay almasını söyledi.

Ama Bev almadı .

"Al ve lavaboda yıka," dedi Jay. "Yerdeki o şeyi görmek istemiyorum. Ona zarar vermemeliydin. Havluyu temizleyip üstündeki bütün bu sinek kovucuları temizle."

"Buna gerek yok," diye yalvardı kadın. "Bütün bu sinekler yüzünden temizlenmesem daha iyi."

"Hayır, temizlenmen gerekiyor," dedi Jay, yaklaşıp boynunu koklayarak. "Çok fazla sürülmüş. Bunlar zehirlidir. Bütün bir şişeyle yıkamış olmalı seni. Bu iyi değil."

"Bana bir daha dokunmasını istemiyorum!"

"Canını mı yaktı?" Kuzu yanıt vermedi.

"Ben burdayım. Canını yakamaz."

Jay yatağın kenarından kalktı, Bev ıslak, kanlı havluyu aldı. "Suyu ziyan etmemeliyiz. Depoda çok az su kaldı."

"Eninde sonunda yağmur yağacak," diye karşılık verdi Jay, kadına satın alabileceği bir arabaymış gibi bakarak. "Zaten depoda bol su var. Havluyu yıkayıp buraya getir."

"Lütfen bana zarar vermeyin."

Kadın başını yastıktan kaldırdı. Yastık pembemsi ve ıslaktı. Kırmızı noktalar kesiğin yeniden kanamaya başladığını gösteriyordu.

"Yalnızca eve götürün beni, kimseye bir şey söylemem. Kimseye... yemin ederim."

Gözleri Jay'e yalvarırcasına bakıyordu. Tek umudu oydu, çünkü muhteşem bir görünüşü vardı ve o ana dek kendisine iyi davranmıştı. "Kimseye neyi söylemeyeceksin?" diye sordu Jay, yaklaşıp demir karyolanın üstündeki pis kokulu, yayları kırık yatağın kenarına oturarak. "Söylenecek ne var ki? Kendini yaraladın, değil mi ve biz de seninle ilgilenen hayırsever insanlarız."

Kadın başıyla onayladı, önce emin olamama hissi, sonra da korku yüzünden yüzü buruştu.

"Acele et. Lütfen," diye fısıldadı, ağlama nöbetleri arasında vücudu kıvrılıp bükülürken. "Eğer beni bırakmayacaksan acele et."

Bev havluyla dönüp Jay'e uzattı. Su yatağa damlıyor Jay'in çıplak, kaslı kollarından aşağıya süzülüyordu. Bev parmaklarını saçlarında dolaştırıp ensesini öptü, Jay, kadının bluzunu açarken o kendini Jay'e iyice yasladı.

"Ah. Sutyeni yok," dedi Jay. "Takmıyor muydu?" Başını yana çevirip artık iyice ürkütücü bir hal alan yumuşak bir ses tonuyla sormuştu bu soruyu.

Bev ellerini onun terli göğsüne indirdi.

Kadının gözleri Bev'in teknede gördüğü donuk dehşetle irileşmişti.

Şiddetle sarsılırken çıplak göğüsleri titriyordu. Ağzının kenarından bir damla salya aktı. Jay tiksinererek ayağa kalktı.

"Elbiselerinin gerisini çıkarıp temizle onu," diye emretti Bev'e.

"Ona bir daha dokunursan sana ne yapacağımı biliyorsun." Bev gülümsedi. Onları iyi prova edilmiş, uzun süredir devam eden bir oyundu.

ERTESI SABAH SCARPETTA HÂLÂ Florida'daydı.

Yine tam çıkmak üzereyken FedEx'le iki paket gelmişti. Biri Polunsky Hapishanesi Enformasyon Ofisi'nden geliyordu, diğeryse Charlotte Dard vakasıyla ilgili, çoğunlukla otopsi ve laboratuvar raporlarıyla histoloji slaytlarını içeren kalın bir paketti. Sol karmağa ait slaydı bilgisayara yerleştirdi. Bütün kariyeri boyunca slaytlara bakarak geçirdiği zamanı toplasa on binlerce saat ederdi. Kendilerini dokuların en küçük yapılarına ve hücrelerin anlatacağı hikâyelere adayan histoloji uzmanlarına büyük saygı duymasına rağmen, bütün gün etrafında kesitleri alınıp formalin gibi sabitleyici sıvıların içinde kauçuğa dönüşmüş kalp, akciğer, karaciğer, beyin ve diğer organlarla çevrili minik bir laboratuvarda oturmayı aklı hiç almıyordu. Her doku kesiti parafin balmumu veya plastik reçineye batırılıyordu ve ışığı geçirecek kadar ince kesitleri alınıyordu. Cam slaytlara yerleştirildikten sonra on dokuzuncu yüzyıl tekstil endüstrisi tarafından geliştirilmiş olan çeşitli boylarla boyanıyorlardı. Scarpetta çoğunlukla bol bol pembe ve mavi görüyordu, ama sırlarını anlatacak olan doku, hücresel yapı ve olası kusurlara bağlı olarak kullanılan renklerin sızıntısı da vardı. Boyalar da hastalıklar gibi onları keşfeden ya da icat edenlerin isimlerini alırdı ve bu da histolojinin sinir bozucu olmasa bile gereksiz yere karmaşıklaştığı noktaydı. Boyaların ya da boyama tekniğinin mavi veya eflatun olarak adlandırılması yetmiyordu; Cresyl mavisi, Cresyl eflatunu veya Perl'in Prusya mavisi veya Neidenhain'ın hematoksilin (morumsu kırmızı veya Masson'un trikromu (mavi ve yeşil) veya Bielschowsky (doğal kırmızı) veya en sevdiği isim olan Jones'un metenamin gümüşü adım almaları gerekiyordu. En tipik bencil patolojik miras, Schwannoma'dan alınan Schwann hücre çekirdeğinin van Gieson boyamasıydı ve Scarpetta neden Alman natüralist Theodor Schwann'ın bir tümöre kendi isminin verilmesini istediğini hiç anlayamıyordu. Otopsi sırasında Charlotte Dard'ın kalbinden alınan pembe boyalı dokuya baktı. Bazı liflerde çekirdek yoktu, bu da nekrozu, yani doku ölümünü gösteriyordu. Diğer slaytlar pembe-mavi lekeli iltihabı, eski yaraları ve kalp damarlarının tıkanıldığını gösteriyordu. Otuz iki yaşındaki Louisiana'lı bu kadın Baton Rouge'daki bir otel odasının kapısında, dışarı çıkmak üzere giyinmiş, anahtarları elindeyken düşüp ölmüştü.

Sekiz yıl önce ölümü sırasında aile eczacısının ona yasadışı bir şekilde, çantasında bulunan güçlü bir ağrı kesici olan OxyContin'i verdiği tahmin edilmişti. İlacın reçetesi onda yoktu. Dr. Lanier, Scarpetta'ya yazdığı mektupta bu eczacının Kaliforniya'da Palm Desert'e kaçmış olabileceğini söylüyordu. Dr. Lanier bu olasılığı neye dayandırıldığını söylemiyor, Charlotte Dard davasını neden yeniden açtığına dair başka ayrıntı da vermiyordu.

Pek çok nedenle toparlanması zor bir davaydı bu: vaka eskiydi; ilacın eczacıdan geldiğine dair bir kanıt yoktu ve eğer öyle olsa bile adam Dard'ı OxyContin'le öldürmeyi önceden planlamadıysa birinci derece cinayetten suçlu değildi; Charlotte Dard'ın ölümü sırasında polisle konuşmamıştı, ama avukatı aracılığıyla diskinde kırılma olan bir aile dostunun Charlotte Dard'a OxyContin vermiş olabileceğini ve kadının kazayla fazla doz almış olabileceğini iddia etmişti.

Sekiz yıl önce Dr. Lanier'e gönderilen mektuplar eczacının avukatı Rocco Caggiano'dan geliyordu.

SCARPETTA'NIN MASASININ ÖNÜNDEKİ CAMIN ötesinde, güneş hareket ettikçe gölgeler kum tepelerinin üzerinde ilerliyordu. Çam yaprakları hafifçe hışırdıyordu. Sahilde köpeğini gezdiren bir adam rüzgâra karşı başını öne eğdi. Uzaklarda, bulanık mavi ufakta bir yük gemisi güneye, büyük olasılıkla Miami'ye doğru ilerliyordu. Scarpetta çalışmaya biraz daha dalarsa saati unutacak ve New York'a giden uçağı bir kez daha kaçıracaktı. Dr. Lanier'in telefona yanıt veren sesi biraz boğuktu. "Alo."

"Sesiniz korkunç geliyor," dedi Scarpetta şefkatle.

"Neyim var bilmiyorum, ama kendimi berbat hissediyorum.

Aradığınız için teşekkür ederim."

"Hangi ilaçları alıyorsunuz? Umarım dekonjestan ve balgam sökücü bir öksürük ilacıdır. Antihistaminlerden uzak durmayı da unutmayın. Etiketinde antihistamin veya doksilamin tuzu olmayan günlük ya da uyutmayan bir formül deneyin... İçinizi kurutup bakteriyel bir enfeksiyon kapmak istiyorsanız başka. Ve alkolden de uzak durun. Bağışıklık sisteminizi zayıflatır."

Dr. Lanier burnunu sildi. "Ben doktorum, bilginiz olsun diye söylüyorum. Ve uyuşturucu bağımlılığı uzmanıyım, yani ilaçlar konusunda bir iki şey biliyorum." Bunu sesinde hiçbir savunma belirtisi olmadan söylemişti. "Bunu duyunca rahatlarsınız, diye düşündüm." Scarpetta varsayımlarda bulunduğu için utanmıştı. Sorgu yargıçları seçilmiş görevlilerdi ve ne yazık ki dünya çapında çoğu tıp doktoru olmuyordu.

"Size hakaret etmek istemedim, Dr. Lanier."

"Etmediniz zaten. Bu arada yakın arkadaşınız Pete Marino sizin suda bile yürüyebileceğinize inanıyor."

"Beni araştırdınız." Scarpetta şaşırılmıştı. "Güzel. Demek artık işimize bakabiliriz. Charlotte Dard vakasını incelemeyi bitirdim."

"Eski, ama iyi bir vaka. Mecazi anlamda konuşuyorum aslında iyi hiçbir yanı yok. Bekleyin. Bir kalem alayım. Kalemler konusunda her yerde bir Bermuda şeytan Üçgeni vardır. Bizim evde de karım. Tamam."

"Bayan Dard'ın olayı çok şaşırtıcı," diye başladı Scarpetta.

"Toksikoloji raporlarından bildiğiniz gibi oksimorfin -OxyContin'in metabolitikanm litresinde yalnızca dört miligram bulunmuş ki bu da ölümcül sınırın en alt basamağı. Midesinde olumsuz ve karaciğerindeki seviye de kanındaki seviyeden yüksek değil. Başka bir deyişle aşırı dozda OxyContin'den ölümü biraz şüpheli. İlaç seviyesi klinik bulguları kadar kritik değilmiş."

"Katılıyorum. Baştan beri benim de düşüncem bu yönde. Toksikoloji sonuçlarını histolojik bulgular ışığında değerlendirirseniz kazayla aşırı doz alması için çok yüksek seviyeye ihtiyaç duymamış olması mümkün. Raporları ve vücut diyagramları geçmişte uyuşturucu kullandığına dair bir iz olmadığını gösteriyor," diye ekledi. "Yani benim tahminimce hapçıydı, ama eroin kullanmıyordu."

"Kronik hap kullanıcısı olduğu kesin," dedi Scarpetta. "Kalbi bunu açıkça gösteriyor. Yer yer doku ölümleri, çeşitli aşamalarda fibrozis ve kronik omurga bozukluğu var, koroner arter hastalığı veya kardiyomegali yok. Kısacası kokain kalbi."

Kişinin kokain bağımlısı olduğu anlamına gelmeyen ve hepsini kaplayan bir tabirdir bu. Narkotikler, sentetik narkotikler, OxyContin, hidrokodon, Percocet, Percodan ve bağımlının bulabildiği diğer bütün ilaçlar kalbi tıpkı kokain gibi tahrip ederdi. Elvis Presley üzücü bir örnekti.

"Size bilinç kayıplarını sormak istiyorum," dedi Dr. Lanier biraz durakladıktan sonra.

"Nasıl yani?" Doktorun kendisiyle acilen konuşmak istemesinin nedeni bu olmalıydı. "Bana gönderdiğiniz dosyada bundan söz edilmiyordu."

Öfkesini kontrol altına aldı. Özel danışman olarak kendisine sunulan tıbbi-hukuki bilgilerle eli kolu bağlıydı. İlgili bilgilerin eksikliği -ya da yanlış bilgilerin varlığı katlanılamaz bir durumdu. Kendi vakaları üzerinde çalışmayı ve Virginia bölgesinde diğer patoloğların üzerinde çalıştığı vakalara gözetmenlik yapmayı bırakana kadar yabancıların yeterliliğine veya dürüstlüğüne güvenmek zorunda kalmıyordu. "Charlotte Dard zaman zaman bilinç kaybı yaşıyordu," diye açıkladı

Dr. Lanier. "Ya da en azından o dönemde bana öyle söylendi."

"Kim söyledi?"

"Kız kardeşi. Görünüşe, daha doğrusu iddia edildiğine göre

Charlotte Dard amnezi yaşıyormuş... "

"Yalnız yaşamıyorsa ailesindekiler bunu kesin olarak bilir herhalde."

"Sorun şu ki kocası Jason Dard pek sağlam pabuç değil. Burdaki kimse onun hakkında fazla, hatta diyebilirim ki hiçbir şey bilmiyor. Çok zengin ve eski, büyük bir çiftlikte yaşadığının dışında hiçbir şey. Bayan Guidon'un güvenilir bir tanık olduğunu söyleyemem. Ama kardeşinin ölmeden önceki durumu hakkında gerçeği söylüyor da olabilir."

"Çok kısa olan polis raporunu okudum. Bana bildiklerinizi anlatın."

Kısa bir öksürük nöbetinden sonra Dr. Lanier cevap verdi. "Öldüğü otel şehrin çok güzel bir bölümünde değil, benim bölgemde. Cesedi oda temizlikçisi bulmuş."

"Kan testleri? Bana gönderdiğiniz belgelerde yalnızca otopsi sonrası değerler var. Alkol kullanımına bağlı olarak GGTP veya

CDR'nin yüksek olup olmadığını bilmiyorum."

"Sizinle bağlantı kurduktan sonra otopsi öncesi kan testi sonuçlarını bulmayı başardım, çünkü ölümünden iki hafta önce hastanede yatmış. Utanarak söylüyorum ki yanlış dosyaya konmuş. Öyle bir yardımcı var ki kurtulmak için her şeyi yapardım. Ama her şey için dava açacak türde biri. Sorunuzun yanıtı hayır GGTP veya CDT yüksek değil."

"Ne için hastanede yatmış?"

"En son bilinç kaybı yüzünden. Bu yüzden, görünüşe göre ölümünden iki hafta önce bilinç kaybı yaşamış. Tekrar ediyorum, bunlar iddia ediliyor."

"Eğer GGTP veya CDT'si yüksek değilse bilinç kaybının nedeninin alkol olduğunu söyleyemeyiz," dedi Scarpetta. "Dr. Lanier bütün bilgiler elimde olmazsa size başka bir fikir sunamam."

"Benim elimde de bütün bilgiler olsa hoş olurdu. Burdaki polis hakkında konuşmaya başlatmayın beni."

"Bilinç kaybı sırasında Bayan Dard' ın davranışı nasılmış?"

"Şiddet içerdiği söyleniyor, eşyaları fırlatıyormuş, evini ya da nerde kalıyorsa orayı altüst ediyormuş. Bir keresinde Maserati'sinin camlarını, kapılarını ve motor kapağını çekiçle parçalamış. Deri koltuklara çamaşır suyu dökmüş."

"Tamirci kayıtları var mı?"

"Mayıs 1995'te olmuş ve tahribatın onarımı iki ay sürmüş, sonra kocası o arabayı verip karısı için yeni bir tane almış."

"Ama bu onun son krizi değilmiş herhalde?" Scarpetta defterinde başka bir sayfa açıp hızla ve okunaklı bir şekilde not almaya devam etti.

"Hayır, ölümünden iki hafta önceki son krizi sonbahardaymış. 1 Eylül 1995. Bu kez değeri bir milyonu aşan tabloları jiletle kesmiş. Öyle iddia ediliyor."

"Bu kendi evinde mi olmuş?"

"Anladığım kadarıyla bir galeride."

"Tanık var mı?"

"Bana söylendiğine göre daha sonra görenler olmuş. Tekrar ediyorum, bu o zamanlar kız kardeşi ve kocasının anlattığı şeyler."

"Uyuşturucu bağımlılığı bu bilinç kayıplarına neden olmuş olabilir elbet. Bir diğer olasılık geçici beyin epilepsisi."

Başından yara aldığına dair bir kayıt var mı?"

"Benim bildiğim kadarıyla yok. Röntgen ve ön muayenede herhangi bir kırık ya da yara görünmedi. Hastane kayıtları ikinci bilinç kaybından sonra, yani 1 Eylül 1995'tekinde, bir sürü testten geçirildiğini gösteriyor: MRI, PET taraması, gibi. Hiçbir şey bulunmamış. Geçici beyin epilepsisi her zaman görünmez tabi ki ve belki de bizim bilmediğimiz bir kafa yaralanması olayı vardı. Ama bana kalırsa suçlu uyuşturucu bağımlısı."

"Elimdeki bilgilere bakarak size katılıyorum. Bulguları kronik bağımlılığa uyuyor, tek bir aşırı doz OxyContin vakası gibi görünmüyor. Görünüşe göre ölüm nedeni konusunda tek cevap soruşturma."

"Sevgili Tanrı'm. Sorun da bu. Bu olay üzerinde çalışan polisler hiçbir halt etmedi ve şu anda da bir şey yapmayacaklarından eminim."

Burda her şey sorun. Yiyecek hariç."

"Bayan Dard büyük olasılıkla kronik uyuşturucu bağımlılığının katkıda bulunduğu bir kalp krizi vakası," dedi Scarpetta. "Size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Aptal başsavcımız Weldon Winn'in de bir katkısı olmuyor," diye yakınmaya devam etti Dr. Lanier. "Bu lanet olası seri katil harekete geçtiğinden beri bir sürü insan her şeye burnunu sokuyor. Ah şu politika."

"Sanırım siz de görev gücündesinizdir," diye sözünü kesti

Scarpetta.

"Hayır. Bana ihtiyaç olmadığını söylediler, çünkü henüz bir ceset bulunmamış."

"Ve bir ceset bulunursa, sizin soruşturmayla ilgili her şeyi bilmeniz gerekmiyor, öyle mi? Bütün kadınların öldürüldüğüne inanılıyor olsa bile mi? Söyledikleriniz kötünden daha kötüye gidiyor, Dr. Lanier."

"Kesinlikle haklısınız. Kaçırılmaların gerçekleştiği yerlere bakmam istenmedi. Evlerine, arabalarına, tek bir suç mahalline bakmadım."

"Ama bakmalıydınız," dedi Scarpetta. "Biri kaçırıldığında ve öldürüldüğü var sayıldığında polis sizden her şeye bakmanızı, her ayrıntıyı bilmenizi istemeli. Bütün bilgilere sahip olmalısınız."

"-Meli/-malı ifadeleri burda bir bok ifade etmiyor."

"Kaçırılan kadınlardan kaçısı sizin bölgenizden?"

"Şimdiye kadar yedisi."

"Ve siz tek bir olay yerine bile gitmediniz, öyle mi? Aynı soruyu sorup durduğum için özür dilerim. Ama buna inanmıyorum. Ve artık bu olay yerleri de mevcut değil, haklı mıyım?"

"Vakalar buz kalıbı kadar soğudu," diye yanıtladı doktor.

"Sanırım arabalar hâlâ el konmuş durumda, en azından bu iyi bir şey. Ama bir evi ya da park

yerini sonsuza kadar kordon altına alamazsınız ve evlerine ne olduğu konusunda da hiçbir fikrim yok." Duraklayarak öksürdü. "Tekrar olacak. Çok yakında. Katil kızışıyor."

GÖKYÜZÜ PUSLU, KIRLI MAVIYE dönerken, rüzgâr hızlanıyordu. Scarpetta, Dr. Lanier'le konuşurken belgeleri tarıyordu. Bir zarfın içinde katlanmış olan ölüm belgesinin kopyasını buldu. Belge onaylanmamıştı ve Dr. Lanier'in ofisi tarafından verilmemiş olmalıydı. Yalnızca hayati kayıtların Scarpetta'ya ya da talep eden başka kişilere gönderilmesi onaylanırdı. Scarpetta şefken elemanlarından birinin böyle berbat bir hata yapması düşünülemezdi bile.

Ölüm belgesinin sorunlu kopyasından söz edip bir ekleme yaptı. "Ofisinizi nasıl yöneteceğinize karışmak istemem, ama düşündüm de şey yapmanız..."

"Kahretsin!" dedi Dr. Lanier. "Hangi eleman olduğunu bir tahmin edeyim. Ve bunun bir hata olduğunu sanmayın. Burdaki bazı insanlar benim başımı ciddi bir belaya sokmaya bayılıyor." Ölüm belgesindeki kızkılık soy isim De Nardi'ydi, babası Bernard De Nardi, annesi Sylvie De Nardi'ydi.

Charlotte De Nardi, Paris'te doğmuştu. "Dr. Scarpetta?" Adamın sesini ve öksürüklerini belli belirsiz duyuyordu. Zihni kaçırılan kadınlara, Charlotte Dard' ın şüpheli ölümüne ve sorgu yargıcını karanlıkta bırakan bilgi eksikliğine odaklanmıştı. Louisiana yasal sistemi yozlaşmasıyla ünlüydü.

"Dr. Scarpetta? Orda mısınız? Hat mı kesildi?" Jean-Baptiste Chandonne yakında ölecek.

"Alo?"

"Dr. Lanier," dedi sonunda. "Size bir şey soracağım. Benim adımları nerden duydunuz?"

"Oh, güzel. Ben de hat kesildi sandım. Dolaylı bir referansla buldum sizi. Pete Marino'yla bağlantı kurmamı söyleyen oldukça sıradışı bir referanstı. Beni size yönlendirdi."

"Kimin referansı?"

Adam öksürük nöbeti geçtikten sonra cevap verdi. "İdam koğuşundaki biri."

"Bir tahmin edeyim. Jean-Baptiste Chandonne."

"Bunu anlamanıza şaşırmadım. İtiraf edeyim ki bazı araştırmalar yaptım. Onunla oldukça ürkütücü bir geçmişiniz olmuş."

"Bu konuya girmeyelim," dedi. "Charlotte Dard'la ilgili bilginin kaynağının da o olduğunu tahmin ediyorum. Ve bu arada Rocco Caggiano, Palm Desert'e kaçtığı iddia edilen şu esrarengiz eczacıyı temsil eden avukat var ya o da Chandonneların avukatı."

"İşte bunu bilmiyordum. Sizce Chandonne'un Charlotte Dard' ın ölümüyle bir ilgisi var mı?"

"Bahse girerim ya o ya da ailesinden veya ailesiyle bağlantısı olan biri yaptı."

LUCY DUŞ ALMAMIŞTI, OFISTEKİ tavırları, yorgunluk ve kabullenmek istemediği travma sonrası stres nedeniyle bozuluyordu.

Elbiselerini çıkarmadan yatmış gibi görünüyordu, çünkü bunu iki kez yapmıştı. Bir kere Berlin'de, uçakları iptal edildiğinde ve sonra da Heathrow'da, bir saatten kısa bir süre önce kendilerini Kennedy Havaalanı'na indiren uçağı üç saat beklemek zorunda kaldıklarında. En azından kaybedecek bavulları yoktu ve az sayıdaki eşyaları küçük bir el çantasına sığmıştı. Almanya'dan ayrılmadan önce duş alıp Szczecin Radisson Oteli 511 numaralı odada giydikleri giysileri atmışlardı.

Lucy copundaki bütün izleri silmiş ve aleti hiç tereddüt etmeden kalabalık arabaların park ettiği sessiz, dar bir caddede duran her yanı göçmüş olan bir Mercedes'in aralık camından içeri atmıştı. Kuşkusuz Mercedes'in sahibi copu görünce şaşırarak ve onu ön koltuğuna kimin ve neden attığını merak edecekti.

"Mutlu Noeller," diye mırıldandı Lucy, Rudy'yle birlikte hızla şafağa karışırken.

Sabah kurt sinekleri için çok serin ve karanlıktı, fakat öğleden sonra Rudy ile Lucy uzun bir yol kat ettikten sonra Polonya'daki sinekler uyanacaktı. Daha fazla sayıda iğrenç kanatlı sinek

Rocco'nun açık penceresini bulacak ve onun soğuk, katı cesediyle beslenmek için içeri girecekti. Sinekler yüzlerce -belki binlerce yumurta bırakmayla meşgul olacaktı.

Lucy'nin personel şefi Zach Manham'ın patronunun kendinde olmadığını ve her nereye gittiyse orada çok kötü bir şey olduğunu anlamak için tek bir kanıtı ihtiyacı vardı. O da Lucy'nin iğrenç kokuşuydu. Lucy'yle jimnastik salonunda saatler geçirdiği ya da millerce koştuğu zaman bile Lucy kötü kokmazdı. Onunkisi güçlü bir korku ve stres kokuşuydu. Koltukaltlarında yoğunlaşmış giysilere nüfuz eden ve zaman geçtikçe daha da nahoşlaşan bu salgı için çok az terleme yeterliydi. Bu akut tepkiye artan kalp çarpıntısı, nefes darlığı, soluk renk ve küçülmüş gözbebekleri eşlik ederdi. Manham, New York Bölge Savcılığı'nda dedektif olarak çalışırken kariyerinin başında öğrendiği bu tepkinin fizyolojisini bilmiyordu, ama bilmesi de gerekmiyordu.

"Eve gidip biraz dinlen," diyordu Lucy'ye tekrar tekrar. "Kes artık şunu," diye sonunda parladı Lucy. Manham'ın masasındaki büyük dijital kayıt cihazıyla uğraşırken. Kulaklığı takıp tekrar aç düğmesine bastı, sesi ayarladı. Şifreli mesajı üçüncü kez dinledi. Arayan numarayı bulma sistemleri Polunsky Birimi'ni işaret ederken uydu izleme sistemi aramanın neredeyse Lucy'nin ofis binasının hemen önünden, hatta belki de içinden yapıldığını gösteriyordu. Kapat düğmesine basıp perişan bir halde otururken öfkeden deliye dönmüş durumdaydı. "Kahretsin, kahretsin!" dedi öfkeyle. "Anlamıyorum! Bir hata mı yaptın, Zach?"

Yüzünü ovuştururken kirpiklerindeki yapış yapış olmuş rimel onu deli ediyordu. Genç, güzel kız rolünü oynamak için akmayan bir rimel almıştı. Ama rimelden hiç hoşlanmazdı ve kozmetik malzemelerine yabancı olduğu için yanında makyaj temizleme sütü yoktu. Bu nedenle yüzünü sert bir şekilde ovuşturmuş, ama bu da ancak bütün gece içmiş gibi kan çanağına dönmüş olan gözlerine sabun kaçmasına neden olmuştu. İstisnalar dışında iş sırasında içki içmek yasaktı. Bir saatten kısa bir süre önce ofisten içeri adımını attığında gezdiği her yerde iğrenç bir koku bırakırken söylediği ilk şey, sanki Manham ve diğer çalışanlar bundan şüphelenecekmiş gibi, içki âleminden gelmediği olmuştu.

"Ben hiçbir hata yapmadım, Lucy," dedi Manham sabırla ve endişeyle Lucy'ye bakarak.

Elli yaşına yaklaşan bir seksen boyunda, zinde, şakakları kırılmış sık kahverengi saçlı bir adamdı. Eski güçlü Bronx aksanı gerektiğinde yok olur ya da değişirdi. Manham doğal bir taklit

ustasıydı. Her çevreye şaşırtıcı biçimde uyabilirdi. Kadınlar onu dayanılmaz biçimde çekici ve eğlenceli bulurdu ve o bunu profesyonel avantaj ı için kullanırdı. Bir müfettiş, değiştirilemez bir kural olan kusursuz davranış kanununu ihlal edecek aptallığı ve bencilliği göstermediği takdirde Son Durak'ta ahlaki yargılar yoktu.

"Burda ne olduğu, neden uydu izleme sisteminin bu binanın civarını gösterdiği konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok," dedi Manham. "Polunsky Birimi'yle konuştum, Jean-Baptiste hâlâ orda. Burda olamazdı. Bu olanaksız, uçabiliyorsa o başka,

Tanrı aşkına."

"Sanırım söylemek istediğin şey astral yolculuk," dedi Lucy. Şu anda yaptığı haksızlık ve küstahlık kontrol edilemez durumda olduğundan kendini çok kötü hissediyordu. "Uçmak, bedenini yerden kaldırmaktır."

Zeki, mantıklı zihni olanları çözemediği ve o sırada orada bulunmadığı için kendini güçsüz hissediyordu.

Manham nazik bir şekilde baktı ona. "O olduğuna emin misin?" Lucy, Jean-Baptiste'in ağır Fransız aksanlı yumuşak, neredeyse şirin sesini çok iyi tanıyordu. Asla unutmayacağı bir sestti bu.

"Kesinlikle o," dedi. "Ses analizi yap, ama ne çıkacağını biliyorum zaten. Ve Polunsky Birimi'nin ordaki serserinin Chandonne olduğunu kanıtlaması gerekiyor... DNA'yla örneğin. Belki kahrolası ailesi bir iş çevirmiştir. Eğer gerekirse gidip çirkin suratına kendim bakarım."

Lucy ondan o da Lucy'den nefret ediyordu. Hiçbir ehil müfettiş duygularına teslim olmamalıydı, yoksa verdiği kararlar ölümcül şekilde hatalı olurdu. Fakat Jean-Baptiste, Lucy'nin teyzesini öldürmeye çalışmıştı. Bu yüzden ondan nefret ediyordu ve ölmeliydi. Lucy acı verecek şekilde istiyordu bunu. Başkalarında neden olduğu ve Scarpetta'ya da hissettirmek için yanıp tutuştuğu o dehşeti hissetmeliydi.

"Yeni bir DNA testi talep etmek mi? Lucy, bunun için mahkeme emri gerekir." Manham yargı hakları ile hukuki sınırların farkındaydı ve onların standartlarıyla o kadar uzun süre yaşamıştı ki, Lucy geçmişte düşünülemez ve olanaksız olan ve başka bir şey olmasa bile kanıtların gizlenmesiyle ki bu mahkemede davayı mahvederdi, sonuçlanacak olan bir plan önerdiğinde en azından endişelenmeye programlanmıştı.

"Bunu Berger isteyebilir." Lucy Bölge savcısı yardımcısı Jaime Berger'den söz ediyordu. "Onu arayıp olabildiğince çabuk buraya gelmesini söyle. Mesela hemen şimdi."

Manham gülümsedi. "Eminim yapacak hiçbir işi yoktur ve bu eğlenceyi kaçırmayacaktır."

SCARPETTA, POLUNSKY'DE KULLANILAN KÂĞITLARIN her birini ışık kutusuna koyup ultraviyole ışığı altında fotoğraflarını çekip 50 katı büyüterek elde ettiği bir düzine sekize-on ölçüsünde renkli fotoğrafı masaya yaydı.

Bu fotoğrafları, kendisine gelen Chandonne mektubunun fotoğraflarıyla karşılaştırdı. Kâğıdın filigranı yoktu ve üstüğü içeren iyi kâğıtların tersine ucuz kâğıtlarda yaygın olan sıkı ahşap liflerden oluşuyordu.

Görünüşte kâğıdın, yazı kâğıtlarında sık rastlanan pürüzsüz, parlak bir yüzeyi vardı ve aynı üretici harmanından geldiğini gösterecek herhangi bir kusur göremiyordu ki aslında bu hiç fark etmezdi. Kâğıt aynı harmandan gelmiş olsa bile bu bilimsel kanıt mahkemede zayıf kalırdı, çünkü savunma makamı, üreticinin muazzam büyüklükteki harmanı yüzünden, bunun gibi pahalı olmayan kâğıtların da milyonlarca sayıda üretilmiş olabileceğinde ısrar ederdi.

Sekiz buçuğa on bir ölçüsündeki yirmi gramlık kâğıt Scarpetta'nın yazıcısında kullandığından daha farklı değildi. ironik bir şekilde, savunma avukatı Chandonne mektubunu onun yazıp kendi kendine postaladığını bile iddia edebilirdi.

Bundan daha gülünç suçlamalara maruz kaldığı olmuştu. Kendini kandırmıyordu. Bir kez suçlanan her zaman suçlanırdı ve kendisini yeniden tahrir etmek isteyen birinin yakın incelemesine dayanmak için pek çok profesyonel, hukuki ve ahlaki ihlalle suçlanmıştı. Rose başını Scarpetta'nın ofisine uzattı. "Hemen yola çıkmazsan uçağını yine kaçıracaksın."

ESKI BIR ALIŞKANLIKLA CADDEDEN kahve almak Jaime Berger'in kargaşadan biraz kaçmasını sağlıyordu.

Raul'ün uzattığı para üstünü alıp teşekkür etti. Adam, onun arkasındaki uzun kuyruğun farkındaydı, başıyla selam verip Jaime'nin bölge savcılığının karşısındaki büfesinden alışveriş yaptığı onca yıldır reddetmesine rağmen tereyağı isteyip istemediğini sordu. Berger beyaz kesekâğıdı içindeki peçete ve plastik bıçakla, kahve, bagel ve iki paket Philadelphia krem peynirinden oluşan yüksek karbonhidratlı öğle yemeğini alıp uzaklaştı. Belindeki cep telefonu sokan bir böcek gibi titreşti. "Evet," diye yanıt verdi, 11 Eylül 2001'de ikinci uçak Dünya Ticaret Merkezi'ne çarptığı sırada camdan dışarı baktığı granit binanın zemin katının tam karşısındaki kaldırımda durarak. Hudson'daki boşluk onun içinde de bir boşluk bırakmıştı. Boşluğa, artık orada olmayan şeye bakmak kendisini kırk sekiz yaşından daha yaşlı hissetmesine neden oluyordu. Hayatının her döneminde kendisinin bir daha asla dinlemeyecek olan bir parçasını yitirmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lucy. "Caddenin karmaşasını duyuyorum, demek mahkemenin etrafında kaynaşan polis, avukat ve haydut grubunun tam ortasındasın. İşlerin daha medeni olduğu Yukarı Doğu Yakası'na ne zaman gelebilirsin?"

Lucy her zamanki gibi, Berger'e hayır diyebileceği bir fırsat tanımıyordu.

"Mahkemede olmak zorunda mısın?"

Berger olmadığını söyledi. "Anladığım kadarıyla beni hemen istiyorsun."

Gerçekçi olmak gerekirse hemen demek, ağır trafik yüzünden kırk beş dakika anlamına geliyordu. Berger, Lucy'nin binasının yirmi birinci katına çıktığında saat bire geliyordu. Asansörün kapıları, yuvarlak cam masanın arkasındaki duvarda pirinç harflerle Infosearch Solutions yazılı olan maun resepsiyon alanına açıldı. Müşterilerin beklemesi için bir alan yoktu ve masanın iki yanında saydam cam kapılar vardı. Sol taraftakinin kilidi, asansör kapıları kapanırken otomatik olarak açıldı. Avizedeki görünmez kamera Berger'i ve çıkardığı her sesi iç ofislerdeki platin televizyon ekranlarına aktarıyordu.

"Sen felaket görünüyorsun. Ama önemli olan benim nasıl görüdüğüm," dedi kuru bir sesle, Lucy, onu selamlarken. "Sen çok fotojeniksin," diye cevap verdi Lucy her zamanki esprili haliyle. "Hollywood'da harika bir kariyerin olabilirdi." Berger keskin yüz hatları, güzel dişleri olan koyu renk saçlı bir kadındı. Her zaman pahalı aksesuarlarla vurguladığı kusursuz takım elbiseler giyerdi ve kendini bir aktris olarak görmese de iyi bir savcı görüşmeler sırasında ve özellikle de mahkeme salonunda tiyatral olurdu. Berger etrafındaki kapalı maun kapılardan oluşan duvarlara baktı. Biri açıldı, elinde bir dizi CD'yle Zach Manham dışarı çıktı.

"Odama geçelim," dedi Lucy, Berger'e. "Bir örümcek çıktı."

"Hem de tarantula," diye ciddi bir şekilde ekledi Manham.

"Nasılsın. Patron?" Berger'in elini sıktı.

"Eski güzel günleri hâlâ özleyiyor musun?" Berger gülümsedi, ama gözleri alaycı tavrını ele veriyordu.

Manham'ı bölge savcılığının dedektif ekibinden, Berger'in deyimiyle A Takımı'ndan kaçırmak onu hâlâ üzüyordu, ama böylesi daha iyiydi ve bunun gibi zamanlarda onunla çalışmaya devam ediyordu.

Bir dönem daha geçmişti.

"Bu taraftan," dedi Manham.

Berger, onu ve Lucy'yi kısaca laboratuvar olarak sözü edilen yere kadar takip etti. Oda

profesyonel kayıt stüdyosu gibi geniş ve ses geçirmezdi. Yukarıdaki raflar, Berger'in uzmanlığına meydan okuyan ve ne zaman Lucy'nin ofisine gelse kendisini şaşkına çeviren çok gelişmiş ses, video, global-pozisyon bulma ve çeşitli izleme sistemleriyle doluydu. Her yerde ışıklar yanıp sönüyor, video ekranlarına, bazıları binanın içine ait olan, bazıları Berger'in hiçbir fikrinin olmadığı yerlerle ilgili görüntüler birbiri ardına gelip gidiyordu.

Berger modem ve monitörlerle dolu bir masanın üstündeki minik mikrofon tomarını fark etti. "Bu son alet nedir?" diye sordu.

"Son mücevher parçası. Ultramikro iletici," diye karşılık verdi Lucy. Tomarı eline alıp bir çeyreklikten daha büyük olmayan ileticilerden birini gevşetti, uzun, ince bir kordona ekledi. "Buna bağlanıyor." Üzerinde fişler ve LCD bulunan siyah kutuya benzer şeye dokundu. "Bu bebeği Armani takımının dikişlerine saklayabiliriz ve eğer kaçırılacak olursan, yan-Doppler yön bulucu VHF ve UHF sinyalleriyle senin tam yerini bulabilir. "Frekans mesafesi yirmi yedi ila beş yüz megahertz'dir. Basit bir klavye üzerinde seçilen kanallar ve baktığın bu diğer şey" -siyah kutuyu okşadı-"arabanla, motosikletle ya da bisikletle nereye gittiğini izlememiz için kullandığımız bir izleme sistemi. Nikel kadmiyum aküsüyle çalışan kristal osilatörden başka bir şey değil. Kocanın seni birden fazla kadınla aldattığını varsayarsak bir kerede on kadar hedefi izleyebilir."

Berger bu imayı duymamış gibi davrandı.

"Suya dirençli," diye devam etti Lucy. "Omuz kayışıyla güzel bir taşıma çantası var; Gurkha ya da Hermes özel tasarımından alabilirsin -belki da ostriş veya kese içinde sırf senin için. Bir Learjet veya Gulfstream'le uçarken, artık senin gibi bir kadın nasıl yolculuk yaparsa, kendini güvende hissetmek istersen uçak anteni de mevcut."

"Bir dahaki sefere," dedi Berger. "Umarım beni buraya kaybolursam ya da kaçırılırsam neler olacağını göstermek için çağırmadın."

"Aslında, hayır."

Lucy geniş bir ekranın önüne oturdu. Parmakları klavyenin üzerinde hızla dolaşırken bir biri ardına pencereler açıyor, Berger'in tanımadığı adli bilimsel yazılımlara giriyordu.

"Bunu NASA'dan mı aldın?" diye sordu.

"Olabilir," diye yanıtladı Lucy, imleci yine Berger için bir anlam ifade etmeyen bir numarayla etiketlenmiş bir dosyanın üzerine getirdi. "NASA ay taşı getirmekten çok daha fazlasını yapıyor. Şöyle diyelim," -Lucy ekrana dikkatle bakarken parmağı bir tuşun üzerinde durakladı" Langley Araştırma Merkezi'nde bir roket bilimcisi dostum var." Fareyi hareket ettirdi. "Orda hak ettikleri övgüyü alamayan bir sürü güzel insan var... " tap-tap-tap. "Devam eden oldukça şaşırtıcı bazı projelerimiz var. Tamam." Giriş numarası ve o günün tarihiyle etiketlen bir dosyayı tıkladı.

"İşte." Berger'e baktı. "Dinle."

"Tünaydın. Kim arıyor?" Banttaki ses Zach Manham'a aitti.

"MatmazelFarinelli döndüğünde, ona Baton Rouge deyin."

BERGER BİR SANDALYE ÇEKİP gözlerini ekrandan ayırmadan oturdu. Ekranda elektrik frekansına dönüştürülmüş insan sesine ait iki ses izi, yani spektrogramlar -2.5 saniyelik dijital kesitlerdi görünüyordu. Sonuç Rorschach mürekkep lekelerine benzer, siyah ve beyaz, dikey ve yatay bantlardan oluşan desenlerdi. Ses kayıtları Lucy'ye siyah beyaz soyut fırtına resimlerini hatırlatıyordu.

Bundan Berger'a söz edip ekledi. "Bu her şeyi açıklıyor, değil mi? Burada yaptığım şey -aslında bilgisayarın yaptığı şey demeliyim bir başka kaynaktan Chandonne'un konuşma sesini bulmak. Burada senin onunla Richmond'da tutuklandıktan sonra yaptığın görüşmenin video kaydını kullandım. Bilgisayar birbirine uyan sözcükler arıyor.

"Tabi bize gelen aramadaki sözcüklere baktığımızda, piç kurusu durumu o kadar kolaylaştırmıyor bizim için. Örneğin, seninle yaptığı görüşmenin hiçbir yerinde Baton Rouge demiyor. Lucy Farinelli olarak benim adımdan da söz etmiyor. Bu durumda geriye döndüğünde, ona ve deyin sözcükleri kalıyor. Karşılaştırma yapmak için istediğim sözcüklerin yanında bunlar hiç kalıyor. Pozitif bir eşleme için en az yirmi konuşma sesi istiyoruz. Ama bulduğumuz şey anlamlı bir benzerlik. Bilinen ve sorgulanan ses izlerindeki karanlık noktalar frekansın yoğunluğuna uyuyor." Bilgisayar ekranındaki siyah noktaları işaret etti.

"Bana aynı görünüyor," dedi Jaime Berger.

"Kesinlikle. Döndüğünde, ona, deyin sözcükleri için, evet, katılıyorum."

"Hey, ben ikna oldum," dedi Manham. "Ama mahkemede Lucy'nin söylediği neden yüzünden zorluk çekeriz. Jüriyi ikna etmeye yetecek kadar eşlenmiş ses yok elimizde."

"Mahkemeyi bir an için unutup," dedi New York'un en saygıdeğer savcısı. Lucy başka tuşlara basıp ikinci dosyayı açtı. "Göğüslerine dokunmaya başlayıp sutyenini açtım," dedi Jean-Baptiste' in sesi yumuşak ve kibar bir şekilde. "İşte, görüşmenin karşılaştırma sözcüklerini içeren üç ayrı bölümü," dedi Lucy.

"Ona dokunmaya çalışırken başta biraz şaşkındım ve üstünü çıkaramadım." Ardından, "Ama güzel olduğunu söyleyebilirim," diyordu Chandonne. "Dahası da var," dedi Lucy. "New York'a otobüsle dönüş biletiydi."

Lucy açıklama yaptı. "Dört sözcüğümüz yeterince yakındı, Jaime. Söylediğim gibi bu sözler mahkemeye çıkmasından önce, sen özel sava olarak getirildiğinde onunla yapılan görüşmenin video kaydından alınan ifadelerdi."

Görüşmenin bu bölümlerini dinlemek Lucy için çok zordu. Berger'in Scarpetta'yı video bandı izlemeye zorlamasına belli belirsiz kızırıyordu, ama Jean-Baptiste, onu neredeyse öldürdükten sonraki manipülatif, şiddet içeren pornografiden başka bir şey olmayan saatlere maruz bırakılması kesinlikle gerekliydi. Jean-Baptiste yalan söylemiş ve bununla çok eğlenmişti. Scarpetta'nın, kurban ve birinci tanık olarak seyircisi olduğu düşüncesinin onu cinsel açıdan uyandırdığına hiç kuşku yoktu. Scarpetta saatler boyunca onun yalnızca Richmond'da değil, 1997'de Susan Pless'le sözde romantik ilişkisini anlatmasını dinlemiş ve seyretmişti. Pless CNBC'nin hava durumunu sunan spikerdi ve vahşice katledilmiş vücudu New York'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki apartman dairesinde bulunmuştu.

Yirmi sekiz yaşında, güzel Afrika kökenli bir Amerikalıydı. Chandonne'un diğer kurbanları gibi korkunç bir şekilde dövülüp ısırılmıştı. Ancak onun cinayetinde sperm sıvısı bulunmuştu. Jean-Baptiste'in son zamanlarda Richmond'da işlediği cinayetlerinde kurbanların yalnızca belinden yukarısı çıplaktı ve sperm sıvısı değil, yalnızca salya bulunmuştu. Bu gerçek, kısmen DNA

analizlerine dayanarak, Chandonne ağının, sadistçe zevk için yapılan kâr ve şiddet sapkınlığını içeren sıkı bir organize suç örgütü olduğu sonucuna ulaşmalarını sağlamıştı. Jean-Baptiste ve Jay Talley kâr amacı gütmeyen eğlencelerinin tadını çıkarıyorlardı. Susan Pless'in cinayetinde iki kardeş bir ekip oluşturmuş, çekici Jay, Susan' ı baştan çıkarıp ona tecavüz ettikten sonra korkunç, iktidarsız ikizine teslim etmişti. Lucy, Berger ve Manham bilgisayar ekranındaki ses spektrogramına bakıyorlardı. Ses analizi kesin bir bilim olmasa da üçü mesaj ı bırakan adamın Jean-Baptiste olduğuna inanmışlardı.

"Tam da böyle bir şeye ihtiyacım vardı," dedi Berger bilgisayar ekranına bir darbe indirip belli belirsiz bir iz bırakırken. "Bu serserinin sesini nerde olsa tanırım. Tornado. İyi bulmuşsun. Kahrolası gerçek bu. Hayatları paramparça ediyor ve görünüşe göre bunu yeniden yapıyor gibi."

Lucy ofisinin bulunduğu binanın yakınına gösteren uydu izleme sistemiyle, aramanın Teksas'taki Polunsky Birimi'nden yapıldığını gösteren sistemi açıkladı. "Bundan nasıl bir anlam çıkarmamız gerekiyor?"

Berger başını iki yana salladı. "Belki teknik bir hata ya da benim en azından şimdilik anlayamadığım bir hata vardır."

"En önemlisi, ben Jean-Baptiste Chandonne'un hâlâ Teksas'taki idam hücrelerinde olup olmadığını ve mayısın yedisinde iğneyi yiyip yemeyeceğini kesin olarak öğrenmek istiyorum," dedi Lucy. "Şaka mı yapıyorsun," dedi Manham kalemini tekrar tekrar tıklayarak. Onu tanıyan herkesi sinirlendiren bir alışkanlıktı bu.

"Zach?" Berger tek kaşını kaldırıp kaleme baktı.

"Özür dilerim." Kalemini kolalı beyaz gömleğinin cebine soktu. "İkinizin bana ihtiyacı yoksa bazı telefonlar açmam gerekiyor." İkisine baktı.

"Biz iyiyiz. Sana daha sonra bilgi veririz," dedi Lucy. "Eğer birisi beni ararsa kimse burada olduğumu bilmeyecek."

"Hava almaya çıkmaya hazır değil misin?" diye sordu Manham gülümseyerek.

"Hayır." Çıkarken ağır yastıklı kapının sesi duyulmadı bile. "Ya Rudy?" diye sordu Berger. "Umarım dairesinde duş alıyor ya da şekerleme yapıyordur. Sen de aynı şeyi yapmalısın."

"Hayır. İkimiz de çalışıyoruz. O şehirdeki ofisinde, siberuzayda kaybolmuş durumda. Rudy internet bağımlısıdır, ki bu iyi bir şey. İngiltere'nin metrolarından daha fazla arama ağı var onun."

"Chandonne'un DNA'sını almak için mahkeme emri çıkarmam için makul bir neden göstermem gerekiyor, Lucy. Banda alınmış bir telefon konuşması bunun için yeterli değil, ama ne kadar şeyin bu ofisten çıkmasını istediğini bilmiyorum, Lucy. Özellikle de telefonun ne anlama geldiğini bilmediğimize göre... "

"Hiçbir şeyin," diye sözünü kesti Lucy. "Bu ofisten kesinlikle hiçbir şeyin dışarı çıkmamasını istediğimi biliyorsun."

"Bağışlanamaz bir günah." Berger gülümsedi, Lucy'nin sert, kararlı yüzüne, koyu toprak rengindeki şehvetli dolgun dudakların yer aldığı yüzüne bakarken gözlerinde şefkatli bir üzüntü vardı.

İnsanların doğdukları gün ölmeye başladıkları doğruysa, Lucy bir istisna gibi görünüyordu. Berger için o bütün insanlara göre bir istisnaydı ve sırf bu nedenle Lucy'nin fazla yaşamayacağından korkuyordu. İlgi çeken genç yüzünü ve güçlü bedenini beyninde bir kurşunla otopsi masasının üstünde hayal ediyordu. Ve ne kadar çabalarsa çabalasın bu hayali zihninden atamıyordu.

"Zayıflıktan bile doğsa sadakatsizlik bağışlanmaz bir günahıdır," diye doğruladı Lucy, Berger'in kendisine bakışından rahatsız olup şaşırarak. "Ne var Jaime? Sence burdan bir sızıntı mı oluyor? Bir köstebeğimiz mi var? Tanrı'm, benim kâbusumdur bu. Birlikte yaşamak zorunda olduğum bir kâbus.

Ölümden daha fazla korkarım ondan." Öfkelenmeye başlamıştı. "Birisinin ihanetini yakalarsam.. eh, bu organizasyondaki bir hain bizim mahvolmamıza neden olur. Bu yüzden sert olmalıyım."

"Evet, sertsin, Lucy." Berger ayağa kalktı, Chandonne'un ekrandaki ses görüntüsüne pek bakmıyordu. "Burda New York'ta çözülmemiş, hâlâ açık bir dava var: Susan Pless."

Lucy de ayağa kalktı. Berger'e dikkatle bakıyor, söyleyeceği şeyi merakla bekliyordu.

"Chandonne cinayetten mahkûm oldu ve benim neden vazgeçip dava açmak istemediğimi ve davayı Teksas' ın ele almasını kabul etmemin nedenlerini biliyorsun."

"Ölüm cezası yüzünden," dedi Lucy.

İKİSİ SES GEÇİRMEZ KAPININ yanında duruyordu. Monitörler parlıyor, kapalı devre kameralarındaki görüntüler birbiri ardına yanıyor, sanki ikisi kokpitteymiş gibi beyaz, yeşil ve kırmızı parlak ışıklar yanıp sönüyordu.

"Teksas'ta ölüme mahkûm olacağını biliyordum ve oldu da. Mayısın yedisinde," diye mırıldandı Berger. "Ama burda ölüm cezası yok, New York'ta asla ölüm cezası almazdı."

Not defterini çantasına koyup kapattı. "Bölge savcısı bir gün iğneye izin verecektir, ama büyük olasılıkla benim dönemimde değil. Ama şu anda bence önemli olan konu Chandonne'un ölmesini isteyip istemediğimiz, Lucy. Daha da önemlisi şu anda Polunsky'de onun hücrelerinde bulunan kişinin kimliğinden emin değilken onun ölmesini isteyip istemediğimiz, özellikle de ünlü

Loup-Garou'dan bu mesajı almışken."

Berger biz diyordu, ama o Jean-Baptiste'ten bir mesaj almamıştı. Lucy'ye göre yalnızca o, Marino ve Scarpetta almıştı: mektuplar ve şimdi de teknoloji ya da insan eli değmiş programlarda bir hata yoksa Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'ndan yapılmış gibi görünen arama.

"Hiçbir yargıç DNA için izin vermeyecektir bana," dedi Berger her zamanki sakin, kendine güvenen ses tonuyla. "Mahkeme emri için olası bir neden yoksa bunu yapmazlar. İzni alıp onu New York'a getirebilir ve Susan Pless cinayeti için mahkemeye çıkarabilirim. Vajinasındaki sperm sıvısının onun olmadığını, ikizi Jay Talley'e ait olduğunu bilsek de salyasından alınan DNA'ya göre onu mahkûm ettirebiliriz. Bu davayı tekrar açacak olursak, Chandonne'un avukatı Rocco Caggiano aklına gelebilecek her türlü pisliği yapacaktır."

Lucy, Rocco Caggiano konusundan uzak duruyordu. Yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. İçini yine bir bulantı hissi kaplamıştı. Bu hissin geçmesini diledi. Hasta olmayacağım, dedi kendi kendine.

"Talley'in sperm sıvısını kanıt olarak sunabilirim ve bu noktada dava netameli bir hal alır. Savunma şu anda kaçak olan Jay Talley'in Susan'a tecavüz ettiğini iddia edebilir ve ben bir tek Chandonne'un dişlerini Susan'a geçirdiğini kanıtlayabilirim. Özet olarak," dedi mahkemedeymiş gibi. "Susan'ın vücudunun üst kısmında bulunan ısırık izlerindeki salyanın Chandonne'un ona işkence ettiğini kanıtlamasıyla dehşete düşen jürinin sperm sıvısının sahibiyile pek ilgilenmemesini umabiliriz. Ama Chandonne'un onu öldürdüğünü ve hatta onu ısırmaya başladığında kadının hayatta olduğunu bile kanıtlayamam."

"Kahretsin," dedi Lucy.

"Belki mahkûm olur. Belki jüri Susan'ın aşırı derecede büyük bir acı yaşadığına, cinayetin kötü ve amaçsız olduğuna ikna olur. Ölüm cezası alması mümkün, ama bu asla New York'ta gerçekleşmez. Bu yüzden, eğer mahkûm olursa şartlı salıverme olasılığı olmaksızın ömür boyu alır ve hapisanede ölene dek onunla yaşamak zorunda kalırız."

Lucy kapının tokmağını tutarak kalın köpüklü kauçuktan yastıkla kaplı kapıya dayandı. "Her zaman ölmesini istedim onun."

"Ben de Teksas'ta yargılandığı için memnunum," diye karşılık verdi Berger. "Ama aynı zamanda DNA'sını alıp sokaklarda yeni kurban arayışı içinde olmadığından emin olmak da istiyorum..."

"Bu içimizden herhangi biri olabilir," dedi Lucy. "Bir iki telefon açayım. İlk adım bir yargıca Susan Pless cinayetini yeniden açmak istediğimi ve Chandonne'un DNA'sına ihtiyacım olduğunu söylemek olacak. Sonra Teksas valisiyle bağlantı kuracağım. Onun onayı olmaksızın Chandonne hiçbir yere gidemez. Ciddi bir şekilde inatlaşacağını bilecek kadar iyi tanıyorum Vali Corley'i, ama

en azından beni dinleyecektir. Bu onun eyaletinin dünyayı katillerden temizlemekle gururlanmasını sağlayacaktır. Onunla bir anlaşma yapmak zorundayım."

"Seçim zamanında onlara adalet kadar yardım eden bir şey olamaz," dedi Lucy kapıyı açarken alaycı bir şekilde.

POLONYA'DA SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE George Skrzypek isimli bir bakım işçisi nahoş bir kokuya neden olan küvetin giderini tamir etmek için Radisson Oteli 513 numaraya gönderildi.

Kapıyı vurup birkaç kez "tamirci" diye seslendi. Yanıt alamayınca içeri girdi ve odada kalanların ayrılmış olduğunu gördü. Yatağın çarşafı karmakarışık, birkaç yerinde sperm lekesi vardı ve yatağın yanındaki konsolda çok sayıda boş şarap şişesi ve sigara izmaritleriyle dolu leş gibi küllük duruyordu.

Dolabın kapısı açıktı, elbise askıları yerdeydi. Elinde alet kutusuyla banyoya gittiğinde her zamanki lavaboya ve aynaya yapışıp kurumuş diş macunu lekeleriyle karşılaştı. Tuvaletin sifonu çekilmemişti, küvetteki suyun üstü pislik kaplıydı ve lavabonun yanındaki tezgâha bırakılmış tabaktaki yarısı yenmiş çikolatanın üstünde sinekler uçuşuyordu. Sinekler aynanın üstündeki lambada uçuşup dalışa geçiyorlardı.

Domuzlar.

Pek çok insan domuz gibiydi.

Lastik eldivenlerini takıp elini soğuk, yağlı suyla dolu banyo küvetine sokup gider deliğini bulmaya çalıştı. Uzun, siyah kıllar tıkamıştı gideri. Domuzlar.

Su giderden boşalmaya başladı. Islak, dolaşık kılları tuvalete atıp çikolatanın üstünde uçuşmalarından midesi bulanıp yüzüne yaklaşan sinekleri kovaladı. Eldivenlerini çıkarıp şişko, kara, iğrenç sineklere doğru savurdu.

Kuşkusuz sinekler ona yabancı değildi ve işi sırasında onlarla karşılaşıyordu, ama bir odada ve havanın soğuk olduğu yılın bu mevsiminde bu kadar çok sayıda sineğe rastladığı hiç olmamıştı. Yatağın yanından geçip açık pencereyi fark etti. Kışın bile sık rastlanan bir görüntüydü bu, çünkü müşterilerin çoğu sigara içerdi.

Pencereyi kapamak için uzanınca pencere pervasına tırmanan başka bir sinek gördü. Bir zeplin gibi yükselip yanından geçerek odaya girdi. Dışarının havasıyla birlikte pis bir koku da içeri girmişti, ekşimiş süt ya da çürümüş eti andıran bir kokuydu bu. Başım pencereden dışarı uzattı. İğrenç koku tam sağdaki odadan geliyordu. 511 numaralı odadan.

ARABA, RAO'S'DAN BİR BLOK ötedeki Harlem'de Doğu 114. Sokak'taki parkometrenin önünde duruyordu.

Benton'ın eski hayatında Rao's'da kıskanılan bir masa bulabilirdi, çünkü o FBI'dandı ve iyi bir ünü olan italyan restoranının yüz yıldır sahibi olan aile için özel bir statüsü vardı. Orası mafyanın uğrak yeriydi ve şu anda kimin yemek yediğini bilmek mümkün değildi. Kareli örtülerle kaplı masalarda ünlüler sık sık yemek yedi. Polisler orayı çok severdi. New York belediye başkanı oradan uzak dururdu. Doğu 114. Sokak'a park etmiş olan 2500 dolar nakit para vererek aldığı yıpranmış siyah Cadillac'la Benton Rao's'a bundan daha fazla yaklaşamazdı.

Cep telefonunu çakmak yerine taktı. Motor ve klima çalışıyordu, kapılar kilitliydi. Gözlerini aynalardan bir an olsun ayırmıyor, beladan başka bir şey aramadan kaldırımında dolaşan kaba insanları dikkatle izliyordu. Cep telefonunun fatura adresi Washington'daki var olmayan bir kadının posta kutusuna aitti. Benton'ın aramayı nereden yaptığının uydudan belirlenmesinin bir önemi yoktu ve iki dakika içinde Birleşik Devletler senatörü Frank Lord'un, senatörün uluslararası cep telefonunun ikinci modunu aktive ettiğinden ve konuşmalarını kendisinden başka kimseyi haberdar etmeden bir başkasına aktarabileceğinden habersiz olan bir çalışanıyla konuşmaya başladığını duydu.

Senatör canlı televizyon yayınında konuşurken saatine baktı ve birden mola verdi. Belindeki telefona hiç dokunmadığı için arayan kişi -yani Benton-senatörün söylediği her şeyi duyabiliyordu.

Ayak sesleri ve konuşmalar duydu.

"...Dünyanın en büyük yasa engelleyicisi. Eğer bu gerçek değilse," diyordu her zaman çekingen, ama sert Senatör Lord.

"Kahrolası Stevens."

"Çok ustaca engelledi yasayı," dedi bir başka erkek sesi Benton'ın kulaklığında.

Benton tam bu saatte arama yapacağına dair senatörün cep telefonuna mesaj bıraktığında neredeyse bir yıldır ilk kez bağlantı kurmuştu senatörle. Senatör Lord unutmadıysa Benton'ın konuşmalarını dinlediğini biliyordu. Benton'ın güveninde bazı kuşkular uyanıyordu. Her zamanki muhafazakâr takım elbisesi ve dört yıldızlı general duruşuyla hayal etmeye çalıştı senatörü. Ama uzaktan yapılan bu tek taraflı toplantı izleniyor olmalıydı. Senatör büyük olasılıkla C-BAND' ından canlı olarak yayınlanan oturumdan uzaklaşmıştı. İyi bir neden olmasa bunu yapmazdı ve Benton'ın iki numaralı moddan arayacağını söylediği tam o saatte dışarı çıkmış olması en azından büyük bir tesadüftü.

Senatörün telefonunu iki numaralı moda ayarlamış olması da Benton' ı rahatlatıyordu. Aksi takdirde konuşmaları dinleyemezdi.

Aptallaşma ve bu kadar ürkek olma, diye çıkıştı kendi kendine. Aptal değilsin. Senatör Lord aptal değil. Berrak düşün.

Eski dostlarını ve tanıdıklarını görmeyi ne kadar özlediği aklına geldi. Scarpetta'nın güvendiği, onun için her şeyi yapacak olan arkadaşı Senatör Lord'un sesini duymak Benton'ın boğazına bir şey düğümlenmesine neden olmuştu. Yumruklarını sıkıp telefonu o kadar gergin bir şekilde kavramıştı ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Büyük ihtimalle kadrosunda çalışan bir adam, "Size içecek bir şey getirebilir miyim?" diye sordu.

"Şimdi değil," dedi Senatör Lord.

Benton kaslı, çıplak göğüslü bir gencin paslı, eski Cadillac' ına yaklaştığını fark etti. Eroinle iyice kendinden geçmiş delikanlıyı baştan aşağı şöyle bir süzünce evrensel uyarı hareketi işe yaradı

ve genç başka yöne doğru uzaklaştı.

"Tayin edilmeyecek, efendim," dedi çalışan, söylediği her sözün Harlem'deki cep telefonuna ulaştığından habersiz.

"Ben her zaman senden daha iyimser olmuşumdur, Jeff. Bu durum tersine dönüp seni şaşırtabilir," dedi senatör. Adli komitenin başkanı olan senatör federal yasa uygulamasının en nüfuzlu politikacısıydı, çünkü fonları, fonlarla ilgili her şeyi, hatta en korkunç suçların çözülmesini bile o kontrol ediyordu. "Gidip Sabat' ı çağırmanı istiyorum." Senatör, FBI Başkanı Don Sabat'tan söz ediyordu. "Yeni siber-suç birimi konusunda istediğini elde edeceği konusunda güvence ver."

"Tamam, efendim." Adam şaşırmıştı. "Onu çok mutlu edeceksiniz."

"Bütün doğru şeyleri yaptı ve benim yardımımıza ihtiyacı var."

"Sizinle aynı fikirde değilim, başkan. Yani daha başka çok daha önemli konularımız var ve bu konu çok fazla şeye neden olacak... "

"İlgilendiğin için teşekkürler," diye sözünü kesti senatör. "İçeri geri dönüp o salakların kahrolası politik güç oyunları yerine insanları düşünmelerini sağlamaya çalışmalıyım."

"Ve cezayı. Sizi pek sevmeyenler var orda."

Senatör güldü. "Bu da benim doğru şeyler yaptığımı gösterir. Sabat'a saygılarımı ilet, işlerin yolunda gittiğini söyle. Onun huzursuz olduğunu biliyorum, bu yüzden ona güvence ver. Ama şu anda gerçekten çok gayretli olmalıyız, hem de her zamankinden fazla."

Hat kesildi. Birkaç saat içinde, para Madison ve 63. Cadde'deki New York Bankası'na havale edilecek ve Benton başka sahte isimlerine çıkarılmış banka kartlarıyla para çekmeye başlayacaktı.

LUCY'NİN OFISİNDEKİ BILGISAYARINDA bir ışık yanıp sönmeye başladı. Haberler telgraf servisine ulaşmıştı. Ünlü dava avukatı Rocco Caggiano Polonya'daki bir otelde intihar etmişti. Cesedi yandaki odalardan birinde pis kokuyu fark eden bir tamirci tarafından bulunmuştu.

"Nasıl olur?... " Lucy yanan ışığı söndürmek için bir tuşa bastı.

Fareye yaz komutu verdi.

Arama motorları onun uzmanlığıydı ve şu anda bir yığın motor Rocco Caggiano'nun ölümüyle ilgili bilgileri bulmaya adanmıştı. Bir sürü bilgi vardı. Rocco, kendisi hakkında haberler okumaya bayılırdı, haber açgözlüydü ve Lucy ne zaman onunla ilgili bir makaleyi ya da temsil ettiği müvekkiliyle ilgili bir haberi okusa daha önce hiç hissetmediği bir huzursuzluk hissedirdi.

Rudy'nin Rocco'nun kendini vurmasına yardım edişini düşünmemek için kendini zorladı.

Yukarı.

Namlu yukarı doğru olmalı.

Kay Teyzesi'nden öğrendiği bir bilgiydi bu. Değerli yeğeni Lucy ve Rudy'nin yaptığı şeyi öğrense neler yapacağını tahmin bile edemiyordu.

"Kırk sekiz saat bile olmadan mı?" dedi Rudy omzunun üstünden eğilerek. Nefesi insanların arasında olmadığı zaman çiğnemeyi alışkanlık haline getirdiği tarçınlı çiklet kokuyordu.

"Görünüşe göre, Szczecin'de işleri düşündüğümüz gibi olmamış. Tamircinin ve tıkalı giderin sayesinde." Lucy AP Haber Ajansı'nın raporunu okumaya devam etti.

Rudy yanına oturup dirseğini masaya koydu, çenesini ellerine dayadı. İlk Küçükler beysbol maçını kaybetmiş bir çocuğu hatırlatıyordu Lucy'ye.

"Onca planlamadan sonra. Kahretsin. Şimdi ne olacak? Adli tabip raporunu çıkardın mı? Tanrı'm, Lehçe olduğunu söyleme bana."

"Bekle şurdan çıkayım.. " Fareyi tıkladı. "Başka bir şeye girelim.. İnterpol'e bayılıyorum.."

Son Durak çok seçkin bir müşteri, interpol'ün dev uluslararası ağının bir parçası olarak görülen kuruluşlardan biriydi. Kuşkusuz bu ayrıcalık için Lucy'nin güvenlik kontrolünden geçmesi ve küçük bir ülkeyle aynı yıllık üyelik aidatını ödemesi gerekiyordu. Aramayı tamamladığında Rocco Caggiano'nun ölüm raporu birkaç saniye içinde ekranda belirdi. Polis ve otopsi raporları Lehçeden Fransızcaya tercüme edilmişti.

"Oh hayır," dedi Lucy içini çekerek, sandalyesinde dönüp Rudy'ye baktı. "Fransızcan nasıl?"

"Fransızcamın nasıl olduğunu çok iyi biliyorsun. Birkaç kelimeyle sınırlı."

"Çok kabasın. Tek iş yapan bir bilgisayar gibi. Siz oğlanlar. Aklınızda yalnızca tek bir şey var."

"Her zaman yalnızca tek bir şey düşünmüyorum."

"Haklısın. Özür dilerim. O tek şeyi düşünüyorsun, ama günde iki, üç, bir milyon kez yapıyorsun."

"Ya siz, Mamazel Farinelli?"

"Oh Tanrı'm, Fransızcan berbat." Titanyum Breitling saatine baktı. Saatinin Acil Yer Bildirme ileticisi, yani AYBI de vardı.

"Bunu yalnızca uçarken taktığını sanıyordum." Rudy saatine dokundu. "Dokunma. Alarmını çalıştıracaksın," diye ona takıldı Lucy.

Rudy, onun kolunu tutup saati inceledi. Parlak mavi yüzeyine bakıp aptalmış numarası yaparak başını bir o yana bir öteki yana eğdi. Lucy gülmeye başladı.

"Bir gün şu büyük düğmeyi sökeceğim" -kolunu bırakmadan saate yeniden dokundu" sonra anteni sonuna kadar çıkaracağım. Ve deli gibi koşmaya başlayacağım.. "

Lucy'nin cep telefonu titreşti. Belindeki kılıfından çıkardı. "Sahil Muhafaza ve F-15'ler hızla gelirken kahkahalarla güleceğim."

"Evet," dedi Lucy kısaca.

"İnsanlara karşı o kadar şirinsin ki," diye fısıldadı Lucy kulağına. "Ölünce benimle evlenir misin?"

Karşı tarafta çok kötü parazit vardı. "Kimsiniz?" diye sordu Lucy yüksek sesle. "Sizi duyamıyorum." Parazit daha da kötüleşti. Lucy omuz silkip telefonu kapattı. "Numarayı tanı mıyorsun, değil mi?"

Telefonu kaldırıp Rudy'ye az önce arayan numarayı gösterdi.

"Yok. Dokuz-üç-altı?... Nerenin alan kodu bu?"

"Bulmak çok kolay."

Bir telefon numarasının kimin olduğunu öğrenmek için arama motoru ya da interpol gerekmiyordu. Lucy Google'a girdi. Bilgisayarda beliren numara Teksas Kriminal Adalet Bölümü, Polunsky Birimi'ydi. Bir harita da vardı karşılarında.

"Soruma cevap vermedin," dedi Rudy, hâlâ flört ediyordu, ama Polunsky'den gelen telefonun öneminin de farkındaydı. "Ölüysen neden evleneyim seninle?" diye mırıldandı, onu pek dinlemeyerek.

"Çünkü bensiz yaşayamazsın."

"Buna inanamıyorum." Ekranı baktı. "Neler oluyor? Zach'e söyle, teyzemi arayıp iyi olup olmadığını kontrol etsin. Chandonne'un dışarda olmasının mümkün olduğunu söylesin ona. Allah kahretsin!"

"Bizimle dalga geçiyor!"

"Neden kendin aramıyorsun?" diye sordu Rudy şaşkınlıkla.

"O bok parçası bizimle dalga geçiyor!" Gözleri alev alevdi.

"Neden Scarpetta'yı sen aramıyorsun?" diye sordu Rudy tekrar.

Lucy hemen kederli bir ifadeye büründü.

"Şu anda onunla konuşamam. Konuşamam işte." Rudy'ye baktı. "Sen nasılsın?"

"Berbat."

BENTON SABIT BIR HATTAN aramamıştı, çünkü işitilemeyen konuşmanın kaydedilmesini istemiyordu.

Lucy'nin sahip olduğu ve onlarsız yapamayacağı teknik aletler, canlı konuşmayı otomatik olarak kaydeden cep telefonunu içermiyordu. Lucy cep telefonunun numarasını herkese vermezdi. Verdiği insanlar da gizlice kaybedeceği türde değildi. Bu hile diğerinden çok daha kolay olmuştu ve Lucy'nin Jean-Baptiste'in anlaşılmaz ses kaydına ses analizi yapma riski yoktu, çünkü hiçbir şey söylememi şti.

Benton, Chandonne'un kaydedilmiş sesine sanki kötü bir hücrede konuşmaya çalışıyormuş izlenimi vermesi için parazitler eklenmişti. Lucy'yi bu izler Polunsky'ye kadar götürecekti... son seferde yaptığı gibi. Uydudan takip edemezdi, çünkü tahrif edilmiş arama uzayda kaybolmuştu çünkü Benton Lucy'nin ofis hatlarından birini aramamıştı.

Lucy öfkelenecekti. Yeterince sinirlendiğinde onu hiçbir şey durduramazdı. Jean-Baptiste Chandonne onunla dalga geçiyordu. Lucy böyle düşünecekti. Benton, Lucy'yi, Chandonne'da nefret ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Nefret, açık düşünmeye engel olur hata yaptırırdı. Kendi uydu teknolojisine güvenirse,

Chandonne'un New York'taki Polunsky Birimi'nden nasıl arayabildiğim merak edecekti. Ama Lucy teknolojisine her zaman güvenirdi.

Bu Polunsky'den gelen ikinci telefonda. Lucy, Chandonne'un Teksas Kriminal Adalet Bölümü'ne kayıtlı bir telefonu olduğundan emin olacaktı. Artık Jean-Baptiste'in kaçtığını düşünmeye başlayacaktı.

Scarpetta onunla Polunsky Birimi'nde, koruyucu camın ardında yüz yüze gelmesi gerektiğini düşünecekti. Chandonne başka birini görmeyi reddedecekti ve bu onun hakkıydı.

Evet, Kay, evet, bu senin için. Lütfen. Çok geç olmadan onunla yüzleş. Konuşmasına izin ver! Benton çılgın gibiydi. Baton Rouge, Lucy. Chandonne Baton Rouge dedi, Lucy! Beni dinliyor musun, Lucy?

YIKICI HABERİ DUYMAK İÇİN Jean-Baptiste Chandonne'un iki kutuplu antene ihtiyacı yoktu.

"Hey. Kıl Yumağı!" diye bağırdı Hayvan. "Duydun mu? Bil bakalım, ne olmuş? Ne de olsa senin,

benim gibi radyon yok. Avukatın

Polonya'da tabancasını yutmuş!"

Jean-Baptiste kalemini becerikli bir cerrahın hareketleriyle idamlıklar hücrelerinde ve hayatın ön sırasında sözcüklerinin üstünde gezdiriyordu. Avukatı tarafından iletilecek olan mektubu Scarpetta'ya yazarken parmak uçlarını beyaz kâğıdın pürüzlerinde dolaştırırdı. Ve şu anda da avukatının öldüğünü öğreniyordu. Jean Baptiste, Rocco'nun ölümüyle ilgili hiçbir şey hissetmiyordu, ama ölümün anlamlı mı ya da sadece sıradan bir intihar kaprisi mi olduğunu merak ediyordu.

İntihar haberi her zamanki gibi müstehcen sözlere, acımasız ifadelere ve sorulara neden oldu.

Bilgi.

İdamlıklar koğuşunda bilgi önemliydi. Yeni her şey büyük bir iştahla yutulurdu. Adamlar dedikoduya, söylentiye, bilgiye açtı. Bu yüzden bu onlar için büyük bir gündü. Mahkûmlardan hiçbiri Rocco Caggiano'yla tanışmamıştı, fakat ne zaman

Jean-Baptiste'in adı haberlerde geçse Rocco'nunki de geçerdi ya da tersi olurdu. Jean Baptiste'in Rocco'nun ölümünün basını yalnızca ünlü Jean-Baptiste'i, nam-ı diğer Loup-Garou'yu, nam-ı diğer Kıl Yumağı'nı, Mini Pipi ve Kurt Adam' ı temsil etmesi olduğunu kabullenmesi için basit bir çıkarım yeterliydi... Hayvan' ın on gün bulduğu en yeni lakap neydi? Bir Numaralı PUBİK Düşmanı.

Jean-Baptiste'in kapısının altından attığı notta böyle yazıyordu, içine de kasık tüylerinden eklemişti.

Jean-Baptiste her sözcüğün tadına vararak notu yemiş, kasık tüylerini parmaklıklardan dışarı üflemişti. Tüyler hücrenin kapısının önüne düşmüştü.

"Kurt Adam' ın avukatı olsaydım ben de intihar ederdim!" diye seslendi Hayvan.

Kahkahalar ve mahkûmların çelik kapılarını tekmelemelerinden dolayı çıkan bang, bang sesleri duyuldu. "Kapayın çenenizi! Neler oluyor burda?"

Kargaşa fazla uzun sürmedi. Gardiyanlar hemen düzeni yeniden sağladılar ve Jean-Baptiste'in demir parmaklıklı penceresinde bir çift kahverengi göz belirdi.

Jean-Baptiste bakışın düşük enerjisini fark etti. Bu bakışlara hiç karşılık vermedi.

"BİR TELEFON AÇMAN GEREKİYOR, Chandonne," dedi gözlerin sahibi ses. "Avukatın öldü, intihar etti. Cesedini telaffuz edemeyeceğim bir Polonya şehrinde otel odasında buldular. Öleli çok olmuş gibi. Kaçak olduğu için kendini öldürmüş. Bir suçlu tarafından temsil edileceğini gösteriyor bu. Bütün bildiğim bu kadar."

Jean-Baptiste yatağına oturmuş, eliyle beyaz kâğıdın üstündeki yazıları takip ediyordu. "Kimsiniz siz?"

"Memur Duck."

"Mösyö Canard? Coin-coin. Vak-vak'ın Fransızcasıdır bu, Mösyö Duck."

"Telefon açmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Hayır, mersi."

Memur Duck, Jean-Baptiste'le ne zaman konuşsa öfkesini uyandıran imaları nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Sonuç küçümseme ve güçsüzlüktü, sanki başkalaşım geçirmiş bu katil üstün durumdaydı. İdamlıklar koğuşuna ve kendisi üzerinde kontrol sahibi olanlara karşı tamamen kayıtsızdı. Kurt Adam, Memur Duck'a üniformalı bir gölgeden başka bir şey olmadığını hissettiriyordu. Jean-Baptiste'in idamını sabırsızlıkla bekliyor ve acı verici olmasını diliyordu.

"Bunu iyi anlamışsın. On kısa gün içinde kışını affeden çıkmayacak," dedi yüksek sesle. "Avukatın beynini uçurduğu ve bir otel odasında çürüdüğü için üzgünüm. Bu konuda kendini çok üzgün hissettiğini görebiliyorum."

"Yalanlar," dedi Jean-Baptiste yataktan kalkıp kapıya giderken. Soluk renkli, ince tüylü parmaklarını minik penceresinin demir çubuklarına doladı.

Cadılar Bayramı'nı hatırlatan yüzü pencerenin önünde belirince

Memur Duck irkildi. Jean-Baptiste'in herhangi bir nedenle kesmediği üç santim uzunluğundaki pislik dolu tırnağının yakınlığı karşısında neredeyse paniğe kapıldı. "Yalanlar," diye tekrarladı Jean-Baptiste.

Asimetrik gözlerinin nereye baktığını ya da ne kadar gördüğünü bilmek mümkün değildi. Alnını ve boynunu kaplayan, kulaklarından fişkıran kılların görüntüsü Memur Duck'ın içini ürpertmişti. "Geri çekil. Kahrolası, bir leşin üzerinde yuvarlanan köpekten daha iğrenç kokuyorsun. O lanet olası tırnağını keseceğiz."

"Tırnaklarımı ve saçlarımı uzatmak benim yasal hakkım," diye yanıtladı Jean-Baptiste yumuşak bir şekilde. Gülüşü ağzını kocaman açmış bir balığı hatırlatıyordu gardiyana.

O aralıklı, sivri dişlerin kadınların tenine girişini, delirmiş bir köpekbalığı gibi göğüslerini ısırışını, kıllı yumruklarının güzel yüzleri kanlı yığına dönüştürüşünü hayal etti. Chandonne yalnızca güzel, başarılı ve seksi vücutları olan kadınları seçiyordu. iri göğüslü ve meme uçlu kadınlara karşı büyük bir düşkünlüğü vardı ve birime girip çıkan adli psikologlara göre bu, Jean-Baptiste'in, yok etmeye zorlandığı bir beden parçasıyla takıntısını gösteriyordu.

"Bazı suçlular için bu ayakkabı ya da ayaklardır," diye açıklamıştı, bir ay kadar önce bir adli psikolog.

"Evet, ayakkabı konusunu biliyorum. O çatlaklar evlere girip kadın ayakkabısı çalıyorlar."

"Bu sandığından daha fazla oluyor. Ayakkabı adamı cinsel olarak uyarıyor. Ondan sonra da çoğunlukla ayakkabı giyen kadın ya da vücudunun bir parçası fetiş olan kadını öldürme gereksinimi hissediyor. Çoğu seri katil işe ilk olarak fetiş hırsızlığıyla başlarlar, evlere girer ayakkabı, iç çamaşırı ve kendileri için cinsel açıdan anlamlı başka nesnelere çalarlar."

"Yani Kurt Adam kıllı küçük bir çocukken belki de sutyen çalıyordu."

"Olabilir. Evlere kolayca girer ve seri hırsız daha sonra da seri katil olur. Fetiş hırsızlığında sorun, kurbanın evine birinin girip bir şeyini çaldığından haberi yoktur. Bir ayakkabısını ya da iç çamaşırını bulamayan bir kadın evine hırsız girdiğinden şüphelenir?"

Memur Duck omuz silmişti. "Benim karım çoğu zaman aradığı hiçbir şeyi bulamaz. Dolabını bir görmelisiniz. Eğer bir ayakkabı fetişisti varsa o da Sally'dir. Ama birisinin bir kadının evine girip bir memeyle çıkması pek olası bir şey değil. Bence onlarda bir de parçalama işi var."

"Saç rengi, göz rengi ya da başka bir şey. Suçlunun cinsel uyarılmanın tetiğini çeken şey fetişidir ve bu fetiş tahrip edecek sadistçe bir ihtiyaç duyar. Ki burda bu şey, memelerinin büyüklüğü ve biçimi Jean-Baptiste Chandonne için fetiş olan kadınlardır."

Memur Duck' ın bu konuları anlayışı sınırlıydı. Memeleri o da severdi. Hayallerden, hatta şiddet dolu olanlardan o da sapıkça, utanç verici biçimde uyarılırdı.

MEMURUN AYAK SESLERİ UZAKLAŞTI.

Jean-Baptiste kucağında temiz beyaz kâğıtlarla yatağına yeniden oturdu. Kalemle kâğıtta tempo tutarak yeni bir şiirsel ifade yaratıyordu. Kalemle aynı ritmi izleyen parlak kırmızı bir bayrak gibi eşsiz zihninden yayılıyordu bu ifadeler. Ruhu şiirle doluydu. Sözleri, mükemmel bir ritimle dalgalanan hayallere ve derinliklere dökmek için hiç çaba harcaması gerekmiyordu. Mükemmel bir ritimle yuvarlanmak. Tükenmez kalemini iyice bastırarak zarif el yazısını sürdürdü.

Mükemmel bir ritimle kıpırdanmak.

Bu daha iyi, iyi düşündü, kalemle tekrar tempo tutarak.

Tap-tap, tap-tap, tap-tap.

Tempoyu, her cinayetinden hatırladığı kanın müziğine bağlı olarak yavaşlatıp hızlandırabiliyor, hafifletip güçlendirebiliyordu. "Yuvarlanmak," diye başladı tekrar. "Mais non." Hepsi mükemmel bir ritimle birlikte kıpırdanıyor.

"Mais non."

Kalemle tap, tap sesi.

"Sevgili Rocco," diye yazmaya karar verdi Jean-Baptiste. "Polonya'dan yanlış kişiye bahsetme cüretini göstermedin, bundan emin olabilirim. Çok korkaksın." Tap, tap, tap.

"Ama kim? Belki Jean-Paul," diye yazdı ölü avukata. Tap tap tap tap tap tap...

"Hey, Kıl Yumağı! Radyomun kanalı ayarlı," diye bağırdı Hayvan. "Ohhh, senin duyamaman çok kötü. Bil bakalım ne olmuş? Yine senin avukatın hakkında konuşuyorlar. Bir başka bölüm pörçük flaş haberler. Biliyor musun, bir not bırakmış. Senin müvekkilin olmanın onu öldürdüğünü söylüyor. Anlıyor musun?"

"Kapa çeneni, Hayvan."

"Git bir can al, Hayvan."

"Şakaların berbat, ahbap."

"Sigara içmek istiyorum! Neden sigara içmeme izin vermiyorlar?"

"Sağlığın için kötü, ahbap."

"Sigara içmek seni öldürür, ahmak. Paketinde öyle yazıyor."

ATKINS DIYETİ LUCY İÇİN mükemmeldi, çünkü tatlıya hiçbir zaman düşkün olmamıştı. Makarna ve ekmekten vazgeçmenin de hiçbir sakıncası yoktu onun için.

En tehlikeli alışkanlığı bira ve şaraptı. Jaime Berger'in Central Park'ın batısındaki çatı katı dairesinde ikisinden de uzak duruyordu.

"Seni zorlamayacağım," dedi Berger, Pinot Grigio şişesini, güzel mutfağındaki buzdolabının üst rafına geri götürürken. "Ben de içmeden daha mutluyum. Artık böyle bile her şeyi zor hatırlıyorum."

"Ara sıra bazı şeyleri unutsan çok mutlu olurum," dedi Lucy. "Ben unutsam çok daha mutlu olurum."

Berger'in evine en son üç ay önce gelmişti. Berger'in kocası sarhoştı ve Lucy'yle birbirlerine girmişler, sonunda Berger, Lucy'den gitmesini istemek zorunda kalmıştı.

"Unutuldu," dedi Berger gülümseyerek.

"Burda değil, değil mi?" Lucy emin olmak istiyordu. "Gelmemin sorun olmayacağını söylemiştin."

"Sana yalan söyler miyim?"

"Bilmem ki..." Lucy, ona takılıyordu.

Bir an için ciddi olmayan bu konuşmaları olayın dehşetini hafifletmişti. Medeni bir şekilde geçmesi gereken bu misafirlikte hiç böyle bir şeye tanık olmamıştı Berger. Lucy ve kocasının sonunda yumruklaşmaya başlayacakları konusunda gerçekten endişelenmişti. Öyle bir şey olsa Lucy kazanırdı.

"Benden nefret ediyor," dedi Lucy. Dizden aşağısı kesik kot pantolonunun arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Berger iki uzun bira bardağına maden suyu koyarken sesini çıkarmadı. Buzdolabına gidip yeni kesilmiş misket limonu dilimleri çıkardı. Şu anda olduğu gibi beyaz pamuklu eşofmanı ve çoraplarıyla bile rahat değildi.

Lucy kıpırdanmaya başlayıp kâğıdı cebine soktu. "Sence ikimiz bir aradayken hiç rahatlayabilecek miyiz? Artık hiçbir şey eskisi gibi değil..."

"Eskisi gibi olamaz, değil mi?"

Berger savcı olarak az para kazanıyordu. Kocasını emlak soyguncusuydu ve Lucy'ye göre Rocco Caggiano'dan yalnızca bir gömlek üstün olabilirdi.

"Gerçekten. Ne zaman eve gelecek? Çünkü yakında gelecekse ben gidiyorum," dedi Lucy, ona bakarak.

"Yakında eve geliyor olsaydı sen burda olmazdın. Scottsdale'de bir toplantıya katılıyor. Scottsdale, Arizona. Çölde."

"Sürüngenler ve kaktüslerin arasında. Ait olduğu yerde."

"Kes şunu, Lucy," dedi Berger. "Benim kötü evliliğimin, annenin sen büyürken seçtiği o korkunç adamlarla bir bağlantısı yok. Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Yalnızca anlamıyorum, neden..."

"Lütfen o konuya girme. Geçmiş geçmişte kaldı," dedi. Berger içini çekip San Pellegrino şişesini buzdolabına götürerek. "Sana kaç kez söylemek zorundayım?"

"Evet, geçmiş geçmiştir. Bu yüzden önemli olan konuya gelelim."

"Ben hiçbir zaman önemli olmadığını söylemedim." Berger içecekleri oturma odasına taşıdı. "Hadi ama. Burdasın işte. Burda olduğun için memnunum. Bunun için her şeyi bir yana bırakalım, tamam mı?" Manzara Hudson Nehri'ne bakıyor, binanın yan tarafı parka bakan ön tarafından daha az çekici kabul ediliyordu. Ama Berger suyu çok seviyordu. Limana yanaşan yük gemilerini seyretmeye

bayılıyordu. Lucy'ye pek çok kez eğer ağaç isteseydi New York'ta yaşamayacağını söylemişti. Lucy de genellikle New York'ta yaşamayacağı karşılığını vermişti.

"Güzel manzara. Binanın ucuz tarafı için fena değil."

"Seninle geçinmek olanaksız."

"Biliyorum," diye yanıtladı Lucy.

"Zavallı Rudy nasıl katlanıyor sana?"

"İşte bunu bilmiyorum. Sanırım işini seviyor." Lucy devekuşu derisinden yapılmış kanepeye yayıldı. Çıplak bacaklarını birbirine üstüne atarken kasları kendi dilini konuşup hareketlere ve sınırlara tepki verirken o nasıl görüldüğünün pek farkında değildi. Bedensel egzersizleri onun şeytanlarını kovmasına yardımcı oluyordu.

JEAN-BAPTISTE HER GECE TER içinde bıraktığı ince yünlü battaniyenin üzerinde gerindi.

Sert, soğuk duvara dayandı. Rocco'nun ölmediğine karar vermişti. Jean-Baptiste yeni bir manipülasyona daha yenik düşmeyecekti, ama bu manipülasyonun amacının ne olabileceği konusunda bir fikri yoktu. Ah, elbette, korkuydu. Bu yalanın arkasında babası olmalıydı. Jean-Baptiste'i ihanetin ödülünün acı ve ölüm olduğu konusunda uyarıyordu, hain haşmetli Mösyö Chandonne'un oğlu olsa bile.

Bir uyarı.

Jean-Baptiste ölmek üzere olduğu için konuşmamalıydı. Ha. Düşman günün her saati Jean-Baptiste'in acı çekip ölmesini sağlamaya çalışıyordu. Konuşma.

İstersem konuşurum. Ha! Benim, Jean-Baptiste, ölümü yöneten adam.

Kendini kolayca öldürebilirdi. Birkaç dakika içinde bir çarşafı boynuna dolayıp çelik yatağa bağlayabilirdi. İnsanlar asılma konusunda yanlış şeyler biliyorlardı. Ağırlık gerekli değildi, yalnızca pozisyon önemliydi; yerde bağdaş kurup oturmak ve bütün ağırlığıyla öne doğru eğilmek gibi... Böylece kan damarlarına basınç uygulanmış olurdu. Birkaç saniye içinde bilinç kaybolur, ardından ölüm gelirdi. Korku ona dokunamazdı ve biyolojik hayatını sona erdirecek olsa önce onun ötesine geçerdi ve o noktadan itibaren ruhu yapacağı her şeyi yönlendirirdi.

Jean-Baptiste biyolojik hayatını bu şekilde sona erdirmezdi. Sabırsızlıkla beklediği çok şey vardı ve küçük ölüm hücresini neşeyle terk edip ruhunu geleceğe taşıyabiliyordu. Orada plastik camın arkasına oturup bayan doktor Scarpetta'yı seyrediyordu. Onun bütün varlığını aç bir şekilde içine alıyor, onu kandırıp sevgili şatosuna girerek kafasını ezmek için çekicini kaldırırken sahip olduğu zekâsını yeniden yaşıyordu. O bu coşkuyu yaşamayı reddetmişti. Onun kanını dökmesine izin vermeyerek Jean-Baptiste'i reddetmişti. şimdi yaptığı şeyi, aptallığını, formalinle gözünü yakıp onu sakatlayarak kendisinin alacağı zevki engellediğini fark ederek aşağılanmışlık ve aşkla gelecekti ona. Scarpetta formalini, yani ölüm kimyasalını onun suratına fırlatmıştı. Kötü sıvı kısa bir an için onun manyetizmasını almış ve acı, çok kısa bir süre için, yalnızca bedeninde yaşayan canlının cehennemini yaşamaya zorlamıştı onu.

Madam Scarpetta ebediyeti onun yüksek ihtişamına ibadet ederek geçirecekti. Onun yüce varlığı, Poe'nun Philadelphia Centilmeni takma adıyla yazdığı gibi, onun evrendeki diğer insanlardan üstünlüğünü bildirecekti. Kuşkusuz bu isimsiz yazar Poe'ydu. Üstün varlık Poe'nun görünmez aracısı Richmond Hastanesi'ne kapatıldığı sırada yaşadığı bir hezeyan anında Jean-Baptiste'e gelmişti. Richmond Poe'nun büyüdüğü yerd. Ruhu orada kalmıştı. Poe, Jean-Baptiste'e, "Benim ilham veren sözlerimi okursan artık ihtiyacın olmayan zekâdan bağımsız olursun, dostum. Güçle harekete geçeceksin ve artık acı ve içsel duyularla afallamayacaksın."

Sayfa 56 ve 57. Jean-Baptiste'in mantık gücünün sınırlı marşının sonu. Daha fazla hastalık ya da garip yakınmalar olmayacaktı.

İçsel ses ve göz alıcı aydınlık.

"Kim var orda?"

Jean-Baptiste'in kıllı eli battaniyenin altında daha hızlı hareket etmeye başladı. Yoğun teri yüzünden daha güçlü pis bir koku yayıldı ve öfkeli bir hayal kırıklığı içinde çığlık attı.

BERGER KANPEDE YANINDA OTURURKEN Lucy arka cebinden katlanmış kâğıtlar çıkardı. "Polis raporları, otopsi raporları," dedi Lucy.

Berger bilgisayar çıktılarını ondan alarak dikkatle, ama hızla okudu. "Zengin Amerikalı avukat, iş için sık sık Szezecin'e gidiyor, çoğunlukla Radisson'da kalıyor. Küçük kalibreli bir tabancayla kendini sağ şakağından vurmuş. Giyinik, üstüne pislemiş, STAT alkol düzeyi nokta yirmi altı." Lucy'ye baktı.

"Onun gibi bir içkici için bu hiçbir şey."

Okumaya devam etti. Raporlar ayrıntılıydı, dışkı lekeli kaşmir pantolonu, iç çamaşırlarını ve havluları, boş şampanya şişelerini, yarısı dolu votka şişesini belirtiyordu.

"Görünüşe göre midesi bulanmış. Bir bakalım," diye devam etti Berger. "Çekmecesinin alt gözündeki çorabının içinde iki bin dört yüz dolar bulunmuş. Altın bir saat, altın yüzük, altın zincir. Soygun izi yok. Kimse silah sesi duymamış, en azından rapor edilmemiş.

"Yemek yediği belli. Biftek, fırında patates, karides kokteyli, çikolatalı pasta ve votka. Mutfaktan birisi -adını telaffuz edemiyorum Rocco'nun ayın yirmi altısında gece saat sekiz civarında yemek sipariş ettiğini söylüyor, ama tam emin değil. Şampanya şişesinin nereden geldiği belli değil, ama otelin markasını taşıyor. Şişede Rocco'nunkiler dışında parmak izi yok... Odada parmak izleri alınmış, bir kovan bulunmuş, o ve tabanadaki izler kontrol edilmiş. Yine Rocco'ya ait oldukları anlaşılabilir. Elinde barut izi var, vs. vs. Titiz çalışmışlar." Başını kaldırıp Lucy'ye baktı. "Polis raporunun yarısını bile bitirmedik."

"Ya tanıklar?" diye sordu Lucy. "Şüpheli biri... "

"Hayır." Berger bir kâğıdı diğerinin altına sürdü. "Otopsi zımbırtıları... ah... kalp ve karaciğer hastalığı, buna neden şaşırmadım acaba? Ate-rosklerozis, vs. vs. Tabanca yarası, kenarlarda yanık ve parçalanma var. Anında öldürmüştü... bu teyzeni delirtirdi. Birisinin anında öldüğü söylenince nasıl kızar bilirsin. Kimse anında ölmez, değil mi Lucy?" Berger yakın gözlüklerinin üstünden Lucy'ye baktı. "Bence Rocco saniyeler, dakikalar yoksa saatler içinde mi öldü?"

Lucy yanıt vermedi.

"Cesedi yirmi sekiz nisan sabahı dokuz on beşte bulunmuş... " Berger şaşkınlıkla baktı ona. "Demek ki öleli kırk saatten az olmuş. İki gün bile değil." Kaşlarını çatı. "Cesedi... adını okuyamıyorum, bir tamirci tarafından bulunmuş. Ceset çok kötü bir şekilde bozulmuş." Durakladı. "Kurt sinekleriyle doluymuş." Başını kaldırdı. "Bana nispeten serin gibi gelen bir odada o kadar kısa bir süre kalan bir ceset için oldukça ileri bir bozulma aşaması."

"Serin mi? Oda sıcaklığı var mı orada?" Lucy tercüme edemediği çıktıya bakmak için başını uzattı.

"Pencerenin hafifçe açık olduğu yazılı. Termostat yirmi iki dereceye ayarlı olsa da oda sıcaklığı yirmi derecemiş, ama hava serinmiş, gün içinde sıcaklık yirmi dereceden düşük, gece de on üç civarındaymış. Yağmur... " Kaşlarını çatı. "Fransızcam kötüleşiyor. Hımm. Cinayet şüphesi yok. Rocco Caggiano'nun oda servisi siparişi verdiği gece, yani iddia edildiği gece, otelde sıra bir şey olmamış, eğer oda servisini yapan kişi doğru hatırlıyorsa. HımmH." Belgeyi şöyle bir taradı. "Bir fahişe lobide olay çıkarmış. Tarifi çok ilginç, ifadesini almak isterdim."

Berger başını kaldırdı. Gözlerini Lucy'ninkilerden ayırmıyordu.

"Şey," dedi Lucy'yi rahatsız eden bir ses tonuyla. "Ölüm zamanının ne kadar şaşırtıcı olabileceğini hepimiz biliyoruz. Ve görünüşe göre polis Rocco'nun son yemeği konusundan pek emin

görünmüyor. Otel oda servisi siparişlerini bilgisayara geçirmiyormuş."

Berger oturduğu koltukta öne doğru eğildi. Yüzündeki ifadeyi Lucy daha önce de görmüştü ve bu onu dehşete düşürüyordu. "Ölüm saati konusunda teyzeni aramalı mıyım? Sevgili dedektif dostumuz Marino'yu arayıp lobideki huzur bozan fahişe konusundaki görüşünü almalı mıyım? Rapordaki tarif biraz sana uyuyor. Yalnız o yabancıymış. Rus olabilir."

Berger kanepeden kalkıp pencereye gitti. Başını iki yana sallayıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Döndüğünde gözleri hemen her günün her saati çekili tuttuğu koruyucu perdeyle örtülmüştü.

Dava sorgusu başlamıştı

LUCY, NEW YORK BÖLGE SAVCILIĞI'NIN dördüncü katındaki konferans odasına kapatılmış, Berger'in pek çok kez izlediği her sorgulamasından önce yaptığı gibi kenarında Yunan süsleri bulunan fincanından koyu kahvesini içerken, pencereden her yandan üstüne üstüne geliyor gibi görünen eski şehir binalarına bakıyor da olabilirdi.

Ve çeşitli nedenlerle pek çok kez izlemişti bu sorguları. Berger'in vites değiştirirken çıkardığı gürültüyü duyar ve bu hissi yaşırdı. Saldırgana ya da yalan söyleyen bir tanığı takip edip onu geçeri veya bodoslama çarparken Berger'in motorlarının ayarını ve devrini yakından tanırdı. Şu anda bu güçlü makine Lucy'ye yönelmişti ve bu yüzden hem rahat, hem de sersemlemişti.

"Daha yeni Berlin'e gittin, siyah bir Mercedes kiraladın," dedi Berger. "New York'a dönüş uçağında Rudy yanındaydı. En azından önce Lutfhansa'da, sonra British Air'de yanında oturan sözde kocan Frederick Mullins'in Rudy olduğunu tahmin ediyorum. Bunu nereden bildiğimi soracak mısınız, Bayan Mullinsi?"

Berbat bir takma isim. En kötüsü." Lucy dağıldığını hissediyordu. "İsim açısından yani. Demek istiyorum ki... " Yersiz bir şekilde gülmeye başladı.

"Soruma cevap ver. Bana bunu anlatın, Bayan Mullins neden Berlin'e gitti?" Berger'in yüzü metal gibi, gözleri korkudan doğan bir öfkeyle parlıyordu. "Duymak üzere olduğum hikâyenin komikten çok öte olduğunu hissediyorum."

Lucy kadehine, dibe batan limona ve kabarcıklara baktı.

"Geri dönüş biletin ve kiralık araba makbuzun çantandaydı ve çantan -her zamanki gibi masanın üstünde ağzına kadar açıktı," dedi Berger.

Lucy'nin yüzü ifadesizdi. Berger'in hiçbir şey atlamadığını ve istediğinde ait olmadığı yerlerde dolaştığını çok iyi biliyordu. "Belki görmemi istemişsindir."

"Bilmiyorum. Görmeni istediğimi hiç düşünmedim," diye yanıtladı Lucy sessizce.

Berger bir römorkörle çekilen bir yolcu gemisine baktı.

Lucy gergin bir şekilde bacaklarını yeniden birbiri üstüne attı. "Demek Rocco Caggiano intihar etti. Hazır Avrupa'dayken tesadüfen onu görmemişsindir herhalde? Szczecin'de olduğunu söylemiyorum, ama Polonya'nın o bölümüne giden insanların çoğunun büyük olasılıkla Berlin'e uçtuklarını biliyorum, tıpkı senin ve

Rudy'nin yaptığı gibi."

"Senden harika bir savcı olurdu," dedi Lucy alaycı bir şekilde, ama hâlâ başını kaldırmıyordu. "Direkt ya da karşı sorgulamanda hiç şansım olmazdı."

"Hiç istemediğim bir senaryo bu. Tanrı'm. Bay Caggiano -Bay Jean-Baptiste Chandonne'un avukatı eski avukatı. Ölü. Kafasında bir kurşun. Eminim bu seni memnun etmiştir."

"Marino'yu öldürecek."

"Bunu kim söyledi? Rocco mu Marino mu?"

"Rocco," dedi Lucy yalnızca.

Çok derinlere batmıştı. Artık çok geçti. Umutsuzca içindikileri kusmaya ihtiyacı vardı.

"Otel odasında," diye ekledi. "Tanrı'm," diye mırıldandı Berger.

"Yapmak zorundaydık, Jaime. Askerlerin Irak'ta yaptıklarından farklı bir şey değildi bu, anlıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum." Berger başını iki yana sallıyordu hâlâ.

"Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?"

"Ölmeyi o istedi."

LUCY O GÜNE KADAR GÖRDÜĞÜ en güzel iran halısının üstünde duruyordu. Jaime Berger'le daha iyi günlerindeyken üzerine bastığı halıda. Oturma odasında birbirlerinden oldukça uzaktaydılar. "Bir fahişe gibi giyinip bir sarhoşla ağız dalaşına girdiğine inanmak benim için çok zor," diye devam etti Berger. "Bu senin açımdan çok beceriksizce bir iş."

"Bir hata yaptım."

"Bence de."

"Geri dönmek zorunda kaldım. Copumu almak için."

"Tetiği hanginiz çektiniz?"

Bu soru Lucy'yi şok etti. Hatırlamak bile istemiyordu.

"Rocco Marino'yu öldürmeyi planlıyordu, kendi babasını," dedi Lucy tekrar. "Marino bir daha balık avına çıktığında Rocco onu öldürecekti. Rocco ölmek istedi. Kendini öldürdü, yani sayılır."

Berger ellerini sıkarak şehre baktı. "Kendini öldürdü sayılır. Onu öldürdünüz sayılır. Ölü sayılır. Hamile sayılır. Yalan yere yemin etti sayılır."

"Bunu yapmak zorundaydık."

Berger bunları duymak istemiyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

"Zorundaydık, yemin ederim."

Berger sessiz kalmaya devam ediyordu.

"Kırmızı Bülten'le aranıyordu. Ölecekti. Chandonneler onu öldürürdü ve bu pek hoş bir şekilde olmazdı."

"Yani savunmanız, onu acıdığınız için öldürdüğünüz şeklinde olacak, öyle mi?" diye sonunda konuştu Berger.

"Askerlerimizin Irak'ta yaptığı şeyden neresi farklı bunun, açıklar mısınız?"

"Şimdi de dünya barışı için öldürdüğünü savunuyorsun."

"Rocco'nun hayatı zaten bitmişti."

"Şimdi de savunma Rocco'nun zaten ölü olduğu yönünde."

"Lütfen benimle alay etme, Jaime!"

"Seni tebrik mi etmeliyim?" diye devam etti Berger. "Şimdi benim de başımı belaya soktun, çünkü artık biliyorum. Olanları biliyorum." Her sözcüğü yavaşça tekrarlardı Berger. "Ben aptal mıyım neyim? Tanrı'm! Burda böyle oturmuş... " -dönüp parmağını Lucy'ye doğru uzattı " o lanet olası raporları sana tercüme ediyorum.

"Ofisime gelip bir cinayeti itiraf etsen ve benim merak etme,

Lucy. Hepimiz hata yaparız, dememi istesen de olurdu. Ya da olay Polonya'da olmuş, bu yüzden benim bölgemde değil. Sayılmaz mı demeliydim. Yoksa kendini daha iyi hissedeceksen bana her şeyi anlat mı? Görüyorsun ya, seninle birlikteyken gerçek bir bölge savcısı olamıyorum. Yalnızken, benim dairemdeyken fazla profesyonelce olmuyor bu iş."

"KIVILCIMLARLA AYDINLIK VE PARLAK olduğu gibi akıcı beyaz. Sayfa kırk yedi! Kim var orda."

"Sevgili Tanrı'm!" Demir parmaklıklı pencerede gözler parladı, bu kez farklı gözlerdi bunlar.

Jean-Baptiste gözlerin ateşini hissetti. Küçük, zayıf gözlerden başka bir şey değildi bu gözler.

"Chandonne kapa çeneni, kahrolası! Şu sayfa numarası zırvaları konusunda kapa çeneni. Kahretsin. Bu sayfa numaralarından bıktım usandım artık. Orada bir kitap filan mı saklıyorsun?" Gözler rüzgârda dağılan kıvılcımlar gibi hücrede dolaştı. "Ve o iğrenç elini pantolonunun içinden çıkar, Mini-minicik Pipi!" Aynı nefret dolu kahkahalar. "Mini-Pipi, Mini-Pipi! Mini-Pipi, Mini-Pipi!..." Hayvan'ın sesi cehennemden geliyordu. Jean-Baptiste, Hayvan'dan altı metre ötedeydi. Jean-Baptiste'in kapısındaki demir parmaklıklı pencerenin bir kat aşağıdaki boş zaman değerlendirme alanından uzaklığı bu kadardı.

İdamlıklar koğuşundaki ayrıcalıklı bir mahkûmun hayvanat bahçesindeki bir kafes gibi kalın tellerle çevrili, tahta döşemeli dikdörtgen alanda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Halka atma popülerdi ya da yalnızca bir mil yürümek ki Jean-Baptiste'in hesaplamalarına göre bunun için yetmiş tur atması gerekiyordu. Ondan başka kimse öyle tur atmaya hevesli değildi. Eğer Jean-Baptiste haftada bir kez kendisine izin verilirse ve koşuyorsa hücrelerindeki diğer mahkûmların, gözleri büyüteçten parlayan gün ışığı gibi ateşli bir şekilde kendisine bakmalarına aldırmıyordu. Her zamanki kaba yorumlarında bulunuyorlardı. Bu boş zaman değerlendirme saati mahkûmların birbirlerini uzaktan görüp sohbet edebilmelerine izin veren tek fırsattı.

Konuşmaların çoğu dostça, hatta komikti. Jean-Baptiste kimsenin ona karşı dostça davranmamasını ya da onunla alay etmelerini umursamanın çok ötesindeydi.

Örnek bir mahkûm olarak görülmeyen, ama Jean-Baptiste'in tersine her gün boş zaman değerlendirme saati ve radyosu dahil çeşitli ayrıcalıkları olan Hayvan'la ilgili bütün ayrıntıların farkındaydı. Jean-Baptiste, Hayvan'ın varlığının bütün ayrıntılarını ilk kez iki gardiyan Hayvan'ı boş zaman geçirme alanına götürürken, hastalıklı enerjisini Jean-Baptiste'in hücre kapısına yönelttiği zaman hissetmişti.

Jean-Baptiste'in kıllı yüzü demir parmaklıkların arasından bakmıştı. Onu görme zamanıydı. Bir gün Hayvan işe yarayabilirdi. "Şuna bak, Kaçık!" diye ona bağırmıştı Hayvan, gömleğini açıp dövmeyle neredeyse simsiyah olan kol kaslarını göstermişti. Beton döşemeye çömelip tek koluyla mekik hareketi yapmıştı. Jean-Baptiste pencereden geri çekilmişti, ama Hayvan'ı dikkatle inceledikten sonra. Kaslı göğsünden karnına inip kasıklarında kaybolan açık kahverengi kıllarla pürüzsüz bir teni vardı. Güçlü çenesi, parlak dişleri, düz burnu ve soğuk elâ gözleriyle daha çok kabadayıları andıran vahşi bir yakışıklılığa sahipti. Saçlarını kafatasına yakın kısacık kestiriyordu. Kaba sekse ve kadın dövmeyle yatkın görünse de insan onun tercihinin genç kızları kaçırıp ölene dek işkence etmek, ölü sevicilik yapmak, bazı durumlarda onları gömdüğü sığ mezarlara gidip onları çıkararak kendisinin bile dayanamayacağı kadar çürüdükleri zamana kadar sapık eylemlerine devam etmek olduğundan şüphelenmezdi.

Hayvan'a canavara benzediği için Hayvan denmiyordu, bir canavar gibi cesetleri topraktan çıkardığı için deniyordu, hatta kurbanlarından bazılarını yediği de söyleniyordu. Ölü sevicilik, yamyamlık ve çocuk seviciliği, idamlıklar koğuşundaki, tecavüz eden, boğan, doğrayan ya da kurbanlarını bodruma zincirleyen tipik şiddet suçlusuna uymuyordu, ama çocukları veya cesetleri taciz etmek ya da insanları yemek yeterince ciddi suçlar olduğu için Hayvan'm hücre bloğundaki çok

sayıdaki mahkûm onu öldürmekten başka bir şey istemiyordu.

Jean-Baptiste zamanını Hayvan'ın kemiklerini veya boynunu kırmanın yaratıcı yollarını hayal ederek zamanını geçirmiyordu. Hayvan'a on adımdan fazla yaklaşamayan biri için boş fantezilerdi bunlar. Mahkûmları ayrı tutma gerekliliği çok açıktı. İnsanlar idam cezası aldıklarında tekrar öldürürlerse bir şey kaybetmezlerdi, ama Jean-Baptiste'in düşünme tarzına göre onun hiçbir zaman kaybedecek bir şeyi olmamıştı; kaybedecek bir şeyi olmayınca kazanacak bir şeyi de yoktu ve hayat da zaten mevcut değildi. Doğuştan lanetlenmiş olanlara ait anlatımlar tanımlayıcı ve insanlık dışıydı. Jean-Baptiste'in durumunda bu ilk anılarına kadar uzanıyordu. Bir bakalım.

Manyetize metal tuvalet oturağında düşünüyordu. Üç yaşını hatırlıyordu. Annesinin onu kabaca banyoya götürüşünü. Banyonun penceresinden Seine Nehrini görebiliyordu ve çok küçük yaşta olduğu için nehirle banyo kavramları kaçınılmaz olarak birbirine bağlanıyordu. Annesinin narin vücudunu parfümlü sabunla yıkadığını ve babasının gümüş saplı tıraş bıçağıyla yüzündeki, kollarındaki, sırtındaki, boynundaki, bacaklarındaki, ayaklarındaki bebeksi tüyleri kazırken taş gibi hareketsiz durmasını istediğini hatırlıyordu. Bazen kazayla Jean-Baptiste'in parmağını ya da ara sıra birkaç parmağını kestiğinde sanki sakarlığı onun suçuymuş gibi Jean-Baptiste'e bağırırdı. Özellikle eklem yerlerindeki tüyleri kesmek çok zordu. Madam Chandonne'un elinin titremesi ve sarhoş öfkesi, sol göğüs ucunu kesip neredeyse kopardığı zaman çirkin oğlunu tıraş etmesine son vermişti. Babası, aile doktoru Mösyö Raynaud'u çağırarak zorunda kalmış ve adam tatlı sözlerle Jean-Baptiste'e büyük bir çocuk olmasını söylemişti. Ama iğne tüylü, sarkık göğüs ucunu yeniden yerine oturtmak için her batış çıkışında oğlan acı dolu çığlıklar atmıştı.

Sarhoş annesi ağlayıp durmadan ellerini ovuşturup durmuş ve hareketsiz durmadığı için le petit monstre vilain'i suçlamıştı. Küçük canavarın babası sigara içip un costume de singe'yle -maymun kostümü bir çocuğa sahip olmanın zorluklarından şikâyet ederken bir hizmetçi küçük canavarın kanını temizlemişti.

Mösyö Chandonne, küçük canavar, une espece d'imbecile maymun kostümüyle doğduğunda ailenin şatosunda bodrumdaki odasında yaşayan ve Jean-Baptiste'le kontak kurmasına izin verilen tek doktor olan Mösyö Raynaud'la rahatça sohbet etmiş, şakalaşmış ve ona şikâyette bulunmuştu. Doğum kaydı dahil hiçbir tıbbi kaydı yoktu Jean-Baptiste'in. Mösyö Raynaud bunu sağlamıştı ve yalnızca acil durumlarda Jean-Baptiste'le ilgilenmişti. Bu da, ciddi kulak ağrısı, yüksek ateş, yanıklar, burkulan bilekler ve çoğu çocuğu aile doktoruna götüren diğer talihsiz kazalar gibi her zamanki hastalıkları veya yaralanmaları içermiyordu. Mösyö Raynaud artık yaşlı bir adamdı. Basın ünlü eski hastası konusunda konuşması için yüklü ücretler ödemeye hazır olsa da Jean-Baptiste'ten söz etmeye cesaret edemezdi.

UTANÇ VE KORKUNUN İYİCE ETKİSİ altına girmişti Lucy. Rocco'yu gerçekte kimin vurduğu hariç, Radisson Oteli 511 numaralı odada olan her şeyi ayrıntılarıyla Berger'e anlatmıştı.

"Tetiği kim çekti, Lucy?" diye ısrar etti Berger.

"Fark etmez."

"Soruma yanıt vermediğine göre senin çektiğini var sayacağım!" Lucy hiçbir şey söylemedi.

Berger, Hudson Nehri'nin karanlığına teslim olmaya başlayan çarpıcı şehir ışıklarına bakarken kıpırdamıyordu. Berger sanki camın öteki tarafındaymış gibi Lucy'yle aralarındaki boşluk kapanmaz olmuştu.

Lucy Berger'in omuz kıvrımına dokunmak isteyerek sessizce yaklaştı, ama buna cesaret ederse sanki kırk beş kat aşağıdaki caddeyle arasında bir tek hava varmış gibi Berger'in tamamen elinden kayıp gitmesinden korkuyordu.

"Marino bilmemeli. Asla," dedi Lucy. "Teyzem de. Asla."

"Senden nefret etmeliyim," dedi Berger.

Lucy belli belirsiz bir parfüm kokusu duydu. Hafifçe sürülmüş, ama güçlü bir kokuydu. Lucy Berger'in parfümü kocası için sürmediğini düşündü, o burada değildi.

"Sen ne dersen de," dedi Berger. "Sen ve Rudy cinayet işlediniz."

"Sözcükler," diye karşılık verdi Lucy. "Savaş yaralıları. Kendini savunma. Nefsi müdafaa. Evini koruma. Affedilemez olması gereken suçlar için yasal mazeretlerimiz, sözcüklerimiz var, Jaime. Sana yemin ediyorum, hiç eğlenceli değildi, lezzetli bir intikam tadı da yoktu. O zavallı bir korkaktı ve acımasız, değersiz hayatında üzüldüğü tek bir şey vardı: bedel ödeme sırasının kendisine gelmiş olması. Marino'nun nasıl böyle bir oğlu olabilirdi? İnsan kromozomunda nasıl bir şey vardır ki ortaya Rocco çıkmış?"

"Başka kim biliyor?"

"Rudy. Şimdi de sen... "

"Başka? Sana talimat veren oldu mu?" diye ısrar etti Berger. Lucy Benton'ın sahte ölümünü, pek çok olayı ve Berger'e söyleyemeyeceği konuşmaları düşündü. Acı ve öfke zorbası yıllardır Lucy'nin hayatını yönetiyordu.

"İşin içinde başkaları da var, dolaylı olarak bulunan. Bu konuda konuşamam. Gerçekten," dedi Lucy.

Berger Benton'ın ölmediğini bilmiyordu. "Oh, kahretsin. Hangi başkaları?"

"Dolaylı dedim. Başka bir şey söyleyemem. Gerçekten."

"Gizli emirler veren kişiler ışığa maruz kaldıklarında ortadan yok olurlar. Senin başkanların da böyle mi? Gizli emirler veren insanlar mı?"

"Direkt olarak Rocco'yla ilgili değil." Senatör Lord'u, Chandonne kartelini düşündü. "Yalnızca Rocco'nun ölmesini isteyen insanların olduğunu söyleyebilirim. Yalnızca şu ana kadar bu konuda bir şey yapacak bilgiye sahip değildim. Chandonne bana yazdığına bilmem gerekeni söyledi."

"Anlıyorum. Ve Jean-Baptiste güvenilir biri, öyle mi? Elbette, bütün psikopatlar öyledir. Bu olayla dolaylı olarak ilgili olan herkes ortadan kayboldu bile. Buna inanabilirsin."

"Bilmiyorum. Chandonne karteli konusunda talimatlar var. Oh, evet. Uzun zamandır vardı. Yıllardır. ATF'de, Miami'deyken elimden geleni yaptım. Ama işe yaramadı. Kurallar gereği."

"Doğru. Sen ve kuralların," dedi Berger soğuk bir sesle. "Rocco'ya kadar ben etkisizdim."

"Eh, bu kez gerçekten etkiliymişsin. Bana bir şey söyle Lucy. Bu işten gerçekten sıyrılacağım

düşünüyor musun?"

"Evet."

"Sen ve Rudy hatalar yaptınız," dedi Berger. "Copunu unuttun, geri dönmen gerekti ve birkaç kişi seni gördü. Ve ölüm mahallini düzenlediniz, ustaca, zekice. Belki fazla ustaca, fazla zekice. Ben olsam yalnızca Rocco'nun parmak izlerinin bulunacağı kadar temiz bir oda, şampanya şişesi, silah, vs. konusunda meraklıydım. Ve sinekler. Bir sürü sinek. Kurt sinekleri serin havayı pek sevmezler."

"Avrupa'da serin havaya daha fazla alışkınlar. Sekiz on dereceye kadar. Ama sıcak hava daha iyi tabi ki."

"Bunları Kay Teyze'nden öğrenmiş olmalısın. Seninle gurur duyardı."

"Merak ediyorsun." Lucy yaptığı hatalar konusuna geri döndü. "Her şeyi merak ediyorsun. Bu yüzden olduğun kişisin."

"Polonyalı yetkilileri ve tıp uzmanlarını küçümseme, Lucy. Bu konuda daha çok şey duyabilirsin. Ve seni işaret eden bir şey olursa sana yardım edemem. Bu konuşmayı gizli kabul etmek zorundayım. Şu anda senin avukatınım. Savcı değil. Bu bir yalan. Ama bir şekilde bununla yaşamak zorundayım."

"Ama sana talimatı her kim verdiyse ve ne zaman verdiği umurumda değil, şu anda senin gizli telefonlarına yanıt vermeyecektir, senin adını bile hatırlamayacaktır. Bir kabine toplantısında ya da Palm'da içki içerken bu konu açıldığında kaşlarını çatıp omuz silkecek, hatta daha kötüsü gülüp geçecektir. Bazı aşırı hevesli özel dedektif hikâyesi olarak kalacaktır bu olay."

"Böyle olmayacak."

Berger yavaşça dönüp Lucy'nin bileğini yakaladı. "Kendinden o kadar eminsin ki aptallık ediyorsun. Bir insan aynı zamanda nasıl bu kadar aptal ve zeki olabilir?"

Lucy'nin yanaklarına kan hücum etti.

"Dünya birbirini kullananlarla dolu. Özgürlük ve adalet adına seni kandırıp en akla gelmez şeyleri yaptırırlar, sonra da sis gibi kaybolup giderler. Fantezi olurlar. Gerçek olup olmadıklarını düşünür durursun ve sen federal hapisanede çürürken ya da Tanrı saklasın başka bir ülkeye sürülürken yavaş yavaş, ama kesin olarak bütün bunların bir hayal olduğunu düşünmeye başlarsın, çünkü başka herkes böyle düşünüyordur. CIA, FBI, lanet olası Pentagon, Majestelerinin Gizli Servisi, Paskalya Tavşanı ya da her ne haltsa onun için gizli görevde olduğunu düşündüğü için cinayet işleyen bir çatlak olduğuna inanırlar.

"Kes şunu," dedi Lucy. "Öyle bir şey değil."

Berger'in elleri Lucy'nin omzuna doğru yükseldi. "Hayatında ilk kez birisini dinle!"

Lucy gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

"Kim?" diye sordu Berger. "Bu korkunç göreve seni kim gönderdi? Tanıdığım biri mi?"

"Lütfen kes artık! Sana söyleyemem ve asla da söylemeyeceğim! O kadar çok şey var ki... Jaime, bilmemen daha iyi. Lütfen, bana güven."

"Tanrı'm!" Berger ellerini biraz gevşetti, ama onu bırakmıyordu. "Tanrı'm, Lucy. Kendine bir bak. Bir yaprak gibi titriyorsun."

"Bunu yapamazsın." Lucy öfkeyle bir adım geri attı. "Ben çocuk değilim. Bana dokunduğunda... " Bir adım daha geriledi. "Bana dokunduğunda başka bir anlam taşıyor. Hâlâ. Onun için dokunma. Dokunma."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi Berger. "Özür dilerim."

SCARPETTA SAAT ONDA JAIME Berger'in binasının önünde taksiden indi.

Yeğenine hâlâ ulaşamıyordu. Scarpetta her arayışında daha da kötüye giden bir endişe hissediyordu. Lucy ne ev telefonunu ne de cep telefonunu açıyordu. Ofisindeki çalışanlarından biri nerede olduğunu bilmediğini söylemişti. Scarpetta pervasız, ateş soluyan yeğenini düşünüp en kötüsünden kuşkulanmaya başlamıştı. Lucy'nin yeni kariyeri konusundaki çelişkili duyguları azalmamıştı. Onunki, kişiliğine uymakla birlikte Scarpetta'yı düş kırıklığına uğratıp korkutan, denetimsiz, tehlikeli ve oldukça gizli bir işti. Onu bulmak olanaksızdı ve Scarpetta

Lucy'nin ne yaptığını nadiren biliyordu.

Jaime Berger'in lüks, yüksek binasına girdiğinde kapıcı onu karşıladı.

"Size yardım edebilir miyim, bayan?"

"Jaime Berger," dedi Scarpetta. "Teras katı."

TEYZESİNİN ASANSÖRLE YUKARI ÇIKTIĞINI öğrenen Lucy binadan fırlayıp gitmek istedi.

"Sakin ol," dedi Berger.

"Burda olduğumu bilmiyor," dedi Lucy heyecanlı bir şekilde. "Burada olduğumu bilmesini istemiyorum. Şu anda onunla görüşemem."

"Onu bir ara görmek zorundasın. Bu şu an olabilir."

"Ama burda olduğumu bilmiyor," diye yineledi Lucy. "Ona ne diyeceğim?" Kapının yanında dikilip asansörü beklerlerken Berger ona garip bir şekilde baktı.

"Gerçek o kadar kötü bir şey mi?" diye yanıtladı Berger öfkeyle. "Gerçeği söyleyebilirsin ona. Ara sıra gerçeği söylemek terapi görevi yapabilir."

"Ben yalancı değilim," dedi Lucy. "İş adına, özellikle de gizli iş adına değilse yalan söylemem."

"Sorun sınırların birleştiği noktada," dedi Berger asansör gelirken. "Gidip oturma odasında otur." Lucy bir çocukmuş gibi davranıyordu. Onunla önce ben konuşayım."

Berger'in antresi mermerdendi, kusursuz pirinç asansörün karşısında taze çiçeklerle bezenmiş bir masa vardı. Scarpetta'yı birkaç yıldır görmemişti ve asansörden indiğini görünce kederlendiğini hissetti. Scarpetta yorgunluktan tükenmiş görünüyordu, elbisesi feci şekilde kırıılmıştı ve gözleri endişeyle bakıyordu.

"Dünyada telefonu olan kimse kaldı mı acaba?" dedi ilk olarak. "Marino'yu denedim, Lucy'yi denedim, seni denedim. Senin hattın bir saattir meşgul. Bu yüzden en azından birisinin evde olduğunu düşündüm."

"Fişini çekmiştim... kimsenin görüşmemi bölmesini istemedim." Bu Scarpetta için çok anlamsızdı. "Böyle geldiğim için özür dilerim. Deliye döndüm, Jaime."

"Bunu görebiliyorum. İçeri girmeden önce Lucy'nin burda olduğunu bilmeni isterim." Bunu son derece doğal bir ifadeyle söylemişti.

"Seni şaşırtmak istemedim. Ama rahatladın sanırım."

"Pek rahatladığım söylenemez. Ofisi beni dışladı, bu da bunu Lucy' nin yaptığı anlamına gelir." "Kay, lütfen içeri gir." Oturma odasına girdiler.

"Merhaba." Lucy teyzesine sarıldı .

Scarpetta buz gibi yanıt verdi. "Neden bana böyle davranıyorsun?" diye sordu. Berger'in duyup duymamasına aldırmıyordu.

"Sana nasıl davranıyorum ki?" Lucy gidip kanepeye oturdu. "Gel."

Scarpetta'yı yanına oturmaya davet etti. "Sen de, Jaime."

"Ona söylemeyeceksen olmaz," dedi Berger. "Yoksa bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyorum."

"Bana neyi söyleyecek?" Scarpetta Lucy'nin yanına oturdu. "Bana ne söyleyeceksin, Lucy?"

"Rocco Caggiano'nun Polonya'da sözde intihar ettiğini duymuşsundur," dedi Berger.

"Bugün hiçbir konuda hiçbir haber almadım," diye karşılık verdi Scarpetta. "Ya telefonda ya uçakta ya da taksideydim. Şimdi de hurdayım. Sözde derken neyi kastediyorsun?"

Lucy ayaklarına bakıp bir şey söylemedi. Berger sessizce oturma odasının bir kenarında duruyordu.

"Günlerdir ortalıkta yoksun. Kimse bana nerde olduğunu söylemedi," diye sessizce söze girdi Scarpetta. "Polonya'da mıydın?"

Uzun bir duraklamadan sonra Lucy bakışlarını kaldırdı. "Evet, oradaydım."

"Sevgili Tanrı'm," diye mırıldandı Scarpetta. "Sözde intihar," diye tekrarladı.

Lucy, Chandonne'un mektubunda açıkladığı öldürülen gazeteciler konusundaki ipuçlarını anlattı. Rocco'nun bulunduğu yer konusundaki diğer bilgileri de ondan aldığını söyledi. Sonra Kırmızı Bülteni anlattı.

"Rudy ve ben onu böylece bulduk. Szczecin'de kirli işlerini yaparken kaldığı otelde. Ona Kırmızı Bülten'i söyledik, ne olduğunu anladı. Nokta. Tutuklansın, tutuklanmasın Chandonnelar onun fazla yaşamamasını isterdi."

"Demek bu yüzden kendini öldürdü," dedi Scarpetta, araştırırcasına doğruca Lucy'nin gözlerinin içine baktı.

Lucy yanıt vermedi. Berger odadan çıktı.

"İnterpol bilgiyi postaladı," dedi Lucy biraz aptalca. "Polis ölüm nedeninin intihar olduğunu söylüyor."

Bu Scarpetta'yı geçici bir süre için rahatlattı, ama bunun tek nedeni daha fazla sondaj yapacak gücünün olmamasıydı.

Evrak çantasını açıp Lucy'ye Chandonne'dan gelen mektubu gösterdi. Bunun üzerine Lucy, Berger'in ofisine gitti. "Lütfen gel," dedi ona.

"Hayır," diye yanıtladı Berger, bakışlarında düş kırıklığı vardı.

"Ona nasıl yalan söyleyebilirsin?"

"Söylemedim ve söylemeyeceğim."

"Ama atladın. Tam gerçeği istiyorum, Lucy."

"Oraya da geleceğim. Zamanı gelince. Chandonne, ona mektup yazmış. Görmen lazım. Gerçekten ortada garip bir şeyler dönüyor."

"Bu kesin." Berger masasından kalktı. Oturma odasına dönüp mektuba baktılar.

"Bu benim aldığım mektuba benzemiyor," dedi Lucy hemen. "Benimki büyük harflerle yazılmıştı. Normal postayla gönderilmemişti. Galiba onun adına Rocco postalamıştı. Rocco bir sürü şey postalıyordu onun için. Chandonne neden bana ve Marino'ya büyük harflerle yazsın?"

"Kâğıt neye benziyordu?"

"Not defteri kâğıdına. Çizgili."

"Hapishanenin kullandığı kâğıtlar düz beyaz, yirmi gramlık ucuz harmandan. Çoğumuzun yazıcıda kullandığı kâğıtlardan."

"Marino'ya ve bana mektupları o göndermediyse kim gönderdi?" diye sordu Lucy. Enerjisi tükenmişti. Kendine fazla yüklenmişti. Rocco Caggiano'nun ölümünü ona gönderilen mektuptaki bilgiye dayanarak ayarlamıştı. O ve Rudy, Rocco'yu otel odasında rehin aldıklarında gazetecileri öldürdüğünü hiç itiraf etmemişti. Lucy, onun gözlerini tavana doğru kaldırdığını hatırlıyordu; tek tepkisi bu olmuştu. Bu hareketin ne anlama geldiğini kesin olarak bilemezdi. İnterpol'e gönderdiği bilginin kesin olarak doğru olduğunu bilemezdi. Sunduğu şey tutuklama için yeterliydi, ama mahkûm olması için yeterli olup olmadığı belli değildi, çünkü aslında Lucy gerçekleri bilmiyordu. Rocco gerçekten ölmeden birkaç dakika önce o gazetecilerle görüşmüş müydü? Görüştüyse bile onları vuran kişi Rocco muydu?

Kırmızı Bülten'den Lucy sorumluydu. Bir şey itiraf etse de etmese de Rocco Kırmızı Bülten yüzünden hayatının sona erdiğine inanmıştı. Bir kaçak haline gelmişti ve Rudy ve Lucy ölümünü hazırlamasa Chandonnelar hazırды. Ölmeliydi. Ölmesi gerekiyordu. Lucy, Rocco içinde olmazsa dünyanın daha iyi bir yer olacağını söylemişti kendi kendine.

"Bana o kahrolası mektubu kim yazdı?" diye sordu Lucy. "Marino'ya gidene ve sana ilk geleni kim

yazdı?" Scarpetta'ya baktı. "Hani Şu posta bedeli Ulusal Adalet Akademisi tarafından 3denen zarfla gelen mektup? Chandonne tarafından yazılmış gıbydiler."

"Sana katılıyorum," dedi Scarpetta. "Ve Baton Rouge'daki sorgu yargıcına da bir tane gitmiş."

"Belki Chandonne bu mektubu yazarken el yazısını ve kâğıdını değiştirdi." Lucy g3zel el yazılı kâğıdı işaret etti. "Belki o piç kurusu hapiste bile değil."

"Ofisine gelen telefonu duydum. Zach beni cep telefonumdan buldu. Chandonne'un hâlâ hapiste olduğunu var sayamayız sanırım," dedi Scarpetta.

"Bana kalırsa, eğer hâlâ hapisteyse çizgili kâğıt ya da Ulusal Adalet Akademisi zarfı bulamaz. O posta damgalı zarfları bilgisayarda hazırlamak ne kadar zor olurdu?"

"Tanrı'm, kendimi çok aptal hissediyorum," dedi Lucy. "Kendimi nasıl hissettiğimi anlatamam. Elbette hazırlanabilir. Yalnızca zarfı tararsın, istediğin adresi yazarsın ve aynı türde zarfa basarsın. Beş dakika içinde hazırlayabilirim."

Berger uzun süre ona baktı. "Peki hazırladın mı?"

Lucy Şaşırmıştı. "Ben mi? Neden böyle bir Şey yapayım ki?"

"Az 3nce yapabileceğini s3yledin," dedi Berger ciddi bir Şekilde. "G3r3n3Őe g3re pek 3ok Şeyi yapabilecek becerilerin var. Lucy. Ve mektuptaki bilgi senin Şu anda 3l3 olan Rocco'yu bulman i3in 3ok uygundu. Bu odadan 3ıkıyorum. İ3imdeki savcı daha fazla yalan ya da itiraf duymak istemiyor. Sen ve teyzen biraz daha konuşmak isterseniz keyfinize bakın. Ben telefonun fişini takmalıyım. Arayacağım yerler var."

"Ben yalan s3ylemedim," dedi Lucy.

SCARPETTA, ARTIK LUCY BİR yetişkin değilmiş gibi, "Otur," dedi. Oturma odasının ışıkları sönüktü. New York silueti parlak olasılıkları ve yükselen gücüyle onları kuşatıyordu. Scarpetta denizi seyrettiği gibi saatlerce bu görüntüyü seyredebilirdi. "Burası yaşamak için güzel bir yer," dedi Scarpetta, milyonlarca ışığa bakarak.

Aya baktı, ama binaların arasında göremiyordu. Lucy sessizce ağlıyordu.

"Zaman zaman merak ediyorum Lucy, gerçek annen ben olsaydım ne olurdu diye. Böyle tehlikeli bir dünyayı benimseyip bu kadar cesurca, bu kadar şiddetli, bu kadar çarpıcı bir şekilde yaşamıydın? Yoksa evlenip çoluk çocuk sahibi mi olurdun?"

"Sanırım bunun nedenini biliyorsun," diye mırıldandı Lucy, gözlerini silerek. "Belki Rhodes bursu alıp Oxford'a gider ve ünlü bir şair olurdun." Lucy şaka yapıp yapmadığını görmek için ona baktı. Yapmıyordu.

"Daha yumuşak bir hayat," dedi teyzesi usulca. "Seni ben büyüttüm ya da daha iyi bir ifadeyle elimden geldiğince ilgilendim seninle ve başka bir çocuğu seni sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi sanmıyorum. Ama sen benim gözlerim aracılığıyla dünyadaki çirkinliği buldun."

"Senin gözlerinle ahlakı, insanlığı ve adaleti buldum," diye yanıt verdi Lucy. "Hiçbir şeyi değiştirmezdim."

"O halde neden ağlıyorsun?" Küçük gezegenler gibi parlayan uzaktaki uçaklara baktı. "Bilmiyorum."

Scarpetta gülümsedi. "Küçük bir kızken de böyle söyledin. Ne zaman üzgün olsan ve ben nedenini sorsam bilmiyorum derdin. Bu yüzden benim zekice teşhisim senin üzgün olduğun yönünde."

Lucy daha fazla ağlamaya başladı.

"Polonya'da ne olduğunu tam olarak bilmiyorum," dedi o zaman teyzesi.

Scarpetta kanepedeki pozisyonunu değiştirerek arkasındaki yastıkları düzeltirken uzun bir hikâyeyi davet ediyormuş gibiydi. Lucy'nin arkasına, parlayan geceye bakmaya devam etti, çünkü insanların birbirlerine bakarken zor bir konuşmayı gerçekleştirmeleri daha zordu.

"Benim anlatmana ihtiyacım yok, Lucy. Ama galiba senin anlatmaya ihtiyacın var."

Yeğeni etraflarındaki kalabalık şehre baktı. Karanlığı, yükselen denizleri ve aydınlık gemileri düşündü. Gemiler liman, limanlar Chandonne anlamına geliyordu. Limanlar suç ticareti için kanal demekti. Rocco yalnızca bir araç olabilirdi, ama Scarpetta'yla, aslında hepsiyle olan bağının koparılması gerekiyordu.

Evet, koparılmalıydı.

Lütfen beni affet, Kay Teyze. Lütfen önemli olmadığını söyle. Lütfen bana olan saygını yitirip onlardan biri olduğumu düşünme. "Benton öldüğünden beri bir intikam ateşi, cezalandırıcı bir ruh gibi dolaşıyorsun ve bütün bu şehirde senin ceza açlığını tatmin edecek güç yok," dedi Scarpetta, yumuşak bir şekilde konuşmaya devam ederek. "Burası güzel bir yer," dedi ikisi birlikte dünyanın en güçlü şehrinin ışıklarına bakarken. "Çünkü bugünlerden birinde güçle dolduğunda belki çok fazla gücün dayanılmaz olduğunu fark edeceksin."

"Bunları kendini açıklamak için söylüyorsun," dedi Lucy herhangi bir nefret duygusu hissetmeksizin. "Ülkenin, belki de dünyanın en güçlü adli tabibisin. Sen şeftin. Belki o güç ve hayranlık dayanılmazdı."

Lucy'nin güzel yüzü artık o kadar üzgün değildi.

"Çok fazla şey dayanılmaz görünüyordu," diye karşılık verdi Scarpetta. "Çok fazla şey. Ama

hayır, şefken gücümün dayanılmaz olduğunu düşünmüyordum. Sen ve ben güç konusunda farklı şeyler hissediyoruz. Ben hiçbir şeyi kanıtlamaya çalışmıyorum. Sen çok gereksizken sürekli bir şey kanıtlamaya çalışıyorsun."

"Sen kaybetmedin," dedi Lucy. "Gücünün elinden alınması bir ilüzyondur. Politikaydı. Senin gerçek gücün asla dış dünya tarafından empoze edilmedi ve bu durumda da bu gücü elinden dış dünya alamaz."

"Benton bize ne yaptı?"

Bu soru, sanki Scarpetta bir şekilde gerçeği biliyormuş gibi

Lucy'yi şaşırtmıştı .

"Öldüğünden beri... bu sözcüğü hâlâ zor söylüyorum. Öldü." Durakladı. "O zamandan beri hepimiz mahvolmuş gibiyiz. Sanki ülke kuşatma altında. Şehirler birbiri ardına düşüyor. Sen, Marino, ben. Çoğunlukla da sen."

"Evet, bir intikam ateşiyim." Lucy ayağa kalkıp pencereye gitti,

Jaime Berger'in muhteşem antika halısına bağdaş kurup oturdu. "İntikam peşindeyim. Kabul ediyorum. Rocco'nun ölümüyle dünyanın daha güvenli, senin daha güvende, hepimizin dair güvende olduğunu hissediyorum."

"Ama Tanrı'yı oynayamazsın. Artık yeminli bir kanun görevlisi bile değilsin, Lucy. Son Durak özel bir kurum."

"Tam olarak öyle sayılmaz. Uluslararası kanun gücünün uydusuyuz, genellikle interpol perdesi altında onlarla birlikte çalışıyoruz. Sana anlatamayacağım daha yüksek otoritelerden güç alıyoruz."

"Sana yasal olarak dünyayı Rocco Caggiano'dan kurtarma gücünü veren yüksek bir otorite mi? Tetiği sen mi çektin, Lucy? Bunu bilmek zorundayım. En azından bu kadarını bilmeliyim." Lucy başını iki yana salladı. Hayır, tetiği o çekmemişti. Sırf Rudy o mermiyi ateşleyip barut tozunu ve Rocco'nun minik kandamlarının onun değil, kendi elinde olmasını istediği için. Rocco'nun kanı Rudy'nin ellerinde. Lucy, teyzesine bunun adil olmadığını söyledi.

"Rudy'nin bunları yaşamasına izin vermemeliydim. Rocco'nun ölümünün sorumluluğunu eşit derecede üstleniyorum. Aslında bütün sorumluluğu ben üstleniyorum, çünkü Rudy'nin Polonya'ya göreve gitmesi için ben ısrar ettim."

Geç saate kadar konuştular. Lucy Szczecin'de olanları anlatıp teyzesinin azarını beklemeye başladı. En kötü ceza Scarpetta'nın hayatından sürülmesi olurdu, tıpkı Benton'ın sürüldüğü gibi.

"Rocco öldüğü için rahatladım," dedi Scarpetta. "Olan olmuş," diye ekledi. "Bir ara Marino oğluna ne olduğunu öğrenmek isteyecektir."

DR. LANIER'İN SESİ İYİLEŞİYORMUŞ gibi geliyordu, ama ateşe hazır bir mancınık kadar gergindi.

"Lexington ile 63. Sokak'ın köşesindeki Melrose Oteli'ndeki tek kişilik odasında Scarpetta telefonda, "Orda kalabileceğim güvenli bir yer var mı?" diye sordu.

Yeğeninın ısrarlarına rağmen geceyi Lucy'yle geçirmemeyi tercih etmişti. Onunla kalırsa ertesi sabah Lucy'nin haberi olmadan havaalanına gitmesi olanaksız demektir.

"En güvenli yer Louisiana'da. Benim konuk evim. Ama küçüktür.

Neden? Biliyorsunuz bir danışman ücreti ödeyemem.. "

"Dinleyin," diye sözünü kesti Scarpetta. "Önce Houston'a gitmeliyim." Özele inmemeye çalışıyordu. "En az bir gün daha sizin oralara gelemem."

"Ben sizi alırım. Yalnız ne zaman olduğunu bildirin yeter."

"Benim adıma bir araba kiralarsanız daha iyi olur. şu anda hiçbir konuda düşünmüyorum. Çok yorgunum. Ama kendim idare edebilirim sizi rahatsız etmemeyi yeğlerim. Yalnızca evinizin adresine ihtiyacım var."

Scarpetta adamın söylediği adresi not etti. Oldukça kolay görünüyordu.

"İstediğiniz özel bir araba markası var mı?"

"Güvenli bir tane olsun."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi sorgu yargıcı. "Güvensiz arabalardan yeterince insan kazıdım. Sekreterimden ilk iş bunu halletmesini isteyeceğim."

TRIXIE TEZGÂHA DAYANMIŞ MENTOLLÜ sigara içiyor, bu arada Marino'nun bira, jambon, hardal, mayonez şişeleri ve buzdolabında dev ellerine geçirebildiği her şeyi soğutucu kutuya doldurduğunu seyrediyordu.

"Vakit gece yarısını geçti," diye söylendi Trixie. Elinde çok iri bir limon parçasını içine sokuşturduğu uzun boyunlu bir Corona şişesi vardı. "Yatağa gel, daha sonra gidebilirsin, değil mi?"

Bu, yarı karanlıkta gecenin bir yarısı, bu kadar öfkeli bir şekilde gitmekten daha iyi değil mi?"

Marino, Boston'dan döndüğünden beri sarhoştur, televizyonun önünden kalkmıyor, telefonlara çıkmıyor, kimseyle konuşmuyordu, Lucy ve Scarpetta da buna dahildi. Bir saat kadar önce Lucy'nin ofisinden gelen cep telefonu mesajıyla sıkı bir tekme yemiş gibiydi. Bu onu salıncaklı sandalyesinden kalkmasını sağlayacak kadar ayıltmıştı.

Trixie şişeyi ağzına dikip limonu diliyle itmeye çalıştı. Bunu başarınca bira ağzına dolup çenesine doğru aktı. Kısa bir süre önce olsa Marino bunu çok komik bulurdu. Şu anda hiçbir şey onu güldürmüyordu. Buzluğun kapağını hızla açıp buz küplerini çıkardı, soğutucu kutuya boşalttı. Gerçek adı Teresa olan Trixie otuz yaşındaydı ve bir yıl kadar önce Marino'nun Richmond'daki James Nehri'nin ters yönündeki Midlothian turnikelerinin hemen çıkışındaki işçi sınıfına ait bir mahallede bulunan küçük evine taşınmıştı.

Marino bir sigara yakıp ona, içkiden şişen yüzüne, sürekli olarak gözlerinin altına sıvaşmış olduğu için dövme gibi duran rimeline baktı. Platin rengi saçları çok sayıda işlem yüzünden öyle yanmıştı ki Marino dokunmaktan nefret ediyordu ve bir keresinde sarhoşken saçlarının izolasyon maddesi gibi olduğunu söylemişti. Kadının incinme duygularının bir kısmı kalıcı olarak sakatlanmıştı ve Marino ne zaman gözlerinin ya da dudaklarının kenarından bu duyguların yayıldığını görse ya ayaklarıyla ya da düşünceleriyle odayı terk ederdi.

"Lütfen gitme." Trixie sigarasından derin bir nefes alıp içine pek çekmeden dumanı dudaklarının arasından savurdu. "Ne yaptığını biliyorum. Geri dönmüyorsun. Kamyonetine neler koyduğunu gördüm. Tüfekler, bowling topun, hatta hatıra eşyaların ve oltan. İsa On Emri yazdığından beri dolabında asılı duran o takımların haricindeki günlük giysilerinden söz etmiyorum bile."

Trixie, onun önüne geçip kolunu tuttu. Kutunun içindeki buzları yayan Marino sigara dumanı yüzünden gözünü kıstı.

"Seni arayacağım. Louisiana'ya gitmem gerekiyor ve sen de bunu biliyorsun. Doktor orada veya gitmek üzere. Onu tanıyorum. Ne yapacağını çok iyi biliyorum. Bana söylemesi gerekmiyor. Onun ölmesini istemezsin, Trixie."

"Doktor şöyle, doktor böyle diye dinlemekten bıkip usandım artık!" Kadının yüzü karardı, sanki dokunmak kendinin değil de Marino'nun fikriymiş gibi onun elini itti. "Seni tanıdığımdan beri doktor şöyledir, doktor böyledir sürüp gidiyor. Dürüst olursan göreceksin ki hayatındaki tek kadın o. Ben senin hayatındaki ikinci seçeneğim."

Marino yüzünü buruşturdu. Trixie'nin akortsuz piyanoyu andıran renkli yüz ifadesine dayanamıyordu.

"Ben yalnızca senin hayatını oluşturan baloda dans için bekleyen kızım," diye acıklı konuşmasına devam etti.

Kötü bir sabun köpüğü dizisindeki acıklı bir sahneye benziyordu. Kavgaları çoğu zaman olaylara değil yalnızca hafızalarına dayanıyordu ve Marino'nun psikolojiye karşı özel bir antipatisi olsa da, o bile dağ kadar büyük bir içgörüden kaçamıyordu. O ve Trixie hemen her konuda kavga ederdi, çünkü

bir hiç uğruna kavga ederlerdi.

Yer yer kazınmış kırmızı ojeli tombul çıplak ayaklarıyla mutfağı adımlıyor, tombul kollarını cılgın gibi sallıyor, sigarasının külleri lekeli muşamba döşemeye dökülüyordu. "Eh Louisiana'ya git ve doktor şöyledir, doktor böyle diri hallet. Sen geri gelene kadar -tabi gelersen bu çöplüğünde bir başkası yaşıyor olabilir, çünkü ben gidiyorum. Gidiyorum. Gidiyorum. Gidiyorum." Yarım saat önce Marino ondan evini satışa çıkarmasını istemişti. Satılana kadar orada kalabilirdi.

Dolaşırken çiçek desenli naylon sabahlığı ayaklarına dolaşıyor, memeleri kalın belinde sıkıca bağladığı kuşağın üstünden sarkıyordu. Marino aynı öfke ve suçluluk hissini duyuyordu. Trixie, Scarpetta konusunda dırdır ettiğinde, Marino, gidecek yeri olmayan, kendini savunamayan, karşı saldırı olasılığı bulunmayan sıkışıp kalmış öfkeli bir kuş gibi kontrolden çıkıyordu.

Yaralı egosu, Trixie'nin, Scarpetta'yla ilgili ne yazık ki hiç gerçekleşmeyen gizli şeyleri ima etmesiyle teselli olmuyordu.

Bu yüzden onun kiskanç okları hedefini buluyor ve kan akıtıyordu.

Marino hayatındaki her kadını kaybetmiş olmasını umursamıyordu.

Hiç sahip olmadığı kadını umursuyordu ve Trixie'nin öfke nöbetleri gerekli sonu getirecek olan gerekli noktaya yükselmeye tehlikeli derecede yaklaşıyordu.

"Onun için öyle deli oluyorsun ki bu çok iğrenç," diye bağırdı Trixie. "Sen onun için koca bir taşralıdan başka bir şey değilsin. Her zaman da öyle kalacaksın. Koca, aptal, şişko bir taşralı!" dedi çılgık çılgılığa. "Ve ölmesi umurumda değil! Zaten onun bildiği tek şey ölüm!"

Marino hiç ağırlığı yokmuş gibi soğutucu kutusunu kaldırıp dağınık, karmakarışık oturma odasından geçip ön kapıda durdu. Seksen dört ekranlı televizyonuna baktı, yeni değildi, ama Sony'ydi ve güzeldi. Üzgün bir şekilde hayatının büyük bir bölümünü geçirdiği en sevdiği salıncaklı sandalyesine bakarken öyle büyük bir acı hissetti ki karnına bir sancı saplandı. Yarı sarhoş futbol seyredip zamanını ve çabasını Trixie gibilerle ziyan edişini düşündü.

Kötü bir kadın değildi o. Hiçbiri değildi. Yalnızca zavallıydılar ve kendisi de onlardan daha zavallıydı, çünkü hiçbir zaman kendisi için daha fazlasında ısrar etmemişti, oysa edebilirdi.

"Daha soma seni aramayacağım," dedi Marino. "Eve ne olduğu umurumda bile değil. Sat. Kiraya ver. İçinde yaşa."

"Bunu söylemek istemiyorsun, bebeğim," diye ağlamaya başladı

Trixie. "Seni seviyorum."

"Beni tanımıyorsun," dedi Marino kapıdan. Gidemeyecek kadar yorgun, kalamayacak kadar depresyonda olduğunu hissediyordu. "Elbette tanıyorum, bebeğim." Sigarasını lavaboda söndürüp yeni bir bira için buzdolabını karıştırdı. "Hem beni özlersin." Aynı anda hem gülümseyip hem ağlarken yüzü çarpıldı. "Ve buraya döneceksin. Dönmeyeceğini söylediğimde çok öfkeliydim o kadar. Geri döneceksin." Şişenin kapağını açtı. "Geri döneceğini nerden mi biliyorum?" Ona mahcup bir şekilde baktı. "Dedektif Trixie neyi fark etti, biliyor musun? Noel süslemelerini almadan gidiyorsun."

"Milyonlarca plastik Santa, Ren geyiği, kardan adam, jalapeno ışıkları ve yüzyıldır topladığın diğer o şeyler ne olacak? Öylece çekip gidip onları bodrumda mı bırakacaksın? I-1hh. Asla, 1-1hh."

Kendini haklı olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Marino sevgili Noel süslemelerini almadan temelli gidiyor olamazdı. "Rocco öldü," dedi Marino. "Kim?" Trixie'nin yüzünde boş bir ifade belirdi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Beni tanımıyorsun," dedi. "Önemli değil. Senin hatan değil." Kapıyı arkasından onun suratına kapatırken Richmond kapısı sonsuza dek kapanmış oldu.

KAYIP KADININ ADI KATHERINE BRUCE'TU.

Artık kaçırıldığı, seri katilin son kurbanı olduğu ve öldüğü tahmin ediliyordu. Kocası, şu anda Continental'de çalışan eski Hava Kuvvetleri pilotu şehir dışındaydı ve karısına iki gün boyunca ulaşamayınca endişelenmeye başlamıştı. Eve bir arkadaşını göndermişti. Katherine orada değildi, arabası da yoktu. Arabası daha sonra LDÜ yakınındaki Wal-Mart'ın park yerinde bulunmuştu. Yirmi dört saat açık marketin park yerinde her zaman arabalar bulunduğu için kimsenin dikkatini çekmemişti. Anahtarlar kontakta, kapılar kilitli değildi, çantası ve cüzdanı yoktu. Sabah yeni olmaya başlamıştı, sanki molekülleri açık ve parlak bir günü vaat ediyormuş gibi yavaşça toplanıyordu. Bir gün önceki akşam altı haberlerine kadar kaçırma olayından haberi olmamıştı Nic'in. Hâlâ inanamıyordu. Medyaya sızan haberlere göre Katherine Bruce'un arkadaşı dün sabah Baton Rouge polisini aramıştı. Bilginin derhal bütün ulusa verilmesi gerekiyordu. Aptal görev gücü ne iş yapıyordu? Örneğin, kimliği açıklanmayan şu arkadaş konusu, Katherine'in gerçekten kaybolduğu konusunda yalan makinesine bağlanmış mıydı? Pilot kocanın şehirden gitmeden önce karısını öldürüp gömmediğinden emin olmak için arka bahçeleri kazılıyor muydu?

Katili onlardan sekiz saat öndeydi. Halk sekiz saat kaybetmişti. Katherine sekiz saat kaybetmişti. Şu anda öldüğü varsayılırsa o zaman hâlâ hayatta olabilirdi. Birisi onu ve katili fark etmiş olabilirdi. Bunu asla bilemezsiniz. Nic saplantılı bir şekilde Wal-Mart park yerinde dolaşüyor, ona bir şeyler anlatacak olan herhangi bir ayrıntı arıyordu. Dev suç mahalli sessizdi Katherine Bruce'un arabası uzun zaman önce götürülmüş, bir yerlerde el konmuştu. İçinde çöp, çiklet ve milyonlarca sigara izmaritinden başka bir şey bulunmamıştı.

O ana kadar tek kanıtını, çocukken kendisini sevinçten deli edecek şeyi bulduğunda saat 7.16'ydı: iki çeyreklikti bulduğu. İki de turaydı. Bu her zaman yazıdan şanslıydı ve şu anda her türlü şansa ihtiyacı vardı. Dün gece haberleri duyduktan sonra hemen oraya koşmuştu. Paralar asfaltta olsaydı bile fener ışığında onları görememişti. Ve bu sabah hava hâlâ karanlıkken oraya geri döndüğünde de görmemişti paraları. Akademide kendisine öğretildiği gibi otuz beş milimetrelik filmle ve Polaroid makineyle fotoğraflar çekmiş, paraların yerlerini ezberlemiş, notlar almıştı. Cerrah eldivenlerini takip paraları kâğıttan kanıt zarfına koymuş, sonra mağazaya koşmuştu.

"Müdürü görmem gerekiyor," dedi, bir araba dolusu çocuk giysisini kasadan geçiren kariyere. Bu arada yorgun görümlü bir kadın, belki bir anne MasterCard'ını çıkarıyordu.

Nic, Buddy'nin tulumlarını hatırlayıp kendini çok kötü hissetti. "Bu taraftan." Kasiyer döner kapının arkasındaki ofisi işaret etti.

Tanrı'ya şükür adam içerideydi.

Nic konuşurken bir yandan da rozetini gösteriyordu, "Katherine Bruce'un arabasının tam olarak bulunduğu yeri öğrenmem gerekiyor." Müdür genç ve dost tavırlı biriydi. Belirgin biçimde üzgündü.

"Memnuniyetle gösteririm size. Nerde olduğunu biliyorum. Polisler saatlerce ordaydılar. Her yeri aradılar, sonra da çekip götürdüler. Bu gerçekten çok korkunç."

"Kesinlikle çok korkunç," diye doğruladı Nic, mağazadan çıkarlarken. Güneş doğudan parlak yüzünü göstermeye başlamıştı. Katherine Bruce'un 1999 siyah Maxima'si Nic'in paralan bulunduğu yerden yaklaşık altı metre uzaktaydı.

"Burda olduğundan emin misiniz?"

"Oh, eminim, bayan. Hemen şuradaydı. Karanlıktan sonra alışveriş yapan kadınların çoğu ön kapıya yakın yere park eder." Onun durumunda bunun bir yararı olmamıştı. Ama en azından güvenlik

konusunda bilinçli olmalıydı. Belki de değildi. Arabaları çok pahalı olup birisinin çizmesinden korkmuyorlarsa çoğu insan mağazanın olabildiğince yakınına park etmek istiyordu. Bu konuda genellikle erkekler endişelenirdi. Nic kadınların çoğunun arabalarıyla ya da bakımıyla neden pek ilgilenmediklerini hiç anlamıyordu. Eğer bir kızı olsaydı onun her yabancı araba markasını öğrenmesini sağlar, eğer çok çalışırsa bir gün Lamborghini kullanabileceğini söylerdi. Aynı şeyi odasının duvarlarını spor arabaların süslediği Buddy'ye de söylüyordu.

"Arabasını bu park yerine bıraktığı gün herhangi sıra dışı bir faaliyet gördünüz mü? Katherine Bruce'u gören olmuş mu?" diye sordu Nic müdüre, ikisi de o noktada dikilmiş etrafa bakıyordu.

"Hayır. Mağazanın içine girdiğini hiç sanmıyorum."

BELL 407 LUCY'NİN O güne kadar gördüğü en güzel şekilde boyanmıştı. Öyle olmalıydı. Bu onun helikopteri idi ve fabrikadan birlikte gelenler hariç her ayrıntısını tasarlamıştı. Dört pervanesi vardı, kullanışı çok rahattı ve maksimum 140 mil hıza ulaşıyordu (askeri olmayan bir helikopter için çok iyi bir hızdı bu) ve bilgisayarlı yakıt kontrolü temel özelliklerinden yalnızca birkaçıydı. Bunlara ek olarak deri koltuklar, çok düşük bir olasılık olsa da suyun üzerinde motorların bozulması olasılığına karşı flatörleri, güç hatlarına çarpma olasılığına karşı kablo sistemi (ama Lucy böyle bir şey yapmayacak kadar iyi bir pilottu), yedek yakıt tankı, fırtına tarayıcısı, trafik tarayıcısı ve GPS kuşkusuz bütün aletlerin en iyisine sahipti.

34. Sokak helikopter pisti Hudson'da, Özgürlük Heykeli'yle Intrepid arasındaki orta yoldaydı. Lucy iki numaralı pistteki kuşunun etrafında dördüncü kez dolaştı, motor kapağının içini, yakıt seviyeleri göstergelerini, yağ sızıntısı olup olmadığını, kendisine hep koyu kırmızı kanı hatırlatan filtreler veya hidrolik sızıntılarını gösteren düğmeleri kontrol etmişti bile. Jimnastik salonunda ağırlık kaldırma konusunda fanatik olmasının nedenlerinden biri uçuş sırasında hidroliklerini kaybederse kontrol için kaslarını kullanmak zorunda kalacak olmasıydı. Zayıf bir kadın bu konuda zorluk çekmişti.

Elini sevgiyle kuyrukta dolaştırdı, alttaki antenleri kontrol etmek için çömeldi. Ardından pilot koltuğuna oturup Rudy'nin acele etmesini dilemeye başladı. FBO'nun kapısı savrulurken açılınca dilekleri kabul oldu ve Rudy sırtında bez torbasıyla helikoptere doğru yürüdü. Boş sol koltuğu görünce yüzünde bir düş kırıklığı ifadesi belirdi, her zamanki gibi yardımcı pilotluk ona kalmıştı.

Kargo pantolonu ve polo tişörtüyle tipik bir yakışıklıydı.

"Biliyor musun?" dedi dört noktalı emniyet kemerini bağlarken. Lucy bu arada hızla ama titiz bir şekilde uçuş öncesi kontrolleri yapıyordu, devre frenlerinden başlayıp aletlere ve gaz koluna kadar indi. "Çok açgözlüsün," dedi. "Tam bir helikopter domuzu."

"Çünkü bu benim helikopterim, koca adam." Akünün düğmesini açtı. "Yirmi altı amper. Bol bol yakıt var. Unutma, benim saatlerim senden fazla... sertifikalarım da öyle."

"Kapa çeneni," dedi hoş bir şekilde. İki uçarken her zaman neşeli olurdu.

"Sol açık."

"Sağ açık."

UÇMAK LUCY'YLE BÜYÜK BİR coşku yaşamaya en fazla yaklaşabileceği andı.

Lucy nadiren başlattığı şeyi asla bitirmezdi. Szczecin'de Radisson'dan uzaklaşırlarken, olanları anlamış olmasa Rudy kendini kullanılmış hissedebilirdi. Ölüme çok yaklaşılacak deneyimler ya da korkunç şekilde travmatik olaylar insanların çoğunda basit bir tepkiye neden olabilirdi. Böyle durumlarda insanlar insan teninin sıcaklığını hissetmek isterdi. Seks insanın hayatta olduğunun güvencesiydi. Rudy sürekli olarak seksi düşünmesinin nedeninin bu olup olmadığı merak ediyordu.

Lucy'ye âşık değildi. Buna asla izin vermezdi. Tanrı bilir kaç yıl önce onu ilk kez gördüğünde onunla ilgilenme niyetinde bile değildi. Önemli bir kişi, özellikle bir politikacı akademiyi turlarken FBI' ın beklediği gösteri manevralarından birini tamamlayan Lucy devasa bir Bell 412'den iniyordu. Lucy, Rehine Kurtarma Ekibi'ndeki tek kadın olduğu için başsavcının ya da ziyaretçi her kimse genç, güzel bir kadını görmesinin politik açıdan daha doğru olacağını düşünüyordu.

Lucy güçlü çift motorlu helikopteri kapatıp lacivert çarpışma üniforması ve ayak bileği yüksekliğindeki siyah botlarıyla aşağıya inerken Rudy onu seyrediyordu. Kendine güven, zarafet ve hiçbir erkeksilik belirtisi olmadan yürürken çarpıcı güzelliği şaşırtmıştı Rudy'yi. Onun hakkında duyduklarının doğru olmadığı düşünmeye başlamıştı. Hareket ederken vücudu onu etkilemişti. Başsavcı ya da o günkü gösteri kimin için yapıldıysa ona doğru yürüyüp elini sıkarken bedeninin egzotik bir hayvan, bir kaplan gibi dalgalandığını düşünmüştü.

Lucy kadınsı, ama kesinlikle kadınsı ve dokunması çok hoş biriydi. Rudy, onu çok fazla sevmemeyi öğrenmişti. Ne zaman geri çekilmesi gerektiğini biliyordu.

Birkaç dakika içinde helikopter bütün gücüyle çalışmaya başlamıştı, bütün elektronik aletler ve kulaklıklar çalışıyor, pervanelerin hızla dönüşü Lucy ve Rudy'ye hayranlıkla dans ettikleri bir müzik gibi geliyordu. Lucy'nin ruh halinin helikopterle birlikte neşeye yükseldiğini fark etti.

"Kalkıyoruz," dedi Lucy mikrofona. "Hudson trafik, helikopter dört-sıfır-yedi Tango, Lima, Papa güney, otuz-dörtte." Havada asılı durmak en sevdiği şeydi ve sert kuyruk rüzgârında bile helikopteri mükemmel bir şekilde hareketsiz tutabilirdi. Suyun etrafında burnunu uzatıp güç verdi ve yükselmeye başladı.

SCARPETTA SAAT FARKINI DA GÖZ önünde bulundurarak Houston'a giden ilk uçağa binip sabah, 10.15'te George Bush Intercontinental Havaalanı'na indi.

Oradan arabayla neredeyse tam kuzeye, Livingston'a kadar yol aşağı yukarı yüz dakika sürüyordu. Araba kiralayıp hapishaneye giden yolu bulmak ona hiç cazip gelmemişti. Bu akıllıca bir histi. Saymamasına rağmen yolda çok sayıda dönüş vardı ve U-59'un sonsuza dek uzanıyor görünen en uzun bölümüydü burası. Scarpetta'nın düşünceleri emirler alan yeni bir asker gibi hızla hareket ediyordu.

En sakin hallerinden birini yaşıyordu. Mahkemede, savunma avukatları ilk kan kokusunu almaya hazır etoburlar gibi beklerken ifade verdiği sırada büründüğü kimlikti bu. Nadiren yara alırdı. Ama hiçbir zaman ölümcül olmazdı bunlar. Analitik zihninin derinlerine kaçarak yolculuk boyunca sessiz kaldı. Yolu tarif etmek dışında şoförle konuşmuyordu bile. Şoför sohbet etmek isteyen biri gibi görüldüğü için Scarpetta siyah Lincoln'e binerken konuşmak istemediğini, yapacak işleri olduğunu söylemişti.

Siyah takım elbise giyip, siyah kep ve kravat takmış olan kadın,

"Anlaşıldı," dedi.

"Şapkanı çıkarabilirsin," dedi Scarpetta.

"Vay canına, teşekkürler," dedi kadın şoför rahatlayıp şapkasını hemen çıkararak. "Bundan ne kadar nefret ettiğimi size anlatamam, ama yolcularımın çoğu uygun bir şoför gibi görünmemi istiyor."

"Ben öyle görünmemeni tercih ederim," dedi Scarpetta.

Hapishane uzakta bir hayal gibi belirmeye başladı. Betondan inşa edilmiş devasa bir yük gemisine benzeyen modern bir kaleydi burası. Düz çatının altında uzanan sıra sıra pencerelerde iki işçi hareketli bir şekilde konuşup etraflarına bakıyorlardı. Geniş çimenlik alanı kuşatan kalın tel örgü sarmalları güneşte gümüş gibi parlıyordu. Yüksek kulelerindeki nöbetçiler dürbünleriyle etrafi tarıyorlardı.

"Vay canına," diye mırıldandı şoför kadın. "Buranın beni biraz gerdiğini söylemeliyim."

"Bir sorun çıkmaz," diye ona güvence verdi Scarpetta. "Nereye park edeceğinizi gösterirler, arabadan çıkmazsın. Etrafta dolaşmanı pek tavsiye etmem."

"Ya tuvalete gitmem gerekirse?" diye sordu kadın endişeyle. Azami güvenliğin ve belki de Scarpetta'nın o güne kadar yaptığı en isteksiz görevin başladığını gösteren güvenlik kulübesinin önünde yavaşladı.

"O zaman birine sorarsın herhalde," dedi dalgın bir şekilde. Camını indirip üniformalı nöbetçiye sürücü ehliyetini, adli tabip belgelerini, pirinç rozetini ve siyah cüzdanındaki kimlik kartını uzattı.

Richmond'daki görevinden ayrıldığında o da Marino kadar kötüydü. Rozetini iade etmemişti. Kimse istemeyi düşünememişti. Belki de kimse buna cesaret edememişti. Artık gerçek anlamda şef olamazdı, ama Lucy'nin dün gece söylediği doğrudu. Kimse Scarpetta'yı kimliğinden ve hâlâ sevdiği işinden sıyrıp alamazdı. Scarpetta bunu hiç söylemese de ne kadar iyi olduğunu biliyordu.

"Buraya kimi görmeye geldiniz?" diye sordu nöbetçi, belgelerini geri verirken.

"Jean-Baptiste Chandonne'u." Bu isim onu neredeyse boğuyordu. Nöbetçinin çevresi ve sorumlulukları düşünülünce oldukça doğal davrandığı söylenebilirdi. Tavırları ve yaşı göz önüne alınırsa uzun süredir hapishanede çalıştığı ve her vardiyasında girdiği kötü dünyanın pek farkında olmadığı belliydi. Kulübesine geri dönüp bir listeyi taradı.

"Bayan," dedi kulübesinden çıkıp hapishanenin cam cephesini işaret etti. "Oraya kadar gidin, birisi size nereye park edeceğinizi gösterir. PIO içerde sizi karşılayacak."

Teksas bayrağı Scarpetta için dalgalanıyor gibiydi. Gökyüzü mavi bir camı, sıcaklık sonbaharı hatırlatıyordu. Kuşlar sohbet ediyor, doğa kötülüklerden habersiz yaşamaya devam ediyordu.

KOĞUŞTAKI HAYAT DEĞİŞMİYORDU.

Mahkûmlar gelip gidiyor, eski isimler sessizliğe ait oluyordu. Günler, belki haftalar sonra -Jean-Baptiste genellikle zaman kavramını kaybediyordu-ölümlerini beklemek üzere yeni gelenlerin isimleri, daha önceden o hücrede kalıp ölümünü beklemiş eski mahkûmların isimleriyle bağdaştırılıyordu. Koğuş A, Hücre 25, birkaç saat içinde başka bir hücreye alınacak olan Hayvan'dı. Koğuş A, Hücre 30 Jean-Baptiste'ti. Onun hemen sağındaki Koğuş A, hücre 31'de Güve'ye aitti. Adına Güve denmesinin nedeni bu ölü sevici katilin ışıklar söndükten sonra ellerini kanat gibi çırpması ve derisinin renginin neredeyse gri olmasıydı. Yerde yatmayı seviyordu ve hapisane giysileri gri tozla kaplıydı; tıpkı bir güvenin kanatlarındaki tozlar gibi.

Jean-Baptiste ellerinin üstünü tıraş etti, uzun kıllar paslanmaz çelik lavaboya düştü.

"Pekâlâ, Kıl Yumağı." Kapısındaki minik pencerede gözler belirdi. 'On beş dakikan doldu. İki dakika daha geçince jileti alacağım."

"Certainement." Öteki elini ucuz kokulu sabunla sabunlayıp eklem yerlerine dikkat ederek tıraş işlemine devam etti. Kulaklarındaki tüyleri kesmek zordu, ama becermişti.

"Zamanın doldu." Jean-Baptiste jileti dikkatle yıkadı.

"Tıraş olmuşsun." Güve o kadar yavaş konuşuyordu ki öteki mahkûmlar söylediklerini nadiren duyardı.

"Qui, mon ami. Çok güzel görünüyorum."

Çatal biçimindeki uzun metal bir çubuğa benzeyen anahtar kapının dibindeki deliğe girdi, dışarı bir çekmece çıktı. Gardiyan geriye çekilerek onun yetişemeyeceği bir mesafeye gitti, kılsız parmaklar mavi plastik tıraş bıçağını bıraktı.

GÜVE OTURDUĞU YERDEN BASKET TOPUNU duvara öyle bir açıyla attı ki düz bir hat çizerek kendisine geri geldi.

O kadar değersiz, o kadar zayıftı ki öldürmekten aldığı tek zevk ölüyle yaptığı seksten kaynaklanıyordu. Ölülerin enerjileri olmuyordu, kan artık manyetik değildi. Jean-Baptiste seçtiği insanları büyük coşkuya ulaştırırken çok etkin bir yolu vardı. Ciddi kafa yaralanmaları olan insanlar bir süre daha,

Jean-Baptiste'in onları ısırıp canlı etlerini ve kanlarını emerek manyetizmasını yeniden şarj edebileceği kadar yaşayabilirdi. "Çok güzel, değil mi?" Güve'nin sessiz yorumu Jean-Baptiste'in hücrelerine ulaştı, çünkü zorlukla duyulabilen sesleri işiten kulakları vardı. "Bulut yok, ama öğleden soma çok yükseklerdeki bulutlar güneye doğru inecekmiş."

Güve'nin radyosu vardı ve takıntılı bir şekilde hava raporunu dinlerdi.

"Bayan Gittleman'ın yeni bir arabası varmış, küçük, güzel gümüş rengi bir BMW Roadster."

Her hücrede bulunan dar pencerelerden idama mahkûm olanlar hapishanenin arkasındaki park yerine bakabilirdi ve ikinci katta bakabilecekleri daha iyi bir yer olmadığı için adamlar günün büyük bölümünü dışarıya bakarak geçirirlerdi. Bu bir bakıma bir göz korkutma hareketiydi. Güve'nin Bayan Gittleman'ın BMW'sinden söz etmesi becerebildiği en iyi tehditti. Gardiyanlar bu sözleri büyük olasılıkla ötekilere aktaracak, onlar da genç ve çok güzel halkla ilişkiler asistanı Bayan Gittleman'e mahkûmların yeni arabasını çok beğendikleri bilgisini ileteceklerdi. Hapishane çalışanları özel hayatlarının hiçbir ayrıntısının çok kötü oldukları için ölmeyi hak eden suçlular tarafından bilinmesini istemezdi. Jean-Baptiste sözde pencere olan küçük açıklıktan dışarı çok nadir bakan belki tek mahkûmdu. Her aracı, renklerini, markalarını, modellerini ve hatta bazı plakaları ve şoförlerin nasıl göründüklerini ezberledikten sonra açık mavi ya da fırtınalı gökyüzüne bakmada bir anlam görmemeye başlamıştı. Pantolonunu çekme zahmetine girmeden tuvaletten kalkarak yüksek penceresinden dışarı baktı, Güve'nin yorumu onu meraklandırmıştı. BMW'yi gördükten sonra tuvalete tekrar oturup düşünmeye devam etti. Güzel Scarpetta'ya gönderdiği mektubu düşündü. Bunun her şeyi değiştirdiğine inanıyor ve onun mektubunu okuyup isteğine boyun eğdiği fantezisini kuruyordu.

Bugün Hayvan'a rahibini ve ailesini görmesi için dört saat izin verilecekti. Huntsville'deki Ölüm Evi'ne olan kısa mesafe için yakında yola çıkacaktı. Akşamüzeri saat altıda ölecekti.

Bu da bazı şeyleri değiştirecekti.

Jean-Baptiste'in kapısının sağ köşesinin altından katlanmış bir kâğıt parçası sessizce içeri kaydı. Tuvalet kâğıdını yırtıp yine pantolonunu çekme zahmetine girmeden notu aldı, tuvalete geri döndü.

Hayvan'ın hücreleri Jean-Baptiste'inkinden beş hücre soldaydı ve ne zaman hücrelerine bir not gelse bunun hücreden hücreye geçen Hayvan'ın mektubu olduğunu anlayabilirdi. Katlanmış kâğıt gri renkteydi ve yolda her mahkûm notu okuyarak kendi notlarını eklediği için tekrar tekrar açılıp kapanmaktan dolayı kat yerleri eskimişti. Jean-Baptiste paslanmaz çelik tuvaletine oturdu, sırtındaki uzun tüyler terle ıslanıp beyaz gömleğini şeffaf hale getirmişti. Manyetize olduğu zaman hep ısınır ve vücut elektriği, metal hücrelerinde dolaşarak kanındaki demire hücum ettikten ve sonra bir döngü daha tamamlamak için tekrar dışarı akarken sürekli bir manyetizma durumunda yaşıyordu.

"Bugün," diye yazmıştı yarı okur-yazar Hayvan kurşunkalemle. "Beni götürdüklerinde mutlu olacaksın, değil mi? Beni özleyecek misin?"

Belki de özlemezsin."

Not öteki mahkûmlara göre alaycı gibi yazılmış olsa da, Hayvan ilk kez hakaret etmiyordu, Jean

Baptiste bundan emindi. Nota karşılık yazdı. "Beni özlemek zorunda değilsin, mon ami." Hayvan, Jean-Baptiste'in ne demek istediğini anlayacaktı, ama Hayvan' ı ölümlle olan randevusundan kurtarmak için ne yapacağını bilmeyecekti. Gardiyanlar geçerken metal iskelelerde ayak sesleri duyuldu. Hayvan' ın notunu küçük parçalara ayırıp ağzına tıktı.

KADIN PARK ETTIKTEN SONRA DAHA anahtarlarını kontakta çıkarmadan katil yanına yaklaşmış olmalıydı.

Nic cüzdan ve çantanın park yerine atılmış olduğunu tahmin ediyordu. Aradan iki gün geçtiğine göre birisi onları kesinlikle almış olmalıydı. Ama ne yazık ki bulanlar, saklamaya karar vermiş olmalıydı. Katherine Bruce'un kaçırılmasıyla ilgili haberler yayıldığı için cüzdan ve çantayı her kim bulduysa bunların kanıt olduğunu biliyor olmalıydı. Durumsal etiğe göre yaşayan sümüklü bir solucan, polisi arayıp bulunduğu cüzdanla çantayı, öldürülen kadına ait olduğunu öğrenene kadar saklamayı düşündüğünü kabul etmeyecekti, eğer Katherine'ini öldürüldüğü var sayılırsa.

Henüz öldürülmediyse bile yakında öldürülecekti.

O zaman Nic irkilerek fark etti ki çantayı ya da cüzdanı bulan kişi onları iade etmeye karar verirse haşmetli Baton Rouge görev gücünü arardı, onlar da bu bilgiyi basınla ve kesinlikle de rozet sahibi diğer kardeşleriyle paylaşmamak için aptalca bir neden bulurdu. Nic Wal-Mart'ı, Katherine Bruce'un kaçırıldığı saatlerde, belki tam o sırada o civarda olduğunu, katilin bütün kurbanlarını götürdüğü caddeden geçtiğini düşünmekten vazgeçemiyordu.

Knoxville'den döndüğünden beri sürekli yaptığı gibi Wal-Mart'ta dolaşırken Katherine Bruce'un da içeride olabileceği olasılığı zihninden bir dakika bile çıkmıyordu.

Güzel sarışın kadının fotoğrafları sürekli olarak televizyon haberlerinde ve Nic'in aldığı bütün gazetelerdeydi. Nakış işleme bilmezken nakış desenleri seçtiği ya da asla giymeyeceği parlak iç çamaşırlarıyla ilgilendiği sırada ona uzaktan yakından benzeyen birini gördüğünü hatırlamıyordu.

Nedense park yerinde dizi incindiği için düşen kadın ara sıra aklına geliyordu. O kadında kendisini rahatsız eden bir şey vardı.

SULAR YÜKSELDİĞİNDE KÜÇÜK TEKNELER, normalde girilmesi mümkün olmayan ve aklı başında insanların girmeye asla cesaret etmeyeceği derelere ve bataklıklara girerdi.

Darren Citron' ın, herhangi bir günde eski Bay Runner'ını hızlandırıp sığ suda yükseldiği ve seçtiği kanalın ağzındaki çamur yığını aşabildiği biliniyordu. Şu anda sular istediğinden biraz daha alçaktı, ama Blind Nehri'nde tam gaz ilerliyordu ve neredeyse iki metre derinliğinde olan bataklığa saplanmak üzereydi. Çamur insanın ayakkabısını bile ayağından çıkarabilirdi ve Darren genellikle teknesini itmeyi tercih etse de bugün yılanlarla dolu suya girmek istemiyordu.

Yerli genç on sekiz yaşındaydı, bronz teni her zaman yanık fındık rengindeydi. Balık tutmak ve timsah avlamak için yeni bir yer bulmak için yaşıyordu. Timsah avı yüzünden insanlar Darren'a hayranlık duymuyordu. Derileri, etleri ve kafaları yüzünden çok para getirecek olan iri timsahların peşine düşerse, bunun için güçlü bir ip, dev çelik kanca ve elbette yem gerekirdi. Yem suyun ne kadar yukarısında asılı durursa timsahın ona yetişmek için o kadar uzun olması gerekirdi. En iyi yem köpekti. Darren onları bölgedeki sığınaklarından buluyor, insanları şirin tavırlarıyla kandırıyordu. Yapması gerekeni yapıyor, hayvanların zaten uyutulması gerektiğini söyleyerek yaptığı şeyi akla uygun hale getirmeye çalışıyordu. Timsah avlamadığı zamanlarda, yemi ya da nasıl bulacağını değil, timsahları düşünüyordu. Timsahlar yemi geceleri yutardı, özellikle de Darren teknesinde sessizce oturup köpek inlemesiyle doldurduğu kasetleri çaldığında. Yemle bağını kesmede üstüne yoktu, yalnızca sudan çıkıp güçlü çeneleriyle kancaya takılacak olan timsahları düşünürdü. Sonra hızla harekete geçer ve .22'lik tüfeğiyle sürüngenini kafasından vururdu. Nilüferler ve sazlarla dolu, ispanyol yosunlarıyla süslü, kökleri ipi andıran servi ağaçlarının gölgelendirdiği kanallarda dolaşırdı. Timsahlar suya girer çıkardı, özellikle de dişiler yumurta bırakmışlarsa. Uzun kuyrukları geride izler bırakırdı. Darren uzun bir iz fark ettiğinde bunu zihinsel haritasına kaydeder, hava ve suların yükseltisi uygunsa hava karardıktan sonra oraya gelirdi.

Nilüferlerin halı gibi kapladığı sudan, insan ve motordan oluşan davetsiz misafirlerden canı sıkılan mavi bir balıkçıl yükseldi. Darren peşinde yanar döner peygamber develeriyle timsah izlerini aramaya başladı. Suyun hemen üstündeki timsah gözleri ona yan yana minik tünelleri hatırlatıyordu. Bir virajı aldıktan sonra bir sürü iz ve bir ağaçta asılı sarı bir naylon ip gördü. Dev kancadaki yem bir insan koluydu.

BENTON, BEŞ YILDAN SONRA bugün ilk kez Senatör Frank Lord'la konuşuyordu. İkisi de ankesörlü telefonda idi.

Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde giyinmiş olan Senatör Lord'un

Kuzey Virginia'daki evinden Kongre binasına giderken ankesörlü telefonu kullanmak için bir benzin istasyonunda durduğunu hayal edince bunun çok komik olduğunu düşündü Benton. Gece geç saatlerde senatörden hiç beklemediği bir e-posta alınca bu görüşmeyi ayarlamıştı.

Bela, yazıyordu e-postada. Yarın 7.15'te. Bana bir numara bırak.

Benton o anda kullandığı telefonun numarasını alarak e-postayla göndermişti. Mümkünse her zaman en basit, en açık planı uygulamayı tercih ederdi. Öyle görünüyordu ki titizlikle hazırladığı karmaşık planları her açıdan ters gitmeye başlamıştı. Duvara dayanıp eski Cadillac'ına baktı, kimsenin yanına gitmesini ya da arabayla ilgilenmesini istemiyordu. Kafasının içindeki bütün alarmlar çalıyordu. Senatör Lord ona Scarpetta'nın Chandonne'dan aldığı mektubu anlatıyordu, el yazısıyla yazılmış olanı.

"Bunu nerden öğrendin?" diye sordu Benton.

"Dün gece Jaime Berger aradı beni. Evinden. Chandonne'un bir tuzak hazırladığından ve Scarpetta'nın da bu tuzağa düşmek üzere olduğundan endişeleniyordu. Berger benim yardımımı, bu işe müdahale etmemi istiyor. İnsanlar benim de imkânlarımın sınırlı olduğunu unutuyorlar. Ama düşmanlarım asla."

Senatör Baton Rouge'a bir alay federal ajan göndermek istiyordu, ama o bile kanunlara karşı gelemezdi. Baton Rouge Görev Gücü'nün soruşturma için FBI'ı davet etmesi gerekiyordu ve aslında bu kontrolü FBI'a devretmesi anlamına geliyordu. Bu ciddi kaçırma olaylarında -ya da cinayetlerde, çünkü aslında bunlar birer cinayetti FBI'ın oraya hücum etmesi konusunda ciddi yasal yetki sorunları vardı. Hiçbir federal kanun bozulamazdı.

"Kahrolası ehliyetsizlik," dedi Senatör Lord. "Oradaki kahrolası cahil aptallar."

"Son yaklaşıyor," dedi Benton. "Mektup durumun olası bir sonuca çok yaklaştığı anlamına geliyor. Ama benim istediğim gibi bir sonuca değil. Bu çok kötü, hem de çok kötü. Kendim için endişelenmiyorum."

"Bir şey yapılabilir mi?"

"Nasıl yapılacağını bilen tek kişi benim. Ortaya çıkmam gerekiyor."

Uzun bir duraklamanın ardından Senatör Lord onayladı. "Evet. Galiba öyle. Ama bir kez olduktan sonra geri dönüşü yok. Bunu tekrar yaşayamayız. Sen gerçekten?... "

"Zorundayım. Mektup her şeyi değiştiriyor ve sen, Scarpetta'yı tanırsın. Jean-Baptiste yem atarak onu oraya çağırıyor."

"Şu anda orda."

"Baton Rouge da mı?" Benton çok korkmuştu. "Teksas'ta. Teksas'ta demek istedim."

"Tanrı'm. Bu da iyi değil. Hayır, hayır, hayır. Mektup. Bu kez gerçek. Teksas artık onun için güvenli değil."

Bir an için Scarpetta'nın Chandonne'u ziyaret edişini düşündü. Başlangıçta, Scarpetta'nın bunu yapması için taktiksel ve kişisel nedenleri vardı. Ama eğer kendisine karşı dürüst davranacak olursa onun bunu yapacağını gerçekten düşünmemişti. Bütün çabalarına rağmen gerçekten düşünmemişti. Ama işte Scarpetta şimdi oradaydı. Tanrı 'm.

"Şu anda orada," diye hatırlattı Senatör Lord.

"Frank, Jean-Baptiste bu fırsatın üstüne atlayacaktır."

"Bunu nasıl yapacağını bilmiyorum, O yerden çıkamıyor. Ne kadar zeki olursa olsun. Orayı hemen alarına geçireceğim."

"O zekiden de öte. Önemli olan nokta şu: Eğer Jean-Baptiste onu Baton Rouge'a çekiyorsa orada bir planı var demektir. Onu tanıyorum. Scarpetta 'yı da tanıyorum. Teksas'tan ayrılır ayrılmaz Baton Rouge'a doğru yola çıkacaktır. Eğer Jean-Baptiste o kadar hızlı davranıp Teksas'ta önünü kesmezse. Umarım bu olmaz. Ama iki şekilde de Scarpetta ciddi tehlike altında. Yalnızca

Jean-Baptiste yüzünden değil, yandaşları yüzünden de. Baton Rouge'da olmalı. Kardeşi orda olmalı. Cinayetler şimdi mantıklı geliyor. Cinayetleri kardeşi işliyor. Kadın ona yardım ediyor büyük olasılıkla. Bev Kiffin henüz yakalanmadığına göre bence birlikte saklanıyorlar."

"Kadınları kaçırmak onlar kadar ünlü kaçaklar için çok riskli değil mi?"

"Canı sıkılıyor," dedi Benton yalnızca.

POLUNSKY BİRİMİ'NDEKİ GARDİYANLAR GRI üniforma giyip siyah beysbol şapkası takıyorlardı.

Jean-Baptiste'i, çarparak kapandığında çelik bir odanın içinde yüksek kalibreli bir tabancayla ateş edilmiş gibi ses çıkaran bir dizi ağır kapıdan geçiren iki gardiyanın belinden kelepçeler sallanıyordu. Her patlama, yalnızca elleri bağlı olup özgürce yürüyen Jean-Baptiste'i biraz daha güçlendiriyordu. Etrafındaki tonlarca çelik onu güneş enerjisi halinde manyetize ediyordu. Her adımla gücü daha da artıyordu.

"Neden birinin seni ziyaret etmek istediğini anlayamıyorum," dedi gardiyanlardan biri. "Bu ilk kez oluyor, ha?"

Adı Phillip Wilson'di. Büyük bir cakayla plakasında GARDİ yazan kırmızı bir Mustang kullanıyordu.

Hapishaneye geldiği ilk gün Jean Baptiste, onun GARDİYAN' ın kısaltılmış şekli olduğunu anlamıştı.

Yakıcı sıcak dalgası altında bir başka kapıdan geçerken gardiyanlara hiçbir şey söylemedi.

"Tek bir ziyaretçi bile mi?" dedi ikinci gardiyan Ron Abrams. Seyrelen kahverengi saçlı, beyaz, zayıf bir adamdı. "Çok acınacak bir durum, değil mi, Mösyö Chandonne?" dedi alaycı bir şekilde.

Gardiyanlar arasındaki rotasyon hızı çok yüksekti. Abrams yeniydi ve Jean-Baptiste ünlü Kurt Adam' ı ziyaret alanına onun götürmek istediğini seziyordu. Yeni gardiyanlar onu hep merak ederlerdi. Sonra ona alışır ve tiksitmeye başlarlardı. Güve Gardiyan Abrams'ın siyah Toyota SUV kullandığını söylüyordu. Güve son hava durumunu bildiği gibi park yerindeki bütün arabaları tanıyordu. Minik ziyaretçi locasını n arka taraf ı beyaza boyalı ağır tel örgülerle kaplıydı. Gardiyan Wilson tel örgünün kilidini açıp Jean-Baptiste'in kelepçelerini çıkardı. Onu içeride bir sandalye, bir raf ve metal kabloya bağlı bir telefon bulunan locaya kilitledi.

"Pepsi ve çikolatalı kek, lütfen," dedi Jean-Baptiste.

"Paran var mı ?"

"Yok," dedi Jean-Baptiste sessizce.

"Tamam. Daha önce hiç ziyaretçin olmadığı ve gelen kadının da sana bir şey alacak kadar salak olmadığı için bu kez sana bir iyilik yapacağım, serseri." Bu kadar acımasızca konuşan Gardiyan Abrams'dı.

Jean-Baptiste camın arkasından parlak, temiz, geniş salonu incelerken parayla çalışan makineleri ve içindeki her şeyi görmek için gözlerinin olması gerekmediğini düşünüyordu. İdamlık diğer üç mahkûmla telefon aracılığıyla konuşan üç ziyaretçiye baktı. O gelmemişti.

Jean-Baptiste'in elektrik akımı öfkeyle diken diken oldu.

ACIL BIR DURUM OLDUĞUNDA her zaman olduğu gibi en büyük çabalar alışlagelmişlik yüzünden engellenirdi.

Senatör Lord bir yere telefon etmek için asla tereddüt etmezdi. Kimliğiyle ilgili bir güvensizliği yoktu ve konuyu kendisinin halletmesinin bir başkasına açıklamaktan daha kolay olduğunu düşünüyordu. Ankesörlü telefonu kapar kapamaz arabasına dönüp kuzeye yöneldi, cep telefonundan başdanışmanını aradı. "Jeff, Polunsky Birimi'nin müdürünün numarası gerekiyor bana." Trafiğin en yoğun olduğu saatte I-95'te araba kullanırken not almak senatörün yıllar önce öğrenmesi gereken özel bir işti. Kötü bir şebekeye girdiğinde başdanışmanını duymaz oldu.

Onu tekrar tekrar aramasına rağmen bir sinyal alamıyordu. Sonunda ona ulaşabildiğinde karşısına sesli posta çıktı, çünkü Jeff de onu aramaya çalışıyordu.

"Telefonu kapat!" diye bağırdı senatör karşısında olmayan birine. Yirmi dakika sonra bir sekreter hâlâ hapisane müdürünün numarasına ulaşmaya çalışıyordu.

Senatör Lord, kadının hattın diğer ucundaki kişinin gerçekten, ülkenin en güçlü ve en ortada olan politikacısı Senatör Frank Lord olduğuna inanmadığını hissediyordu. Bu daha önce de olmuştu. Genellikle önemli insanlar randevu ayarlar ve telefon açarlardı.

Birkaç dakika boyunca telefonda bekletilen Senatör Lord dikkatini ağır ilerleyen trafiğe ve öfkeli sürücülere verdi. Aklı ya da kimle konuştuğu konusunda kesin bir fikri olan hiç kimse senatörü böyle bekletmeye cesaret edemezdi. Bu mütevazı oluşun ve kendi kendine yetmesinin karşılığıydı. Kuru temizlemeciden giysilerini kendi alır, markete kendisi gider ve hatta restoran rezervasyonlarını kendisi yapardı ki bu genellikle en iyi masanın ona verilmesi için bir sahtekâr tarafından arandığını düşünerek başgarsonun hiçbir rezervasyon yapmamasına neden olurdu.

"Özür dilerim." Sekreter sonunda geri dönmüştü. "Onu bulamıyorum. Bu akşam bir idam olduğu için çok meşgul.

Mesajınızı alabilir miyim?"

"Adınız nedir?"

"Jodi."

"Hayır, Jodi. Mesaj alamazsın. Bu çok acil bir durum."

"Şey, arayan numarayı gösteren sistemimiz Washington'dan aradığınızı göstermiyor. Onu önemli bir toplantıdan çıkarıp sonradan sizin gerçekten siz olmadığınızı öğrenmek istemiyorum."

"Bunun için zamanım yok. Onu bulun. Ya da Tanrı aşkına, bu adamın bir yardımcısı filan yok mu?" Yine kötü bir şebekeye girdi ve sekretere ulaşması on beş dakika aldı. Kadın masasından ayrılmıştı. Telefona başka bir genç kadın baktı ve az sonra onunla da bağlantısı kesildi.

"BIKTIM BUNDAN," DEDI NIC, BABASINA.

Eski bir tuğla binadan oluşan Baton Rouge Polis Merkezi'ne gitmiş ve birinci kattan yukarı çıkamamıştı. Elinde vakalarla ilgili bir kanıt olduğunda ısrar edince sonunda sivil elbiseli bir dedektif gelerek zarfın içindeki paralara şöyle bir bakmıştı. Wal-Mart park yerinde çekilen para fotoğraflarına bakmış ve Nic'in açıklamalarını ve teorisini defalarca saatine bakarak kayıtsız bir şekilde dinlemişti. Nic paraları ona vermişti, ama adam Savaş Odası denen yere döndüğünde günün esprisi haline geldiğinde emindi.

"Hepimiz aynı vakalar üzerinde çalışıyoruz ve o piç kurulan benimle konuşmuyor bile. Özür dilerim." Nic bazen babasının küfürden ne kadar tiksindiğini unutuyordu. "Belki Zachary'deki vakalar konusunda bize yardımcı olacak bir şeyler biliyorlardı. Ama oh, hayır. Bildiğim herhangi bir şeyi onlarla paylaşmam konusunda bir sorun yok, ama onlar için aynı şey geçerli değil."

"Çok yorgun görünüyorsun, Nic," dedi babası peynirli ve baharatlı sosisli minik böreklerle, çırpılmış yumurtalarını yerlerken. Buddy oyuncakları ve televizyondan ibaret olan sahte dünyasındaydı.

"Biraz daha dövülmüş mısır ister misin?" diye sordu babası. "Mümkün değil. Ama şimdiye kadar yediğim en güzel dövülmüş mısırı yapıyorsun sen."

"Her zaman böyle diyorsun."

"Ama her zaman doğruyu söylüyorum."

"Dikkatli ol. Baton Rouge'daki o çocuklar senin gibi insanlardan hoşlanmaz. Özellikle senin gibi kadınlardan."

"Beni tanımıyorlar bile."

"Cesaretinden nefret etmek için seni tanımaları gerekmiyor. Bütün krediyi kendileri toplamak istiyorlar. Benim zamanımda kredi yakındaki bakkaldan alışveriş bedelini paran olunca ödemen demektir. Kimse aç kalmazdı. Bugünlerde kredi bencillik anlamına geliyor. Baton Rouge'daki o çocuklar kredi istiyorlar, istiyorlar, istiyorlar."

"Bilmez miyim!" Nic bir bisküviye daha yağ sürdü. "Ne zaman yemek pişirsen çok fazla yiyorum."

"Kredi isteyen insanlar yalan söyler, aldatır ve çalar," diye ona hatırlattı babası.

"Kadınlar ölmeye devam ederken." Nic birden iştahını kaybetmişti, bisküviyi elinden bıraktı. "Kim daha kötü? Bunları yapan adam mı, yoksa kredi isteyip kurbanlara ya da başka bir şeye aldırmayan bu adamlar mı?"

"İki yanlış bir doğru etmez, Nic," dedi babası. "Orda çalışmadığına seviniyorum. Güvenliğin için şimdikinden çok daha fazla endişe ederdim. Bunun nedeni de serbest dolaşan o katil değil, birlikte çalıştığın meslektaşların olurdu."

Nic etrafına, çocukluğunun geçtiği basit mutfığa baktı. Annesi öldüğünden beri bu evdeki hiçbir şey yenilenmemiş ya da modeli değiştirilmemişti. Dört gözlü beyaz ocak elektrikliydi. Buzdolabı beyazdı; tezgâhlar da öyle. Annesinin aklında Fransız modeli vardı, bu yüzden eski mobilyalar, mavi-beyaz perdeler, hatta belki duvarlar için ilginç fayanslar bulacaktı. Ama buna fırsatı olmamıştı. Bu yüzden mutfak beyazdı, bembeyaz. Aletlerden biri temelli bozulsa babasının onu atmaya reddedeceğinden emindi. Gerekirse her gece dışarıdan hazır yemek alırdı. Babasının geçmişten kurtulamadığını görmek Nic'i fazlasıyla üzüyordu. Sessiz yas ve öfke babasını rehin tutuyordu. Nic sandalyesini geri itip babasının başının üstüne bir öpücük kondurdu. Gözleri dolmuştu.

"Seni seviyorum, baba. Buddy'ye iyi bak. Bir ara iyi bir anne olacağıma söz veriyorum."

"Sen yeterince iyi bir annesin." Amaçsız bir şekilde yumurtasını didiklerken kızına baktı. "Önemli olan onunla ne kadar zaman geçirdiğin değil, o zamanı nasıl geçirdiğindir."

Nic, annesini düşündü. Hayatı kısaydı, ama her dakikası iyi geçmişti. En azından şu anda öyle görünüyordu.

"Şimdi de ağlıyorsun," dedi babası. "Neler olduğunu söyleyecek misin bana, Nic?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum. Kendi işime bakıyordum, ama birden gözlerim yaşlarla doldu. Galiba dediğim gibi konu annem. Burada olan her şey bana onu hatırlatıyor ya da zihnimde bir kapı açıyor. Ölesiye korktuğum karanlık bir yere açılan ve orada olduğunu bile bilmediğim bir kapı bu, baba. Lütfen benim için ışığı yak. Lütfen."

Babası ne demek istediğini anlayarak yavaşça masadan kalktı.

İçini çekti.

"Bunu kendine yapma, Nic," dedi haşın bir sesle. "Bu durumun bende nelere yol açtığını biliyorum. Yaşamayı bıraktım. Bunu biliyorsun. O akşam eve gelip onu gördüğümde..." Boğazını temizleyip gözyaşlarıyla boğuşmaya çalıştı. "İçimde bir şeylerin kıpırdandığını hissettim, kalbimde bir kas çekilmiş gibi. Neden o görüntüleri sen de istiyorsun?"

"Çünkü onlar gerçek. Ve belki benim hayalimdeki görüntüler daha kötü, çünkü gerçeğini göremiyorum."

Babası başını sallayıp içini çekti. "Tavan arasına çık. Bir köşeye yığılı olan bütün o paçavraların altında mavi bir bavul var. Annene ait. İndirim kuponuyla almıştı."

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı Nic. Annesinin göz ameliyatı olan teyzesinin yanına Nashville'e gitmek için o mavi bavulla kapıdan çıktığını hatırlıyordu.

"Şifreyi hiç ayarlamadı, çünkü asla hatırlayamayacağını söylüyordu. Sıfır-sıfır-sıfır. Yeni gibi." Yeniden boğazını temizlerken bakışları uzaklara daldı. "İstediklerin onun içinde. Bende olmaması gereken bazı şeyler, ama ben de senin gibiyim. Bilmem gerekiyordu. Ve polis şefinin kızının öğretmeniymdim, bu yüzden itiraf etmeliyim ki birkaç iyilik istedim. Şefe kızının hak ettiğinden daha iyi not vereceğime ve bir üniversiteye tavsiye edeceğimi söyledim ki aslında bu koca bir yalandı.

"Bu suçumun cezası istediğim şeyi almam oldu," diye devam etti. "O şeyleri aşağıya getirme yeter. Bir daha asla görmek istemiyorum."

ASISTAN PIO JAYNE GITTLEMAN, Scarpetta'yı beklettiği için durmadan özür diliyordu.

Scarpetta on beş dakika boyunca ön kapının dışında, güneşin altında Allan B. Polunsky Birimi yazılı tabelanın önünde dikilmek zorunda kalmış, terlemişti. Yolculuk yüzünden kendini pis ve bitkin hissediyordu. Duygularını tamamen saklamaya kararlı olmasına rağmen sabrı tükenmişti. Şu anda her şeyden çok bu işi bitirmek istiyordu.

"Bu gece bir idam olduğu için medya aralıksız arıyor," diye açıkladı Bayan Gittleman.

Scarpetta'ya bir ziyaretçi kartı uzattı. O da Florida'dan ayrıldığından beri farklı uçaklarda giydiği takım elbisesinin yakasına taktı. Pantolon takım elbisesi siyah renkteydi ve en azından dün gece yeğeninden ayrıldıktan sonra kaldığı Melrose Otel'de ütülemişti. Lucy şu anda Scarpetta'nın nerede olduğunu bilmiyordu. Eğer bilseydi ya onu vazgeçirmek ya da birlikte gelmek için ısrar ederdi. Scarpetta riske girerek randevu almadan kuzeye gitmiş, başka seçeneği olmadığı için Polunsky Birimini Houston'a indiğinde aramıştı. Chandonne'un kendisini göreceğine dair güveni, ziyaretçi listesinde adının bulunduğunu öğrenmek gibi nahoş bir deneyimle karşılığını bulmuştu. En azından

Chandonne'un hastalıklı esprisi işe yaramıştı. İşte Scarpetta oradaydı. Ve kendisinin onu göreceği konusunda ne kadar az düşünürse o kadar iyiydi.

Gardiyanlar Scarpetta'nın kimliğini kontrol ettiler ve Bayan Gittleman, onu bir dizi gürültülü çelik kapıdan geçirdi, sonra şemsiyelerin altında piknik masalarının bulunduğu ve çalışanlara ait olduğu belli olan bir bahçeden geçtiler. Kısa bir yürüyüşten sonra elektronik olarak kilitlenen beş kapıdan geçtiler. Hedefe yaklaşırlarken Scarpetta buraya gelmemesi gerektiği şeklinde sinir bozucu bir duyguya kapıldı. Chandonne, onu istediği gibi kullanıyordu ve bu ziyaretine pişman olacaktı, çünkü Chandonne'a istediğini vermiş ve kendini aptal yerine koymuştu. Ziyaretçi lobisinde ayakkabıları çok ses çıkarıyordu. Parlak seramik döşemeden geçerken görünüşünün birden farkına varmıştı. Giyim kuşam ve tavırların psikolojisine güçlü bir inanan olarak buraya girişi utanç vericiydi. Karakterine hiç uymuyordu. Güçlü biri olduğunu belirten ince çizgili bir takım elbise ve kol düğmeli beyaz bir gömlek giyebilirdi. Gücü yansıtan bir elbise belki kendisini öldürmeye çalışan piç kurusuna en iyi mesajı vermeyebilirdi, ama kendini ona karşı savunmasız hissetmemesini sağlardı.

Jean-Baptiste Chandonne'un 2 numaralı locada oturduğunu görünce dizlerinin bağı çözüldü. Elleri ve kafası dahil iyice tıraş olmuştu. Onu fark etmemiş gibi camın arkasında rahat bir şekilde Pepsi içip çikolatalı kek yiyordu.

Scarpetta, onun oynamaya başladığı oyuna ayak uydurmayı reddedip gözlerini dikerek ona baktı. Onun tıraş olup beyazlar giydiğini görmek Scarpetta'yı şaşırttı. Onu son gördüğünde her yerinden sarkan uzun, pis bebeksi tüyler vardı. Şimdi ise çirkin ama nerdeyse normal bir görünüm kazanmıştı. Scarpetta karşısına oturup siyah telefonu alırken Pepsi'sini yudumlayıp parmaklarını yaladı.

Asimetrik gözleri kaydı ve bir barakuda gibi gülümsedi Scarpetta'ya. Teni bir kâğıt kadar beyazdı. Oldukça belirgin, kaslı kollarını ve beyaz gömleğinin kollarını yırtmış olduğunu fark etti. O zaman o uzun, korkunç kılları yeniden gördü. Koltukaltlarından ve boynundaki açıklıktan dışarı çıkıyordu tüyler. Belli ki bedeninin yalnızca örtülü olmayan bölümlerini tıraş etmişti.

"Ne kadar hoş," dedi telefona soğuk bir sesle. "Benim için temizlik yapmışsın."

"Elbette. Gelmen çok güzel. Geleceğini biliyordum." Bulanık gözleri kısa bir süre için ona doğru döndüğünde odaklanamıyor gibiydi. "Kendin mi tıraş oldun?"

"Evet. Bugün. Sırf senin için."

"Göremiyorsan bunu yapman çok zordur," dedi Scarpetta sakin, güçlü bir sesle.

"Görmek için gözlerime ihtiyacım yok." Dilini küçük, sivri dişine dokundurup Pepsi'sine uzandı.

"Mektubum hakkında ne düşündün?"

"Ne düşünmemi istedin?"

"Bir sanatçı olduğumu elbette."

"Kaligrafiyi hapishanede mi öğrendin?"

"Her zaman güzel el yazısı yazardım. Petit, masum bir çocukken annemler beni bodruma kilitlediklerinde pek çok yeteneğimi geliştirecek uzun saatlerim oldu."

"Mektubu senin adına kim postaya verdi?" Scarpetta sorularıyla onu baskılıyordu.

"Sevgili ölü avukatım." Dilini şaklattı. "Neden intihar ettiğini gerçekten bilmiyorum. Ama belki de bu iyi bir şeydir. İşe yaramazın tekiydi, biliyorsun. Kanında var bu."

Scarpetta eğilip çantasından bir not defteri ve kalem çıkardı. "Elinde bana verecek bazı bilgiler olduğunu söylüyordun. Eğer yalnızca sohbet etmek istiyorsan hemen gidiyorum. Seni ziyaret etmek için gelmedim."

"Pazarlığın diğer kısmı idamdı, Madam Scarpetta," dedi çarpık gözleri yuvalarında gezinirken.

"Bunu yapacak mısın?"

"Bu konuda bir sorunum yok."

Jean-Baptiste gülümserken keyiflenmiş gibiydi.

"Söyle bana." Çenesini eline dayadı. "Nasıl bir şey?"

"Acısız. Damarına uyuşturucu etkisi olan sodyum tiopental verilecek. Ayrıca kas gevşetici pankuronyum bromid. Potasyum klorid de kalbi durdurur." Jean-Baptiste büyük bir zevkle kendisini dinlerken klinik ayrıntıları anlattı. "En son olarak da amacı düşünüldüğünde ironik ve uygunsuz ölçüde ucuz olan ilaçlar.

Ölüm birkaç dakika içinde gelir."

"Peki bunu bana yaptığında acı çekmeyecek misin?"

"Sen hiçbir zaman başkalarına çektirdiğin kadar acı çekmeyeceksin.

Hemen uykuya dalacaksın."

"O zaman hayatımın sonundaki doktorum olmaya söz veriyorsun?" Pepsi şişesini okşamaya başlarken sağ başparmağının çikolatayla kaplanmış iğrenç, uzun tırnağı göze çarpıyordu.

"Polise yardım etmek istiyorsan istediğin şeyi yapacağım. Vereceğin bilgi nedir?"

Jean-Baptiste, Scarpetta için hiçbir anlam ifade etmeyen isimler ve yerler sıralamaya başladı. Scarpetta not defterinde yirmi sayfayı doldururken onun kendisiyle oynadığından şiddetle şüphelenmeye başlamıştı. Bilgiler anlamsızdı. Belki.

Kekinden ısırılmaya karar verdiği bir duraklama anında, "Kardeşin ve Bev Kiffin nerde?" diye sordu.

Chandonne ellerini ve ağzını gömleğine silerken her hareketiyle güçlü kasları oynuyordu. Chandonne güçlü ve ürkütücü derecede hızlıydı. Hayalleri bastırmak gittikçe daha da zorlaşıyordu. Aralarında yalnızca bir cam parçasının bulunduğu bu adamın kendisini öldürmeye çalıştığı evindeki o geceye ait anıları silmeye çalıştı. Sonra kendisini kandıran ve peşine düşen Jay Talley'in yüzü zihninde belirdi. Bu ikiz kardeşlerin kendisine yönelik cinayet saplantısını paylaştıklarını düşünmek anlaşılabilir bir şeydi. Buna inanamıyordu ve Jean-Baptiste'e bakarken bütün hissettiğinin geçmişte yaşadığı dehşeti unutmaya çalışması onu şaşırtıyordu. Burada zararsız biriydi o. Birkaç gün içinde ölmüş olacaktı.

Ölümcül iğneyi yapmak için buraya bir daha gelmeyecekti. Yalan söylemek kendisini hiç rahatsız etmiyordu.

Jean-Baptiste, Jay Talley ve Bev Kiffin konusunda hiçbir şey söylemedi.

Onun yerine, "Rocco'nun Baton Rouge'da küçük bir şatosu var," dedi. "Bir sürü homoseksüelin yaşadığı şık bir mahallede. Merkeze yakın. Pek çok kez kaldım orada."

"Charlotte Dard adında Baton Rougelu bir kadından söz edildiğini duydun mu?"

"Elbette. Kardeşim için yeterince güzel değildi."

"Onu Rocco Caggiano mu öldürdü?"

"Hayır." Chandonne sıkılmaya başlamış gibi görünüyordu. "Dediğim gibi. Ve beni daha yakından dinlemelisin. Kardeşim için yeterince güzel değildi. Red Stick." Gözleri kaymaya devam ederken ağzını açarak korkunç bir şekilde güldü. "İnsan neyse, ellerinden belli olduğunu biliyor muydun?"

Scarpetta'nın elleri kucagında, not defteri ve kalemi tutuyordu. Görebiliyormuş gibi elleri hakkında konuşuyordu, ama gözleri bir körünkiler gibi kaymaya devam ediyordu.

Kendini kör gibi göstererek numara yapıyor.

"Bütün insanlar kendi işlerini bilsinler diye Tanrı insanoğlunun ellerine izler yapmıştır. Çalışan her zihin elde izler bırakır, eli biçimlendirir, zekânın ve yaratıcılığın ölçüsü budur."

Scarpetta, onun önemli bir noktaya varıp varmayacağını merak ederek dinliyordu.

"Fransa'da çoğunlukla sanatçı elleri bulursun. Benimkiler gibi." Tıraşlı bir elini kaldırıp uzun parmaklarını açtı. "Ve seninkiler gibi Madam Scarpetta. Bir sanatçının zarif ellerine sahipsin sen. Ellere neden dokunmadığımı biliyorsun artık. Elin Psikonomisi veya Zihinsel Gelişimin Göstergesi Eller. Mösyö Richard Beamish. Eğer bulabilirsen, yaşayan ellere dair pek çok izin verildiği çok iyi bir kitaptır, ama ne yazık ki 1865'te yazılmış ve yerel kütüphanede de yok. Sana ait iki iz var. Kare biçiminde el, zarif, ama güçlü. Ve bir sanatçının eli, yumuşak ve esnek, tekrar ediyorum zarif. Ama daha çok dürtüsel kişilikle bağdaştırılıyor." Scarpetta bir yorumda bulunmadı.

"Dürtüsel. işte önceden haber vermeden buradasın. Birdenbire geliyorsun. Oldukça gergin bir şekilde. Ama kanlı canlı." Kanın vücut sıvıları içinde en baskın olduğu anlamına gelen ortaçağ tıp dilindeki kanlı canlı sözcüğünü zevkle söylüyordu. Kanlı insanların genellikle iyimser ve neşeli olmaları gerekiyordu.

Scarpetta şu anda ikisi de değildi.

"Ellere dokunmadığımı söylüyorsun. Doğradığın kadınların ellerini neden ısırmadığına dair bir açıklama," dedi yumuşak bir şekilde.

"Eller zihin ve ruhtur. Seçilmişlerimde serbest bıraktığım şeyin göstergesine zarar vermem. Elleri yalnızca yalıyorum." Şimdi onu tiksindirmeye ve küçümsemeye doğru gidiyordu, ama

Scarpetta'nın onunla işi bitmemişti daha.

"Ayaklarının altını da ısır mıydun," diye hatırlattı.

Chandonne omuz silkip son bırakışında boş olduğu anlaşılan Pepsi şişesiyle oynamaya devam etti. "Ayaklar beni ilgilendirmiyor."

"Jay Talley ve Bev Kiffin nerde?" diye sordu. "Yoruluyorum."

"O sana bütün hayatın boyunca kötü davrandıktan sonra sen şimdi neden onu koruyorsun?"

"Ben kendimin kardeşiyim," dedi garip bir şekilde. "Bu yüzden beni bulman onu bulmanı gereksiz hale getiriyor. Artık çok yorgunum." Jean-Baptiste Chandonne karnını ovuşturmaya başlayıp gözleri yuvalarında gezinirken yüzünü buruşturdu. "Galiba midem bozuluyor."

"Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu? Eğer yoksa gidiyorum."

"Ben körüm."

"Sen kör numarası yapıyorsun," diye karşılık verdi Scarpetta.

"Benim fiziksel gözlerimi aldın, ama seni görmeden önce değil." Dilini sivri dişlerine dokundurdu. "Garajda duşu olan güzel evini hatırlıyor musun? Sen Richmond limanındaki suç mahallinden döndükten sonra garaja gidip orda üstünü değiştirdin, dezenfekte oldun ve duş aldın."

Öfke ve aşağılanma vücudunu kaskatı yapmıştı Scarpetta'nın. Bir kargo bölümündeki çürümüş ve kokuşmuş bir cesedi incelemiş ve evet her zamanki rutinini tekrarlamıştı: koruyucu tulumunu, botlarını çıkarıp onları kalın naylon torbanın içine koyup bağlamış ve arabasının bagaj ına atmıştı. Sonra da evine gitmişti. Garaja girince ki bu sıradan bir garaj değildi, olay mahallinde giydiği giysileri sanayi-boyutundaki paslanmaz çelikten lavaboya atmıştı. Soyunup duşa girmişti, çünkü ölümü evine sokmayacaktı.

"Garaj kapındaki küçük pencereler. Hücredeki küçük pencerelere çok benziyor," diye devam etti. "Seni gördüm."

O odaksız gözler ve yine o balıksı gülüş.

Dili kanıyordu.

Scarpetta'nın elleri soğuktu, ayakları hissizleşiyordu.

Kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. "Çıplak." Dilini emerek bu sözcüğün tadını çıkardı. "Seni soyunurken seyrettim. Çıplak gördüm seni. Ne büyük bir keyifti, güzel bir şarap gibi. O zamanlar Burgundy'ydin, dolgun ve sıkı, karmaşık ve yudumlamak için değil, sarhoş olmak için. Şimdiyse Bordeaux'sun, çünkü konuşurken daha ağırsın. Ama fiziksel olarak öyle olduğunu sanmıyorum. Bu kararı vermek için seni çıplak görmek zorundayım." Elini cama koydu, insanları paramparça eden elini. "Kırmızı şarapsın, elbette. Sen her zaman.. "

"Yeter!" diye bağırdı öfkesi vahşi bir domuz gibi gözlendiği yerden çıktı. "Kapa çeneni, seni pislik parçası." Cama doğru eğildi. "Senin masturbasyon konuşmanı dinleyecek değilim. Beni rahatsız etmiyor. Beni çıplak görmen umurumda değil. Röntgenciliğini ve vücudum hakkındaki saçmalıklarını dinlemenin beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? O lanet olası çekici bana doğru sallarken seni kör etmemin umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

"En iyisi ne biliyor musun, Jean-Baptiste? Benim yüzümden buradasın. Peki kim kazandı? Ve hayır, seni öldürmek için buraya dönmeyeceğim. Bunu bir yabancı yapacak. Tıpkı senin öldürdüklerine yabancı olduğun gibi."

Jean-Baptiste birden arkasındaki tel örgü ağına döndü.

"Kim var orda?" diye fısıldadı.

Scarpetta telefonu kapattı. Oradan uzaklaştı.

"Kim var orda?" diye bağırdı Jean-Baptiste.

JEAN-BAPTISTE KELEPÇELERİ ÇOK SEVIYORDU.

Bileklerinin etrafındaki kalın çelik bilezikler manyetik güç halkalarıydı. Gücün içinden akıp geçtiğini hissetti. Artık sakindi, hatta Gardiyan Abrams ve Wilson'la birlikte koridorlardan geçerken onlarla sohbet bile ediyordu. Her çelik kapıda duruyorlar, gardiyanlar kimliklerini ve cam pencereden yüzlerini gösteriyorlardı. Karşı taraftaki memur elektronik kilidi açıyor ve yolculuk başlıyordu.

"Beni çok üzdü," dedi yumuşak bir sesle. "Duygularımı böyle ortaya döktüğüm için çok pişman oldum. Beni kör etti, biliyorsunuz ve üzgün olduğumu bile söylemiyor."

"Senin gibi bir bok çuvalını niye görmeye geldiğini bile anlamıyorum ben," dedi Gardiyan Abrams. "Eğer üzgün olması gereken biri varsa o da ona yaptıklarından sonra o kadındır. Bu konuyu gazetelerde okudum, senin işe yaramaz hayatınla ilgili her şeyi biliyorum."

Gardiyan Abrams duygularına teslim olmak gibi çok büyük bir hata yapıyordu. Jean Baptiste'ten nefret ediyordu. Jean-Baptiste'i incitmek istiyordu.

"Artık kodesteyim," dedi Jean-Baptiste uysal bir şekilde. "Ama kendimi kötü hissediyorum." Gardiyanlar bir başka kapıda durdular, Abrams cam pencereden kimliğini gösterdi. Geçtiler.

Jean-Baptiste, yere bakarak yüzünü kaçırıyor, kendilerini hapishanenin içerilerine alan gardiyanlara bakmıyordu.

"Kâğıt yiyorum," diye itiraf etti Jean-Baptiste. "Bu benim gerginliğimi alıyor ve bugün çok kâğıt yedim."

"Kendine mektup mu yazıyorsun?" diye alaycı bir şekilde devam etti Abrams. "Tuvalette o kadar kalmana şaşırılmamak gerek."

"Bu doğru," diye doğruladı Jean-Baptiste. "Ama bu kez durum kötü. Kendimi zayıf hissediyorum ve karnım ağrıyor."

"Geçer."

"Merak etme, eğer geçmezse seni revire götürürüz." Bu kez konuşan Gardiyan Wilson'di. "Sana lavman yaparlar. Herhalde hoşuna gider."

Koğuş A'da mahkûmların sesi beton ve çelikten yansıyor. Gürültü çıldırtıcıydı ve Jean-Baptiste'in bunca aydır katlanmasının tek yolu ne zaman duyup ne zaman duymayacağına karar vermesiydi. Eğer bu da yeterli olmazsa genellikle Fransa'ya giderdi. Ama bugün Baton Rouge'a gidecek ve kardeşiyle yeniden bir araya gelecekti. O kardeşiydi. Bu nokta kafasını karıştırıyordu.

Kardeşiyle birlikte olduğu zaman Jean-Baptiste, kardeşinin kendisinden ayrı olan varlığını hissedebiliyordu. İki ayrı olduğunda Jean-Baptiste kardeşi oluyordu ve fetihlerindeki rolleri tek bir leziz hareketle birleşiyordu. Jean-Baptiste güzel bir kadını seçiyordu ve kadın onu arzu ediyordu, hem de umutsuzca. Seks yapıyorlardı. Sonra Jean-Baptiste onu büyük coşkuya ulaştırıyordu. Her şey bitip kadın özgür kaldığında ve Jean-Baptiste kanla kaygan hale geldiğinde dili, kadının tuzlu tadıyla ve ihtiyaç duyduğu demirin metal hissiyle kendinden geçiyordu. Daha sonra dişleri acıyor, dişetlerine masaj yapıyor ve takıntılı bir şekilde yıkıyordu. Jean-Baptiste'in hücrelerine geldiler, kontrol locasının içine, bugün orada oturan kadına baktı. Zorlu bir kadındı, ama olanaksız değildi.

Kimse bütün gün tüm aktiviteleri seyredemezdi ve Jean-Baptiste karnım tutarak ağır ağır yürürken kadın, ona dikkatle bakmamıştı bile. Öğleden sonra Hayvan'a aitti. Koğuşun diğer ucundaki özel hücrede ziyaretçi kabul ediyordu. Burası akrabaları ve rahibi ziyaret etmek için çok daha medeni bir yerdi. Son üç dört saattir ziyaretçiler gelip gittiği için konsoldaki kadın Hayvan'ın yaptığı hareketlere

özellikle dikkat ediyor olmalıydı. Neden olmasın? Hayvan' ın kaybedecek bir şeyi yoktu. Özel hücrenin kapısı demir parmaklıklardan oluşuyor, gardiyanların Hayvan'ın içeride bütün hareketlerini izlemelerini, kendisini görmeye gelmiş üzgün, nazik insanlara zarar vermemesini garanti altına almalarını sağlıyordu. Tam locadaki kadın Jean-Baptiste'in hücresinin kilidini açıp Gardiyan Abrams ve Wilson kelepçelerini çıkarırken, Hayvan, demir parmaklıkların arasından Jean-Baptiste'e baktı.

Birden çığlıklar atarak hücresinin parmaklıklarına yapıştı, zıplayarak bağırıp çağırmaya küfürler savurmaya başladı. Birdenbire bütün dikkatler ona döndü ve Jean-Baptiste, Gardiyan Wilson ile Abrams'ı kalın deri kemerlerinden yakalayıp o kadar hızlı bir şekilde çekti ki ayaklarını yerden kesti. Adamların şok çığlıkları, Jean-Baptiste onları kilitlenmeyecek kadar kapattığı dev kapının solundaki beton duvara çarparken çıkan sağır edici gürültüye karışıyordu. Uzun, pis tırnağıyla adamları kör edip manyetize elleriyle soluk borularını ezdi. Adamların yüzleri soluk maviye dönerken el kol hareketleri hızla kesildi. Jean-Baptiste onları neredeyse hiç kan dökmeden öldürmüştü. Yalnızca gözlerinden ve Gardiyan Wilson'm başındaki kesikten hafifçe kan sızıyordu.

Jean-Baptiste, Gardiyan Abrams'ın üniformasını çıkarıp giydi. Bu işi birkaç saniye içinde bitirip siyah şapkayı başına geçirip ölü adamın gözlüklerini taktı. Hücreden dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Hayvan uzaktaki gardiyanlarla mücadeleye devam ederken çıkan yüksek sesli son metal şangırtıydı bu. En sonunda Hayvan'ın yüzüne biber gazı sıkıldı ve adam daha yüksek sesle çığlık atıp daha fazla direnmeye başladı, ama bu kez çığlıkları gerçekte.

Jean-Baptiste, Gardiyan Abrams'ın kimliğini göstererek kapılardan birbiri ardına geçti. Başarısından o kadar emindi ve o kadar rahattı ki görevliler onu kapılardan geçirirken biraz dalgın görüldüğü bile söylenebilirdi. Hapishaneden kolayca, özgür bir adam olarak çıkarken Jean-Baptiste'in ayakları yerde değil, havadaydı. Cebinden Gardiyan Abrams'ın arabasının anahtarlarını çıkardı.

GEORGE BUSH ULUSLARARASI HAVAALANI'NDA Scarpetta yaya trafiğinden uzaklaşıp bir duvarın dibinde durdu.

İhtiyacı olan son şey olduğunu bile bile koyu kahvesini yudumladı. İştahı hiç kalmamıştı. Bir saatten kısa bir süre önce bir hamburger yemeyi düşündüğünde ilk lokmayı bile yutamamıştı. Kafein ellerinin titremesine neden oluyordu. Bir kadeh viski onu sakinleştirirdi, ama buna cesaret edemiyordu ve bu erteleme yalnızca geçici olacaktı. Berrak düşünmeye her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Kendini harap etmeden stresiyle baş etmeliydi.

Lütfen telefonunu aç, diye sessizce yalvardı.

Üç çalıştan sonra, "Evet," sesi duyuldu karşıdan.

Marino gürültülü kamyonetini kullanıyordu.

"Tanrı'ya şükür," dedi sırtını çıkış kapılarına doğru giden yolculara vererek. "Tanrı aşkına, nerelerdesin sen? Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum. Rocco için üzgünüm.. " Marino adına gerçekten üzgündü.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye karşılık verdi Marino, her zamankinden daha fazla teslim olmuş ve mutsuz bir şekilde.

"Bilmek istiyorsan, cehennemdeydim. Belki burbon ve bira içerek lanet telefona cevap vermeme rekorumu kırmışım." "

"Oh hayır. Trixie'yle bir kavga daha. Sana onun hakkında ne düşündüğümü söylemiş... "

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi tekrar. "Alınma, doktor."

"Houston'dayım."

"Oh, kahretsin."

"Gittim. Notlar aldım. Belki hiçbiri doğru değildir. Ama Rocco'nun şehir merkezine yakın bir homo mahallesinde evi olduğunu söyledi. Baton Rouge'daymış. Evin onun adına olma ihtimali yüksek. Ama komşuları onu tanıyor olmalı. Evinde pek çok kanıt bulunabilir."

"Başka bir konuya geçiyorum, ama haberleri dinlemediysen diye söylüyorum, oradaki derelerden birinde bir kadın kolu bulundu," dedi. "DNA yapıyorlar. Kaçırılan son kadın, Katherine Bruce olabilir. Eğer onunsa, katil iyice çıldırdı demektir. Kolun bulunduğu yer Blind Nehri'nin hemen bitiminde, Maurepas Gölü'ne girdiği yerde. Bulan adam bataklığı ve bölgeyi çok iyi tanıyor olmalı.

"Söylentiye göre kolun bulunduğu dereye kolayca girilemiyormuş. Nerde olduğunu bilmen gerekiyormuş ve neredeyse kimse gitmezmiş oraya. Katil kolu bir halatın ucundaki kancaya takmış, timsah yemi olarak kullanıyormuş."

"Ya da şok etkisi için gösteri yapıyordu."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Marino.

"Durum her neyse, haklısın katil iyice kızışıyor."

"Büyük olasılıkla şu anda bile bir yenisini arıyor," dedi Marino.

"Baton Rouge'a gidiyorum."

"Evet, bunu tahmin etmiştim," dedi. V-8 motorun homurtusu yüzünden Marino'nun sesi zorlukla duyulabiliyordu. "Sekiz yıl önce meydana gelen aptal bir aşın doz vakası yüzünden."

"Bu bir aşırı doz konusu değil, Marino. Ve bunu sen de biliyorsun."

"Her ne haltsa. Orada güvende değilsin, bu yüzden ben de oraya gidiyorum. Gece yarısından beri araba kullanıyorum ve her dakika kahve için durmam gerekiyor, sonra da her dakika çişim geliyor."

Scarpetta gönülsüzce Rocco'nun Charlotte Dard vakasıyla bağlantısını, sözde şüpheli olan bir

eczacıyı temsil ettiğini anlattı.

Sanki Marino, onu duymuyor gibiydi.

"Oraya varmama daha on saat var. Ve bir ara uyumam gerekiyor. Bu yüzden büyük olasılıkla yarına kadar sana yetişemem," dedi.

JAY BAŞKALAŞIM GEÇİRMİŞ BİR yaratığa benzer kardeşinin haberini radyodan duydu.

Balıkçı kulübesinin içinde terlerken ne hissettiği konusunda pek emin değildi. Zihni bulanıktı, güzelliği bir hafta öncesiyle bile aynı değildi. Bu ve başka her şey için Bev'i suçluyordu. Ana karaya ne kadar sık giderse bira stokları o kadar sık yedekleniyordu. Jay eskiden birasız bir hafta, hatta bir ay dayanabilirdi. Son zamanlarda buzdolabı hiç boş kalmıyordu. Çocukken Fransa'da, babasının tanrılar için olduğunu söylediği güzel şarapları tattığından beri alkole direnmek her zaman zorlu bir iş olmuştu onun için. Hayat konusunda iyice ustalaşmış özgür bir adam olarak ölçülü sınırlar içinde yudumlamış, tat almış ve eğlenmişti. Şimdiyse ucuz bira onu rehin almıştı. Bev'in son alışveriş gezisinden beri günde bir kasa içiyordu.

"Galiba bir kere daha gitmem gerekecek," dedi Bev. Teneke kutuyu dikip yudumlayan Jay'in Adem elmasının inip kalkışına takılmıştı gözleri.

"Evet, gitmelisin." Bira çıplak göğsünden aşağıya süzülüyordu.

"Sen nasıl istersen."

"Canın cehenneme. Esas sen istiyorsun bunu." Yüzünde haşin bir ifadeyle ona yaklaştı. "Dağılıyorum!" Bira kutusunu ezip odanın karşısına fırlattı. "Bu senin hatan! İnsan buraya senin gibi aptal bir inekle tıklıp kalınca kendini kaybedene kadar içmesi gerekiyor!"

Dolaptan bir bira daha kapıp kapısını çıplak ayağıyla itti. Bev bir tepki vermedi. İçindeki gülümsemeye direnmeye çalışıyordu. Hiçbir şey Jay'in kontrolünü kaybettiğini, kafasının karıştığını ve kendini yaralamaya doğru gittiğini görmekten daha fazla keyif vermiyordu ona. En sonunda ona karşılık vermenin bir yolunu bulmuştu. Artık canavar kardeşi kaçtığına göre Jay'in durumu daha da kötüye gidecek ve bir şey yapacaktı, bu yüzden Bev'in kendini koruması gerekiyordu. Kendini savunması Jay'i sarhoş etmekte. Bunu neden uzun zaman önce düşünmediğini bilmiyordu, ama dört ya da altı haftada bir anakaraya gittiği için evde bira az bulunuyordu.

Birden Bev karaya ayda bir ve daha sonra da ayda iki kez çıkmaya başlamıştı. Her seferinde bira kasalarıyla dönüyor ve Jay'in ne kadar çok içmeye başladığını görerek şaşırıyordu. Son zamanlara kadar onu hiç sarhoş görmemişti. Sarhoşken Bev'in yaklaşmalarına itiraz etmiyordu ve o bilincini kaybederken Bev onu ıslak havluyla temizliyordu. Ertesi sabah Jay bir gece öncesiyle ve Bev'in yaratıcı yollarla kendi zevklerini nasıl tatmin ettiğiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Bev, Jay'in radyoyu karıştırıp son haberleri bulmaya çalışmasını izliyordu. Yine sarhoş olmak üzereydi. Onu tanıdığından beri vücudunda hiç yağ olmamıştı. Mükemmel vücudu onun için sürekli bir kıskançlık ve aşağılanma kaynağıydı. Bu hızla değişecekti. Bu kaçınılmazdı. Beli kalınlaşacaktı ve kaç tane şınav, kaç tane mekik çekerse çeksin gurur kaynağı vücudundaki şişlik ve yağın altında boğulacaktı. Belki yüzü de artık o kadar mükemmel görünmeyecekti. Artık onu istemeyeceği kadar çirkin olsa -onun olduğunu düşündüğü kadar çirkinbu hoş bir şey olmaz mıydı?

İncil'deki o hikâyeye neydi? Samson -o güzel, güçlü Samsonadı her neyse o kadına teslim olmuş ve sihirli saçlarını kesmesine izin vermişti. Sonra da bütün gücünü kaybetmişti.

"Seni aptal kaltak!" diye seslendi Jay. "Neden orda öylece dikilip bana bakıyorsun? Kardeşim buraya doğru geliyordur, hatta belki gelmiştir bile. Nerede olduğumu bilecektir. Her zaman bilir."

"İkizlerin aynı düşündüklerini, birbirlerinin kafasından geçenleri okuduklarını duymuştum." İkizler sözcüğü bilerek kullandığı akrep iğnesiydi. "Sana zarar vermeyecektir. Bana da. Onunla daha önce karşılaştığımı unutma. Bazen ondan daha kötü görüdüğüm için galiba benden hoşlanıyor bile."

"O kimseden hoşlanmaz." Jay radyodan vazgeçip öfkeyle kapattı. "Gerçek dünyada yaşamıyorsun."

Aptalca bir şey yapmadan önce onu bulmalıyım. Bir kadın bulup her yerinde ısırık izi bırakarak kafasını ezmeden önce."

"Bunu yapmasını seyrettin mi hiç?" diye sordu doğal bir şekilde. "Gidip tekneyi hazırla Bev."

Adını en son ne zaman söylediğini hatırlamıyordu bile. Erimiş tereyağı gibi doyurucu bir şeydi bu.

Sonra şu sözleri ekleyerek anın büyüsünü bozdu. "O kol senin hatan. Bana birkaç köpek getirseydin böyle olmazdı."

Anakaradan malzeme getirdikten sonra Jay'in bütün yaptığı timsah getirmediği için söylenmekte. Getirdikleri için hiç müteşekkir olmuyordu.

Bev duvara dayalı boş yatağa baktı.

"Bir sürü timsah yemin var," demişti geçen gün. "Bugünlerde ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok."

Timsah kancasına insan eti takmanın işe yarayacağına, hatta daha iyi olacağına onu ikna etmişti. Jay kendisinden daha uzun boylu timsahlar bulabilirdi. Canı sıkılana kadar havada sallanışını seyreder, sonra onu kafasından vururdu. Kanun kaçağı bir avcı olduğu için ne yakaladığına hiç bakmazdı. Naylon ipi kesip sürüngenin suya gömülüştüğünü seyrederdi. Sonra teknesiyle kulübeye geri dönerdi.

Bu kez işler öyle yürümemişti. Belli belirsiz hatırladığı şey kancaya yemi takmak ve servi ağacının kalın dalına asmaktı. Sonra başka bir teknenin sesini duymuştu. Timsah avlayan başka biri ya da belki de kurbağaların sesi olabilirdi. Kanca sarı naylon ipin ucunda sallanırken oradan hemen ayrılmıştı. Naylon ipi kesmeliydi. Büyük bir hata yapmıştı, ama itiraf etmiyordu. Bev orada başka avcı olmadığını düşünmüştü. Jay bazı sesler duyuyordu ve doğru düşünemiyordu. Eğer düşünebilseydi başka bir avcı, yakalanan timsahı bulduğunda yemin ya timsahın çenelerinden sarkar şekilde ya da yarılan karnında bulunacağı aklına gelirdi.

"Söylediğimi yap, kahrolası. Tekneyi hazırla," diye emretti.

"Gidip onu bulmam gerek."

"Bunu nasıl yapacağım sanıyorsun?" diye sordu Bev sakin bir şekilde. Önündeki çılgınlık onu sakinleştiriyor ve memnun ediyordu.

"Sana söyledim ya. O beni bulacaktır." Bunu söylerken başı zonklamaya başlamıştı. "Bensiz yaşayamaz. Bensiz ölemez bile."

ÖĞLEDEN SONRA GEÇ SAATLERDE Scarpetta on beşinci sırada otururken bacaklarına kramp girmişti.

Solunda dişlerinde tel takılı olan sarışın ve güzel bir çocuk oturuyor, üzgün bir şekilde tepsisindeki yığından Yu-Gi-Oh! kartları çekiyordu. Sağında ellili yaşlarda şişman bir adam pencereye dayanmış portakal suyu ve votka kokteylini yudumluyordu. Scarpetta'ya Elvis'i hatırlatan aşırı büyüklükteki tel çerçeveli gözlüklerini durmadan yukarı kaldırıyordu. Şişman adam Wall Street Journal'm sayfalarını gürültülü bir şekilde çeviriyor, ara sıra Scarpetta'ya bakıyor, onunla sohbet edebilmeyi umuyordu.

Scarpetta ise onu hiç umursamıyordu.

Çocuk bir Yu-Gi-Oh! kartı daha çekip açık bir şekilde tepsiye koydu.

"Kim kazanıyor?" diye sordu Scarpetta gülümseyerek.

"Kimseyle düello yapmam gerekmiyor," diye karşılık verdi çocuk ona bakmadan.

On yaşlarındaydı ve üzerinde kot pantolon, soluk bir Örümcek Adam tişörtü ve spor ayakkabılar vardı. "Oynamak için en az kırk kartının olması lazım," diye de ekledi.

"O halde ben oynayamam demek ki."

Çocuk üzerinde kötü görünümlü bir balta resmi olan renkli bir kart çekti. "Gördün mü?" dedi. "Bu benim en sevdiğim kart. Keder Baltası. Bir canavarın sahip olabileceği iyi bir silah, bin puan." Bir kart daha çekti, bunun adı Baltalı Akıncı'ydı.

"Baltalı, çok güçlü bir canavar," diye açıkladı.

Scarpetta kartı inceleyip başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Benim için fazla karma şı k."

"Nasıl oynanacağını öğrenmek ister misin?"

"Öğrenmem mümkün değil," diye cevap verdi Scarpetta. "Senin adın ne?"

"Albert." Desteden bir kart daha çekti. "Al değil. Herkes bana

Al diyebileceğini sanıyor. Ama adım Albert."

"Seninle tanıştığıma sevindim, Albert." Kendi adını vermedi. Scarpetta'nın pencere kenarındaki koltuk arkadaşı ona bakmak için yerinde dönerken omzu Scarpetta'nın koluna dokundu. "Louisianalı gibi konuşuyorsunuz," dedi.

"Değilim," diye yanıt verdi Scarpetta ondan uzaklaşarak. Scarpetta'yı yerinden kaldırarak tuvalete gittiğinde dökmüş olduğu kolonyanın güçlü kokusu bütün sinüslerine hücum etti. "Bunu söylemenize gerek bile yok. Bir iki sözcükten sonra hemen anlarım." Votka ve portakal suyunu yudumladı. "Bir tahmin edeyim. Teksaslı da değilsiniz. Meksikalıya da benzemiyorsunuz." Sırıttı.

Scarpetta Science dergisindeki yapısal biyoloji makalesini okumaya devam ederken adamın, çok da üstü örtülü olmayan beni-rahat-bırak mesaj ını ne zaman alacağını merak ediyordu. Yabancılar Scarpetta'ya zorlukla ulaşabilirlerdi. Eğer kolay ulaşılabilir olsaydı bir iki dakika içinde nereye ve neden gittiğini sorup mesleğinin kısıtlı hava sahasına girmeye çalışırlardı. Onlara doktor olduğunu söylemek sorularını azaltmazdı, avukat olduğunu söylemesi de.

Eğer ikisi birden olduğunu söylese sonuç daha da kötü oluyordu. Ama biraz daha devam edip adli patolog olduğunu söylemesi yolculuğun mahvolması anlamına geliyordu.

Jon Benet Ramsey, O. J. Simpson ve öteki esrarengiz vakalar ile adli hatalarla ilgili zırvalar başlıyordu. Scarpetta on bin metre yükseklikte koltuğuna bağlanmış bir şekilde sıkışıp kalıyordu. Sonra bir de çalışmasına aldırmayan, ama daha sonra onunla bir akşam yemeğinde ya da tercihen bir otel barında bir içki içmek için görüşmek isteyenler oluyordu. Tabi barın sonrasının otel odası olması

arzu ediliyordu. Sağında oturan çakırkeyif kılıksız gibileri ise özgeçmişini duymaktan çok gözlerini dikip vücuduna bakmayı tercih ediyorlardı.

"Okuduğunuz oldukça karmaşık bir makaleye benziyor," dedi. "Öğretmen filan olmalısınız." Scarpetta cevap vermedi.

"Görüyorsunuz, bu işte iyiyim." Gözlerini kısıp kalın parmaklarını Scarpetta'nın yüzüne yaklaştırıp şaklattı. "Biyoloji öğretmeni. Çocuklar bugünlerde işe yaramaz durumdalar." Tepsideki içkisini alıp plastik kaptaki buzları karıştırdı. "Gerçeği söylemek gerekirse onlarla birlikte olmaya nasıl katlanıyorsunuz bilmiyorum," diye devam etti öğretmen olduğuna kesin olarak karar vermişti. "Üstelik okula silah getirme konusunda hiç tereddüt etmiyorlar."

Scarpetta okumaya devam ederken adamın şiş gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu.

"Çocuğunuz var mı? Benim üç tane. Hepsi ergenlik çağında. Bunun için on iki yaşında evlenmiş olmam gerekiyor." Kahkaha atınca havaya salya spreyi sıkılmış gibi oldu. "Bana kartınızı vermeye ne dersiniz; ikimiz de Baton Rouge'dayken belki bir öğretmene ihtiyacım olur. Uçak filan değiştirecek misiniz? Şehir merkezinde yaşıyorum, adım Weldon Winn, iki n'yle. Bir politikacı için iyi bir isim, değil mi? Seçimlere katılırsam kampanya sloganlarını tahmin edebilirsiniz herhalde."

"Ne zaman iniyoruz?" diye sordu Albert.

Scarpetta saatine bakıp Weldon Winn ismi kendini şok ederken zorla gülümsemeye çalıştı. "Az kaldı," dedi çocuğa.

"Evet, bayan, Louisiana'daki afişleri hayal edebiliyorum:

Winn'le⁸ Kazan-Kazan. Anladınız mı? Kazanının peşinden git.

Belki şansım yaver gider ve adı Miracle⁹ olan bir rakibim olur.

Winn'in Mucizeye ihtiyacı Yok. Buna ne dersiniz?"

"Tabi bir bayana karşı yarışma olasılığınız hiç yok herhalde," diye yorumda bulundu Scarpetta, başını dergiden kaldırmadan. Weldon

Winn'in, Nic Robillard'ın hakkında serzenişlerde bulunduğu

Louisiana Bölge Savcısı olduğunu bilmiyormuş gibi yapıyordu.

"Yok canım. Hiçbir kadın bana karşı rakip olamaz."

"Anlıyorum. Peki ne tür bir politikacısınız siz?" diye sonunda sordu Scarpetta.

"Şimdilik yalnızca ruhunda politikacılık olan biriyim, güzel bayan. Baton Rouge Savcısıyım."

Konumunun öneminin iyice anlaşılması için biraz durdu. Kokteylini bitirip hostesi aramaya başladı. Birini görüp elini kaldırdı, parmağını ona doğru şaklattı.

Tesadüfen Jean-Baptiste Chandonne'un yanından yeni ayrılmışken, Dr. Lanier'e göre tesadüfen Weldon Winn'in ilgisini çeken şüpheli bir ölüm konusunda yardımcı olmak üzere tesadüfen Baton Rouge'a giderken uçakta tesadüfen Weldon Winn'in yanında oturuyor olması bir tesadüf olamazdı.

Winn'in nasıl olup da Houston'da onun önüne geçtiğini anlamaya çalışıyordu. Belki zaten oradaydı. Onun kim olduğunu ve neden o uçakta bulunduğunu bildiğinden hiçbir kuşkusu yoktu. "New Orleans'ta kafa dinleyecek bir yer buldum, Fransız bölgesindeki sıcak, küçük bir saray. Belki bölgedeyken orayı ziyaret edebilirsiniz. Yalnızca birkaç gece etrafta olacağım. Valiyle ve çocuklardan birkaçıyla işim var. Size başkenti özel olarak gezdirmekten, Huey Long'un vurulduğu sütündeki mermi deliğini göstermekten büyük memnuniyet duyarım."

Scarpetta ünlü Huey Long suikastı konusunda her şeyi biliyordu. Doksanlı yılların başında dava yeniden açıldığında yeni soruşturmanın sonuçları çeşitli adli bilimler akademisi toplantılarında tartışılmıştı. Kendini beğenmiş Weldon Winn'den iyice sıkılmıştı artık.

"Bilginiz olsun diye söylüyorum," dedi. "Mermer sütündeki sözde mermi deliğine, Huey Long ya da herhangi birine atılan bir mermi neden olmadı, daha çok taştaki bir bozukluktan kaynaklanmış ya da turistleri çekmek için mermi deliğine benzemesi için oyulmuş bir delik o aslında," diye ekledi Winns'in gözleri ifadesini yitirip gülümsemesi donarken. "Suikasttan sonra Kongre Binası yenilendi ve o sütunun mermer panelleri çıkarıldı ve bir daha orijinal yerlerine takılmadı. Başkentte bu kadar zaman geçirip bunları bilmemenize şaşırdım," diye sözlerini tamamladı.

"Teyzem beni alacaktı. Ya ben geç kalırsam ve o orada yoksa ne olacak?" diye sordu Albert Scarpetta'ya, sanki ikisi birlikte yolculuk yapıyormuş gibi.

Çocuk mavi cep telefonunun yanına güzelce dizilmiş olan kartlarına karşı ilgisini yitirmişti. "Saat kaç biliyor musunuz?"

"Altıya geliyor," dedi Scarpetta. "Eğer uykun varsa biraz şekerleme yap. İnme vakti yaklaşınca ben seni uyandırırım."

"Uykum yok."

Scarpetta çocuğu Houston'daki havaalanında kartlarıyla oynarken gördüğünü hatırlıyordu. Başka yetişkinlerin yanında oturduğu için yanında birileri olduğunu ve ailesi ya da ona eşlik eden her kimse uçağın başka bir yerinde oturduğunu sanmıştı. Bir anne babanın ya da bir akrabanın bu yaşta bir çocuğun özellikle de bugünlerde yalnız yolculuk yapmasına izin vereceği hiç aklına gelmemişti.

"İşte bu çok ilginç. Mermi delikleri konusunda çok fazla insan uzman değildir," dedi savcı, hostes kendisine bir içki daha getirirken.

"Evet, ben de çok fazla olduğunu sanmıyorum." Scarpetta'nın dikkati yanındaki küçük oğlandıydı. "Sen tek başına yolculuk yapmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Neden okulda değilsin?"

"Bahar tatili. Walt dayım beni havaalanına bıraktı, havaalanında bir bayan beni karşıladı. Yorgun değilim. Bazen geç saatlere kadar oturup televizyon seyretmeme izin veriliyor. Bin kanalımız var." Durup omuz silkti. "Şey, belki o kadar çok değildir, ama yine de çok kanalımız var. Evcil hayvanınız var mı? Eskiden benim bir köpeğim vardı. Adı Nestle'ydi, çünkü çikolata gibi kahverengiydi."

"Bir bakalım," dedi Scarpetta. "Çikolata renginde bir köpeğim yok, ama çok büyük dişleri olan kahverengi beyaz renkli bir ingiliz buldoğum var. Adı Billy. İngiliz buldoğunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Pitbull gibi mi?"

"Hayır, pitbull gibi değil."

Weldon Winn sohbete daldı. "Nerede kalacağınızı sorabilir miyim?"

"Eskiden evde olmadığımında Nestle beni özlerdi," dedi Albert özlemlerle.

"Eminim özlüyordur," dedi Scarpetta. "Galiba Billy de beni özlüyor. Ama sekreterim ona iyi bakıyor."

"Nestle dişiydi."

"Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Vay vay, ne kadar esrarengiz bir bayansınız," dedi Birleşik Devletler Savcısı, gözlerini dikip ona bakarak.

Scarpetta ona doğru döndüğünde gözlerindeki soğuk parıltıyı fark etti.

Adama doğru eğilip kulağına fısıldadı. "Saçmalıklarından sıkıldım artık."

LEARJET 35 ÜLKE GÜVENLİĞİ'NE aitti ve Benton içindeki tek yolcuydu. Jet Baton Rouge'daki Louisiana Air'e inince Benton elinde bir çantayla merdivenleri aceleyle indi. İnsanların bir zamanlar tanıdığı Benton'la hiç ilgisi yoktu: sakal ve bıyığı vardı, başında Super Bowl beysbol şapkası, gözünde siyah gözlükler vardı. Siyah takım elbisesini dün aniden ziyaret ettiği Saks'tan alıp giymişti. Ayakkabıları siyah, kauçuk tabanlı Prada'ydı. Kemer de Prada markaydı ve üzerinde siyah bir tişört vardı. Ayakkabılar ve tişört hariç giysilerinin hiçbiri üzerine tam oturmuyordu. Ama yıllardır bir takım elbisesi olmamıştı ve giyinme odasında terzilerin bastırılması gereken kol ve manşet yerlerini tebeşirle çizdiği geçmişin yumuşak yünü, kaşmir ve pamuklarını özlediğini düşünmüştü.

Sözde ölümünden sonra Scarpetta'nın onun pahalı giysilerini kime verdiğini merak etti. Onu iyi tanıdığı için reddetme gücünü biliyordu. Ya dolabını o temizlememişti veya bu işi bir başkasına yaptırmıştı ya da biri ona yardım etmişti. Bu biri büyük olasılıkla Lucy'ydi ve Benton'ın ölmediğini bildiği için özel eşyalarını atmakta o kadar zorlanmamış olmalıydı. Ama bu da

Lucy'nin o dönemde ne kadar rol yapması gerektiğine bağlıydı. Bir an için Scarpetta'nın acısını hissederken, tahmin edilemeyecek tahmin ederken, onun yasını ve bununla ne kadar kötü baş ettiğini düşünürken büyük bir acının altında ezildi.

Yeter! Tahminlerde bulunmak zaman ve zihinsel enerji kaybıdır.

Bunlar boş düşünceler. Odaklan.

Pistte hızla yürürken Bell 407 helikopteri fark etti. Lacivert ya da siyah helikopterin kalın parlak çizgileri ve yüzer ayakları vardı. Kuyruk numarasını okudu: 407 TLP.

New York ve Baton Rouge arası bin mildi. Rüzgâr ve yakıt ikmallerine bağlı olarak Lucy oraya on saatte gelmiş olmalıydı. Kafa ve kuyruk rüzgârına bağlı olarak bu süre azalıp artabilirdi. Her iki durumda da Lucy sabah erken saatte yola çıktıysa öğleden sonra geç saatlerde oraya varmış olmalıydı. Lucy'nin o zamandan beri ne yaptığını ve Marino'nun da onunla birlikte olup olmadığını merak etti.

Benton'ın arabası, New Orleans'tan kiralanan ve özel uçakla uçanlara gösterilen bir ayrıcalık olarak buradaki otoparka teslim edilen koyu kırmızı Jaguar'dı. FBO'nun ön masasında genç bir bayanla konuştu. Kadının arkasındaki ekranda yaklaşan uçakların durumu görünüyordu. Az sayıda uçak vardı ve kendisinin az önce indiği görünüyordu. Lucy'nin helikopteri ekranda değildi, bu da geleli biraz zaman geçtiğini gösteriyordu.

"Bir araba kiralamıştım, burda olmalı." Benton arabanın orada olacağını biliyordu.

Senatör bütün ayrıntıları ayarlamış olmalıydı.

Kadın kiralık araba dosyalarına baktı. Benton haberlerin sesini duyunca dönüp küçük bir salonda CNN kanalını seyreden pilot grubunu gördü. Ekranda Jean-Baptiste Chandonne'un eski bir fotoğrafı duruyordu. Benton hiç şaşırılmamıştı. Chandonne bugün öğleden sonra öldürdüğü iki gardiyandan birinin üniformasını giyerek kaçmıştı.

"Tanrı'm, şunun çirkinliğine bakın," dedi pilotlardan biri. "Şaka olmalı. Hiçbir insan buna benzeyemez."

Üç yıl önce Chandonne'un tutuklandığı Richmond, Virginia'da cepheden çekilmiş bir fotoğrafı bu. 0.sırada tıraşlı değildi ve bütün yüzü, alnı bile korkunç bir şekilde bebeksi tüylerle kaplıydı. Eski fotoğrafının verilmesi kötüydü. Chandonne tıraş olmadığı takdirde hapisten kaçamazdı. Tüylüken kolayca fark edilebilecek bir hilkat garibesiydi o. Halkın bu eski fotoğrafı görmesi bir işe yaramazdı, özellikle de Chandonne şapka ya da güneş gözlüğü takıyor ya da korkunç derecede deforme yüzünü

gizlemek için başka bir şey kullanıyorsa.

Kadın masanın arkasında donup kalmış ağız açık bir şekilde televizyon odasına bakıyordu.

"Eğer onu görürsem kalp krizinden ölürüm!" dedi. "Bu adam gerçek mi, yoksa takma sakal filan takan bir manyak mı?"

Benton saatine baktı, acelesi olan bir işadamıydı o. Ama koruyucu kanun adamı içgüdülerini bastırması da olanaksızdı.

"Korkarım gerçek," dedi kadına. "Birkaç yıl önce cinayetlerini duyduğumu hatırlıyorum. Sanırım çok dikkatli olmamız gerek."

"Haklısınız." Benton'a kiralık araba zarfını uzattı. "Kredi kartınız gerekiyor."

Benton yüzlük banknotlar halinde iki bin dolarının bulunduğu cüzdanından platin Amerikan Express kartını çıkardı. Ceplerinde biraz daha nakit vardı. Orada ne kadar kalacağını bilmediği için hazırlıklı gelmişti. Kiralık araba formuna adının baş harflerini yazıp imzaladı.

"Teşekkürler, Bay Andrews. Dikkatli kullanın," dedi kadın, işine uygun parlak bir gülümsemeye. "Ve umarım Baton Rouge'u ziyaretinizden memnun kalırsınız."

BATON ROUGE'UN ANA TERMINALİNDE Albert'la birlikte bavulların geçişini seyreden Scarpetta'nın gerilimi gittikçe artıyordu. Saat neredeyse yedi olmuştu ve çocuğu almaya kimsenin gelmediği endişesi gerçekten etkisi altına almaya başlamıştı onu. Çocuk bavulunu alırken kendisinininkini alan Scarpetta'nın yanından ayrılmadı.

"Kendinize yeni bir arkadaş bulmuş gibisiniz." Weldon Winn birdenbire arkasında belirmişti.

"Hadi gel," dedi Scarpetta Albert'a. Otomatik cam kapılardan geçtiler. "Eminim teyzen hemen gelecektir. Arabaların kaldırırma park etmelerine izin verilmediği için büyük olasılıkla tur atıyordur."

Kamufraj giysileri içindeki silahlı askerler bagaj alanında ve dışarıda kaldırırma devriye geziyordu. Albert, parmaklan tüfeklerinin emniyetinde olan asık suratlı askeri varlıktan habersiz görünüyordu. Yüzü parlak kırmızıydı.

"Sen ve ben biraz konuşacağız, Dr. Scarpetta," dedi Birleşik Devletler savcısı Winn sonunda adını söyleyip elini omzuna atma cüretinde bulundu.

"Ellerinizi benden uzak tutsanız iyi olur," diye sessizce uyardı onu.

Adam kolunu çekti. "Ve siz de burda işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenseniz çok iyi olur." Kaldırırma yanaşan arabalara baktı. "Görüşeceğiz. Süren bir soruşturmaya ilgili her türlü bilgi önemlidir. Ve eğer birinin muhbiri varsa..."

"Ben muhbir değilim," diye adamın cüretkâr gözdağını kesti. Eğer işbirliği yapmazsa mahkemede ifade vermesi için ona celp göndereceği imasında bulunuyordu. "Baton Rouge'a geldiğimi kim söyledi size?"

Albert ağlamaya başladı.

"Size küçük bir sır vereyim, güzel bayan. Burada benim bilmediğim fazla bir şey olmaz."

"Bay Winn," dedi Scarpetta. "Benimle görüşmek için yasal bir ihtiyacınız olursa, bunu memnuniyetle yaparım. Ama uygunsuz bir ortamda -bir havaalanının önündeki kaldırırma bu hiç gerekli değil."

"Sizinle görüşmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim." Elini kaldırıp şoförüne parmağını şaklattı.

Scarpetta çantasını omzuna asıp Albert'ın elinden tuttu. "Merak etme. Sorun yok," dedi çocuğa. "Eminim teyzen yoldadır. Ama herhangi bir nedenle gecikirse, seni burada yalnız bırakmayacağım, tamam mı?"

"Ama sizi tanımıyorum. Yabancılarla hiçbir yere gidemem," diye sızlandı.

"Uçakta yan yana oturduk, öyle değil mi?" dedi Scarpetta, Weldon Winn'in uzun, beyaz limuzini kaldırırma yanaşırken. "Yani beni biraz tanıyorsun ve yanımda güvende olacağına söz veriyorum." Winn arka koltuğa oturup karanlık camların ardında gözden kayboldu. Arabalar ve taksiler yolcu almak için duruyor, bagajlar açılıp kapanıyordu. İnsanlar sevdiklerine sarılıyorlardı. Albert'ın iri, ıslak gözleri kaçamak bir şekilde sağa sola bakıyor, korkuları histeriye yaklaşıyordu. Scarpetta limuzin uzaklaşırken Winn'in kendisine baktığını hissediyordu. Düşünceleri mermer bir zemine boşaltılan bilyeler gibi darmadağın olmuştu.

Ne yapması gerektiğini bilemiyordu, ama cep telefonunda istihbaratı arayarak işe başlamaya karar verdi. Kısa bir süre sonra, Fransız bölümünde bir evinin olduğunu söylediği New Orleans'ta Weldon Winn ya da soyadı Winn olan herhangi birine dair bir numaranın rehberde olmadığını öğrendi. Baton Rouge'daki numarası rehberde değildi.

"Neden şaşırmadım," diye kendi kendine mırıldandı. Aklına yalnızca birisinin Birleşik Devletler savcısına Scarpetta'nın akşam uçağıyla buraya geldiğini söylediği ve bunun üzerine Winn'in

Houston'a uçarak onun uğağına binip yanına oturmayı garanti altına aldığı geliyordu.

Bu rahatsız edici ve esrarengiz gelişmenin yanı sıra bir de ailesi tarafından terk edilmişe benzeyen tanımadığı bir ęocuđun sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmıştı.

"Teyzenin numarası yanındadır, değil mi?" diye sordu Albert'a.

"Gel de onu arayalım. Ve bu arada, bana soyadını söylemedin."

"Dard," dedi Albert. "Cep telefonum var, ama şarj ı bitti."

"Pardon? Soyadım ne dedin?"

"Dard." Omzunu kaldırarak yüzünü sildi.

ALBERT DARD BAŞINI EĞMIŞ kirli kaldırıma bakıyordu. Bütün dikkatini küçük gri bir kurabiye şeklini alıp kurumuş çiklete vermişti. "Neden Houston'daydın?" diye sordu Scarpetta. "Uçak değiştirmek için."

"Peki ondan önce nerdeydin, nerden yola çıktın?"

"Miami'den," diye cevap verdi çocuk, huzursuzluğu gittikçe artarak. "Bahar tatili için dayımlara gittim, sonra teyzem hemen gelmemi söyledi."

"Ne zaman söyledi bunu?" Scarpetta çocuğun teyzesi konusunda umudunu yitirip Albert'm elini tuttu, tekrar bagaj bölümüne, Hertz kiralık araba servisine gittiler.

"Bu sabah. Kötü bir şey yaptığımı düşündüm. Walt dayım odama gelip beni uyandırdı. Eve dönmem gerektiğini söyledi. Onunla üç gün daha kalacaktım." Scarpetta çömelip omuzlarını yumuşak bir şekilde tutup çocuğun gözlerine baktı.

"Albert, annen nerede?"

Çocuk alt dudağını ısırıldı. "Meleklerle. Teyzem onların her zaman bizim yanımızda olduğunu söylüyor. Ama ben hiç görmedim."

"Ya baban?"

"Uzakta. Çok önemli biri o."

"Bana ev numaranı ver. Bakalım neler oluyor? Ya da belki teyzenin cep telefonu vardır yanında. Adı ne?"

Albert teyzesinin adını ve ev numarasını söyledi. Scarpetta numarayı çevirdi. Birkaç çalıştan sonra bir kadın telefonu açtı. "Bayan Guidon'la görüşebilir miyim, lütfen?" Scarpetta Albert'ın elini sıkıca tutuyordu.

"Kim arıyor?" Fransız aksanlı kadının sesi kibardı. "Tanıdığı biri değilim, ama yeğeni Albert yanınızda."

Havaalanındayız. Çocuğu almaya kimse gelmedi." Telefonu Albert'a verdi.

"Kimsiniz?" diye sordu Albert garip bir şekilde. Biraz durakladıktan sonra, "Çünkü sen burada değilsin, bu yüzden. Adını bilmiyorum." Kaşlarını çatarken ses tonu saygısızdı. Scarpetta adını vermedi. Albert onun elini bırakıp yumruğunu sıktı. Kendi bacağını yumruklamaya başladı.

Kadın hızlı konuşuyordu, sesi duyuluyor, ama anlaşılmıyordu. Albert'la ikisi Fransızca konuşuyorlardı. Çocuk telefonu öfkeyle kapatıp telefonu iade ederken Scarpetta Albert'a yeni bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyordu.

"Fransızca'yı nerden öğrendin?"

"Annemden," dedi çocuk üzgün bir şekilde. "Eveline teyzem hep Fransızca konuşmamı istiyor." Gözleri yeniden yaşla dolmuştu. "Bak ne diyeceğim. Gel şuradan kiralık arabamı alalım, seni eve götüreyim. Bana nerde oturduğunuzu gösterebilirsin, değil mi?" Çocuk gözlerini silip başını evet anlamında salladı.

BATON ROUGE'UN SILUETI FARKLI yüksekliklerdeki siyah bacalardan oluşuyor, karanlık ufukta inci gibi beyaz bir bulut kümesi asılı duruyordu. Uzaklarda gece petrokimya tesislerin parlak ışıklarıyla aydınlanmıştı.

Yeni arkadaşı onu LDÜ futbol stadyumundan çok uzak olmayan River Yolu'nda götürürken Albert Dard'ın ruh hali gitgide düzeliyordu. Mississippi'deki zarif bir kıvrıma geldiklerinde çocuk demir kapıları ve yukarıdaki eski tuğla sütunları işaret etti.

"İşte. Burası."

Albert'ın yaşadığı yer yoldan en az çeyrek mil içeride bulunan, arduvaz dev çatısı ve birkaç bacası sık ağaçların arasından yükselen bir malikâneydi. Scarpetta arabayı durdurdu, Albert bahçe kapısındaki panele şifreyi girmek için arabadan indi. Az soma kapı yavaşça aralandı. Küçük, dalgalı camlı pencereleri ve geniş taş verandasıyla klasik ve modern karışımı villaya doğru yaklaştılar. Yaşlı meşe ağaçları sanki korumak istercesine eve doğru eğilmişlerdi. Görünürdeki tek araba kaldırım taşı döşeli garaj yolundaki eski, beyaz bir Volvo'ydu.

"Baban evde mi?" diye sordu Scarpetta, gümüş rengi kiralık Lincoln'ü kaldırımaya yanaştırırken.

"Hayır," diye karşılık verdi Albert asık bir suratla.

Arabadan inip dik, tuğla merdivenleri çıktılar. Albert kapıyı açıp hırsız alarımını kapattı. El oyması kaplamaların, koyu renk maunların, boyalı lambrilerin, yıpranmış ve iç karartıcı bir görünümüleri olan antika şark kilimlerin hâkim olduğu iç Savaş öncesinden kalma tadil edilmiş evin içine girdiler. İki yanında püsküllü kordonlarla tutulan ağır şam ipeği perdelerin bulunduğu pencereden solgun bir ışık içeri süzülüyordu.

İkinci kata çıkan merdivenlerde hızlı ayak sesleri duyuldu. "Bu teyzem," dedi Albert. Bir kuşunkine benzer kemiklere ve gülümsemeyen karanlık gözlere sahip bir kadın, elini pürüzsüz, parlak korkuluklardan kaydırarak aşağıya iniyordu. "Ben Bayan Guidon'um." Hızlı, hafif adımlarla hole geldi. Yüzü o kadar sert, giysileri o kadar ciddi olmasa Bayan Guidon şehvetli ağız ve narin burun delikleriyle güzel sayılabilirdi. Yüksek yakası altın bir broşla tutturulmuştu. Uzun siyah bir etek ve kullanışsız, bağcıklı siyah ayakkabılar giymiş, saçlarını sıkıca arkadan toplamıştı. Kırkında gibi görünüyordu, fakat yaşını tahmin etmek zordu. Pürüzsüz cildi güneş görmemiş gibi soluktu, insan neredeyse şeffaf olduğunu düşünecekti.

"Bir fincan çay alır mısınız?" Bayan Guidon'un gülümsemesi bayat, hareketsiz hava kadar soğuktu.

"Evet!" Albert, Scarpetta'nın elini yakaladı. "Lütfen, çaya kal. Birlikte kurabiye yiyelim. Sen benim arkadaşımın!"

"Sana çay yok," dedi Bayan Guidon. "Hemen odana git. Bavulunu da yanında götür. Aşağıya inebileceğin zaman haber veririm."

"Gitme," diye Scarpetta'ya yalvardı Albert. Bayan Guidon'a dönüp, "Senden nefret ediyorum," diye ekledi.

Kadın, ona aldırmadı, belli ki bu sözleri daha önce de duymuştu. "Ne garip bir çocuk. Vakit çok geç olduğu için yorgun ve huysuz. şimdi hoşça kal, de. Korkarım bu bayanı bir daha görmeyeceksin."

Scarpetta veda ederken Albert'a karşı çok nazikti.

Çocuk öfkeyle üst kata çıkarken birkaç kez arkasına baktı, yüz ifadesi Scarpetta'nın yüreğini acıtıyordu. Albert'ın ayak seslerinin üst kattaki ahşap döşemeden gelmeye başladığını duyduktan sonra nahoş ve garip ev sahibine sert bir şekilde baktı. "Küçük bir çocuğa karşı ne kadar soğuksunuz,

Bayan Guidon," dedi. "Siz ne tür bir baba ve teyzesiniz ki onu bir yabancıya eve getireceğini umdunuz?"

"Düş kırıklığına uğradım." Kadının buyurgan tavrı değişmemişti. "Sizin gibi ünlü bir bilim adamının tahminlerde bulunmadan önce araştırma yapmasını beklerdim."

LUCY VE MARINO CEP telefonuyla konuşuyorlardı.

"Nerede kalıyor?" diye sordu Lucy, park etmiş siyah Lincoln Navigator SUV'un içinden.

O ve Rudy dikkat çekmemenin en iyi yolunun Radisson'un park yerine çekip motoru ve ışıkları kapatarak beklemek olduğuna karar vermişlerdi.

"Sorgu yargıcında. Bir otelde tek başına olmadığı için memnunum."

"Hiçbirimizin otelde olması gerekmiyor," dedi Lucy. "Kahretsin, daha gürültülü bir kamyonet kullanabilir misin?"

"Olsaydı kullanırdım."

"Adamın adı ne?"

"Sam Lanier. Geçmiş çok temiz. Doktoru araştırmak için aradığında iyi bir adam olduğu izlenimini edindim."

"Eh, eğer değilse bile bir sorun yok. Çünkü Lanier'in üç konuğu daha olacak," dedi Lucy.

NARIN PORSELEN ÇAY FİNCANI tabağına dokunduğunda hafif bir çınlama duyuldu.

Bayan Guidon ve Scarpetta, doktorun iğrenç bulduğu yüzlerce yıllık bir kasap tahtasından yapılmış mutfak masasında oturuyorlardı. Satır izlerinin, çatlakların bulunduğu renk değiştirmiş eğimli tahtada kaç tavuğun ve başka hayvanın doğrandığını hayal ediyordu elinde olmadan. Çok fazla şey bilmesi mesleğinin nahoş bir getirişiydi ve ahşap gibi geçirgen bir materyaldeki bakterileri öldürmek neredeyse olanaksızdı.

"Neden burda olduğumu ve beni buraya getirtmeyi nasıl başardığınızı daha kaç kere sormam gerekiyor?" Scarpetta'nın gözleri ateş gibiydi.

"Albert'ın sizin arkadaşınız olduğunı düşünmesi çok hoşuma gitti," dedi Bayan Guidon. "Onu cesaretlendirmek için elimden geleni yapıyorum. Kendi yaşındaki çocuklarla birlikte olmasını gerektirecek her türlü spor ve diğer faaliyetlere karşı çıkıyor. Buraya ve bu masaya ait olduğunı düşünüyor." -küçük, süt beyazı parmak eklemleriyle kasap tahtasına vurdu "bizimle akranıymışız gibi konuşmak istiyor."

Yıllardır sorulara yanıt vermeyi reddeden, veremeyen ya da inkârda olan insanlarla baş etmekte olan Scarpetta kendilerini gizlice gösteren gerçekleri yakalamada çok becerikliydi. "Neden kendi yaşındaki çocuklarla ilişki kurmuyor?" diye sordu.

"Kim bilir? Tam bir esrar bu. Her zaman biraz garipti. Evde kalıp ev ödevi yapmayı ve bugünlerde çocukların oynadığı o garip oyunlarla kendini eğlendirmeyi tercih ediyor. Üzerinde o korkunç yaratıkların olduğu şu oyunlar. Kartlar ve bilgisayarlar, kartlar ve daha fazla kartlar." Hareketleri abartılı, Fransız aksanı çok yoğun, ingilizcesi fazla ciddi ve hatalıydı. "Büyüdükçe daha belirgin olmaya başladı bu durumu. Kart oyunları oynayan yalnız bir çocuk. Evdeyken genellikle kapısını kapatıp odasında oturur." Birden yumuşayıp ağlamaya başladı. Scarpetta'nın gözlemlediği her ayrıntı çatışmalı ve rahatsız ediciydi. Yanlış bir dönemde bulunduğu iddia edilebilecek mutfak bu ev ve içinde yaşayan insanlara ait bir metafor gibiydi. Arkasında büyük ve derin bir ocak vardı, elle biçimlendirilmiş demir ızgara ayağı bu odanın üç katı büyüklükte bir yeri ısıtabilecek kadar odun alıyordu. Dışarı açılan kapının yanında karmaşık bir alarm sistemi paneli ve her girişi kontrol ettiğinden hiç kuşkusunun olmadığı kameralara bağlı Aiphone'lu bir video ekranı bulunuyordu. Üzerinde tuşların olduğu daha büyük bir panel eski malikânenin çok sayıda modemi olan akıllı bir ev olduğunı gösteriyordu. Bu evde yaşayanlar sıcaklığı, serinliği, ışıkları, eğlence aygıtlarını, şömineleri uzaktan kontrol edebiliyor, hatta aletleri açıp kapayabiliyorlardı. Fakat Scarpetta'nın gördüğü aletler ve termostatlar en az otuz yıllık gibi görünüyordu.

Granit tezgâhtaki bıçaklıkta hiç bıçak yoktu, porselen lavaboda da, görünürde hiçbir yerde bıçak yoktu. Fakat şöminenin üstündeki rafta on dokuzuncu yüzyıla ait kılıçlar asılıydı ve kestane ağacından yapılmış ağır şömine rafında, siyah deri kılıfı içinde kauçuk kabzalı büyük olasılıkla .38'lik olan bir tabanca duruyordu.

Bayan Guidon, Scarpetta'nın bakışlarını takip edince bir an için öfke belirdi yüzünde. Bir dikkatsizlik, ele verir bir hata yapmıştı. Silahı isteyerek açıkta bırakmamıştı. "Eminim Bay Dard'ın güvenlik konusuna çok önem verdiği gözünüzden kaçmamıştır." İçini çekti, omuz silkti. Sanki konuşma sır veriyor ve Bay Dard'ın gülünç derecede dikkatli ve paranoyak olduğu imasında bulunuyordu. "Baton Rouge'da suç oranı çok yüksek. Eminim bundan haberiniz vardır. Böyle bir evde yaşamak ve varlıklı olmak endişelere neden oluyor, fakat ben sürekli arkasına bakan bir tip değilimdir."

Scarpetta, Bayan Guidon'dan ne kadar tiksindiğini göstermiyordu, ama Albert'ın nasıl bir hayatı olduğunu düşündükçe öfkeden delirecek gibi oluyordu. Bu eski malikâneyi rahat bırakmayan sırları ortaya çıkarmak için ne kadar ileri gidebileceğini düşündü.

"Albert çok mutsuz görünüyor ve köpeğini özlüyor," dedi. "Belki ona başka bir köpek alabilirsiniz. Özellikle de yalnızsa ve hiç arkadaşı yoksa."

"Bence onunki genetik. Annesi -kız kardeşim çok iyi değildi." Bayan Guidon biraz duraklayarak ekledi. "Kuşkusuz, bunu biliyorsunuzdur."

"Neden bilmem gerekeni siz anlatmıyorsunuz? Benim hakkımda çok fazla şey biliyor gibisiniz."

"Sezgileriniz çok güçlü," diye karşılık verdi Bayan Guidon hafif küçümsemeye. "Ama beklediğim kadar tedbirli değilsiniz. Albert beni sizin cep telefonunuzdan aradı, hatırlıyor musunuz? Sizin şöhretinizde birisi için çok dikkatsizce bir davranış bu."

"Şöhretim konusunda ne biliyorsunuz?"

"Arayan numarayı gösteren sistemimde sizin isminiz çıktı ve Baton Rouge'a küçük bir tatil için gelmediğinizin farkındayım. Charlotte'un olayı biraz karmaşıktı. Kimsenin ona ne olduğu veya kamyon şoförlerinin ve ayak takımının gittiği o korkunç motele neden gittiği konusunda bir fikri yoktu. Bu yüzden Dr. Lanier sizinle bağlantı kurdu, hayır mı? Ama en azından ben rahatladım ve müteşekkirim. Albert'ın yanına oturmanızın ve onu eve getirmenizin planlandığını söyleyebilirim ve işte buradasınız." Çay fincanını kaldırdı. "Her şey bir nedenle gerçekleşir, bunu bilmeniz gerekir."

"Bütün bunları nasıl ayarlayabildiniz?" Scarpetta onu zorluyor, uyarıyor, artık sıkıldığını belli ediyordu. "Tasadüfen yanımda oturan Birleşik Devletler Savcısı Weldon Winn'in de çevirdiğiniz bu dolaplarla bir ilgisi yoktur herhalde?"

"Bilmediğiniz çok şey var. Bay Winn yakın bir aile dostumuzdur."

"Hangi aile? Albert'ın babası havaalanına gelmedi. Albert nerede olduğundan habersiz gibiydi. Yalnız yolculuk yapan küçük bir çocuğun başına neler gelebileceğini tahmin edebiliyor musunuz?"

"Yalnız değildi. Sizinle birlikteydi. Ve şimdi siz de buradasınız. Sizinle tanışmak istedim. Harika."

"Aile dostu?" diye tekrarladı Scarpetta. "Eğer o kadar iyi bir aile dostuysa neden Albert Weldon Winn'i tanımadı?"

"Albert onunla hiç tanışmadı."

"Bu çok anlamsız."

"Bunu söylemek size düşmez."

"İstediğimi söylerim, çünkü görünüşe göre beni Albert'a bakmakla görevlendirdiniz. Benim -tam bir yabancıymın yanımda güvende olacağına ve onu evine getireceğime inandınız. Onunla ilgilenemediğimden ya da güvenilir biri olduğumdan nasıl bu kadar emin olabildiniz?" Scarpetta çam döşemede büyük bir gürültü çıkaran sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Annesini kaybetti, babasını kimse bilmiyor, köpeğini kaybetti ve ardından terk edildi ve çok korktu. Benim işimde buna çocuk ihmali, çocuk istismarı denir."

"Ben, Charlotte'un kız kardeşiyim." O da ayağa kalktı. "Bütün yaptığımız beni istediğiniz gibi kullanmak. Ya da bunu denediniz. Artık gidiyorum."

"Lütfen önce size evi gezdirmeme izin verin," dedi Bayan Guidon.

"Özellikle le cave'ı."

"Taban suyu düzeyi çok yüksek olduğu için çiftlik evlerinin sütunlar üzerine inşa edilmesi gereken bir yerde nasıl şarap mahzeniniz olabilir?"

"Demek ki o kadar iyi bir gözlemci değilmışsınız. Bu ev 1793'te bir yükseltinin üzerine inşa edildi. İlk sahibi aklındaki evi yapmak için mükemmel bir yer buldu. Sık sık Fransa'ya giden bir Fransız şarap uzmanıymış. Köleler onun Fransa'da bildikleri gibi bir şarap mahzeni inşa etmiş ve bu ülkede bunun gibi bir mahzen daha olduğunu sanmıyorum." Dışarıya açılan kapıya doğru gidip açtı. "Mutlaka görmelisiniz. Baton Rouge'un en iyi saklanan sırrıdır bu."

Scarpetta olduğu yerde kaldı. "Hayır."

Bayan Guidon sesini alçaltıp neredeyse yumuşak bir ses tonuyla açıklama yaptı. "Albert hakkında yanılıyorsunuz. Havaalanının etrafında dolaşıyordum. İkinizin kaldırımında durduğunuzu gördüm. Onu bırakmış olsaydınız ben alacaktım, ama sizin hakkınızda bildiklerime dayanarak onu bırakmayacağınızı biliyordum. Çok ilgili, çok erdemlisiniz. Ve bu dünyadaki kötülüklerin de farkındasınız." Bunu duygulu olarak değil, bir gerçek olarak dile getirmişti.

"Nasıl havaalanında dolaşıyor olabilirsiniz? Sizi evinizden aradım..."

"Ev telefonumu cep telefonuma yönlendirmiştim. Beni aradığınız sırada aslında size bakıyordum." Bu durum onu çok eğlendiriyordu. "Eve sizden on beş dakika önce geldim. Dr. Scarpetta. Öfkeli ve şaşkın durumda olduğunuz için sizi suçlamıyorum, ama sizinle Jason burada yokken konuşmak istedim. Yani Albert'ın babası.

İnanın bana, burda olmadığı için çok şanslısınız." Mutfak kapısını tutarken bir an tereddüt etti. "O etraftayken mahremiyet diye bir şey olmaz. Lütfen gelin." Eliyle işaret etti.

Scarpetta mutfak kapısının yanındaki panele baktı. Dışarıda, gölgeler yeni yapraklarla bereketli ağaçların örttüğü siyah perdeye düşüyordu. Soluk renkli ay ışığının altındaki ağaçlar nemli ve bereketliydi.

"O halde sizi bu taraftan dışarı çıkarayım. Garaj hemen yan tarafta. Ama tekrar gelip mahzeni göreceğinize söz verin."

"Ben ön taraftan çıkacağım." Scarpetta o tarafa doğru yürüdü.

BENTON BİR SÜRE ARABAYLA etrafta dolaştıktan sonra Tony Wilson takma adıyla Radisson Oteli'ne indi.

Odasına girince kapıyı kilitleyip zincirini geçirdikten sonra yatağın üstüne oturdu. Telefon beklemiyordu, ama yine de kendisine telefon bağlanmamasını istedi. Resepsiyondaki görevli anlamış gibiydi. O Los Angeles'tan gelen zengin bir adamdı ve mahremiyet istiyordu. Otel Baton Rouge'un en iyisiydi. Çalışanları vale kullanmayan, gizlice gelip gitmeyi tercih eden, ülkenin her yerinden gelen insanları ağırlamaya alışıkı.

Rahatsız edilmek istemezlerdi ve nadiren uzun süre kalırlardı.

Benton bilgisayarını odasındaki modem hattına bağladı. Mobilyalara ve yerlere sürerek bilinçli olarak eskittiği yeni siyah evrak çantasının şifresini girerek kilidini açtı. Ayak bileğindeki kılıfı çıkarıp .357 Magnum Smith&Wesson 340PD'yi yatağa koydu.

Evrak çantasından iki tabanca çıkardı: biri cebe rahatlıkla sığan, biri namluda olmak üzere on mermi kapasiteli .40 kalibrelik Glock 27 idi. Mermileri 8.748 gramlık, içi boş, sivri başı üstü yivri kılıfla kaplı, saniyede 400 metre hızla ilerleyen yüksek enerjili, yeterli durduran güce sahip Hydra-Shok'tu. Düşmana saplandığında jilet keskinliğinde bir çiçek gibi açılıyordu.

İkinci ve en önemli tabancası dokuz milimetrelik P226 SL Sig Sauer'di. On altı mermi kapasiteliydi. Onun mermisi 8.0352 gramlık, içi boş üstü yivri kılıfla kaplı, hızı saniyede 375 metre olan derine nüfuz edebilen ve durdurucu güce sahip Hydra-Shok'tu.

Aynı anda üç tabanca taşınması anlaşılır bir şeydi: Bunu daha önce de yapmıştı, .357'lik Smith-Wesson ayak bileğindeki kılıfta, .40 kalibrelik Glock omzundaki kılıfta ve dokuz milimetrelik Sig Sauer belindeydi.

Tabancalar için ekstra mermi ve şarjörler deri bel çantasındaydı. Benton bol bir ceket ve biraz uzun pantolon giymişti. Başında bir kep, gözünde renkli gözlükler, ayaklarında lastik tabanlı Prada marka ayakkabılar vardı. Gören onu bir turist sanabilirdi. Baton Rouge'da çalıştığı sanılabilirdi. Geçiş noktası olarak kullanılan bu şehirde dikkat bile çekmezdi. Her yaştan ve her ülkeden bazıları çok garip olan yüzlerce profesör, hiçbir şeyden habersiz binlerce öğrenci ve dalgın araştırmacılar bu şehre gelir giderdi. Homoseksüel olabilirdi. Heteroseksüel olabilirdi. Her ikisi de olabilirdi.

ERTESI SABAH SCARPETTA BAKIŞLARINI ağır ağır akan çamurlu suyun üstündeki nehir kumarhanesine dönüştürülmüş USS Kidd savaş gemisine, sonra eski Mississippi Köprüsü'nde dolaştırıp ardından tekrar Dr. Sam Lanier'e döndürdü.

Bir gece önce nihayet onun kapısına varabildiğinde görüştikleri birkaç dakika içinde doktordan hoşlandığına karar vermişti, ama bunun iyi olup olmadığından emin değildi. Adam onu evin içinden arka taraftaki konuk evine geçirirken hiç konuşmamıştı, çünkü karısını uyandırmak istemiyordu.

"Charlotte Dard olayında siz ve ofisiniz yardıma olmak ve sorgulamak amacıyla aileyle ne kadar bir araya gelebildiniz?" diye sordu Scarpetta.

"İstediğim kadar değil. Ama bunu denedim." Adamın gözlerindeki ışık söndü, dudakları gerildi. "Kız kardeşi Bayan Guidon'la konuştum. Kısaca. Garip bir kadın. Neyse, şimdi rehberlik zamanı. Size nerede olduğunuzu göstereyim."

Doktor, sanki birisinin onları dinlediğinden kuşkulmuş gibi konuyu birdenbire değiştirmesini, Scarpetta paranoyak bir davranış olarak değerlendirdi. Dr. Lanier koltuğunda dönerek pencereden batıyı işaret etti.

"İnsanlar hep Eski Mississippi Köprüsü'nden atlarlar. Kaç kez nehirden ceset çıkardığımızı söyleyemem bile. Zavallı biri atlamaya karar verir, polis onu vazgeçirmeye çalışır, trafiği tıkadığı için insanlar arabalarından, 'Devam et, atla!' diye bağırırlar. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Şurada, tam ileride duş perdesi giymiş AK-47'li bir adam vardı. Bütün Rusları öldürmek için USS Kidd'e binmeye çalışıyordu. Engellendi," diye ekledi kelimeleri uzatarak. "Ölüm ve akıl sağlığına aynı bölüm bakar, hepsi bize gelir, yılda üç bin vaka kadar."

"Peki, bu tam olarak nasıl oluyor?" diye sordu Scarpetta. "Aile üyelerinden biri akıl sağlığı bozuk kişinin gözetimini sizlere mi devrediyor?"

"Hemen her zaman. Eğer sorgu yargıç -yani ben adamın ciddi biçimde hasta olduğuna, kendisi ve diğerleri için tehlike oluşturduğuna inanırsa ve adam tıbbi destek almak istemiyor ya da alamıyorsa polisler gönderilir."

"Sorgu yargıç seçikle gelir. Belediye başkanıyla, polisle, şerifle, Southern Üniversitesi'yle, bölge savcısıyla, yargıçlarla, Birleşik Devletler Savcısı'yla, toplumun nüfuzlu kişileriyle iyi anlaşması işe yarar." Scarpetta durakladı. "Güç sahibi insanlar halkı oylarını kime verecekleri konusunda etkileyebilirler. Yani polis birisinin psikiyatri hastanesine kaldırılmasını tavsiye eder ve yerel sorgu yargıçı bunu onaylar.

Benim dünyamda buna çıkarların çatışması denir."

"Durum bundan daha da kötü. Sorgu yargıçı sanığın mahkemeye çıkmaya ehil olup olmadığına da karar verir."

"Yani bir kurbanın otopsisini denetliyor, ölüm nedenini ve şeklini belirliyor, sonra eğer katil yakalanırsa cezai ehliyeti olup olmadığına karar veriyorsunuz."

"Muayene odasında DNA örnekleri alıyorum. Sonra adamın iki yanında iki polis ve avukatıyla ofisimde oturup onu sorguluyorum."

"Dr. Lanier, bugüne kadar gördüğüm en garip sorgu yargıç sistemine sahipsiniz ve anladığım kadarıyla güçlüler sizi kontrol edemediklerine karar verirlerse herhangi bir korumanız da yok."

"Louisiana'ya hoş geldiniz. Eğer güçlüler bana işimi nasıl yapacağımı söylemeye kalkarlarsa kışımı öpmelerini söylerim."

"Suç oranınız nasıl? Yüksek olduğunu biliyorum."

"Berbat. Korkunç. Şu ana kadar Baton Rouge bütün ülke içinde en yüksek faili meul cinayet oranına sahip."

"Neden?"

"Baton Rouge'un çok Şiddet içeren bir yer olduğu açık. Nedenini bilmiyorum."

"Ya polis?"

"Dinleyin. Sokak polislerine saygım büyük. Çoğu çok alıŐıyordular. Ama sonra karŐınıza iyi çocukları ezip serserileri teŐvik eden sorumlular çıkıyor. Politika." Arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. "Ortalıkta dolaşan bir seri katil var. Onlarca yıldır büyük olasılıkla birden fazla kiralık katilimiz oldu." Kabullenme ya da kaygısızlık anlamına gelmeyecek bir Şekilde omuz silkti. "Politika. Bu sözcüğü daha kaç kez söylemek zorunda kalacağım acaba?"

"Ya organize suç?"

"lkenin beşinci en büyük limanı, petrokimya endüstri konusunda ikinci en büyük limanı. Louisiana ülkenin petrol ihtiyacının yüzde on altısı kadarını karŐılıyor. Gelin." Masasından kalktı. "Ğle yemeği saati. Herkes yemek yemeli ve son zamanlarda fazla bir Şey yemediğinizi hissediyorum. Çok yorgun görünüyorsunuz ve eteğinizin beli bollaŐmıŐ."

Scarpetta bu siyah takım elbiseden ne kadar nefret ettiğini ona söyleyemezdi.

İkisi ofisten çıkarken  sekreter başını kaldırıp onlara baktı.

"Geri gelecek misiniz?" diye sordu, ŐıŐman, kır saçlı bir kadın elik soğuğu bir sesle.

Scarpetta, Dr. Lanier'in hakkında Şikâyet ettiği sekreterin bu olduğundan emindi.

"Kim bilir?" diye cevap verdi Dr. Lanier, Scarpetta'nın mahkemede ifade veren deneyimli bir uzman tanığın ifadesiz ses tonu olarak adlandırabileceği bir Şekilde.

Dr. Lanier'in ondan hoŐlanmadıĐını görebiliyordu. Aralarında yaşlı, çirkin hayaletler vardı. Ofisin dış kapıları açılıp lacivert pantolon ve lacivert sorgu yargıcı ceketi giymiş olan uzun boylu, yakışıklı bir adam içeri girince Dr. Lanier rahatlamıŐ göründü. Adamın varlığı birkaç adım ötesinde giden yüksek bir enerji yayıyordu. ŐıŐman ktibin gözleri de çirkin, öfkeli arılar gibi yapıŐmıŐtu adamın yüzüne.

Cinayet soruŐtırmalarının BaŐmüfettiŐi Eric Murphy, Scarpetta'ya Louisiana'ya hoş geldiniz dedikten sonra, "Ğle yemeğini nerede yiyoruz?" diye sordu.

"Ne olursa olsun, yemek yemelisiniz," dedi Dr. Lanier asansöre bindiklerinde. "Ve en lezzetli yemekleri burada bulacağınızı iddia ediyorum. Dediğim gibi o kadından kurtulamıyorum." Dalgın bir Şekilde otoparkın düğmesine bastı.

"Benden bile daha eski bu ofiste. Bir sorgu yargıcısından diğerine miras olarak geçen bir yer sanki burası."

Asansörün kapıları park yerinde açıldı. İnsanlar yemeğe giderken arabaların kapıları aynı anda kapanıyordu. Dr. Lanier anahtarını birimim dediği siyah bir Chevrolet Caprice'e uzattı. Arabasının kontrol panelindeki mavi ışık, iki yönlü telsiz, polis arayıcısı ve "yüksek hızlı bütün takiplerde gereken" zel bir turbo V-8 motoruyla övünüyordu. Scarpetta arka kapıyı açıp koltuğa oturdu.

"Arkada oturamazsınız. Doğru görünmez," dedi Eric n kapıyı açarak. "Siz bizim konuğumuzsunuz, bayan."

"Oh lütfen bana bayan demeyin. Adım Kay. Ve benim bacaklarım daha kısa, bu da arkada oturabileceğim anlamına geliyor."

"Bana istediğiniz gibi hitap edebilirsiniz," diye cevap verdi Eric neşeyle. "Herkes yle yapıyor."

"Şu andan itibaren ben Sam'im. Şu doktor zırvalarını bir kenara bırakalım."

"O zaman bana da doktor demeyin," dedi Eric. "Hem bunun iyi bir nedeni de var, ben doktor değilim."

Scarpetta'ya nerede oturacağını söylemekten vazgeçip arabaya bindi.

Dr. Lanier arabayı çalıştırdı. "Sen en son on, on iki yaşlarında ma-hallendeki bütün kızları taciz ederken doktordun. Sevgili Tanrı'm, beton sütunların arasına park etmekten nefret ediyorum."

"İnsanın üstüne üstüne geliyorlar, değil mi Sam?" Eric dönüp Scarpetta'ya göz kırptı. "Düzenli aralarla Sam'in arabasına sürterler. Şuraya bakın." Beton direklerin üstündeki siyah boya izlerini işaret etti. "Olay yerinde çalıyor olsaydınız nasıl bir sonuca varırdınız?" diye sorup Dentyne çikletin paketinin üstündeki selefona kâğıdı yırttı. "Size bir ipucu vereyim. Orası eskiden bir sorgu yargıcının park yeri idi, ama kısa bir süre önce sorgu yargıcının -tahmin edin hangisi ve yalnızca bir sorgu yargıcısı olduğunu unutmayın oranın çok dar olduğunu ve bir daha asla oraya park etmeyeceğini söyledi."

"Bütün sırlarımı anlatma." Dr. Lanier park yerinden ağır ağır çıktı. "Üstelik o tahribatı yapan karımdı. O benden daha da kötü bir sürücüdür."

"O da cinayet soruşturmaları yapar." Eric yine arkasına dönmüştü. "Hiç karşılık almadan çalışıyor, ki burada aşağı yukarı hepimizin yaptığı şey bu."

"Kahretsin." Dr. Lanier yüksek-hızda-takip birimini park yeri için gerekenden fazla hızlandırdı. "Sen hak ettiğinden çok daha fazlasını alıyorsun."

"Artık konuşabilir miyiz?" dedi Scarpetta.

"Eminim konuşabiliriz. Ofisime birileri giriyor olabilir, bunu bilmiyorum. Ama arabama ya da Harley'ime kimse dokunamaz," diye karşılık verdi Dr. Lanier.

Scarpetta sabit, kararlı bir ses tonuyla konuştu. "Buraya bir yanımda Dard'ın küçük oğlu, diğer yanımda Birleşik Devletler Savcısı Weldon Winn'le uçtum. Hatta sonunda Albert Dard'ı evine götürmek zorunda kaldım. Bana bu konuda bir şeyler söyleyebilir misiniz?"

"Ödüm patladı."

"Çocuk Miami'deymiş, birdenbire dün sabah havaalanına götürmüşler ve Houston uçağına bindirmişler, oradan da Baton Rouge'a giden benim uçağıma binmiş. Weldon Winn'in tesadüfen benim uçağıma bindiği gibi. Bu arada, pek ödü patlayacak biri gibi durmuyorsun."

"İki şey var. Birincisi, beni tanımyorsun. İkincisi, buraları tanımyorsun."

"Sekiz yıl önce annesi o motel odasında öldüğünde Albert neredeydi?" diye sordu Scarpetta. "Babası neredeydi ve bu esrarengiz baba çocuğun ifadesiyle neden her zaman bir yerlerde oluyor?"

"Bunu bilmiyorum. Size Albert'ı tanıdığımı söyleyebilirim. Geçen yıl, acil serviste çocuğu muayene etmek zorunda kaldım, başka bir deyişle varlıklı ailesi ve annesinin esrarengiz ölümü göz önünde bulundurulursa, uyarıldığımı söyleyebilirim. New Orleans'taki özel bir akıl hastanesine yatırıldı."

"Ne için? Psikiyatrik bir geçmişi var ve ailesi onun yalnız başına yolculuk yapmasına izin veriyor, öyle mi?"

"Ama bana anlattıklarınıza göre yalnız değilmiş. Dayısı onu hostese teslim etmiş, o da çocuğun Houston'da doğru kapıdan girmesini sağlamıştır. Daha da iyisi yolculuğun geri kalanı boyunca onunla sen ilgilenmişsin. Sonuçta çocuk psikotik değil. "Hikâyeye göre üç yıl önce geçen ekim ayında teyzesi 911'i arayıp yeğenin -o zamanlar yedi yaşındaydı galiba kötü bir kanama geçirdiğini ve dışarıda bisikletine binerken saldırıya uğradığını iddia ettiğini söylemiş. Korkudan aklını kaybetmiş gibi sinir krizi geçiriyormuş. Ama o zavallı çocuğa hiç kimse saldırmamış, Kay. Buna dair hiçbir kanıt yoktu."

Hatta, kendi kendini yaralamıştı. Ben onu acil serviste muayene etmeden kısa bir süre önce kendini kesme işi yine başlamış. Oldukça kötü bir deneyimdi benim için."

Scarpetta Dardların evinde bıçak olmamasını hatırladı. "Yaralarımı kendisinin açtığından kesinlikle emin misin?" diye sordu.

"Hiçbir şeyden fazla emin olmak istemiyorum. Ölüm dışında hiçbir şeyden emin olamıyorum," diye karşılık verdi Dr. Lanier. "Ama bir sürü acemi kesik buldum. Yalnızca çizik diyebilirim. Bu durum talihsiz deneyime başlayan birinde çok görülür bunlar. Kesikleri önemsizdi, kendisinin ulaşabileceği, ama başkalarının kolayca göremeyeceği yerlerdeydi. Karnı. Bacakları. Kalçaları."

"Uçakta yanında otururken bu yüzden hiç yara izi görmedim demek ki," dedi Scarpetta. "Yoksa görürdüm."

"Beni gerçekten rahatsız eden şey çok açık," dedi Dr. Lanier.

"Birisi buraya, Baton Rouge'a gelmeni istedi. Neden?"

"Sen söyle. Seyahat planlarımı kimin sızdığını söyle, çünkü en büyük şüpheli sen gibi görünüyorsun ya da ofisinde geldiğimi her kim biliyorsa o."

"Neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Bu konuda hiç kuşku yok. Bütün bu kahrolası senaryoyu hazırlayacak kadar çok şey biliyorum, üstelik Weldon Winn'le iyi bir ilişkimiz var. Ama ben o piç kurusuna katlanamıyorum. Çamurdan daha kirlidir ve bir sürü parası vardır. Açıklamasına göre parayla büyümüş. Güney Carolina, Myrtle Beach'de büyümüş. Babası bir golf sahasını yönetiyor, annesi ise hastabakıcı olarak bir köpek gibi çalışıyor. Piç kurusu aslında bir bok değil."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Eric'e sor."

Cinayet dedektifi dönüp gülümsedi. "İşe FBI'da başladım.

Bazen bir şeyleri kurcalarım."

"Önemli olan Weldon Winn'in yasadışı faaliyetlerle ilişkisinin olması," diye devam etti Dr. Lanier. "İnsan bunun başka bir konu olduğunu nasıl kanıtlayabilir ya da bunun için uğraşabilir. Yıllar boyunca burada tutuklanan çok sayıda insan her nasılsa Sürgün Projesi'nden kaçmayı başardı. Bir suç işlerken ateşli silah bulundurma cezasına ek olarak federal hapisanede otomatik olarak beş yıl yemeleri gerekiyordu, ama bu olmadı. Birleşik Devletler Savcımız her nasılsa bu davaları atladi, bu olayları izlemesi gereken komite de öyle.

"Güzel şehrimde bana bu kadar eziyet edilmesinin nedenlerinden biri politikacılara boyun eğmemem. Gelecek yıl yeniden seçilmek için aday olacağım ve artık sorgu yargıcı seçilmemem için elinden geleni ardına koymayacak bir yığın serseri var. Kötü adamlar beni hiç sevmiyor, ben de onlarla sosyal ortamlarda görüşmüyorum.

Bunu bir iltifat olarak görüyorum."

Scarpetta, "Seninle telefonda konuştuk. Kiralık arabamı ofisindikiler ayarladı," dedi.

"Hata. Koca bir aptalım ben. Bu işi ofisimin dışında kendim halletmeliydim. Benim sekreterim güvenilir biridir. Yeni tanıştığın şu sekreter kadın bizi gizlice dinlemiş olabilir, bilmiyorum."

Baton Rouge'un pek kayda değer olmayan yerlerinden geçip kente hakim olan üniversitenin kıyısından dolaştılar. 3. Sokak'taki Swamp Mama's öğrenciler için popüler bir oyalanma yeri idi. Dr. Lanier araçların çekilerek götürüldüğü yere park edip kırmızı metal Soruşturma Yargıcı Dairesi levhasını kontrol paneline koydu, sanki öğle yemeği mahalli birdenbire suç mahalline dönmüştü.

MARINO, LOUISIANA AIR PARK yerine girip Lucy'nin SUV'unun önüne sürücü camı sürücü camının karşısına gelecek şekilde polis tarzıyla park etti.

"Aferin dostum. O kamyonetten kurtulmuşsun," dedi Lucy merhaba demeden. "Buralarda Virginia plakalı dev bir kamyonete ihtiyacımız yoktu."

"Hey. Ben aptal değilim. Bu şey bir süprüntü olsa da." Kiralık kamyoneti altı silindirli bir Toyota'ydı. Çamurlukları bile yoktu. "Nereye attın onu?" diye sordu Lucy.

"Havaalanına, uzun süreli park yerine. Umarım kimse içine girmez. Fazla bir şeyim olmasa da sahip olduğum her şey içinde."

"Hadi gidelim."

"Erkek arkadaşın nerede?" diye sordu Marino FBO'ya doğru yürürlerken. "Dolanıyor. İspanyol Kasabasında Rocco'nun yerini arıyor. Orası Rocco' nun evinin olduğu tarihsel bölgeymiş."

Ön masada kısa bir süre için durdu. "Bell dört-sıfır-yedi," dedi kuyruk numarasını vermeden.

Bu gerekli değildi, çünkü onun helikopteri o anda pistteki tek helikopterdi. Masadaki kadın kapının kilidini açan bir düğmeye bastı. Bu arada Golfstrim'in motorları çalışmaya başlamıştı. Acı verecek derecede yüksek gürültü yüzünden Lucy ve Marino kulaklarını kapamak zorunda kaldı. Egzoz dumanına bulanmamak için uçağın arkasından geçmemeye dikkat ederek helikopter pistine doğru hızla koşular. İnsanın jet yakıtı kokması için çok iyi bir nedendi bu. Üstelik küçük bir kokpite tıkadığınızda başınızın ağrıyacağı kesindi. Helikopter pisti, pistin en sonundaydı, çünkü helikopterler konusunda cahil insanlar pervane rüzgârının taş ve kum havalandırıp sabit kanatlı uçakların boyalarını kaldıracağından korkuyorlardı.

Marino da helikopterler konusunda cahildi ve helikopterleri sevmiyordu. Dev vücudunu soldaki koltuğa zor sığdırdı. Ne yazık ki koltuğa ayarlama yapılamıyordu, bu yüzden geriye doğru kaydıramadı."

"Kahrolası," dedi emniyet kemerini olabildiğince bollaştırmaya çalışarak.

Lucy uçuş öncesi hazırlıkları tamamlamıştı. Frenleri, düğmeleri ve gaz kolunu son kez kontrol edip aküyü açtı. Rutin otomatik kontrollerin bitmesini bekleyip jeneratörü açarak kendi rutinine başladı. Kulaklıklarını taktı, gaz kolunu 100 RPM'ye getirdi. Bu GPS'in ya da herhangi başka bir yön bulma sisteminin işe yaramayacağı bir durumdu. Uçuş haritası da fazla kullanılmayacaktı, bu yüzden Baton Rouge haritasını kucağına açıp parmağını güneydoğuya, Hooper yolu olarak da bilinen 408 numaralı Karayolu'na doğru indirdi.

"Gittiğimiz yer haritada yok," dedi mikrofonuna. "Maurepas Gölü.

Bu yöne, New Orleans'a doğru gitmeye devam edeceğiz ve umarım

Pontchartrain Gölü'ne varmayız. O kadar uzağa gitmiyoruz, ama gidersek Maurepas Gölü, Blind Nehri ve Dutch Bataklığı'nın üstünden uçmuş olacağız. Bunun olacağını sanmıyorum."

"Hızlı uç," dedi Marino. "Helikopterlerden hoşlanmıyorum, seninki dahil."

Lucy, "Gidiyoruz," anonsunu yapıp havalandı, rüzgâra doğru ilerlemeye başladı.

SWAMP MAMA'S, ESKİ PLASTİK locaları ve verniklenmemiş ahşap döşemesiyle bira kokan bir bardı.

Bir LDÜ öğrencisi olan garson kız içki siparişleri alırken Eric ve Dr. Lanier erkekler tuvaletine gitti.

"Ben diyorum ki," dedi Eric tuvaletin kapısından girerlerken.

"Onu her an evime götürebilirim. Bu gece nasıl olur?"

"O seninle ilgilenmiyor," dedi Dr. Lanier, her cümlede sonunda yükselen bir ses tonuyla. Bu yüzden aslında soru değilken yorumları birer soru gibi geliyordu kulağa. "Hadi gel."

"Evli değil."

"Danışmanlarımla oynaşmaya kalkma, özellikle de bununla. Seni çiğ çiğ yer."

"Oh, lütfen, Tanrı'm. Bırak yesin."

"Ne zaman son kız arkadaşın seni terk etse bir akıl hastası vakası haline geliyorsun."

Bu konuşmayı pisuarların başında yapıyorlardı. Bu gezegende sırtlarını kapıya dönmekte bir sakınca görmedikleri az sayıda yerden birisiydi burası.

"Onu nasıl tarif edeceğimi bulmaya çalışıyorum," dedi Eric. "Senin karın gibi güzel değil. Ondan daha sert yüz hatları var ve bana sorarsan bir takım elbise veya üniforma içindeki iyi bir vücuttan daha seksi hiçbir şey yoktur benim için."

"Bok yiyen sinekler kadar salaksın. Onun çevresinde uçmaya kalkma, Eric."

"Taktığı o küçük gözlüğü de çok sevdim. Kimseyle çıkıyor mu acaba? O takım elbise önemli olanları gizlemiyordu, fark ettin mi?"

"Hayır, fark etmedim." Dr. Lanier elini bir kalp ameliyatına hazırlanıyormuş gibi titizlikle yıkıyordu. "Ben körüm.

Ellerini yıkamayı unutma."

Eric bir kahkaha atarak lavaboya geldi, sıcak suyu açıp eline birkaç damla pembe sıvı sabun püskürttü. "Ona çıkma teklif etsem ne dersin, patron? Bunun ne gibi bir sakıncası olabilir ki?"

"Belki yeğenini denesen daha iyi olur, yaşı seninkine daha uygun. Çok çekici ve felaket akıllı bir şey. İdaresi senin için biraz zor olabilir. Ayrıca yanında bir adam var. Ama aynı odada uyumuyorlar."

"Onunla ne zaman tanışıyorum? Bu gece olabilir mi? Sen yemek yapar mısın? Belki Boutin's'e gidebiliriz?"

"Senin neyin var?"

"Dün gece istiridye yedim."

Dr. Lanier duvardaki metal kutudan kâğıt havlu çekti. Birkaç tanesini de Eric'in lavabosunun kenarına koydu. Erkekler tuvaletinden çıkarken Scarpetta'yı seyretti. Onunla ilgili her şeyin sıra dışı olduğunu fark etti. Kahvesine uzanışı bile farklıydı, ağır, bilinçli. Kahve içmeyle hiçbir ilgisi olmayan kendine güven ve güç hissi yayıyordu etrafına. Scarpetta içini gerektiği zaman yenileyebildiği siyah deri kaplı ajandasındaki notları tarıyordu. Ajandasının içini sürekli yeniliyor olduğunu düşündü Dr. Lanier. Ona göre önemli olan her ayrıntıyı ya da her konuşmayı not eden birine benziyordu. Titizliği eğitiminin de ötesine geçiyordu. Gidip yanına oturdu.

"Karides güveci tavsiye ederim," dedi cep telefonu Beethoven'in Beşinci Senfonisi'ni çalarken.

"Zil sesini başka bir şeye ayarlasan diyorum," dedi Eric. "Lanier." Bir an dinledi, kaşlarını çatarak gözlerini Eric'e dikti. "Hemen geliyorum."

Locadan kalkıp peçetesini masaya fırlattı.

"Hadi," dedi. "Çok kötü bir olay var."

BATON ROUGE HAVAALANI VE Maurepas Gölü arasındaki bölge, Lucy'yi endişelendiren bataklık, su kanalları ve derelerden oluşuyordu. Flatörleri olsa da zorunlu bir iniş onu endişelendirirdi. Birilerinin onları nasıl kurtaracağı önemli bir soruydu, ayrıca karanlık sularda, çamurlu kıyılarda ve yosun kaplı ağaçların gölgelerinde gezinen sürüngenleri düşünmek bile istemiyordu. Bagaj bölümünde her zaman içinde el telsizleri, su, protein çikolataları ve sinek kovucu bulunan bir acil durum takımı taşırdı. Sık ağaçların arasına gizlenmiş tek tük balıkçı kulübeleri görünüyordu. Biraz daha alçaktan ve daha ağır bir şekilde gitmeye başladı, ama insan varlığına dair herhangi bir iz göremiyordu. Bazı yerlerde yalnızca çok küçük bir tekne, havadan sazların arasında dolaşan damarlara benzeyen su kanallarında ilerliyordu. "Aşağıda hiç timsah görüyor musun?" diye sordu Marino.

"Timsah aramıyorum. Ve aşağıda hiçbir şey yok."

Dereler nehirlere ulaşmaya başlayıp Lucy ufukta soluk mavi bir çizgi fark edince medeniyete yaklaştıklarını anladılar. Hava yumuşak ve parçalı bulutluydu, suda olmak için iyi bir havaydı. Dışarıda bir sürü tekne vardı. Balıkçılar ve gezintiye çıkmış teknelerdeki insanlar helikoptere bakıyordu. Lucy çok alçaktan uçmamaya dikkat ediyor, izlemedeymiş görüntüsü vermek istemiyordu. O yalnızca bir yere gitmekte olan bir pilottu o kadar. Doğuya doğru yan yatarak Blind Nehri'ni aramaya başladı. Marino'ya da aynı şeyi yapmasını söyledi. "Neden ona Blind¹⁰ Nehir dediler sence?" diye sordu Marino. "Çünkü göremiyorsun, işte bu yüzden."

Doğuya gittikçe daha fazla balıkçı kampı görmeye başladılar, çoğu iyi bakımlıydı ve önlerinde tekneler bağlıydı. Lucy bir kanal gördü, güneye doğru dönüp kanalın kıvrımlarını takip etmeye başladı. Az sonra kanal genişleyip bir göle açılan nehre dökülüyordu. Bu nehirden çok sayıda tehlikeli görünümlü kanal kollara ayrılıyordu. Lucy havada daire çizip alçaldı, ama tek bir balıkçı kulübesi bile göremiyordu.

"Eğer o kolu kancaya yem olarak Talley taktıysa ondan çok uzakta saklanmadığını hissediyorum," dedi Lucy.

"Haklıysan dönmeye devam et, onun bizi göreceği kesin." Taramaya devam ederek geri döndüler. Çoğunlukla antenlere yoğunlaşıyor ve petrokimya tesislerin üstünden geçip yollarının kesilmesini istemiyorlardı. Lucy birkaç tane parlak turuncu renkli Dauphine helikopteri gördü. Bunlar genellikle Sahil Güvenlik tarafından kullanılanlardı. Artık ülke güvenliğinin bir parçasıydılar ve teröristlere karşı sürekli alarm halindeydiler. Bugünlerde bir petrokimya tesisin üstünden geçmek akıllıca bir fikir değildi. Üç yüz metre yüksekliğindeki bir antene çarpmak da öyle. Lucy hızını doksan mile indirdi. Bunun Marino'ya doğruyu söylemek için uygun zaman olup olmadığına karar vermeye çalışırken havaalanına geri dönme konusunda bir acelesi yoktu. Havadayken ve herhangi bir şeye çarpmamak için ona bakması gerekmeyecekti. Midesi kasılırken nabızı arttı.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diye söze girdi.

"Hiçbir şey söylemen gerekmiyor," diye karşılık verdi Marino.

"Zaten biliyorum."

"Nasıl?" Lucy hem şaşırmış, hem de korkmuştu.

"Ben dedektifim, unuttun mu? Chandonne iki tane mühürlü mektup gönderdi, biri sana, biri bana ve ikisi de UAA içindeydi.

Seninkini okumama izin vermedin. Deli saçmaları olduğunu söyledin. Seni zorlayabilirdim, ama

bir Şey bunu yapmamamı söyledi.

Sonra sen ortalıktan yok oldun, sen ve Rudy ve birkaç gün sonra Rocco'nun öldüğünü öğrendim. Bütün sormak istediğim Şu, onu nerede bulacağını söyleyip hakkında Kırmızı Bülten çıkarmak için gerekli bilgileri Chandonne mi verdi?"

"Evet. Sana mektubu göstermedim. Polonya'ya senin gitmenden korktum."

"Ne yapmak için?"

"Ne sanıyorsun? Onu o otel odasında bulup sonunda yzleŐseydin ve ne olduğunu yakından görseydin ne yapardın?"

"Büyük olasılıkla senin ve Rudy'nin yaptığın Şeyi."

"Sana bütün ayrıntıları söyleyebilirim."

"Bilmek istemiyorum."

"Belki kendin yapamazdın, Marino. Tanrı'ya Şükür, yapmadın. O senin oğlundu. Ve kalbinin çok gizli bir köşesinde onu seviyordun."

"lmnden daha fazla acı veren Şey, aslında onu hiç sevmemiŐ olmam."

HIZAR BIÇAĞINI HATIRLATAN KENARLARIYLA tam bir daire biçiminde olan madeni para büyüklüğündeki ilk kan damlası odanın bir metre kadar içindeydi.

Doksan derecelik açı, diye düşündü Scarpetta. Havadan inen kan damlası neredeyse mükemmel bir küre biçimini alır, damla eğer dik bir açıyla yere düşerse çarpma anında da bu biçim korunurdu.

"Dik duruyormuş ya da biri onu dik tutmuş," dedi Scarpetta. Hareketsiz bir şekilde duruyor, terrakota fayans döşemedeki kan damlalarına bakıyordu. Kanepenin önündeki kilimin kenarında ayakla sıvaşmış gibi görünen kanlı bir alan vardı, sanki kanlı noktaya basan kişinin ayağı kaymış gibiydi. Scarpetta daha yakından incelemek için yaklaştı, kurumuş, koyu kırmızı kan lekesine baktı, sonra başını çevirip Dr. Lanier'in gözleriyle buluştu. Dr. Lanier yanına geldi, Scarpetta ona zorlukla seçilen kısmi ayak izini gösterdi. Scarpetta'ya bir çocuğun çizdiği okyanus dalgalarını hatırlatan küçük, dalgalı bir topuk iziydi bu.

Eric fotoğraf çekmeye başladı.

Mücadele izleri kanepeden, altındaki kilimin buruştuğu yana devrilmiş cam ve dökme demir sehpanın etrafında sürüyor, hemen ileride duvara çarpılmış kafanın izi görünüyordu.

"Saç darbeleri." Scarpetta soluk pembe boyanın üstündeki kanlı izleri gösterdi.

Ön kapı açıldı, sivil giysili bir polis içeri girdi. Genç olmakla birlikte koyu renk saçları dökülmeye başlamıştı. Dr.

Lanier ve Eric'e bakıp gözlerini Scarpetta'ya dikti.

"O kim?" diye sordu.

"Önce seninle başlayalım," dedi Dr. Lanier.

Polis tehditkâr görünüyordu, çünkü çıldırmış gibiydi, gözleri evin göremediği taraflarına doğru hızla gidip geliyordu. "Zachary'den Dedektif Clark." Eliyle bir sineği kovaladı. Parmaklarının üstündeki siyah kıllar iri ellerinin üstüne geçirilmiş şeffaf lastik eldivenden görünüyordu. "Geçen ay soruşturma biriminden transfer oldum," diye ekledi. "Bu yüzden onu tanımıyorum." Başıyla duvarın önünde yerinden kıpırdamayan Scarpetta'yı işaret ediyordu.

"Bizi ziyarete gelen bir danışman," diye karşılık verdi Dr. Lanier. "Adını duymadıysan bile duyacaksın. Şimdi burada neler olduğunu anlat bana. Ceset nerede ve yanında kim var?"

"Ön yatak odasında, sanırım misafir odası. Robillard içeride, fotoğraf çekip gerekli diğer şeyleri yapıyor."

Nic Robillard'ın adını duyunca Scarpetta hemen başını kaldırdı.

"Güzel," dedi.

"Onu tanıyor musunuz?" Şimdi Dedektif Clark çok şaşırılmış görünüyordu. Sinirli bir şekilde başka bir sineği kovdu. "Şunlardan nefret ediyorum."

Scarpetta duvardaki ve yerdeki, bazıları iğne başından büyük olmayan minik kan damlalarını takip etti. Damlaların sivrilen uçları uçuş yönlerini gösteriyordu. Kurban yerde süpürgeliğin yanındayken tekrar ayağa kalkmayı başarmıştı. Duvardaki küçük, uzun damlalar, Scarpetta'nın görmeye alışık olduğu, kurbanın tekrar tekrar dövuğüğü ya da bıçaklandığı anlarda silahtan fırlayarak duvara yapışan damlalara uymuyordu.

Başlangıç noktası oturma odasındaki şiddetli mücadele olmalıydı. Scarpetta bu kanlı sahneye neden olan katilin yumruklarını, kurbanı yakalama çabalarını, ayakların kayışını, tekmeleri, pençeleri hayal etti ama bir silahın savruluşuyla uzaklara sıçrayan binlerce minik kan damlası yoktu. Scarpetta bir silahın olmadığını düşündü, en azından saldırının bu aşamasında. Belki daha önce, saldırgan ön

kapıdan girdiğinde ilk silahı yumruğu olmuştu. Belki de bir silaha ihtiyacı olacağını düşünmemişti ve sonra durumun hakimiyetini hızla kaybetmişti.

Dr. Lanier evin arka tarafına doğru baktı. "Eric, gidip her şeyin güvende olup olmadığını kontrol et. Biz de hemen geliyoruz."

"Kurban hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Scarpetta Dedektif Clark'a. "Bu olay hakkında ne biliyorsunuz?"

"Fazla bir şey değil." Not defterindeki birkaç sayfayı çevirdi. "Adı Rebecca Milton, otuz altı yaşında beyaz kadın. Şu anda bildiğimiz tek şey bu evi kiraladığı ve erkek arkadaşının onu öğle yemeğine götürmek için on iki otuz civarında buraya uğradığı.

Kapı açılmayınca içeri girip onu bulmuş."

"Kapı kilitli değil miymiş?" diye sordu Dr. Lanier.

"Değilmiş. Cesedi bulunca polisi aramış."

"O halde kurbanın kimliğini erkek arkadaşı tespit etti," dedi

Scarpetta, çömeldiği yerden doğrularak. Dizleri ağrımıştı.

Clark tereddüt etti.

"Yakından bakmış mı?" Scarpetta görsel kimlik tespitlerine güvenmezdi. Ona göre insan hiçbir zaman bir evde bulunan kurbanın o evde yaşayan kişi olduğu varsayımında bulunmamalıydı.

"Emin değilim," diye yanıtladı Clark. "Benim tahminimce odada o kadar uzun süre kalmadı. Oraya girince anlayacaksınız. Kurban çok kötü durumda, gerçekten çok kötü. Ama Robillard kurbanın burada yaşayan Rebecca Milton olduğunu düşünüyor."

Dr. Lanier kaşlarını çattı. "Robillard bunu nereden biliyor ki?"

"İki ev aşağıda yaşıyor."

"Kim?" diye sordu Scarpetta, oturma odasını bir kamera gibi tarayarak. "Robillard hemen şurada yaşıyor." Dedektif Clark caddeyi işaret ediyordu. "İki ev aşağıda."

"Sevgili İsa," dedi Dr. Lanier. "Ne kadar garip. Peki hiçbir şey görmemiş ya da duymamış mı?"

"Günün ortasındayız. O da bizim gibi dışarıdaymış."

Ev makul derecede iyi bir geliri ve pahalı zevkleri olan düzenli birine ait, diye düşündü Scarpetta. Şark desenli kilimler makine yapımı, ama güzeldi. Ön kapının solunda, özenle hazırlanmış ses sistemi ve büyük ekran bir televizyonun dahil olduğu kiraz ağacından yapılmış bir eğlence merkezi vardı. Duvarlarda asılı duran parlak Cajun tablolar dikkat çekici, ana renkler kullanarak yapılmış balık, insan, su ve ağaçlara ait ilkel tasvirleriyle çok keyif vericiydi. Eğer kurban oysa Rebecca Milton sanatı ve hayatı çok seviyor olmalıydı. Komik çerçevelerde parlak siyah saçlı, bronz tenli ve ince vücutlu bir kadının fotoğrafları vardı. Bazı fotoğraflarında ya bir teknedeydi ya da iskelede yine siyah saçlı, ona kardeşi kadar benzeyen başka bir kadınla ayakta duruyordu.

"Yalnız yaşadığından emin miyiz?" diye sordu Scarpetta. "Saldırıya uğradığında yalnız olduğu belli," dedi Clark notlarını tarayarak. "Ama bunu kesin olarak bilmiyoruz."

Dedektif omuz silkti. "Hayır, bayan. Şu anda hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyoruz."

"Yalnızca merak ediyorum, çünkü bu resimlerin çoğunda iki kadın var; yakın ilişkileri varmış gibi görünen iki kadın. Ve fotoğrafların çoğu ya bu evin içinde ya da ön veranda ve arka bahçe gibi görünen yerlerde çekilmiş." Süpürgeliğin yakınındaki saç izlerini işaret edip yorumladı. "Tam şurada kurban ya da bir başkası yere düşmüş. O kişi her kimse saçları kanlanacak kadar kanama geçiriyormuş..."

"Evet, başında büyük bir yara var. Yani yüzü fena ezilmiş," dedi Clark.

Tam ileride ortada ceviz ağacından bir masa ve ona uyan altı sandalyenin bulunduğu yemek odası vardı. Büfe eskiydi ve cam kapılarının arkasında kenarları altın yaldızlı tabaklar duruyordu. Açık kapı eşiğinin ilerisinde mutfak bulunuyordu ve katil ya da kurban o tarafa doğru ilerlememiş gibi görünüyordu, ama oturma odasının sağındaki mavi halı kaplı koridorda kovalamaca devam etmiş ve arka bahçeye bakan yatak odasında son bulmuş gibiydi.

Her yerde kurumuş ve koyu kırmızı kan vardı. Ama bazı yerlerde kan çok bol miktarda ve hâlâ ıslaktı. Scarpetta koridorun sonunda duraklayıp lambri kaplı duvardaki kandamlarını inceledi.

Yuvarlak bir damlanın içi çok açık, kenarları çok koyu kırmızıydı.

Etrafına bazıları neredeyse görülemeyecek kadar küçük olan damlacıklar sıçramıştı.

"Bıçaklanıp bıçaklanmadığını biliyor muyuz?" Scarpetta dönüp koridorun sonunda video kamerayla uğraşan Clark'a sordu. Dr. Lanier yatak odasına girmişti bile. Tekrar kapıya gelip son derece keyifsiz bir ifadeyle ona baktı. "Hem de nasıl," dedi sert bir sesle. "Otuz ya da kırk kez."

"Burda hapsirlik ya da öksürük nedeniyle sıçrayan kandamları var," dedi Scarpetta ona. "Çünkü şurada, şurada ve şuradaki etrafı koyu renk damlalar," diyerek işaret etti. "Kabarçıkları gösteriyor. Bazen soluk borusunda ya da ciğerlerinde kanama olan kişilerde görülür. Ya da belki de yalnızca kurbanın ağzında kan vardı."

Scarpetta yatak odasının çok az miktarda kan bulunan sol kısmına gitti. Bakışları kapı pervazını tutan kişiye ait parmak izlerini takip etti. Halıdaki artan kandamları kapı eşiğinden ahşap döşemeye geçiyordu. Dr. Lanier, Eric ve Nic Robillard cesedi görmesini engelliyorlardı. Scarpetta içeri girip kapı kolu dahil kanlı bir noktaya dokunmamaya dikkat ederek kapıyı arkasından kapattı.

Nic çömelmiş topuklarının üstünde oturmuş, kollarını dizlerinin üstüne koymuş tu. Eldivenli ellerinde otuz beş milimetrelik bir kamera vardı.

Scarpetta'yı gördüğüne sevindiyse bile bunu belli etmiyordu. Boynundan süzülen ter damlaları haki rengi kargo pantolonunun içine soktuğu koyu yeşil Zachary Polis Merkezi'ne ait polo tişörtünün içinde kayboluyordu. Scarpetta'nın cesede yaklaşabilmesi için ayağa kalkıp kenara çekildi.

"Çok garip bıçak yaralan var," diye yorumda bulundu Nic. "Ben buraya geldiğimde oda sıcaklığı yirmi bir derecedeydi."

Dr. Lanier uzun bir termometreyi cesedin koltuk altına koydu.

Cesede doğru yaklaşıp acele etmeden baştan aşağı inceledi. Scarpetta kadını oturma odasındaki fotoğraflarından şöyle böyle tanıdı.

Ama kesin olarak söylemek zordu. Saçları kurumuş kanla karmakarışık olmuştu. Darbeler, kesikler ve ezilmiş kemikler nedeniyle yüzü şişmiş ve deforme olmuştu. Dokunun yaralara karşı verdiği tepki bir süre hayatta kaldığını gösteriyordu. Scarpetta kurbanın bir koluna dokundu. Ceset hayattaymış gibi sıcaktı. Ölüm katılığı henüz başlamamıştı, kan dolaşımı durduğu için kanın yerçekimi yüzünden çöküşü de.

Dr. Lanier termometreyi çıkarıp baktı. "Vücut sıcaklığı otuz beş buçuk derece."

"Öleli fazla uzun olmamış," dedi Scarpetta. "Ama oturma odasındaki, koridordaki ve hatta buradaki kanın durumu saldırının saatler önce gerçekleştiğini gösteriyor."

"Büyük olasılıkla onu öldüren kafasındaki yaralar oldu, ama biraz zaman almış," dedi Dr. Lanier, kurbanın başının arka tarafını nazik bir şekilde yoklayarak. "Kırıklar var. Kafayı betona çarpmak çok ciddi bir yaralanmadır."

Scarpetta ölüm nedeni konusunda yorumda bulunmaya hazır değildi, ama kurbanın kafasına ciddi direkt darbeler aldığı kabul ediyordu. Bıçak yaraları büyük bir atardamarı ciddi biçimde kesseydi

kurban birkaç dakika içinde öldü. Hatta kadın bir süre daha hayatta kaldığı için bu pek olası değildi. Scarpetta atardamardan fişkırana kana dair herhangi bir ize rastlamamıştı. Saat 12.30'da erkek arkadaşı geldiğinde kadın hâlâ hayatta olabilirdi, ama kurtarma ekibi gelene kadar ölmüştü. Şu anda saat 13.30'u biraz geçiyordu.

Kurbanın üzerinde soluk mavi renkte saten pijamalar vardı, altı sağlamdı, üstü yırtılıp açılmıştı. Karnı, memeleri, göğsü ve boynu, iki ucu da küt olup bir ucu diğerinden biraz daha dar olan on altı milimetrelilik bıçak yaralarıyla doluydu. Yüzeysel yaralar sıradan bir bıçakla yaralanmadığını gösteriyordu. Sığ yaraların neredeyse tam ortasında bir doku köprüsü vardı. Sanki bıçağın ucunda bir tür delik vardı ya da kalınlığı ve boyu birbirinden biraz farklı iki bıçak yüzeyi olan bir aletti bu.

"İş te bu çok garip," dedi Dr. Lanier, eğilmiş büyüteçle yaraları incelerken. "Şimdiye kadar gördüğüm normal bir bıçak yarası değil bunlar. Sen ne dersin?" Scarpetta'ya baktı.

"Evet."

Yaralar çeşitli açılardan yapılmıştı. Bazıları bıçağın çevrilişine bağlı olarak V veya Y şeklindeydi ki bıçaklama yaralarında sık görülürdü bunlar. Bazı yaralar, kesiğin derinin elastik dokusuna uygun şekilde ya da çaprazlama yapılmasına bağlı olarak ya açık ya da düğme iliğine benzer şekilde düzdü.

Scarpetta'nın eldivenli parmakları yaranın kenarlarını hafifçe araladı. Yaranın tam ortasında uzanan kesilmemiş deri parçası onu yine şaşırttı. Ne tür bir silah kullanılmış olabileceğini düşünerek büyüteçle yakından baktı. Pijamanın üstünü yavaşça toplayarak satendeki delikleri yaralarla aynı hizaya getirmeye çalıştı. Kadın bıçaklandığında pijama üstünün durumunu anlamaya çalışıyordu. Yırtık pijamanın üç düğmesi kayıptı. Yerde olduklarını gördü. İki düğme gevşek bir şekilde pijamaya asılı kalmıştı.

Pijamayı göğsünün üstünde düzelttikten sonra deliklerin hiçbiri yaralarla eşleşmedi tabii ki. Üstelik satende yaradan daha fazla sayıda delik vardı. Otuz sekiz delik, yirmi iki yara saydı. Fazlasıyla zarar verme diyebilirdi en azından. Bu durum şehvet cinayetlerinde ve katille kurbanın birbirini tanıdığı durumlarda görülürdü.

"Bir şey var mı?" diye sordu Dr. Lanier.

Scarpetta hâlâ delikleri bir araya getirip bir yerlere varmaya çalışıyordu. "Bıçaklandığı zaman pijamasının düğmeleri ilikliymiş. Görüyor musun?" İyice kanlandığı için mavisini çok az gören sateni kaldırdı. "Bazı delikler üç kat dokuyu geçmiş.

Bu yüzden yaradan çok delik var."

"Yani katil bıçaklamadan önce ya da bıçaklarken pijamasını yukarı mı kaldırdı? Sonra da yırtıp açtı?"

"Emin değilim," diye yanıtladı Dr. Scarpetta. Neler olduğunu anlamaya çalışmak her zaman çok zor olurdu ve morgda iyi bir ışık altında dikkati dağılmaksızın saatler geçirmesi gerekiyordu bunun için. "Biraz çevirip sırtını kontrol edelim."

O ve Dr. Lanier cesede uzanıp sol kolundan tuttular. Biraz çevirdiler, ama iyice değil. Yaralardan hâlâ kan sızıyordu. Sırtının üst kısmında en az altı bıçak yarası ve ensesinin yan tarafında uzun bir kesik vardı.

"Kurban kaçıyor, katil bıçaklıyor. Kurban katilin önünde, en azından bir ara öyleymiş." Nic'le birlikte birkaç lamba getirip prize takan Eric'di bu yorumu yapan.

"Olabilir," dedi Scarpetta.

"Koridorun duvarındaki bir leke kurbanın oraya itildiğini ya da dayanmış olabileceğini

gösteriyor. Koridorun ortasında. Belki katil onu itip sırtından bıçakladı, sonra kurban tekrar kaçıp buraya koştu," dedi Nic.

"Olabilir," dedi Scarpetta tekrar. O ve Dr. Lanier cesedi yavaşça yere indirdi. "Size şu kadarını söyleyebilirim: Göğsündeki ve karnındaki yaraları aldığı anda pijamasının üstü dağınık vaziyetteymiş."

"Üstün kaldırılmış olması cinsel bir amacı işaret eder," dedi Eric. "Bu muazzam bir öfkenin bulunduğu cinsel içerikli bir cinayet," dedi Scarpetta. "Tecavüze uğramamış olsa bile."

"Tecavüze uğramamış olabilir." Dr. Lanier cesede yaklaşp forsepsle kanıt toplamaya başladı. "İplikçikler," dedi.

"Pijamadan olabilir. İnsanların düşüncelerinin aksine tecavüz her zaman söz konusu olmayabilir. Bu piç kurularının bazıları bu işi beceremez, kaldıramazlar. Ya da mastürbasyon yapmayı tercih ederler."

Scarpetta Nic'e döndü. "Senin komşunmuş. Bunun fotoğraftaki diğer kadın değil de Rebecca olduğuna emin misin? iki kadın birbirine çok benziyor."

"Bu Rebecca. Öteki onun kız kardeşi."

"Rebecca'yla birlikte mi yaşıyordu?" diye sordu Dr. Lanier.

"Hayır. Rebecca yalnız yaşıyordu."

"Diş kayıtları veya diğer araçlarla emin olana dek kimlik tespiti şimdilik beklesin," dedi Dr. Lanier. Bu arada Eric on beş santimlik cetvel kullanarak fotoğraf çekmeye devam ediyor, çektiği her şeyin yanına bu cetveli koyuyordu.

"Ben ilgilenirim." Nic ölü kadının dövülmüş kanlı yüzüne, şiş gözka-paklarının ardından donuk donuk bakan gözlerine, gözünü bile kırpmadan bakıyordu.

"Arkadaş değildik, hiç birlikte bir yere gitmedik, ama onu dışarıda görürdüm, bahçede çalışırken, köpeğini gezdirirken..."

"Ne köpeği?" diye sordu Scarpetta birden ona bakarak.

"Sarı bir labradoru vardı, yavruydu, belki sekiz aylık filandır. Emin değilim, ama tam gelişmemişti ve Noel armağanıydı.

Galiba erkek arkadaşındandı."

"Dedektif Clark'a söyleyin, polis dışarı çıkıp köpeği arasın," dedi Dr. Lanier. "Bu arada buraya güven altına almak için ne kadar adamı varsa göndersin. Bir süre daha buralarda olacağız." Dr. Lanier Scarpetta'ya bir paket ucu pamuklu çubuk, küçük bir şişe steril su ve steril tüp verdi. Scarpetta şişenin ve tüpün kapaklarını açtı. Pamuğu steril suya batırarak salya olup olmadığını görmek için kurbanın memelerine sürdü, çubuğun ucundaki pamuk kanla kıpkırmızı oldu. Vajina, anüs ve diğer delikler ceset morga gidene kadar bekleyebilirdi.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedi Nic.

"Birinin buraya daha fazla ışık getirmesi gerekiyor." Dr. Lanier'in sesi yükseliyordu.

"Bütün yapabileceğim evde ne kadar lamba bulabilirsem getirmek," dedi Eric.

"Bu işimize yarar. Lambaları yerinden oynatmadan önce fotoğraflarını çek, Eric. Yoksa kahrolası bir savunma avukatı lambaları yatak odasına katilin taşıdığını söyleyebilir... "

"Bir sürü kıl var, köpek tüyü olabilir, belki onun köpeğindedir... " diyordu Scarpetta, forsepsi şeffaf kanıt torbasının içinde hafifçe sallarken. "Neydi o? Sarı bir labrador mu?" Nic gitmişti.

"Nic öyle söyledi. Sarı bir yavru labrador," dedi Dr. Lanier.

Cesedin başında yalnızca o ve Scarpetta kalmıştı.

"Bir sürü nedenden dolayı köpeğin bulunması gerekiyor, bunların en önemsizi de insanlık adına

zavallı yavrunun iyi olduğundan emin olmak," dedi Scarpetta. "Ama kılları karşılaştırmak için de gerekiyor. Emin olamam, ama şu anda çok çeşitli hayvan tüyü gördüğümü sanıyorum."

"Ben de öyle. Kana yapışmış, çoğunlukla da buraya." Kan lekeli eldivenli parmağıyla kadının bedeninin çıplak üst kısmını işaret ediyordu. "Ama ellerinde ya da saçlarında yok, oysa kaynak noktalarının bu evdeki yer ve halı olduğu düşünülürse kılları ellerde ve saçlarda bulmayı bekleriz."

Scarpetta sessizdi. Bir kılı daha forsepsle alıp kanıt torbasına attı. İçeride yirmi tane kadar birikmişti. Hepsinin kaynağı kurbanın karnındaki kurumuş kandı.

Dışarıda caddede birisi yüksek sesle ıslık çalmaya başlamıştı.

Birileri sesleniyordu. "Buraya Basil! Gel, Basil!" Ön kapı tekrar tekrar açılıp kapandı, oturma odasında, yemek odasında dolaşan ayak sesleri, polislerin konuşması duyuldu ve ardından bir kadın çığlık atarak ağlamaya başladı.

"Hayır! Hayır! Hayır! Olamaz!"

"Bayan, yalmzca bize bu fotoğraflardan birinden gösterin." Scarpetta Dedektif Clark' ın sesini tanıdı. Yüksek sesle konuşuyor ve sesinin kızgın çıkmamasına çalışıyordu, ama kadın çığlık attıkça onun sesi de yükseliyordu. "Üzgünüm, ama oraya giremezsiniz."

"O benim kız kardeşim."

"Gerçekten üzgünüm."

"Oh, Tanrı'm, oh, Tanrı'm."

Sonra sesler kesildi, konuşmalar mırıltıya dönüştü. Ölüm kokusunun çektiği birkaç sinek evin içinde dolaşmaya başladı.

Yüksek sesli vızıltı Scarpetta'nın sinirlerini bozuyordu. "Şu lanet olası kapıları kapamalarını söyleyin!" Çömeldiği vprden başını kaldırıp bakıyordu. Yüzünden terler damlıyor, dizleri korkunç ağrıyordu. "Tanrı'm. Neler oluyor orada?" Dr. Lanier de öfkeliydi. "Buraya Basil! Hadi oğlum!" Yine ıslık sesi duyuldu.

"Hey! Basil! Neredesin?" Ön kapı açılıp tekrar kapandı.

"Bu kadarı yeter!" diyerek Dr. Lanier ayağa kalktı.

Kanlı eldivenlerini sıyırıp yatak odasından çıktı. Scarpetta bu kez siyah olan bir hayvan kılı daha buldu ve kanıt torbasına attı. Kıllar ceset kanla ıslakken yapışmıştı. Karna, göğse ve memelere yapışmıştı, ama kadının bastığı yerlerden sıvaşan kurumuş kanla kaplı çıplak ayaklarının altında hiç kıl yoktu.

Yüzündeki cerrah maskesinin altından boğuk boğuk nefes aldı. Sinekleri kovarken ter gözlerini yakıyordu. Büyüteçle kurbanın yüzüne geçip başka kıl aramaya başladı. Kurumuş kanın içindeki her çatlak daha büyük ve daha korkunç görünüyordu, derideki her kesik daha genişti. Büyük olasılıkla oturma odasındaki duvardan gelen boya parçaları kana yapışmıştı. Cesette bulunan hayvan kıllarının çeşitliliği Scarpetta'ya önemli bir bilgi sağlıyordu. "Köpeği bulduk." Nic kapıda dikiliyordu.

Scarpetta irkilerek farklı bir boyuta geçti, büyütecini altındaki kuru kırmızı, korkunç araziden başka bir boyuta. "Basil, kurbanın köpeği."

"Kılların çoğu onun köpeğinden gelmiyor. Düzinelerce farklı türde, renkte kıl var. Büyük olasılıkla köpek kılı. Kedi tüyünden daha kalın. Ama tam olarak emin değilim."

Dr. Lanier içeri girip Nic'in yanından geçti, yeni eldivenler giydi.

"Bu kılların saldırgandan geldiğini düşünüyorum -belki elbiselerinden filan olabilir doğruca cesedin üst tarafına düşmüşler. Belki kadının üstüne filan abanmıştır."

Scarpetta lastik izi görünecek kadar pijama pantolonunu aşağıya indirip yere çömeldi ve sonra

maskesini çıkarttı.

"Neden onun üstüne abanan kişi pijama altını indirmedi?" Dr. Lanier şaşkındı. "Birisini bu köpek kollarını başka bir yere değil de yalnızca cesedin üst kısmına dökmeyi nasıl başarırdı? En önemlisi de neden bir insanın her yerinde köpek kolları var?"

"Basil'i bulduk," dedi Nic tekrar. "Caddenin karşısındaki evin altında saklanıyormuş. Korku içinde titriyor. Katil giderken kaçmış olmalı. Ona kim bakacak?"

"Erkek arkadaşı bakar herhalde," diye yanıt verdi Dr. Lanier.

"Olmazsa Eric köpeklere bayılır." İki paketi yırtarak açıp steril, plastik cinayet çarşafalarını çıkardı. Scarpetta bir tanesini yere sererken Dr. Lanier ve Eric cesedi koltuk altlarından ve dizlerinin altından kavrayıp kaldırdılar ve çarşafın üstüne yatırdılar. İkinci çarşafı üstüne serip kenarları yuvarlayarak hiçbir kanıtın eklenmemesi ya da kaybolmaması için cesedi bir mumya gibi sardılar.

JAY, BEVE VURMAK İÇİN ELİNİ direksiyondan çekti, ama sonra vazgeçti. "Çok aptalsın. Bunu biliyor musun?" dedi soğuk bir sesle. "Ne halt ettiğini sanıyordun sen?"

"Olması gerektiği gibi olmadı."

Jack'in Tekne iskelesi'ne doğru yol alırlarken Cherokee'nin radyosundan altı haberlerini dinlemeye devam ediyordu. "...Doğu Baton Rouge Bölgesi sorgu yargıcı Dr. Sam Lanier otopsiyi henüz tamamlamadı, fakat soruşturmaya yakın kaynaklar kurbanın Zachary'den otuz altı yaşındaki Rebecca Milton olduğunu doğruladı. Ölüm nedeni resmen açıklanmadı, fakat kaynaklar bıçaklandığını söylüyor. Polis bu cinayetin geçen yıl içinde Baton Rouge'da ortadan kaybolan kadınlarla bir ilgisi olduğuna inanmıyor..."

"Aptallar." Jay radyoyu kapattı. "Eğer buna inanmıyorlarsa çok şanslısın."

Karışık ırklardan dört küçük köpek SUV'un arka camından yansıyan güneş ışığında uyuyordu. Beş kasa bira arka koltuğa istiflenmişti. Bev bugün Jay'i LDÜ'nün merkezindeki Üniversite Gölü'ne bıraktıktan sonra çok çalışmıştı. Jay neden oraya gittiğini ya da bütün gün ne yapacağını söylememiş, yalnızca beş buçukta aynı noktadan kendisini almasını istemişti. Belki kayıp kardeşini arıyordu. Belki ortalıkta dolaşıyor, Bev'den ve balıkçı kulübesinden uzakta olmanın tadını çıkarıyordu. Belki güzel kızları tavlama çalışıyordu. Bev, Jay'in onlardan biriyle seks yaptığını hayal edince, içinde bir kıskançlık ateşi uyanmıştı ve hâlâ tütme devam ediyordu. "Beni bütün gün yalnız bırakmamalıydın," dedi. "Ne düşünüyordun? Onu gün ortasında kaçırıp tekneye getireceğini mi?"

"Başta evet. Ama sonra senin pek mutlu olmayacağını anladım." Jay hiçbir şey söylemedi. Sert bir yüzle araba kullanırken hız sınırını aşmamaya ve durdurulmasına neden olacak bir trafik suçu işlememeye dikkat ediyordu.

"Ona benzemiyordu. Saçları siyahtı. Üniversiteye gidip gitmediğini bilmiyorum."

Bev içinden gelen dürtüye engel olamamıştı. Boş zamanı vardı, Wal-Mart'ta dikkatini çeken o güzel kadını bulacak kadar boş zamanı. Onu bütün gece takip ettiği için kuzunun Garden District'te değil, Zachary'deki küçük bir evde yaşadığını öğrenmişti. Mahallesi karanlıktı ve Bev kuzunun şüphelendiğinden endişelenmeye başlamıştı. Adresi iyice öğrenmeden önce yan sokaklardan birine girmişti.

Bu sabah etrafta dolaşarak yeşil Explorer'i aramıştı. Arabanın garaj yolunda olmamasının garaj ın içinde olmadığı anlamına gelmeyeceğini düşünüyordu. Ama belli ki yanlış ev seçmişti. Ancak bir kez içeri girdikten sonra bu suçu işlemek zorunda kalmıştı. Hiç beklemediği şey bu kuzunun bir kurt gibi savaşağıydı. Siyah saçlı kadın kapıyı açar açmaz Bev kanvas çantasına uzanıp silah çekmişti. Ama kadın onu o kadar sert bir şekilde itmişti ki silahı elinden fırlayıp gitmişti. Bev yerde yuvarlanarak belindeki kılıfında duran isviçre çakısını çıkarıp bıçak olduğunu tahmin ettiği kısmını açmıştı. Ve böylece millerce sürmüş gibi görünen kovalamaca başlamıştı. Kadın haykırarak koşuyor, Bev kovalıyordu. Bir duvara çarpınca Bev onu saçlarından yakalayıp başını duvara çarpma fırsatı bulmuş, yere düşünce de tekmelemişti.

Ama kadın tekrar ayağa kalkmayı başarıp Bev'in omzuna bir yumruk atmıştı, hem de çok sert bir yumruk. Bev de çığlık attığını sanıyordu, ama hatırlamıyordu. Kafasının içinde bir homurtu vardı, bir yük treni gibi. Sonra kovalayıp tekrar tekrar bıçaklamaya başlamış, kan yüzüne gözüne sıçramıştı. Her şey bir iki dakikadan fazla sürmüş olamazdı. Bev kadını yatak odasında yere mıhlayıp defalarca bıçaklamıştı ve şimdi bütün bunların gerçekten olup olmadığından bile emin değildi.

Haberi radyodan duyup çakının kanlı şişe açacağı parçasını görene kadar olup bitenin farkında

bile değildi. Kadını şişe açacağıyla bıçaklamıştı. Bu nasıl olabilirdi?

Jay'e bakarken rehinci dükkânının, araba galerisinin ve Taco Bell'in önünden geçtiler. Bir Meksika restoranı olan Taco Bell'de durmak istiyordu. Ekşi kremalı nacho, peynir, çili ve jalapeno.

Pizzacılar, araba yıkama yerleri ve galerilerin ardından yol daraldı. Jack'in Tekne iskelesi'ne ve bataklığa doğru devam ederlerken yol kenarlarında sıra sıra posta kutuları belirmeye başladı.

"Biraz durup fıstık ezmesi şekerlemesi alabiliriz," dedi Bev.

Jay onunla konuşmuyordu.

"Eh, senin dediğin olsun. Sen ve lanet olası Baton Rouge. Oraya sırf o iğrenç kardeşin yüzünden geri dönüyoruz. Karanlık basana kadar bekle, o zaman daha kolay olur."

"Kapa çeneni."

"Ya orada değilse?" Dondurucu bir sessizlik oldu.

"Eh, eğer oradaysa büyük olasılıkla o kahrolası ürkünç kilerde saklanıyordur, belki oraya sakladığımız parayı alıyordur.

Para işimize çok yarardı, bebeğim. Aldığımız onca bira..."

"Sana kapa çeneni dedim!"

Jay soğuklaştıkça, Bev kollarındaki, bacaklarındaki, göğsündeki ve boğuşma dediği olay sırasında vücudunun diğer yerlerinde oluşan morluklar ve derin çiziklerle daha çok gurur duyuyordu.

"Kadının tırnaklarının içine bakacaklardır," dedi. Jay sonunda onunla konuşmaya başlamıştı. "DNA'mı çıkaracaklar."

"O zarif veri bankalarında benim DNA'm yok," diye karşılık verdi Bev. "Sen ve ben Dodge'dan kaçmadan önce kimse benim DNA'mı almadı. Ben yalnızca Williamsburg yakınında bir kamp yeri işleten hoş bir bayandım, hatırladın mı?"

"Hoşmuş, kıcımmın kenarı."

Bev gülümsedi. Yaraları onun cesaret ve güç madalyasıydı. İçinde böyle bir mücadele gücü taşıdığından habersizdi. Vay canına, bugünlerden birinde Jay'in peşine de düşebilirdi. Ama palavradan cesareti çabuk söndü. Jay'i asla alt edemezdi. Jay, onu şakağına indirdiği tek yumrukla öldürebilirdi. Bunu ona kendisi söylemişti. Tek yumruk ve kafatası ezilirdi, çünkü kadınların kafatası o kadar kalın değildi. "Senin gibi aptallarınla bile," demişti Jay.

"Ona ne yaptın? Ne demek istediğimi biliyorsun?" diye sordu. Jay, "Elbiselerinin önü kandan sıırılsıklamdı. Bir erkek gibi üstüne mi çıktın onun?"

"Hayır." Bu onu ilgilendirmezdi.

"O zaman elbiselerin boynundan kasıklarına kadar nasıl böyle kanlandı, ha? Kanlar içinde ölmekte olan bir kadının üstüne çıkıp mastürbasyon mu yaptın?"

"Bu önemli değil. Nasıl olsa ötekilerle ilgili olmadığını düşünüyorlar," dedi Bev. "Hangi sözcüğü kullandı?"

"Ne demek, hangi sözcüğü?" Bev, onun çıldırmaya başladığını düşünüyordu. "Yalvarırken. Durman için yalvarmış olmalı. Tarif etmek için hangi sözcüğü kullandı?"

"Neyi tarif etmek için?"

"Acı ve ölümden bu kadar korkmanın nasıl bir şey olduğunu tarif ederken! Hangi sözcüğü kullandı!"

"Bilmiyorum." Bev hatırlamak için uğraştı. "Galiba, neden, dedi."

ODA SERİNDİ VE KOKU YOKTU.

Nic bu satırı en az beş kez okumuştı. Annesi, Nic'in babası eve gelmeden yalnızca dakikalar önce öldürülmüş olabilirdi. Nic katilin babasının arabasının sesini duyarak kaçıp kaçmadığını merak etti. Yoksa o piç kurusunun o saatte kaçıışı yalnızca kader miydi?

Saat akşamın onuydu. Nic, Rudy, Scarpetta, Marino ve Lucy Dr.

Lanier'in konuk evinde oturmuş, en sevilen yerli kahve olan Community Coffee içiyorlardı.

"Yüzünde çok sayıda ezilme ve kesik var," diye otopsi raporunu gözden geçirdi Scarpetta. Nic'in duygularını düşünerek herhangi bir ayrıntıyı iyi göstermeye çalışma niyetinde olmadığını daha önce söylemişti. Bunu yapmasının Nic'e bir yararı olmazdı. "Alnında ezilmeler ve kesikler, perioküler ekimozlar, burun kemiğinde kırıklar, ön dişler sallanıyor."

"Yani kadının yüzünü pestile çevirmiş," dedi Marino kahvesini yudumlar. Kahve tam sevdiği gibiydi, Cremora'yla beyazlatılmış ve bol şekerli. "Katilin tanıdığı biri olma olasılığı var mı?" diye Nic'e sordu.

"Katile ön kapıyı açmış. Kapının hemen yanında bulundu."

"Kapıları kilitli tutma konusunda dikkatli miydi?" Lucy konuşmayı dinlerken ona dikkatle bakıyordu.

Nic de ona baktı. "Evet ve hayır. Geceleri kapıyı kilitlerdik. Ama babam ve benim yakında eve geleceğimizi biliyordu, bu yüzden kapıyı kilitlememiş olabilir."

"Bu gelen kişinin zili çalmadığı anlamına gelmez," diye açıkladı Rudy. "Annenin gelen kişiden korktuğu anlamına da gelmez."

"Evet, gelmez," dedi Nic.

"Kafanın arkasında şiddetli bir darbe. Kafanın tepesinde yıldız biçiminde bir kesik, sekize on iki ölçülerinde. Başın tepesinde ve arkasında geniş iç kanama. Kafa derisi altında elli mililitre kan..."

Marino ve Lucy olay yeri fotoğraflarını değiş tokuş etti. O ana dek Nic hiçbirine bakmamıştı.

"Kapının hemen solundaki duvarda kan var," dedi Marino. "Saç izleri. Annenin saç ne kadar uzundu?"

Nic zorlukla yutkundu. "Omuz hizasındaydı. Benimkiler gibi sarı saçları vardı."

"Adam içeri girer girmez bir şey oldu. Ani saldırı," dedi Lucy. "Rebecca Milton'a olanlardan pek farklı değil. Kurbanın katili çileden çıkardığı herhangi bir ani saldırı olayından farklı değil."

"Bu tür yaralar kafasının duvara vurulmasıyla olur mu?" diye sordu Rudy.

Nic donmuş gibiydi. Kendi kendine polis olduğunu hatırlattı. Scarpetta Nic'in gözlerine baktı. "Bunun zor olduğunu biliyorum, Nic. Dürüst olmaya çalışıyoruz. Açık konuşursak belki kafanda bu kadar çok soru olmaz."

"Sorular her zaman olacak, çünkü kimin yaptığını asla bulamayacağız."

"Asla asla deme," dedi Marino. "Doğru," diye onayladı Lucy. "Biparietal ve oksipital kemiklerde ezilme, orbital çatıda kırıklar, bilateral subdural kanamalar, otuz mililitre kan... tamam, tamam, tamam..." Scarpetta sayfayı çevirdi.

Bilgisayarda değil daktiloyla yazılmış raporlardı bunlar.

"Bıçak yaraları var," diye ekledi.

Nic gözlerini kapattı. "Umarım bunların hiçbirini hissetmemiştir." Kimse bir şey söylemedi.

"Yani..." -Scarpetta'ya baktı "bütün bunları hissediyor muydu?"

"Dehşeti hissediyordu. Fiziksel olarak mı? Nasıl bir acı hissettiğini söylemek zor. Yaralar bu kadar çabuk olduğunda..."

Marino araya girdi. "Elini çekmeceye sıkıştırdığın ya da bıçakla kestiğin ve bir şey hissetmediğin zamanları hatırla. Bence çok yavaş olmadığı takdirde hiçbir şey hissedilmiyor. Yani işkencedeki gibi yavaş."

Nic'in kalbi bir şeyler yolunda değilmiş gibi çırpınmaya başlamıştı.

"Ona işkence edilmemiş," dedi Scarpetta Nic'e bakarak.

"Kesinlikle."

"Ya bıçak yaraları?" diye sordu Nic.

"Parmaklarında ve avuç içlerinde kesikler var. Savunma yaraları." Tekrar Nic'e baktı. "Sağ ve sol akciğerde delikler var, iki tarafta iki yüz mililitrelik göğüs kafesi kanaması.

Üzgünüm. Bunun zor olduğunu biliyorum."

"Bu onu öldürmüş olabilir mi? Yani akciğer yaraları?"

"En sonunda evet. Ama kafa yaralanmalarıyla birleştiğinde kesinlikle. Sağ ve sol elinin tırnakları da kırılmış.

Tırnaklarının altından tanımlanamayan maddeler çıkmış."

"Sizce bunlar saklanmış mıdır? O zamanlar DNA bugünkü kadar ileri değildi."

"Tanımlanamayan ne demek merak ediyorum," dedi Marino.

"Ne tür bir bıçak?" diye sordu Nic. "Kısa uçlu. Ama ne kadar kısa, bilmiyorum."

"Belki bir çakı olabilir," dedi Marino. "Olabilir," dedi Scarpetta.

"Anemin çakısı yoktu. Hiç... " Nic gözyaşlarına boğulmak üzereyken kontrolünü sağladı. "Demek istediğim, silahlarla ilgilenmezdi."

"Katilin olabilir," dedi Lucy nazik bir şekilde. "Ama benim tahminim o ki, eğer silah çakıysa katil silaha ihtiyacı olduğunu düşünmüyormuş. Pek çok adamın yaptığı gibi öylesine yanında taşıdığı bir şey olabilir."

"Bıçak izleri bugün gördüklerimiz gibi mi?" diye sordu Nic

Scarpetta'ya.

"Kesinlikle."

NIC ANNESİNİN ANTIKACI DÜKKÂNI hakkında konuşmaya başladı.

Annese dükkânın sahibi olmakla birlikte ailesiyle ilgilenebilmek için orada yalnızca yarım gün çalışıyordu ve Charlotte Dard' ı da tanıyordu.

Nic kahve fincanına baktı. "Bunu bir kere daha mikrodalgada ısıtırsam yarın kafein zehirlenmesi geçireceğim."

"Annen ve Charlotte Dard arkadaş mıydı?" diye sordu Marino. "Kahretsin. Kusura bakmazsan bunu neden daha önce söylemediğini sorabilir miyim?"

"Tanrı'nın bildiği bir gerçek bu," diye Nic yanıt verdi. "Şu ana kadar bundan hiç söz etmedim. Galiba bir sürü şeyi zihnimin gerilerine attım. Annemi neredeyse hiç düşünmüyorum ya da en azından bu kadınlar ortadan kaybolmaya başlayana kadar düşünmüyordum. Sonra bugün... bu olay yeri. Rebecca Milton'a olanlar. Ve şimdi."

Kahvesini yeniden ısıtmak için kalktı. Mikrodalga fırın bir dakika için gürültüyle çalıştı. Nic buharı tüten ve artık içilemeyecek durumda olan kahveyle kanepeye oturdu. Yanmış gibi kokuyordu.

"Nic," dedi Scarpetta. "Robillard evlilik soyadın mı?"

Nic başını salladı.

"Aile soyadın ne?"

"Mayeux. Annemin adı Annie Mayeux. Bu yüzden çok az insan onun kızı olduğumun farkında. Ama zamanla insanlar bunu yine unutuyor. Annemin ölümünü hatırlayan hiçbir polis benim onun kızı olduğumu düşünmüyor. Ben de hiçbir şey söylemiyorum." Kötü tadına aldırılmayarak kahvesini yudumladı. "Annemin antika dükkânında vitraylar, kapılar, kepenkler, eski kurtarma malzemeleri bulunuyordu. Bu yüzden ne aradığınızı biliyorsanız bazı parçalar gerçekten çok hoştu.

"Ve mobilyalardan çoğu servi ağacından el yapımı mobilyalardı. Charlotte Dard müşterilerinden biriydi, evini yeniden dekore ediyordu ve annemin dükkânından bir sürü şey alıyordu. İkisi bu şekilde arkadaş olmuşlardı. Ama çok yakın değildiler." Duraklayarak belleğini taradı. "Annem spor arabalı bu zengin kadından ve tamamlanınca evinin ne kadar güzel olacağından söz ederdi.

"Tahminimce Bayan Dard' ın işinin çok yararı oldu. Babam öğretmen olarak fazla bir şey kazanamıyordu." Nic üzgün bir şekilde gülümsedi. "Annem gerçekten iyi iş yapıyordu ve müsrif değildi. Babamın şu anda harcadıklarının çoğu annemden ve dükkânından kalanlar."

"Bayan Dard uyuşturucu kullanıyordu," dedi Scarpetta. "Aşırı dozda uyuşturucudan öldü, intihar ya da cinayet olabilir. Ben ikincisinden şüpheleniyorum. Ölümünden kısa bir süre önce bilinç kayıpları yaşamış. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Buradaki herkes bunu biliyor," dedi Nic. "Baton Rouge'da konuşulan tek konuydu. Paradise Acres adlı motel odasında ölü bulundu. Kasabanın en korkunç bölümü olan Chocktaw'da. Söylentiye göre bir ilişkisi vardı ve o insanla orada buluşuyordu.

Haberlerde çıkanlardan fazla bir şey bilmiyorum."

"Ya kocası?" diye sordu Lucy.

"İyi soru. Onu hiç kimse tanımıyor. Ne kadar garip, değil mi? Yalnızca onun sürekli seyahat eden bir aristokrat olduğu biliniyor."

"Hiç resmini gördün mü?" diye sordu Nic. Nic başını iki yana salladı. "Yani haberlerde çıkmadı."

"Mahremiyetine çok önem veren birisi," diye yanıtladı Nic.

"Başka?" diye sordu Marino.

"Ortada garip bir bağlantı var gibi görünüyor, değil mi?" Rudy Scarpetta'ya baktı. "Bir eczacı şüpheli olarak ortaya çıktı ve avukatı da Rocco Caggiano'ydu." Marino kahve almak için kalktı.

"Düşün," diye Nic'i yüreklendirdi Lucy.

"Tamam." Derin bir soluk aldı. "Tamam. İşte aklıma gelen bir şey. Galiba Charlotte Dard annemi bir kokteyle davet etmişti. Bunu hatırlıyorum. Annem kokteyllere hiç gitmezdi. İçki içmezdi ve çekingendi, züppelerin arasında rahatsız olurdu. O ortamlara yabancıydı. Yani bir kokteyle gidiyor olması büyük bir olaydı. Kokteyl çiftlikteydi, Dard Çiftliği'nde. Annem işi ve en iyi müşterisi Bayan Dard'a olan saygısı yüzünden gitti."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Scarpetta.

Nic düşündü. "Annemin ölümünden kısa bir süre önce."

"Ne kadar kısa?" diye sordu Rudy.

"Bilmiyorum." Nic zorlukla yutkundu yine. "Günler. Günler önceydi, galiba. Bu olay için gidip bir elbise alması gerekti." Gözlerini yeniden kapattı. Boğazından bir hıçkırık yükseldi. "Beyaz biyel pembe bir elbiseydi. Öldürüldüğünde hâlâ dolabında asılı duruyordu. Bilirsiniz, anneme kuru temizlemeye gitmesi gerektiğini hatırlatmak istercesine asılı duruyordu dolapta."

"Ve annen Charlotte Dard'dan iki hafta önce öldürüldü," diye belirtti Scarpetta.

"Bayan Dard'ın kafayı biraz üşütüp şiddetli nöbetler geçirdiği bilinmesine rağmen şık bir bahçe partisi vermesi konusunda kimsenin endişelenmemesi biraz ilginç," dedi Marino.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Rudy.

"Biliyor musunuz?" diye ekledi Marino. "Buraya gelmek için neredeyse yirmi saat araba kullandım. Sonra Lucy helikopteriyle midemi allak bullak etti. Yatmam gerekiyor. Yoksa Noel Baba'yı tutuklamamızı gerektirecek bazı çıkarımlarda bulunabilirim."

"Ben senin mideni allak bullak filan etmedim," dedi Lucy. "Git yat. Güzellik uykuna ihtiyacın var. Üstelik ben Noel Baha'nın sen olduğunu sanıyordum." Marino kalkıp ana eve doğru yöneldi. Scarpetta, "Ben de fazla devam edemeyeceğim," diyerek koltuğundan kalktı. "Gitme zamanı," dedi Nic.

"Gitmek zorunda değilsin." Scarpetta yardım etmek için çok çaba sarf ediyordu.

"Size son bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." O kadar yorgundu ki sanki beyni donmuş gibiydi. "Neden annemi ölesiye dövdü?"

"Neden birisi Rebecca Milton'ı öldüresiye dövdü?"

"İşler planladığı gibi gitmedi."

"Annen katile direnir miydi?" diye sordu Lucy. "Gözlerini oyardı," dedi Nic.

"Belki aradığın cevap budur. Lütfen beni bağışla. Şu anda fazla işine yaramıyorum. Çok yorgunum."

Scarpetta oturma odasından çıkıp yatak odasının kapısını kapattı. "Nasılsın?" Lucy kanepeye gidip Nic'e baktı. "Bu zor, çok zor.

Tarif edilemeyecek kadar zor. Sen çok cesursun, Nic

Robillard."

"Babam için daha kötüydü. Hayatından vazgeçti. Her şeyi bıraktı."

"Ne gibi?" diye sordu Rudy yumuşak bir şekilde. "Öğretmenliği çok seviyordu. Ve suyu da sever ya da eskiden severdi. O ve annem, ikisi de. Onları kimsenin rahatsız etmediği küçük bir balıkçı kampları vardı. Çok kuytu bir yerde, yani hiçbir yere yakın değildi. Annem öldüğünden beri oraya gitmedi."

"Neredeydi bu yer?"

"Dutch Bataklığı'nda." Rudy ve Lucy birbirine baktı.

"Bu konuyu kim biliyordu?" diye sordu Lucy.

"Sanırım annem kime anlattıysa o. Annem bol bol konuşurdu. Babama benzemezdi."

"Dutch Bataklığı nerede?" diye sordu Lucy bunun üzerine.

"Maurepas Gölü'nün yakınında. Blind Nehri'nin çıkışında."

"Şimdi bulabilir misin orayı?" Nic, ona baktı. "Neden?"

"Yalnızca soruma cevap ver." Hafifçe Nic'in koluna dokundu. Nic başını evet anlamında salladı.

Gözleri birbirine kilitlendi. "Tamam, o halde." Lucy gözlerini ayırmadan ona bakıyordu.

"Yarın. Hiç helikoptere bindin mi?"

Rudy ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Berbat haldeyim." Anlamıştı. Kendine göre kabul de ediyordu.

Ama burada oturup seyretmeyecekti. Lucy anlattığının, bir bakıma da hiç anlamayacağını farkında olarak ona baktı. "Sabah görüşürüz, Rudy."

Rudy hafif adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı.

"Fazla cesur davranma," dedi Lucy Nic'e. "Öyle bir tip gibi göründün bana."

"Kendi operasyonlarımı düzenliyorum," diye itiraf etti Nic. "Potansiyel kurban gibi giyiniyorum. Potansiyel kurban gibi görünüyorum."

Lucy, onu yakından inceledi, baştan aşağı süzerek sanki bütün gece yapmamış gibi değerlendirdi onu.

"Evet, sarı saçlarınla, vücut yapınla, zeki havanla. Ama tavırların bir kurbanınkine benzemiyor. Enerjin güçlü. Ama bu katile meydan okuma gibi gelebilir. Bu durumu daha heyecanlı bulabilir. Daha büyük bir hamle olabilir onun için."

"Yanlış motive oldum," diye kendi kendini azarladı Nic. "Onun yakalanmasını istemiyor değilim. Her şeyden çok yakalanmasını istiyorum. Ama daha saldırgan, daha inatçı olduğumu kabul ediyorum, belki kendimi tehlikeye atıyorum, evet, ama bunun nedeni benim gibi küçük kasaba kızlarını klüplerinde istemeyen görev gücü. Birleşik Devletler'in en iyi akademisinde eğitim gören, teyzen dahil, en iyilerden eğitim alan tek kişi olsam bile bu böyle."

"Kendini tehlikeye atarken herhangi bir şey gözledin mi?"

"Wal-Mart'dan Katherine'in kaçırılması. Olay saatlerinde oralardaydım. Bir şey hâlâ aklıma takılıyor. Bir kadın vardı, park yerinde, dizlerinin ağrıdığını söyleyip yere düşmüştü. Onunla ilgili bir şey beni rahatsız etti. Geri çekildim, ona yardım edemedim. Bir şey ona dokunmamamı söyledi. Galiba gözleri bir garipti, korkunçtu. Ve bana kuzu dedi. Pek çok şey dendiği oldu bana, ama kimse kuzu dememişti. Galiba evsiz sapıklardan biriydi."

"Neye benzediğini tarif et." Lucy sakın kalmaya, tersi olacak yerde kanıtı davaya uydurmamaya çalışıyordu.

Nic kadını tarif etti. "Biliyor musun, garip olan şey bu kadını birkaç dakika önce mağazada görmüş olmamdı. Ucuz iç çamaşırlarını karıştırıp hırsızlık yapıyordu." Artık iyice heyecanlanmaya başlamıştı Lucy.

"Katilin bir kadın olabileceği ya da en azından suç ortağının bir kadın olabileceği kimsenin aklına gelmedi. Bev Kiffin." Nic kahve almak için kalkarken eli titriyordu. Suçlunun kahve olduğunu düşündü. "Bev Kiffin kim?"

"FBI'nın En Fazla Aranılan İlk On listesinde biri."

"Aman Tanrı'm." Nic otururken bu kez Lucy'ye biraz daha yaklaştı. Ona yakın olmak istiyordu.

Nedenini bilmiyordu. Ama onun yakınlığı insana enerji ve heyecan veriyordu.

"Bir daha oralarda dolaşmaya gitmeyeceğine söz ver bana," dedi Lucy. "Benim görev gücümde olduğunu farz et, tamam mı? Biz işleri birlikte yaparız, hepimiz birlikte. Teyzem, Rudy, Marino."

"Söz veriyorum."

"Büyük olasılıkla kaçırılan kadınları FBI' ın En Çok Aranılanlar listesinde bir numara olan ortağı Jay Talley'e götüren Bev

Kiffin'le dalaşmak istemezsin."

"Orada mı saklanıyorlar?" Nic buna inanamıyordu. "Böyle iki insan orada mı saklanıyor?"

"Daha iyi bir yer düşünemiyorum. Babanın annen öldürüldükten sonra terk ettiği bir balıkçı kulübesi olduğunu söylüyorsun. Charlotte Dard' ın orayı, bulunduğu yeri biliyor olması olasılığı var mı?"

"Babam orayı satmadı. şu ana kadar yarı çürümüş durumda bir yer olmalı. Bayan Dard orayı biliyor olabilirdi, çünkü annem eski eşyaları kurtarma işiyle, dükkânında sattığı şeylerle çok ilgiliydi. Eski yıpranmış ahşabı çok sever, şömine raflarında, açıktaki kırışlerde filan kullanılmalarını tavsiye ederdi. Özellikle de balıkçı kulübelerinin üzerine inşa edildiği direkleri çok severdi. Bayan Dard'a ne anlattığını bilmiyorum. Ama annem herkese güvenen bir kadındı. Herkesin iyi özellikleri olduğuna inanırdı. Gerçek şu ki çok konuşurdu."

"Babanın terk ettiği o balıkçı kulübesini bana gösterebilir misin?"

"Dutch Bataklığı'nda, Blind Nehri'nin çıkışında. Sana gösterebilirim."

"Havadan?"

"Eminim gösterebilirim."

BENTON, JAGUAR' INI DARD ÇIFTLİK evinden yarım mil uzakta bulunan kilisenin arkasındaki park yerinde bıraktı.

Ne zaman bir arabanın yaklaştığını görse çalılarının arasına dalıp Mississippi Nehri boyunca uzanan sık ormanda gizleniyordu. Gelenin kim olduğunu bilmemenin yanı sıra, siyah takım elbiseli, siyah tişörtlü, siyah şapkalı ve çantalı bir adamın yağmur altında dar bir yolun kenarında yürümesinin garip görüneceğinin farkındaydı. Birisi durup arabasının bozulup bozulmadığını sorabilirdi. İnsanlar ona dikkatle bakabilirdi.

Dün gece önünden arabayla geçtiği kapıları görünce yoldan ayrılıp ormana girdi. Bu kez daha derinlere girip malikâne ağaçların gerisinde belirene kadar ilerledi. Adımlarına dikkat ederek kırık dallara basmamaya özen gösteriyordu. Neyse ki ölü yapraklar ıslak ve sessizdi. Dün gece bölgeyi keşfederken ormana girmemişti, çünkü ortalık hiçbir şey göremeyeceği kadar karanlıktı ve fener kullanmaya cesaret edemezdi. Ama bahçe kapısına tırmanmış, ceketini ve pantolonunu pas içinde bırakmıştı. Aynı takımı giymeyi tercih etmesinin çok sayıdaki nedenlerinden biri de buydu. Buraya en son geldiğinden beri ne kadar değiştiğini merak ediyordu. Karanlıkta iyi onarım görüp görmediğini anlamak zordu, ama son hareketi ısı alıcılarının aydınlanıp aydınlanmayacağını görmek için ön taraftaki çalılarının yakınına bir taş fırlatmak olmuştu. Alıcılar harekete geçmemişti. Tekrar denemiş, ama tek bir ışık bile yanmamıştı yine. Işıklar hâlâ çalışıyor olsa ve bu sabah onları harekete geçirse bile güneşin gri bir örtüyle kaplı olmasına rağmen görülmeleri zor olacaktı. Arazi eskiden gelişmiş kamera sistemiyle izleniyordu, ama Benton, kırmızı ışıklarının yanıp canlılarmış gibi onu takip edip etmeyeceklerini görmek için kameraları test edecek kadar aptal değildi.

Garaj yolundaki arabalar yeni bir beyaz Mercedes 500 AMC ve eski model beyaz Volvo'ydu. Mercedes dün gece orada değildi. Kime ait olduğunu bilmiyordu ve Louisiana plakasının kime ait olduğunu araştırarak zamanı ve araçları yoktu. Volvo, Eveline Guidon'a aitti ya da en azından altı yıl önce öyleydi. Malikanenin ön kapısı açıldığında Benton kalın gövdeli bir ağacın arkasında geyik gibi donup kaldı ve koyu renk giyindiğine sevindi. Merdivenlerin on beş metre kadar solunda bulunduğu yerde çömelerek iyice görünmez oldu. Birleşik Devletler Savcısı Weldon Winn, Benton'ın son gördüğünden bu yana daha şişmanlamıştı. Ve her zamanki gibi gürleyen sesiyle konuşarak ön kapıdan çıktı. Onun pahalı arabasına binmesini bekleyen Benton hızla düşündü. Weldon Winn'in burada olması plana uymuyordu, ama kesinlikle bir ikramiye sayılabilirdi. Bu, Jean-Baptiste Chandonne'un ailesinin Baton Rouge'daki kalesine sığınmayı istediğini ya da isteyeceğini gösteriyordu. Onunla bağlantılı insanlar ya son derece sadık ya da ölü olduğu için onlarca yıldır şüphelerden kaçan inanılmaz yozlaşmanın gerçekleştiği çiftlikti bu kale.

Bu kişiler içinde, Benton ölüydü.

Baton Rouge'un aşağılık savcısı eski tuğla yoldan, şarap mahzenine açılan koyu renk Gotik kapılı eski taş binaya doğru yürüdü. Yüz yıllık mağaraya köleler tarafından kazılan yarım millik kıvrımlı tünellerle ulaşılıyordu. Winn kapının kilidini açıp içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı. Artık iyice ıslanmış olan Benton hızla çömeldi, mukavva kutuların arkasına gizlenerek şarap mahzeninden eve doğru baktı. En riskli hareketini yapmak üzereydi. Sırtını eve verip rahat bir tavırla dimdik yürümeye başladı.

Pencereden bir bakan olsa siyahlar içindeki adam bir Chandonne dostu gibi görünebilirdi. Kapı kalın meşedendi ve arkasındaki sesleri zorlukla duyabiliyordu.

SCARPETTA, ALBERT DARD' I AKLINDAN ÇIKARAMIYORDU.

Küçük vücudundaki yaraları hayal ederken kendini yaralamamanın bir bağımlılık olduğunun farkındaydı. Eğer çocuk kendini yaralamaya devam ederse, tıpkı akıl hastalıkları hastanesine kapatılan hastalar gibi, defalarca akıl hastanesine girip çıkacaktı. Albert Dard' ın akıl hastanesine kapatılması gerekmiyordu. Onun yalnızca yardıma ihtiyacı vardı. En azından bir yıl önce aşırı kaygılanıp içine kapanmasının, duygularını, belki de anılarını bastırabilmek ve kontrolü ele almak için kendini yaralayarak biraz da olsa rahatlamaya çalışmasının nedenlerini anlayacak birine gereksinimi vardı. Scarpetta uçakta onun kartlarla oynarken baltayla ilgili şiddet içeren sözlerini anımsadı. Çocuk adeta çözülmüştü. Havaalanında onu karşılamaya kimsenin gelmeyeceği, terk edilmişlik duygusunun verdiği sıkıntının onun için yeni bir şey olmadığını Scarpetta anlamıştı.

Dr. Lanier'in konuk evinde kahve içerken çantasını karıştırıp Albert'in havalaanında teyzesini beklerken verdiği telefon numarasını aradı. Kadın çocuğu Scarpetta'nın eve getirmesi için binbir dolap çevirmişti. Ama Bayan Guidon'un aklından geçen oyunların artık önemi yoktu. Belki hepsi Scarpetta'yı, Charlotte Dard' ın ölümü konusunda neler bildiğini öğrenmek amacıyla o eve çekmek için düzenlenen bir numaraydı. Belki Bayan Guidon, Scarpetta'nın Bayan Dard' ın ölümü konusunda bilinenlerden daha fazla bir şey bilmediği konusunda tatmin olmuştu.

Numarayı tuşladı ve telefonu Albert açınca irkildi.

"Ben uçakta yanında oturan bayanım," dedi.

"Merhaba!" Onu çok şaşırmış ve memnun olmuş bir şekilde selamlamıştı. "Beni nasıl oluyor da arıyorsunuz? Teyzem aramayacağınızı söylemişti."

"Teyzen nerede?"

"Bilmiyorum. Dışarı çıktı."

"Arabasıyla mı gitti?"

"Hayır."

"Seni düşünüyordum, Albert," dedi Scarpetta. "Hâlâ şehirdeyim, ama yakında gidiyorum. Bu yüzden seni ziyarete gelip gelemeyeceğimi merak ediyordum."

"Şimdi mi?" Bu düşünce çocuğu çok memnun etmiş gibiydi.

"Yalnızca beni görmeye mi geleceksiniz?"

"Olur mu?"

Albert hevesle olur, dedi.

BENTON ŞARAP MAHZENİNİN KAPISINI sessizce ve ihtiyatla açtı. Dar aralıkta dururken Sig Sauer'ini çekmiş, emniyetini açmıştı. Hemen önünde cereyan eden konuşma kesildi, bir erkek sesi, "Kapıyı iyi kapamadın," dedi.

Basamaklarda ayak sesleri duyuldu, belki beş basamak çıktıktan sonra bir el, büyük olasılıkla Weldon Winn'in eli kapamak için kapıyı itti. Ama Benton kapıyı hızla geri itti, kapı Winn'e çarparak adamı merdivenlerden aşağıya yuvarladı. Winn yattığı yerde şaşkınlık içinde homurdandı. Konuştuğu her kimse birkaç saniye içinde birkaç basamak daha inerek kaçmaya başladı. Benton hızla koşarak uzaklaşan ayak seslerini -belki Jean-Baptiste'ydi duydu, ama kaçacağı bir yer yoktu. Mağaranın girişi vardı ama çıkışı yoktu.

"Ayağa kalk," dedi Benton. "Yavaşça."

"Yaralandım." Merdivenlerin tepesinde dikilen Benton'a baktı.

Benton tabancayı Winn'in göğsünden ayırmadan kapıyı kapattı.

"Umurunda değil. Ayağa kalk."

Benton beysbol şapkasını çıkarıp Winn'e fırlattı. Tanıma yavaş yavaş gerçekleşti. Önce, yerde kendi yağmurluğunun içinde çarpılmış bir şekilde yatan Winn'in yüzü bembeyaz oldu, ardından dudakları aralandı ve dehşet içinde ona bakmaya başladı.

"Bu sen olamazsın," dedi şaşkınlıkla. "Olamaz!"

Bu arada Benton her kimse kaçan kişinin ayak seslerini dinliyordu. Küçük, penceresiz boşluğun tepesinde örümcek ağıyla kaplı çıplak bir ampul vardı. Küçük, çok eski tahta bir masa orada tadılan sayısız şarap şişelerinin daire biçimindeki koyu renk izlerini taşıyordu. Duvarlar nemli taşandı ve Benton'ın solundaki duvarda cıvatalarla tutturulmuş dört demir halka vardı. Çok eskiydiler, ama pasın büyük bölümü eriyip gitmişti. Yerde sarı naylon ip kangalları ve elektrikli bir kutu vardı.

"Ayağa kalk," dedi Benton tekrar. "Aşağıda başka kim var? Kiminle konuşuyordun az önce?"

Yaralı Weldon Winn birden şaşırtıcı bir çeviklikle hareket etti ve yerde yuvarlanarak yağmurluğunun içinden bir tabanca çıkardı. Winn parmağını tetiğe bile dokunduramadan Benton biri göğsünden biri kafasından olmak üzere iki kez vurdu onu. Taş duvarlar tabanca sesini bastırdı.

MARINO'NUN YÜKÜ HELİKOPTERİN HIZINI beş mil azaltmak için yeterliydi.

Lucy endişelenmiyordu. Bu havada helikopterini azami hıza çıkaramazdı. Bir antene çarpmanın anlamı yoktu, çünkü her yer sisin içinde yükselen, uzaktan görülmeleri mümkün olmayan antenlerle doluydu. Lucy yüz yetmiş metre yükseklikte uçuyordu, hava şartları yirmi dakika önce Baton Rouge'dan havalandıklarından daha kötüydü.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye cınladı Marino'nun endişeli sesi Lucy'nin kulağında.

"Uçan sen değilsin. Rahatla. Uçuşun tadını çıkar. Bir şey ister misiniz, efendim?"

"Paraşüte ne dersin?"

Rudy'yle birlikte kokpitin dışını taramayı sürdüren Lucy gülümsedi. "Kontrolü bir dakikalığına bırakmamın senin için bir sakıncası var mı?" diye sordu Rudy'ye, Marino'nun duyması için.

"Benimle dalga geçiyorsun!" diye bağırdı Marino.

"Eyvah!" Rudy kontrolü alırken Lucy kulaklığındaki sesi biraz kıstı. "Gemi senin kontrolünde." Lucy öteki pilotun kontrolün kendisinde olduğundan emin olmak için söylenen standart cümleyi tekrarlardı.

Acil izlemedeki düğmeyi çevirerek üst göstergelyi süre ölçer moduna getirdi. Nic hiç helikoptere binmemişti. Marino'ya durumu daha da kötüleştirmemesini söyledi.

"Eğer onlarla güvende değilsek kimsenin yanında değiliz demektir. Üstelik bu havada sana bir araba çarpması olasılığı helikopterle yere düşmekten daha yüksek."

"Bunlar zırva. Aşağıda hiç araba yok. Ve düşmekten söz etmesen çok hoşuma gider."

"Dikkatinizi yoğunlaştırın," dedi Lucy herkese. GPS'e bakan gözleri artık gülümsemiyordu.

Dün, Marino ile burada uçtuklarında gölün kuzeybatı kıyısını bulmuşlar ve koordinatları GPS'e girmişti. "Doğru iz üzerindeyiz." Yüz metreye alçalıp hızını seksen mile indirdi, sisin arasında Maurepas Gölü'nü gördü. Su neredeyse tam altlarındaydı. Tanrı'ya şükür. Göl, bataklık veya derelerin üstünde antenlerden endişe etmesine gerek yoktu. Rudy öne doğru eğilip dikkatle kıyı şeridini görmeye çalışırken biraz daha yavaşladı. "Nic?" dedi Lucy. "Beni duyuyor musun?"

"Evet," diyen sesi duyuldu Nic'in.

"Aşağıda tanıdığın bir şey var mı?" Lucy hızını altmış ile indirdi.

Hızı biraz daha azaltırsa havada asılı kalacaktı, ama görüş açısının böyle kötü olduğu bir durumda yerin etkisinden korkarak bundan kaçınıyordu. "Blind Nehri'ni görebileceğimiz kadar geri gidebilir misin?" diye sordu. "Dutch Bataklığı nehrin kollarının ucundaki gölün hemen kenarında."

"Hangi yöne?" Lucy helikopteri yavaşça yana yatırdı, bu yükseklikte karaya dönüyor olduğu için pek sevinmiyordu, ama dün engellerin yerini belirleme konusunda titizlik gösterdiği için mutluydu.

Nic durakladı, sonra sesi duyuldu. "Nehri göle doğru takip edersen Dutch Bataklığı saat üç yönünde olacak. Senin sağında." Dalış yaparak geri dönen Lucy tekrar suyun üstünde uçmaya başladı. "İşte," dedi Nic. "İşte nehir. Sola doğru nasıl kıvrıldığını görebiliyor musun? Daha yüksekte olsak daha iyi görebilirdik."

"Unut onu," dedi Rudy.

"Galiba... evet!" Nic heyecanlanmıştı. "İşte orada, şu dar dere. Sağ tarafında göreceksin. Dutch Bataklığı. Babamın balıkçı kulübesi solda, bir milden daha yakında."

Sinirler birden son aşamasına gelmişti. Rudy omzundaki kılıftan tabancasını çekti. Lucy derin bir nefes alıp otuz metreye alçalıpsisin içinde kötü bir şeyin işaretçisi gibi görünen servi ağaçlarıyla kaplı dar bataklığın üzerine gelirken, görüldüğünden daha gergin ve endişeliydi.

"Bu yükseklikte bizi duyuyorlardır," dedi Lucy sakin bir şekilde. Odaklanmaya çalışıyor, düşünüyor, birdenbire çok tehlikeli bir duruma dönüşen ortamda tepki vermemeye çalışıyordu.

Harap görünümdeki gri kulübe aniden belirdi. iskeleye bağlı tekne çevresine hiç uymuyordu.

Lucy kulübenin etrafında döndü. "Emin misin, emin misin?"

Elinde değildi, adrenalini sesini yükseltiyordu.

"Evet! Çatıyı tanıdım! Babam mavi bir malzeme kullanmıştı. Bir bölümünün hâlâ mavi olduğunu görebiliyorum! Veranda ve tel kapı da aynı!"

Lucy yirmi beş metreye alçalıp asılı duruma geçti, sola döndü.

Rudy'nin penceresi tekneyle aynı hizaya geldi.

"Vur onu!" diye Rudy'e bağırdı.

Rudy camını açtı. On yedi mermiyi teknenin alt kısmına gönderirken kulübenin ön kapısı savrulmuş olarak açıldı ve elinde tüfekle Bev Kiffin belirdi. Lucy hızını artırmak için gaz kolunu ileri doğru itti.

"Kafalarınızı eğin! Ama koltuklarınızda kalın!"

Rudy tabancasına yeni şarjör takmıştı bile. Arkadaki koltuklar tam yakıt deposunun üstünde olmasına rağmen Lucy'nin endişelendiği şey bu değildi. Jet-A asla benzin kadar çabuk alev almazdı, tüfeğin verebileceği en büyük hasar biraz sızıntıydı o kadar. Yerde helikopterin dokunabileceği çok küçük bir yüzey vardı.

Rudy flatörleri açtı.

Bev pompalı tüfeğiyle birbiri ardına yedi mermi gönderdi. Mermiler camları parçaladı, bileşik metal yüzeyi ezdi, ana motor pervanesi ve motor kapağına çarptı. Mermi yakıt tankına ulaşabilseydi yangın çıkardı. Lucy hemen hızı kesip kolektif kolunu indirdi. Sağ pedala basıp rüzgârın içine, uzun sazlık alandan başka incek bir yerin olmadığı yöne dönerken umutsuz uyarı alarmları çalmaya başlamıştı. Nitrojen bir tüfek gibi patladı ve kızaklardaki flatörler lastik botlar gibi hemen şişti. Helikopterin dengesi bozularak savruldu, Lucy altı flatörden en az birinin mermi yediğini fark ederek aracın dengesini yeniden kazandırmak için mücadele etti.

İniş AYBS'yi, yani acil yer bildirme sinyallerini harekete geçirecek kadar sertti. Helikopter sık sazların ve karanlık, çamurlu suyun içinde sarsılıp sert bir şekilde sağa yattı. Lucy kapıyı açarak aşağıya baktı. Üç flatörden ikisi vurulmuş ve şişmemişti. Rudy aküyü ve jeneratörü kapattı. Herkes şaşkın bir şekilde mutlak sessizliği dinleyerek olduğu yerde oturdu bir an. Helikopter sağa yatıyor, çamurun içine batıyordu. Yüz metre ötede teknenin su aldığı, batarken ön tarafının havaya kalktığını görebiliyorlardı.

"En azından bir yere gidemez," dedi Rudy o ve Lucy kulaklıklarını çıkarırken. Lucy saatindeki iri kapağı sökerek antenini çıkardı, AYBS'yi harekete geçirdi.

"Hadi, burada böyle oturamayız," dedi.

"Ben oturabilirim," diye yanıt verdi Marino.

"Nic?" Lucy, ona doğru döndü. "Bu suyun derinliği konusunda bir fikrin var mı?"

"Çok derin olamaz, yoksa bu sazlar olmazdı. Sorun çamur. Dizlerimize kadar gömülebiliriz."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi Marino. "Hem ne için? Tekne battı, bu yüzden o da bir yere gitmiyor. Bir yılan tarafından sokulmaya ya da timsah tarafından yenmeye hiç niyetim yok."

"Şunu yapabiliriz. Uzun sazlar kulübenin arkasına kadar devam ediyor. Suyun çok derin olmadığını biliyorum, çünkü eskiden çizme giyip midye toplardık."

"Ben gidiyorum," dedi Lucy, kapıyı açarak.

Kulübenin içinde köpekler deli gibi havlıyordu.

Lucy'nin sorunu onun tarafındaki kızığın şişmiş flatörünün kendini yavaşça aşağıya bırakmasına engel oluşuydu. Yüksek konçlu botlarının iplerini sıkıca bağlayarak Rudy'ye Glock'unu ve ekstra şarjörlerini uzattı.

Kapıda bir paraşütçü gibi dikilerek, "İşte gidiyorum!" dedi. Suyu ayaklarının üstünde düştü ve suyun botlarının biraz üstüne geldiğini görerek sevindi. Hızla yürürse fazla batmıyordu. Yüzü suyla kirlenmiş bir şekilde helikoptere yaklaşarak silahını aldı, pantolonunun beline sıkıştırdı. Ekstra şarjörleri geçici olarak cebine soktu.

Herkes sırayla silahlarını ve cephanelerini alarak Lucy'nin tarafından aşağıya atladı. Marino ise öfkeli bir öküz gibi oturuyordu helikopterin arkasında.

"Helikopter yana devrilene kadar oturacak mısın orada?" diye sesini yükseltti Rudy. "Aptal! Atla aşağıya!"

Marino koltukların arasından kayarak silahını Rudy'ye attı. Aşağıya atlarken dengesini kaybedip suya düştü, kafasını flatöre çarptı. Ayağa kalkmayı becerdiğinde baştan aşağı çamura bulanmış küfürler savuruyordu.

"Şşşttt!" dedi Lucy. "Su sesi taşır. İyi misin?"

Marino ellerini Rudy'nin tişörtüne silip öfkeyle silahını geri aldı. İki AYBS de havaalanı kulelerinin radar ekranlarında parlak bir şekilde yanıp sönüyordu. Acil frekansını izleyen herhangi bir pilot bu sinyalleri alacaktı.

Sazların arasında süzülüşünü duydukları yılanlara karşı uyanık olarak büyük bir çabayla ilerliyorlardı. Dördü ellerinde tabancalarla kulübeye otuz metre yaklaştıklarında tel kapı gıcırdayarak açıldı ve Bev tüfeğiyle delirmiş gibi çılgınlık atarak iskeleye fırladı. Umutsuzluk ve öfkenin etkisiyle aklını kaçırmış bir intihar komandosu gibiydi.

O daha nişan alamadan Rudy ateş etti.

Krak-krak! Krak-krak! Krak-krak!

Bev eski tahta iskeleye düşüp yarı batık teknenin yanına suya yuvarlandı.

ALBERT DARD HEYBETLİ KAPIYI AÇTI. Gömleğinin uzun kolunda kan lekesi vardı.

"Ne oldu?" diye şaşkınlıkla sordu Scarpetta içeri girerken. Oturup yavaşça çocuğun gömleğini kaldırdı. Karnında dikey, yatay ve çapraz sığ kesikler vardı. Gömleği indirip ayağa kalkarken uzun soluğunu bıraktı Scarpetta.

"Bunu ne zaman yaptın?" diye sordu Albert'ın elini tutarak. "Teyzem gidip bir daha geri dönmeyince. Sonra o da gitti.

Uçaktaki o adam. Onu sevmiyorum."

"Teyzen geri dönmedi mi?"

Scarpetta eve gelirken önde park etmiş beyaz Mercedes'i ve Bayan Guidon'un eski Volvo'sunu görmüştü.

"Bu kesiklerle ilgilenebileceğim bir yer var mı?"

Çocuk başını iki yana salladı. "Bir şey yapmanı istemiyorum."

"Ama yapacağım. Ben doktorum. Hadi gel."

"Doktor musun sen?" Kadınlar doktor olamazmış gibi çok şaşırmıştı. Scarpetta'yı üst kata, mutfak gibi yıllardır yenilenmemiş olan banyoya çıkardı. İçeride eski moda beyaz bir küvet, beyaz bir lavabo ve ecza dolabı vardı. İçinde tentürdiyot buldu, ama yara bandı yoktu.

"Gömleğini çıkaralım." Başının üstünden çıkarmasına yardım etti. "Biraz cesur olabilecek misin? Eminim olabilirsin. Kendini kesmek acı veriyor, değil mi?"

Sırtını ve omuzlarını kaplayan yara izlerinin çokluğu karşısında büyük bir üzüntü duydu.

"Yaparken fazla hissetmiyorum," dedi çocuk, tentürdiyodun kapağını açışını endişeyle seyrederken.

"Korkarım bunu hissedeceksin Albert. Biraz sızlayacak." Bir işlem korkunç acı vereceği zaman bütün doktorların yaptığı gibi o da yalan söylüyordu.

Albert dudaklarını ısırırken hızla çalışmaya başladı. Çocuk ağlamamaya çalışırken yanmayı hafifletmek için ellerini sallayarak rüzgâr yapıyordu.

"Sen çok cesursun," dedi Scarpetta, tuvaletin kapağını kapatıp üstüne oturarak. "Neden kendini kesmeye başladığını söyleyebilir misin bana? Birkaç yıl önce başladığını söylemişti birisi."

Çocuk başını öne eğdi.

"Bana anlatabilirsin." Ellerini tuttu. "Biz arkadaşız, değil mi?" Albert yavaşça başını öne arkaya salladı.

"O insanlar geldi," diye fısıldadı. "Araba sesleri duydum. Teyzem dışarı çıktı, ben de, ama saklandım. Arabadan bir kadın çıkardılar, çığlık atmaya çalışıyordu, ama onu bağlamışlardı." Ağzını işaret edip bantlandığını işaret etti.

"Sonra onu mahzene ittiler."

"Şarap mahzenine mi?"

"Evet."

Scarpetta Bayan Guidon'un şarap mahzeni turu konusunda ne kadar ısrarlı olduğunu hatırladı. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Şu anda buradaydı. Albert hariç orada başka kim olduğunu bilmiyordu ve her an birisi gelebilirdi.

"Bağlı kadının yanındaki adamlardan biri canavardı." Gözleri dehşetle irileşirken sesi iyice tizleşmişti Albert'ın. "Televizyonda, korku filmlerinde gördüklerimiz gibi, keskin dişleri ve uzun tüyleri vardı. Ağaçların arasında olduğumu görecekti diye çok korkuyordum!" Jean-Baptiste

Chandonne.

"Sonra köpeğim Nestle. Eve bir daha hiç gelmedi!" Ağlamaya başladı. Scarpetta ön kapının açılıp kapandığını, sonra alt kattaki ayak seslerini duydu.

"Burada telefon var mı?" diye Albert'a fısıldadı. Dehşet içindeki çocuk gözyaşlarını sildi. Scarpetta hızla sorusunu tekrarladı. Çocuk donmuş gibi baktı ona. "Gidip odana kilitle kendini!" Albert karnındaki yaralara dokunup kaşdı, tekrar kanamalarına neden oldu.

"Git! Hiç ses çıkarma."

Çocuk koridoru hızla ve sessizce geçip odasına girdi. Scarpetta birkaç dakika bekledi, ayak seslerinin durmasını bekledi. Ayak sesleri bir erkeğinkiler gibi ağırdı, ama ahşaba çarpan ses kösele ayakkabılardan çıkmıyordu. Adam tekrar yürümeye başladı ve merdivenlere yönelirken Scarpetta'nın kalbi şiddetle çarpmaya başladı. İlk basamağı çıktığını duyunca banyodan çıktı, çünkü onun -ki Jean-Baptiste Chandonne olduğuna emindi-Albert' ı bulmasını istemiyordu.

Merdivenlerin başında donup kaldı, tırabzanlara bütün gücüyle tutunup adama bakarken gördüğü şey yüzünden bütün kanının çekildiğini hissetti. Gözlerini kapatıp gördüğünün yok olmasını umarak tekrar açtı. Ağır ağır, adım adım ilerleyerek tırabzanları bırakmadan aşağıya inmeye başladı. Ortaya gelince basamaklara oturdu, adama bakmaya başladı.

Ona bakan Benton Wesley de kıpırdamıyordu. Gözleri hızla uzaklaştırdığı yaşlarla parlıyordu.

"Kimsin sen?" Scarpetta'nın sesi millerce uzaktan geliyor gibiydi.

"O değilsin."

"Ta kendisiyim."

Scarpetta ağlamaya başladı.

"Lütfen aşağıya gel. Yoksa gelip benim seni almamı mı istersin?" Hazır olana kadar ona dokunmak istemiyordu. Kendisi de hazır olana kadar tabi ki.

Scarpetta ayağa kalkıp yavaşça merdivenlerden inmeye başladı.

Benton'ın yanma gelince geri çekildi, çok geriye.

"Demek sen de bu işin bir parçasısın piç kurusu. Seni kahrolası piç kurusu." Sesi o kadar şiddetle titriyordu ki zor konuşuyordu. "Beni vursan iyi olur, çünkü artık biliyorum. Senin öldüğünü sandığım onca süre boyunca sen onlarla birlikteydin!" Birisi orada dikiliyormuş gibi merdivenlere baktı. "Sen de onlardan birisin!"

"Her şey olabilirim, ama onlardan biri değilim," dedi.

Ceketinin cebine uzanarak katlanmış beyaz bir kâğıt, çıkardı.

Açarak düzeltti. Marino'nun ona gösterdiği fotokopiye -Chandonne'un Marino'ya ve ona yazdığı mektubun konduğu zarfın fotokopisine benzeyen Ulusal Adalet Akademisi'ne ait bir zarfı bu.

Benton zarfı onun görebileceği bir yere koydu. "Hayır," dedi

Scarpetta. "Lütfen, konuşalım."

"Lucy'ye Rocco'nun nerede olduğunu sen söyledin. Ne yapacağını biliyordun!"

"Sen güvendesin."

"Ve benim onu görmemi sen ayarladın. Ben ona hiç yazmadım. Benden gelmiş gibi görünen, güya onu görmek ve bir anlaşma yapmak istediğimi söylediğim mektubu ona sen yazdın."

"Evet."

"Neden? Neden beni böyle bir şeye maruz bıraktın? O adama, o korkunç canlıya bakmamı neden istedin?"

"Ona adam diyorsun. Bu doğru. Jean-Baptiste Chandonne bir adam, bir canavar ya da efsane

değil. Ölmeden önce onunla karşılaşmanı istedim. Gücünü geri almanı istedim."

"Hayatımı kontrol etmeye, beni bu şekilde yönetmeye hiç hakkın yok!"

"Gittiğin için üzgün müsün?"

Scarpetta bir an için bir şey söyleyemedi. "Yanıldın. Ölmedi."

"Seni görmesinin, hayatta kalmasını sağlayacağını beklemiyordum. Bunu bilmeliydim. Onun gibi psikopatlar ölmek istemezler. Ölüm cezasının olduğu Teksas'ta suçlu olduğunu kabul ettiği için, aptallık ederek onun gerçekten... "

"Yanıldım," diye tekrar suçladı onu. "Tanrı'yı oynayacak bol bol zamanın oldu. Ve nasıl bir şeye dönüştüğünü bilmiyorum, bir tür, bir tür... "

"Yanıldım, evet, yanlış hesap yaptım, evet. Bir makineye döndüm, Kay."

Adını söylemişti işte. Ve bu Kay'in ruhuna kadar sarsılmasına neden oldu.

"Burada artık sana zarar verecek kimse kalmadı," dedi o zaman.

"Artık mı ?"

"Rocco öldü. Weldon Winn öldü. Jay Talley öldü."

"Jay?"

Benton irkildi. "Üzgünüm dilerim. Onunla hâlâ ilgileniyorsan."

"Jay'le mi?" Başı dönüyordu, bayılmak üzereydi. "Onunla ilgilenmek mi? Nasıl olabilir ki bu? Sen her şeyi biliyor musun?"

"Her şeyden de fazlasını," diye karşılık verdi.

MUTFAKTA, SCARPETTA'NIN HATIRLAMAK İSTEMEDİĞİ o gece, zorlukla hatırladığı gece Bayan Guidon'la oturduğu aynı kasap tezgâhından yapıma masada oturuyorlardı.

"Çok derinlere indim," dedi Benton.

Karşı karşıya oturuyorlardı.

"Önemli oyuncuların, kirli işlerini yapmak için limana ve Mississippi'ye geldiklerinde kaldıkları yer burasıydı. Rocco.

Weldon Winn. Talley. Hatta Jean-Baptiste."

"Onunla karşılaştın mı?"

"Pek çok kez," dedi Benton. "Bu evde. Beni eğlenceli buldu ve ona diğerlerinin davrandığından çok daha iyi davrandığımı söyledi. Gelip gidiyorduk. Guidon'un evin idarecisi olduğunu söyleyebilirsin. Diğerleri kadar kötüydü o da."

"Kötüydü mü?"

Benton tereddüt etti. "Winn'in şarap mahzenine girdiğini gördüm. Ötekilerin de orada olduğunu bilmiyordum, belki Jean-Baptiste orada saklanıyordur diye düşündüm. Guidon ve Talley'miş. Başka çarem yoktu."

"Onları öldürdün mü?"

"Başka seçeneğim yoktu," diye tekrarladı Benton. Scarpetta başıyla onayladı.

"Altı yıl önce benimle birlikte çalışan bir ajan vardı, Minor. Riley Minor. Buralardandı. Ne olduğundan emin değilim, ama aptalca bir şey yaptı. Ona numaralarını gösterdiler." Benton şarap mahzenini işaret etti. "Herkesi konuşturdukları işkence odası orası. Duvarlarda kölelik günlerinden kalma demir halkalar var ve Talley alev tabancaları ve hızlı bilgi almasını sağlayacak diğer araçlara bayılıyordu.

"Minor'u mahzene sürüklediklerini gördüğümde operasyonun bittiğini anladım ve kaçtım."

"Ona yardım etmeye çalışmadın mı?"

"Bu olanaksızdı." Scarpetta sessizdi.

"Ölmeseydim gerçekten ölürdüm, Kay. Ölmeseydim senin, Lucy'nin, Marino'nun yanında olamazdım asla. Çünkü sizi de öldürürlerdi."

"Sen bir korkaksın," dedi Scarpetta bütün duyguları çekilirken. "Çektiğin bütün acılar yüzünden benden nefret etmeni anlıyorum."

"Bana anlatabilirdin! O zaman acı çekmezdim!"

Benton uzun süre ona baktı, yüzünün bütün ayrıntılarını hatırladı. Fazla değişmemişti. Hiçbir yeri değişmemişti. "Ölümümün numara olduğunu ve seni bir daha göremeyeceğimi söyleseydim ne yapardın, Kay?" diye sordu.

Scarpetta'nın olduğunu sandığı gibi bir yanıtı yoktu. Gerçek şu ki onun ortadan kaybolmasına izin vermezdi ve Benton da bunu biliyordu. "Şansımı denerdim." Kederi boğazını sıkıyordu yeniden. "Senin için bunu denerdim."

"O zaman beni anlayabilirsin. Ve eğer bu senin için bir teselli olacaksa ben de acı çektim. Seni düşünmediğim bir gün bile geçmedi."

Scarpetta gözlerini kapatıp soluklarını düzenlemeye çalıştı.

"Sonra daha fazla dayanamamaya başladım. Başta çok perişandım, çok öfkeliydim, sonra bundan kaçmanın yollarını bulmaya başladım. Satranç gibi... "

"Bir oyun yani?"

"Oyun değil. Çok ciddiydim. En büyük tehditleri birer birer ortadan kaldırırken bir kez ortaya çıkarsam asla geri dönemeyeceğimi biliyordum, çünkü eğer başarısız olursam tanınırdım. Ya da o süreçte öldürülürdüm."

"Düzeni sağlamak için kurulan yasadışı örgütlere hiç inanmadım."

"Dostun Senatör Lord'la bu konuyu konuşabilirsin. Chandonnelar terörizme büyük paralar akıtıyordu Kay."

Scarpetta ayağa kalktı. "Bir gün için bütün bunlar çok, çok fazla." Ayağa kalkarken birden Albert'ı hatırladı. "Kötü muamele gören o küçük çocuk gerçekten Charlotte Dard'ın oğlu mu?"

"Evet."

"Lütfen babasının sen olduğunu söyleme."

"Babası Jay Talley. Ama Albert bunu bilmiyor. Hiç tanışmadığı çok önemli, ama her zaman meşgul olan baba hikâyesi anlatıldı ona. Çocuk fantezisi. Bir yerlerde çok güçlü bir babası olduğuna inanıyor hâlâ. Talley Charlotte'la kısa bir ilişki yaşamış. Bir gün ben buradayken bir açık hava partisi verildi ve Charlotte bir arkadaşını, bir antikacı kadını davet etti..."

"Biliyorum," dedi Scarpetta. "En azından bu soru yanıtlanacak artık."

"Talley onu gördü, onunla konuştu, evine gitti. Kadın ona direndi ki bu Talley'in katlanamayacağı bir şeydi. Onu öldürdü. Charlotte ikisini birlikte gördüğü için ve Talley Charlotte'dan sıkıldığı için onun da ölümünü hazırladı. Onunla buluştu, ona hap verdi."

"Zavallı çocuk."

"Merak etme," dedi Benton.

"Lucy ve Marino nerede? Ya Rudy ve Nic?" Onları şimdi hatırlamıştı.

"Yarım saat kadar önce Sahil Güvenlik helikopteri tarafından alındılar. Bev Kiffin ve Jay Talley'in gizlendiği yere saldırı düzenledikten sonra."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Benton masadan kalktı. "Benim de kaynaklarım var."

Scarpetta'nın aklına Senatör Lord geldi yeniden. Sahil Güvenlik artık Ülke Güvenliği birimiydi. Evet, Senatör Lord bunu biliyor olmalıydı.

Benton ona biraz yaklaşıp gözlerine baktı. "Benden sonsuza dek nefret edersen anlarım. Benimle olmak istemezsen seni suçlamam... ama bunu yapmamalısın. Jean-Baptiste hâlâ dışarda bir yerlerde. Benim peşime düşecektir. Bir şekilde." Scarpetta hiçbir şey söylemedi, bu halüsinasyonun geçmesini bekliyordu.

"Kimin dışarda olduğu umurumda değil. Bir sürü şey atlattım ben."

"Sana dokunabilir miyim, Kay?"

Scarpetta onun ellerini kaldırıp yüzüne bastırdı.

SON

Notlar

- [←1] Yavrularını özel bir kesede saklayan ve yakalandığında ölü taklidi yapan, Amerika ve Avustralya'ya özgü bir hayvan.
- [←2] Hayvan Manyetizmi Hakkında Yeni Buluşlar.
- [←3] Death Row.
- [←4] Sigara içilmez
- [←5] Çözüm Araştırmaları Bilgileri.
- [←6] Merhaba sevgili dostum.
- [←7] Kardeşim.
- [←8] Win sözcüğü ingilizcede kazanmak anlamına gelmektedir.
- [←9] Mucize
- [←10] Kör